

Книга първа от
„Момчетата от академия „Алионби“

Пророчеството на гарвана

От авторката на „Тръпка“, „Копнеж“, „Завинаги“

Маги Стийвотър

КРЪГОЗОР

МАГИ СТИЙВОТЪР ПРОРОЧЕСТВОТО НА ГАРВАНА

Превод: Антоанета Дончева-Стаматова

chitanka.info

ПРОРОЧЕСТВОТО ВЕЩАЕ:

АКО БЛУ ЦЕЛУНЕ ГОЛЯМАТА СИ ЛЮБОВ, ТОЙ ЩЕ УМРЕ.

Всяка година в навечерието на празника на св. Марко, сред руините на стара църква в една магическа гора, Блу Сарджънт застава до своята майка гадателка, за да отбележат духовете на тези, които ще починат през годината. Но Блу никога не ги вижда — до момента, когато едно момче излиза от мрака и тя чува неговото име — Ганзи.

Блу има правило да стои далеч от момчетата от академия „Алионби“. Деца на богаташи и политици; разглезени и своенравни, те са известни като Гарвановите момчета заради символа на тяхното училище. Блу не иска да има нищо общо с тях. Но една вечер попада на четирима приятели и открива с огромна изненада, че единият е Ганзи.

Ганзи лидерът. Има всичко: красива външност, семейните пари, приятели, но това не му е достатъчно. Обсебен е от своята цел — да намери легендарния „спящ“ крал Глендоуър, който ще даде безценна награда на събудилия го.

Адам елегантният, момчето с красивите сини очи. Стипендиант в училището, беден, с трудно детство, той ненавижда привилегиите на богатите и сам заплаща за образованието си.

Ронан — войник в една война, в която врагът е целият свят. Отношенията със семейството му са странни, но той е искрен дори тогава, когато е непоносим. Винаги спазва кода на честта.

Ноа — странният мълчалив наблюдател, който забелязва всичко, но казва много малко.

Предсказание, семейни тайни и младежко привличане събират Блу и момчетата. Те се впускат в приключение, което ги поставя пред сериозни изпитания, и стигат до магически гори, където миналото, настоящето и бъдещето се смесват. Приятелството им става все по-силно, както и чувствата, които Блу изпитва... Но към кого? И кой ще се окаже голямата ѝ любов?

Ако Едгар Алън По преподаваше на момчетата от „Обществото на мъртвите поети“, сигурно щеше да им разказва истории като „Пророчеството на гарвана“. Истории, родени от древни пламъци,

които се носят край нас през дима на вековете, преплели легенди за уелски крале и призраци и добили плът от енергиите на земята. Истории, от които струи тъмната красота на вековна магия. Истории за любовта, която може да те погуби или да те спаси.

Маги Стийвотър завършва история в Мери Вашингтон Колидж, но се посвещава на литературата. Постига феноменален успех с трилогията си „Гръпка“, „Копнеж“ и „Завинаги“. Живее във Вирджиния заедно с очарователно праволинейния си съпруг, двете им малки деца, две невротични кучета и една криминално проявена котка.

*На Брена, която е много добра в търсенето на разни
неща.*

*Ужасен се вирах дълго, със съмнения
изпълнен, че сънувам сън мъртвешки, несънуван
досега.*

Едгар Алън По^[1]

*Мечтателят е човек, който намира пътя
си само при лунна светлина, а наказанието му е,
че вижда зората преди всички останали.*

Оскар Уайлд

ПРОЛОГ

Блу Сарджънт вече не помнеше колко пъти ѝ бяха повтаряли, че ще убие голямата си любов.

Семейството ѝ се прехранваше с гадания и предсказания. Но, предсказанията им клоняха към по-обща неща. Неща от рода на: *Днес ще ти се случи нещо ужасно, което може и да включва числото шест. Или: Предстои ти да получиш пари. Отвори си ръцете за тях! Или: Налага ти се да вземеш важно решение, което няма да се вземе само!*

Хората, които идваха в кокетната синя къщичка на Фокс Уей № 300, за да им гледат, нямаха нищо против не особено конкретния характер на предсказанията. Беше нещо като игра или по-скоро предизвикателство да уловиш точния момент, когато пророчествата се сбъдват. Когато два часа след посещението при гадателките в колата на клиента се врежеше микробус с шестима пътници, той вече имаше основание да кимне с чувство на завършеност и освобождение. Когато съседката на клиентката, надяваща се на някакви допълнителни пари, ѝ предложи да купи старата ѝ косачка, тя имаше възможността да си спомни предсказанието за предстоящи пари и да продаде косачката си с чувството, че тази сделка ѝ е била предсказана, че гадателката е познала. Или когато трети клиент чуеше съпругата си да казва: „Налага се да вземеш решение по този въпрос!“, той разполагаше с предимството да си спомни, че съвсем същото му е казала и Маура Сарджънт, докато му редеше карти таро, и да предприеме решителни действия.

Ала неточната природа на гаданията като че ли отнемаше част от мощта им. Така предсказанията ставаха податливи на отхвърляне с лесна ръка като обикновени съвпадения или предчувствия. Или се превръщаха в повод за подметната шега между приятели, сблъскали се на паркинга пред „Уолмарт“, точно както врачките са им обещали. В потръпване, когато в сметката за електричество се появише числото седемнайсет. В осъзнаване, че макар и да си узнал предварително

бъдещето си, това в никакъв случай не е променило настоящето. Да, предсказанията бяха истина, но не цялата истина.

— Трябва да ви предупредя още в началото — обичаше да казва Маура на новите си клиенти, — че това, което видя, ще бъде вярно, но не конкретно.

Така беше далеч по-лесно.

Но не така бяха подхождали към Блу. Вече не помнеше колко пъти я бяха карали да разтваря длан, за да ѝ гледат, колко пъти разни приятелки на майка ѝ бяха вадили специалните си карти с кадифени ръбове и колко пъти ги бяха редили върху меките килими в гостните си стаи. Колко пъти бяха притискали палец към мистичното, невидимо трето око, за което се смяташе, че се намира между веждите на всеки човек. Колко пъти бяха хвърляли руни в нейна чест, колко сънища ѝ бяха тълкували, колко чаени листенца в дъното на чашите ѝ бяха оглеждали, колко спиритически сеанса бяха провеждали.

И всички жени неизменно стигаха до едно и също заключение, болезнено откровено и необяснимо конкретно. Онова, в което всички бяха напълно единодушни, макар и изразено на различни ясновидски езици, гласеше:

Ако Блу целуне голямата си любов, той ще умре!

И години наред Блу бе живяла в напрежение, не особено сигурна как да тълкува всичко това. Да, предупреждението беше повече от конкретно, но в известен смисъл звучеше като приказка. Не уточняваше как точно ще умре голямата ѝ любов. Не казваше колко време след целувката той ще живее. А целувката по устните ли трябва да бъде? Дали едно непорочно поставяне на устни върху ръката му би имало същият смъртоносен ефект?

Докато не навърши единайсет, Блу бе убедена, че неусетно ще се сдобие с някаква заразна болест. Така само едно докосване с устни на хипотетичната ѝ сродна душа щеше бъде достатъчно, за да го хвърли в битка със смъртта, която съвременната медицина не бе в състояние да спечели. Когато стана на тринайсет, Блу реши, че по-скоро ще го убият от ревност — в мига на първата целувка ще се появи някой неин стар приятел с пистолет и ще го простреля в сърцето.

Когато чукна петнайсет, Блу стигна до заключението, че тестето таро на майка ѝ съдържа просто карти за игра и че виденията на майка ѝ и на другите ясновидки са подклаждани по-скоро от разни напитки,

отколкото от прозрения за други светове, следователно предсказанията им нямаха никакво значение.

Но въпреки вътрешната си съпротива Блу знаеше, че макар и не особено точни, пророчествата, които се редяха зад стените на къщичката на Фокс Уей № 300, са неоспоримо верни. Майка ѝ беше видяла насън, че през първия си учебен ден Блу ще си счупи китката. Леля ѝ Джими беше предсказала на майка ѝ сумата, която ще ѝ върне държавата от данъци с разлика от десетина долара. Броени минути, след като по-голямата ѝ братовчедка Орла започваше да тананика любимата си песен, пускаха песента по радиото.

Така никой в тяхната къща нито за миг не би се усъмнил, че на Блу ѝ е писано да убие истинската си любов с целувка. Но това беше заплаха, която бе известна толкова отдавна, че вече бе позагубила от силата си. Представата за шестгодишната Блу като влюбена бе толкова далечна, че граничеше с въображаема.

А към шестнайсетата си година Блу бе решила, че така и така никога няма да се влюби, значи предсказанието нямаше никакво значение.

Но всичко се промени, когато в малкия им градец Хенриета се появи полусестрата на майка ѝ, Нийви. Нийви бе станала много известна, правейки публично и шумно онова, което майката на Блу вършеше тихо и незабележимо. Маура гадаеше в предната стая на къщата си и го правеше предимно за жителите на Хенриета и околността. Нийви от своя страна гадаеше по телевизията в пет часа сутринта. Имаше си дори личен уебсайт със снимка, нарочно обработена с ефект „сепия“, за да изглежда като стара, на която тя се взираше директно във фотоапарата. Четири книги за свръхестественото носеха името ѝ на кориците си.

До този момент Блу никога не бе виждала лично леля си Нийви — знаеше за нея по-скоро от повърхностния преглед на сайта ѝ, отколкото от личен опит. Блу не беше много сигурна защо Нийви им идва на гости точно сега, но знаеше едно — че бъдещото ѝ пристигане бе отключило порой от разговори, провеждани шепнешком между Маура и двете ѝ най-добри приятелки Персефона и Кала. От онези разговори, които увисваха във въздуха и се превръщаха в отливане на кафе и почукване с химикалки по масата, когато Блу се появяше в стаята. Но самото момиче не се впечатляваше особено от

предстоящото гостуване на Нийви — какво значение имаше още една жена в къща, пълна до тавана с жени?!

Накрая Нийви се появи в една пролетна вечер, когато и без това дългите сенки на планините от запад изглеждаха още по-дълги от обикновено. Когато Блу отвори вратата, за миг реши, че Нийви е някаква непозната старица, но после, когато очите ѝ привикнаха към издължената кървавочервена светлина, бликаща между дърветата, тя установи, че Нийви е не много по-голяма от майка ѝ, което означаваше, че изобщо не е стара.

Някъде в далечината се чуваха хрътки. Блу познаваше отлично гласовете им — есенно време членовете на ловния клуб на „Алионби“ излизаха с конете и хрътките си почти всеки уикенд, така че момичето бе наясно какво означава точно този вой на кучетата — означаваше, че са надушили следа.

— Ти си дъщерята на Маура — заяви без предисловия Нийви и преди Блу да успее да отговори каквото и да било, добави: — Това е годината, в която ще се влюбиш!

[1] „Гарванът“. Превод: Теменуга Маринова. В „Стихотворения и поеми“, ИК „Сребърен лъв“, 2001 г. — Б.пр. ↑

ПЪРВА ГЛАВА

Студът, който изпълваше църковния двор, бе смразяващ — дори още преди появата на мъртвите.

Всяка година Блу и майка ѝ Маура бяха идвали на това място, и всяка година бе леденостудено. Но тази година, без майка ѝ до нея, беше направо мразовито.

Беше 24 април, навечерието преди Деня на свети Марко. За повечето хора Денят на свети Марко идваше и си отиваше напълно незабелязано. Не беше училищен празник. Нямаше размяна на подаръци. Нямаше нито маскарад, нито празненства. Нямаше разпродажби за Деня на свети Марко, нямаше картички за Деня на свети Марко по рафтовете в магазините, никакви телевизионни програми, излъчвани само веднъж годишно. Никой не отбелязваше по никакъв начин в календара си 25 април. Всъщност по-голямата част от живите нямаха дори представа, че свети Марко си има свой специален ден.

Но мъртвите помнеха.

Докато седеше на каменния зид и трепереше, Блу си каза, че тази година поне не вали.

Всяка година в навечерието на Деня на свети Марко Маура и дъщеря ѝ идваха все на едно и също място — изолирана църквица, която беше толкова стара, че вече никой не помнеше името ѝ. Руините бяха прикътани сред гъсто обраслите с дървета хълмове в покрайнините на Хенриета, на няколко километра от самите планини. От църквата бяха останали само външните стени, покривът и подът бяха отдавна пропаднали. Онова, което не беше изгнило, бе скрито под прегладнели лози и вонящи на гранясало фиданки. Църквата бе оградена със зид, прекъсващ само за портата, голяма колкото да премине ковчег с четирима носачи. От портата по посока на вратата на старата църква се простираше упорита пътека, която категорично отказваше да се предаде на бурените и тревите.

— Аах! — въздъхна Нийви, закръглена, но изглеждаща странно елегантна, докато седеше на зида до Блу. Момичето за пореден път се удиви — както се бе удивило и първия път, когато я видя — от необичайно красивите ѝ, почти детски ръце и елегантните пръсти с овални нокти. — Ааах! — промърмори пак тя. — Каква нощ само!

Каза го с интонация, която го правеше да звучи по-скоро като: „Чака ни голяма нощ!“, при което по кожата на Блу пролазиха студени тръпки. Блу бе придружавала майка си в наблюдението, извършвано в навечерието на Деня на свети Марко, десет години подред, но тази нощ наистина се усещаше различно.

Чакаше ги голяма нощ!

Тази година за първи път и по причини, които Блу не разбираше, Маура бе помолила Нийви да отиде на нейно място в църквата. Бе попитала дъщеря си дали тя самата ще отиде както обикновено, макар че това не беше точно въпрос. Блу винаги беше ходила, така че и този път щеше да отиде. Не бе като да имаше някакви планове за навечерието на Деня на свети Марко. Но трябваше да бъде попитана. По някое време преди раждането на дъщеря си Маура бе решила, че е крайно варварско да се разпореждаш с децата си, така че израстването на Блу бе придружено от заповедни въпросителни знаци.

Сега Блу отвори и отново затвори замръзналите си юмруци. Ръбовете на ръкавиците ѝ без пръсти бяха разнищени — опитите ѝ от миналата година да ги наплете не се бяха оказали много успешни, но пък ръкавиците излъчваха някакъв особен, бунтарски шик. Ако не беше толкова суетна, Блу можеше да си сложи отегчително традиционните, но топли ръкавици, които ѝ бяха подарили за Коледа. Обаче тя *беше* суетна, поради което бе предпочела модата пред удобството и си бе взела раздърпаните ръкавици без пръсти, макар че нямаше кой друг да я види, освен Нийви и мъртвите.

Априлските дни в Хенриета бяха нежни, крехки създания, увещаващи заспалите дървета да се събудят и напъят, а полуделите от любов калинки — да се блъскат в прозорците. Но не и тази нощ. Тази нощ сякаш зимата се бе върнала.

Блу си погледна часовника. Наближаваше единайсет. Старите легенди препоръчваха църковното наблюдение да се провежда в полунощ, обаче мъртвите нямаха часовник и не спазваха точен час, особено когато нямаше луна.

За разлика от Блу, която не бе от най-търпеливите, Нийви изглеждаше като царствена статуя върху стария църковен зид — скръстила спокойно ръце върху полите си и крака под дългите им вълнени дипли. Свита и трепереща, и доста по-ниска и слаба, на нейния фон Блу приличаше по-скоро на стар водоливник, който все не можеше да си намери място. Това не беше нощ за обикновени очи. Това беше нощ за ясновидци и прорицатели, за вещици и медиуми.

С други думи — за всички останали от семейството ѝ.

От недрата на тишината избликна гласът на Нийви:

— Чу ли нещо?

Очите ѝ проблясваха в тъмното.

— Не — отговори Блу, защото наистина не чуваше нищо. А после се зачуди дали Нийви не я бе попитала, защото тя, за разлика от нея, чуваше.

Нийви я наблюдаваше със същия втречен поглед, който имаше на всичките снимки в сайта си — с целенасочено пронизителния, неземан поглед, който траеше няколко секунди повече от приемливото. Няколко дена след пристигането на леля си Блу вече се бе притеснила до такава степен от този поглед, че се осмели да сподели факта с майка си. Двете се бяха натъпкали в единствената баня в къщата — Блу се приготвяше за училище, Маура — за работа.

Докато се опитваше да прихване различните по дължина кичури на тъмната си коса в някакво подобие на опашка, Блу бе попитала:

— Защо трябва да ме гледа така втречено?

Намираща се под душа, майка ѝ бе нарисувала няколко странни линии по запотеното стъкло и се бе засмяла. Част от тялото ѝ проблесна през странните по форма пресичащи се линии, които бе начертала, и тя отговори:

— О, този поглед е просто запазената марка на Нийви.

Блу си каза, че на света има и по-приятни неща, с които да станеш известен.

Сега, в църковния двор, Нийви изрече загадъчно:

— Има толкова много за чуване!

Проблемът бе, че всъщност нямаше. През лятото хълмовете кипяха от живот — жужаха насекоми, присмехулници се стрелкаха насам-натам, гарвани крещяха по преминаващите коли. Но тази вечер бе прекалено студено и всички живи същества спяха.

— Аз не чувам по този начин — отбеляза момичето, леко изненадано, че Нийви още не го знае. В семейство, изобилстващо на ясновидци, Блу беше отклонение, аутсайдер за енергичния разговор, който майка ѝ, лелите ѝ и братовчедките ѝ водеха непрекъснато с един свят, който за повечето хора си оставаше скрит. Единственото специално в нея беше нещо, което и самата тя не съзнаваше. — Действам по-скоро като телефон — просто усилвам звука на разговорите около мен.

Без да сваля поглед от нея, Нийви възкликна:

— Значи затова Маура толкова настояваше и ти да дойдеш. Да не би да те държи до себе си и при сеансите си?

Блу потръпна при тази мисъл. Преобладаващата част от клиентите, които прекрачваха прага на къщичката на Фокс Уей №300, бяха нещастни жени, надяващи се, че Маура ще им предскаже любов и пари в бъдещето. Затова дори само представата да стои по цял ден приклепана вкъщи беше съсипваща. Блу бе наясно, че за майка ѝ би било много изкусително да я държи при себе си, за да усилва гадателските ѝ способности. Когато беше по-малка, изобщо не разбираше защо майка ѝ не я кани почти никога при себе си, докато гледа на някого, но сега, когато бе наясно със силата, която добавяше към ясновидските способности на хората около себе си, бе дълбоко впечатлена от сдържаността на Маура.

— Само за най-важните — отговори.

Втреченият поглед на Нийви бе достигнал онази тънка граница между изнервящ и ужасяващ, когато изрече:

— Надявам се, си наясно, че това е нещо, с което можеш само да се гордееш! Да усилваш парапсихичните способности на другите е рядък и много ценен дар!

— О, я стига! — махна с ръка момичето, но не презрително, а по-скоро през смях. Беше имала цели шестнайсет години да свикне с мисълта, че не е на „ти“ със свръхестественото. И не искаше Нийви да си помисли, че преживява криза на идентичността по този въпрос. Сведе очи и подръпна нервно едно конче от раздърпаните си ръкавици.

— Освен това имаш предостатъчно време да развиеш свои собствени способности! — допълни Нийви. Погледът ѝ бе станал хищнически.

Блу не отговори нищо. Нямаше никакво желание да се занимава с предсказване на бъдещето на други хора. Единственото, което искаше, бе да открие своето бъдеще.

Най-сетне Нийви благоволи да сведе очи. Прокарвайки пръст по прахоляка върху камъните между тях, изрече:

— На влизане в града минах покрай някакво училище. Академия „Алионби“. Там ли учиш?

Блу ококори очи и едва не избухна в смях. Но пък леля ѝ не беше от този град, така че нямаше как да знае. От друга страна, от масивния каменен зид и от паркинга, пълен с коли, където говореха предимно на немски, би трябвало да се сети, че тяхното семейство не би могло да си позволи подобно училище.

— Това е изцяло мъжко училище — отговори. — За синове на политици, синове на нефтени магнати и... — опита се да се сети кой друг би могъл да бъде достатъчно богат, за да изпрати децата си в „Алионби“, — и за синове на любовниците на трафиканти, които перат пари!

Нийви повдигна вежди, но не вдигна очи.

— И са отвратителни! — допълни с плам Блу.

Април беше лош месец за момчетата от „Алионби“. Със затоплянето на времето се появяваха кабриолетите, понесли момчета в къси панталонки, които бяха толкова безвкусни, че само богатата биха се осмелили да се излагат с тях. През учебната седмица всички носеха униформата на „Алионби“ — сиво-кафяви панталони и пуловери с остро деколте и емблемата на академията — гарван. Затова изобщо не беше трудно човек да разпознае настъпващата към него армия. Момчетата гарвани.

Блу продължи:

— Мислят се за по-добри от нас и си въобразяват, че всички се претрепваме да им се подмазваме, и всеки уикенд се напиват като кирки, и изписват със спрей входната табела на града!

Академия „Алионби“ бе причина номер едно за двете правила, които Блу си бе наложила. Първо, стой далече от момчета, защото те носят само неприятности. И второ, стой още по-далече от момчетата от „Алионби“, защото те са мръсни копелета.

— Очевидно си много разумен тийнейджър — отбеляза Нийви, което ядоса момичето, защото тя вече си знаеше, че е разумен

тийнейджър. Когато си израснала сред хора с толкова скромни финансови възможности като семейство Сарджънт, разумният подход към всички неща ти става втора природа.

Под светлината на почти пълната луна, която грееше над тях, Блу забеляза фигурата, която Нийви бе нарисувала в прахоляка върху зида.

— Какво е това? — попита. — Мама нарисува същото.

— Така ли? — възкликна Нийви и двете се загледаха във фигурата. Представляваше три извити, пресичащи се линии, образуващи нещо като дълъг триъгълник. — А каза ли ти какво е?

— Не. Нарисува го на вратата на душ-кабината. А аз не попитах.

— Яви ми се насън — отговори Нийви с равен тон, от който по гърба на момичето пролазиха тръпки. — Просто исках да видя как изглежда наяве — приглади с длан прахта върху камъните, а после рязко вдигна красивата си ръка и отсече: — Мисля, че идват!

Точно затова Блу и Нийви бяха сега тук. Всяка година по това време Маура седеше на стената със свити крака, подпряла брадичка върху коленете си, взираше се в нищото и изреждаше имена на дъщеря си. За Блу църковният двор си оставаше все така празен, но за майка ѝ той бе пълен с мъртъвци. Ала не починалите отдавна, а духовете на онези, които щяха да умрат през следващите дванайсет месеца. За Блу това беше все едно да чува половината от някакъв разговор. Понякога майка ѝ разпознаваше духовете, но в повечето случаи ѝ се налагаше да се привежда напред, за да ги пита за имената им. Маура веднъж бе обяснила на дъщеря си, че ако не е с нея, тя не би могла да ги убеди да ѝ отговорят — мъртвите не биха могли да видят Маура без присъствието на Блу.

Блу никога не се уморяваше да се чувства особено необходима, но понякога ѝ се искаше думата *необходима* да не звучи толкова натрапчиво като синоним на *полезна*.

Църковното наблюдение беше ключов елемент от една от по-необичайните услуги, които предлагаше Маура. Беше обещала да уведомява всеки свой клиент от региона, ако на него или на някой негов близък му предстоеше да почине през следващите дванайсет месеца. Кой би платил за подобна новина ли? Е, истинският отговор гласеше: съвсем нищожна част от света, защото повечето хора не вярваха във врачки и баячки.

— Виждаш ли нещо? — попита Блу. След това разтри добре замръзналите си ръце и грабна тефтера и химикалката, които стояха до нея на зида.

Без да помръдва, Нийви промълви:

— Нещо току-що докосна косата ми.

По ръцете и гърба на Блу отново пролазиха тръпки.

— Един от тях ли? — смотолеви.

— Онези, които ще починат в близкото бъдеще, са длъжни да следват пътя на мъртвите през портата — отговори с подрезгавял глас Нийви. — Този дух вероятно е друг... призован от твоята енергия. Нямах представа какъв ефект имаш върху обстановката!

Маура никога не бе споменавала, че Блу привлича и други мъртъвци. Може би просто не бе искала да я плаши. Или може би просто не ги бе зървала — може би и тя бе сляпа за тези, другите духове, точно като дъщеря си.

С нарастващо безпокойство Блу осъзна, че долавя някакъв много лек бриз, който докосва лицето ѝ и повдига къдравата коса на леля ѝ. Невидимите, послушни духове на все още непочиналите бяха едно. Но духове, които не бяха длъжни да следват пътеката, бяха съвсем друго.

— Те да не би да са... — започна Блу.

— Кой си ти? — прекъсна я Нийви. — Робърт Нойман. Как се казваш? Рут Верт. Как ти викат? Франсис Пауъл.

Ръката на Блу се носеше като вихър по тетрадката, за да не изостава от леля си. Записваше имената фонетично, така, както ги изговаряше Нийви. От време на време вдигаше очи към пътеката, опитвайки се да зърне... *нещо*. Но както винаги погледът ѝ се сблъскваше с познатите плочи, обрали от двете страни, и с едва видимите дъбове в двора. С черната паст на църквата, приемаща невидимите духове.

Нищо за виждане, нито за чуване. Никакво доказателство за бъдещите мъртви освен имената, вписвани в тетрадката от ръката ѝ.

Може би Нийви бе права. Може би Блу действително преминаваше през нещо като криза на идентичността. В някои дни наистина ѝ изглеждаше несправедливо семейството ѝ да е обградено от толкова много сили и толкова чудеса, а за нея да остава само бумащината.

„Поне все още мога да бъда част от всичко това“ — помисли си мрачно Блу, макар че участието ѝ бе толкова активно, колкото и на камъните под нея. Сега тя вдигна тетрадката към очите си, за да разчете в мрака какво беше записала. Приличаше по-скоро на списък с имена, популярни преди седемдесет-осемдесет години: Дороти, Ралф, Кларънс, Естер, Хърбърт, Мелвин. Фамилиите им често се повтаряха. Кое то не бе изненадващо — долината бе пълна с няколко много стари рода, които, макар и не особено могъщи, бяха доста многобройни.

Някъде към периферията на мислите на Блу тонът на Нийви стана доста по-настойчив отпреди.

— Как е името ти? — попита. — *Извинявай*, как се казваш?

Вцепененото ѝ, смаяно изражение не изглеждаше на място върху лицето ѝ. Съвсем автоматично Блу проследи погледа ѝ към центъра на двора.

И видя някого.

Сърцето ѝ заби бясно в гърдите. От другата страна на ударите той продължаваше да си стои там. На мястото, където не би трябвало да има нищо, имаше човек.

— Виждам го! — прошепна Блу. — Нийви, *виждам го!*

Блу винаги си бе представяла, че процесията на духовете върви в изряден ред, но този дух се луташе, колебаеше се. Беше млад мъж с памучни панталони и пуловер, с разрошена коса. Не бе много прозрачен, но и не притежаваше особена плътност. Фигурата му беше мътна като мръсна вода, лицето му — неясно. За него не можеше да се разбере нищо друго, освен че бе млад.

Беше толкова млад — и това беше най-трудното, с което тя трябваше да свикне.

Докато го наблюдаваше, той спря и притисна с пръсти слепоочията си. Това беше толкова *жизнен жест*, че на Блу леко ѝ прилоша. После духът залитна напред, като че ли нещо отзад го блъсна.

— Научи името му! — изсъска Нийви. — На мен отказва да отговори, а аз трябва да проследя останалите!

— Кой, аз ли? — възкликна момичето, но въпреки това се смъкна от стената. Със сърце, все още биещо като лудо в гърдите ѝ, попита: — Как се казваш? — почувства се глупаво.

Ала той очевидно не я чу. Без изобщо да даде знак, че я вижда, духът отново се запрепъва напред, бавно и объркано, по посока на църковната врата.

„Така ли се отправяме към смъртта? — зачуди се Блу. — Не като самоосъзнат край, а като лутащи се сенки?“

И докато Нийви започна отново да подвиква въпросите си на останалите духове, Блу се отправи директно към лутацията се.

— Кой си ти? — извика от безопасно разстояние, докато той отпускате лице в ръцете си. Тялото му нямаше никакви очертания, лицето му беше без конкретни черти. В интерес на истината в него нямаше нищо, което да подсказва за човешка същност, но въпреки това тя виждаше, че това е млад мъж. Сякаш нещо казваше на съзнанието ѝ, че това е така, макар да отказваше да каже на очите ѝ.

Противно на представите ѝ до този момент, във факта, че най-сетне видя някого, нямаше никакво вълнение, никаква екзалтирана радост от откритието. Единственото, което сега бе в състояние да мисли, бе: „В рамките на една година той ще бъде мъртъв!“. Как въобще издържаше майка ѝ?!

Блу се прокрадна по-близо до духа. Можеше да го докосне, ако искаше, но той отново тръгна колебливо напред, без да подсказва с нищо, че я е забелязал.

Застанала толкова близо до него, тя усети, че ръцете ѝ се вледеняват. Сърцето ѝ също започна да се вледенява. Невидимите духове, които нямаха собствена топлина, започнаха да изпиват енергията ѝ, превръщайки тялото ѝ в шушулка.

Младият мъж застана на прага на старата църква и в този момент Блу разбра — незнайно как, но просто бе сигурна — че ако той пристъпи този праг, тя ще изгуби окончателно възможността да чуе името му.

— Моля те! — изрече момичето, но много по-тихо отпреди.

Протегна ръка и докосна крайчеца на невидимия му пуловер.

Мразът нахлу в тялото ѝ като смъртна заплаха. Тя се опита да се успокои с онова, което винаги ѝ бяха повтаряли — че духовете просто черпят енергия от обкръжението си. Единственото, което тя знаеше в този момент, бе, че той я използва, за да остане видим.

Но въпреки това се усещаше като смъртна заплаха.

— Ще ми кажеш ли името си? — повтори.

Той се обърна към нея и тя шокирано осъзна, че пуловерът, който духът носи, е с емблемата на „Алионби“.

— Ганзи — изрече духът. Макар че гласът му беше тих, не прозвуча като шепот. Беше си съвсем истински, но се намираше твърде далече, за да бъде чуто ясно.

Блу не бе в състояние да откъсне очи от разрошената му коса, от намека за втрънен поглед в очите му, от гарвана върху пуловера му. Видя, че раменете му бяха подгизнали, а дрехите му надолу — мокри от буря, която още не се бе случила. Намираща се толкова близо до него, тя долови някакъв ментов аромат, но не бе много сигурна дали е уникален само за него или характерен за всички духове.

Беше толкова реален! Когато това най-сетне се случи, когато най-сетне го видя, преживяването изобщо не ѝ се стори като магия. Имаше чувството, че гледа в гроб и установява, че гробът също я гледа.

— Това ли е всичко? — прошепна.

Ганзи затвори очи и отвърна:

— Това е всичко, което е.

И падна на колене — безшумен жест за момче без истинско тяло. Положи длан върху калта, притисна пръсти към земята. Блу виждаше чернотата на църквата много по-ясно от извивката на рамото му.

— Нийви — изрече паникьосано, — Нийви, той... умира!

Нийви бе слязла от стената и бе застанала зад нея. И отговори:

— Все още не.

Ганзи почти беше изчезнал, стопявайки се в църквата. Или може би църквата се бе стопила в него.

С много по-задъхан глас, отколкото ѝ харесваше, Блу попита:

— Защо... защо мога да го видя?

Нийви погледна през рамо — или защото идваха още духове, или защото не идваха, Блу не можеше да определи. Когато отново се обърна към тях, Ганзи се бе разтопил напълно. Бе изчезнал. Блу вече усещаше топлината, завръщаща се в тялото ѝ, но някъде зад дробовете ѝ оставаше топка лед. Някъде дълбоко в нея се отваряше една опасна, всмукваща тъга — скръб или съжаление.

— Блу, има само две причини, поради които човек, който не вижда, би могъл да види дух в навечерието на Деня на свети Марко — изрече накрая Нийви. — Или ти си голямата му любов, или си го убила.

ВТОРА ГЛАВА

— Аз съм — каза Ганзи.

Обърна се и застана с лице към колата. Яркият оранжев капак на камарото беше вдигнат, но по-скоро като знак за поражение, отколкото по някакви практични причини. Адам — приятел на всички коли, сигурно щеше да открие какво не е наред този път на тази негова любима модификация на шевролет, но Ганзи определено не бе в състояние да открие повредата. Бе успял да отбие на около два метра встрани от магистралата и сега широките гуми на колата стояха килнати върху неравните туфи трева сред полето. По пътя премина с рев камион с ремарке и едва не отвя камарото, което продължи да се полюшва доста след отминаването му.

В другия край на телефонната линия съквартирантът му Ронан Линч отговори:

— Пропусна часа по световна история. Реших, че вече лежиш мъртъв в някоя канавка.

Ганзи завъртя китката си, за да си погледне часовника. Бе пропуснал много повече от часа по световна история. Беше единайсет часът и вледеняващият мраз на предишната нощ вече изглеждаше като сън. Едно насекомо лежеше размазано върху потната част на кожата му под каишката на часовника и той го блъсна с пръст. Ганзи нямаше голям опит с живота сред природата — бе ходил на къмпинг само веднъж, когато беше много малък. Помнеше, че имаше палатки. Спални чували. И един рейндж роувър, паркиран наблизо, за когато на него и на баща му им писне да се правят на планинари. Но като преживяване онова изобщо не можеше да се сравни с изминалата нощ.

— Сети ли се да водиш записки и заради мен? — попита.

— Не — отговори безразлично Ронан. — Казах ти — реших, че лежиш мъртъв в някоя канавка.

Ганзи издуха боклуците, полепнали по устните му, и намести телефона на ухото си. Ако беше на мястото на Ронан, щеше да се сети да води записки за съквартиранта си.

— Прасето спря — рече. — Ела да ме вземеш!

На пътя се появи един седан и намали, докато минаваше покрай него. Хората вътре го зяпнаха. Ганзи не беше никак неприятен на вид, а и камарото хващаше окото, но това внимание надали се дължеше толкова на красивата гледка, колкото на факта, че едно момче от „Алионби“ е закъсало наред ливадите с безсрамно оранжевата си кола. Ганзи бе пределно наясно, че ако за жителите на градчето Хенриета, щата Вирджиния, имаше нещо по-приятно от това да видят момчетата от „Алионби“ унизени, то бе да видят унизени богатите им родители.

Ронан рече:

— Стига бе, човече!

— Не е като да влизаш в час, нали? И без това обедната почивка приближава — контрира го Ганзи, а после, за протокола, добави: — Моля те!

Ронан млъкна. За доста дълго време. Много го биваше да мълчи — знаеше, че така кара хората да се чувстват неудобно. Но Ганзи вече беше имунизиран срещу това негово мълчание — познаваше го от твърде дълго време, за да се впечатлява. Докато чакаше Ронан да проговори отново, реши да надникне в жабката на колата, за да провери дали няма да намери нещо за хапване. Забеляза парче сушен бут, чийто срок на годност бе изтекъл преди две години. Сигурно си е вървяло с камарото, когато го купи.

— Къде си? — изрече накрая Ронан.

— Точно до табелата на Хенриета на шосе 64. Донеси ми и един бургер. И няколко галона бензин.

Бензинът на колата не беше свършил, но никога не беше излишно да има и още малко.

— Ганзи! — изръмжа с леден тон Ронан.

— Доведи и Адам.

Ронан затвори. Ганзи си съблече пуловера и го хвърли отзад. Тясната задна седалка на камарото буквално се губеше под купчина всевъзможни предмети — учебник по химия, зацапана с фрапучино тетрадка, калъф за сидита с наполовина отворен цип, от който се подаваха няколко голи диска, както и всички неща, с които се бе сдобил през осемнайсетте месеца, откакто живееше в Хенриета. Оръфани и изпомачкани карти, разпечатки от интернет, вечният

дневник, фенерче, радиестезична багета — пръчка за търсене на вода и енергийни точки. Когато Ганзи измъкна от тази бъркотия дигиталния си диктофон, от ръката му изпадна една касова бележка за пица (голяма, със салам и авокадо), която след кратък полет безшумно се присъедини към десетината подобни на нея върху седалката, различаващи се само по датата.

През цялата предишна нощ той бе седял пред чудовищно модерната църква на Спасителя, с включен диктофон и наострени уши. Чакаше. Нещо. Атмосферата нямаше нищо общо с магическото. Това вероятно не беше най-доброто място да се опитва да осъществи контакт с бъдещите мъртъвци, но Ганзи бе хранил големи надежди за навечерието на Деня на свети Марко. Не че очакваше да види с очите си мъртвите. Литературата по въпроса изрично подчертаваше, че църковните наблюдатели трябва да притежават „второ зрение“, а Ганзи едва наскоро бе успял да се сдобие с първото, когато си сложи лещи. Просто се бе надявал на...

Нещо. И ето с какво се бе сдобил. Просто не бе напълно сигурен какво точно е това *нещо*.

Със звукозаписния уред в ръка, Ганзи се отпусна до задната гума и остави колата да го скрие от преминаващите по пътя превозни сродства. От другата страна на мантизелата се простираше раззеленяващо се поле, което достигаше чак до гората. А отвъд нея се издигаше загадъчното синьо било на планината.

Върху прашната предна част на обувката си Ганзи очерта извивката на обещаната линия на свръхестествена енергия, която го бе довела тук. Вятърът, който планината запрати покрай ушите му, звучеше като приглушен вик — не шепот, а силен вик, но идващ от твърде далече, за да бъде чул.

Проблемът бе, че Хенриета определено изглеждаше като място, пълно с магия. Долината сякаш шептеше някакви древни тайни. На Ганзи му бе много по-лесно да повярва, че тези тайни няма да му се дадат лесно, отколкото, че изобщо не съществуват.

Моля те, просто ми подкажи къде си!

Желанието му беше толкова голямо, че чак сърцето го болеше, а невъзможността да обясни тази болка ни най-малко не отнемаше от силата ѝ.

Остроносото като акула беемве на Ронан Линч спря зад камарото. Обикновено лъскавата му черна броня сега бе посипана със зеленикавия пращец на напълващата пролет. Ганзи усети баса на тонколоните още преди да разпознае песента. Когато се изправи, Ронан тъкмо отваряше вратата си. На седалката до него седеше Адам Париш — третият член на четворката, която представляваше най-близкият приятелски кръг на Ганзи. Възелът на вратовръзката на Адам седеше както винаги точно в центъра на деколтето на пуловера му. Една нежна ръка притисна тънкия мобилен телефон на Ронан плътно към ухото му.

През отворената врата на колата Адам и Ганзи си размениха многозначителни погледи. Свитите вежди на Адам питаха: „Откри ли нещо?“, а ококорените очи на Ганзи отговаряха: „Може би“.

С леко смръщено чело Адам намали музиката в колата и каза нещо в телефона.

Ронан трясна вратата на беемвето — той тряскаше всичко след себе си — и се насочи към багажника. После изрече троснато:

— Шибаният ми брат ще ни чака довечера в „Нино“. С *Ашли*.

— За това ли говори в момента по телефона Адам? — възкликна Ганзи. — И коя е Ашли?

Ронан извади от багажника мръсна туба с бензин, без да полага никакви усилия да я държи далече от дрехите си. И той като Ганзи бе облечен в униформата на „Алионби“, но както му бе обичаят, се стараеше да я поддържа колкото му е възможно по-дискредитираща академията. Вратовръзката му бе завързана по начин, който можеше да се опише най-добре като *презрителен*, а разнищените краища на ризата му висяха небрежно изпод пуловера му. Усмивката му беше тънка и присмехулна. И ако беемвето му приличаше на акула, то сигурно бе научило този номер от стопанина си.

— Поредната бройка на Деклан. От нас се очаква да се напудрим заради нея.

На Ганзи не му бе никак приятно да прави мили очички на по-големия брат на Ронан, който бе в последния клас на академията, но пък разбираше прекрасно защо се налага. Свободата в семейство Линч бе комплицирано понятие, а в момента ключовете към нея се намираха у по-големия брат Деклан.

Ронан му подаде тубата, пое дигиталния диктофон и допълни:

— Иска да го направи тази вечер, защото знае, че съм на училище.

Капачето на резервоара на камарото се намираще под покритата с цветен прашец регистрационна табела и Ронан безмълвно прикова очи в Ганзи, който се зае да се справи едновременно с табелата, капачето и тубата с бензин.

— Можеше да го направиш ти — промърмори му Ганзи. — И без това не ти пука дали ще си изцапаш ризата, или не.

Напълно безчувствен, Ронан почеса нарастващата рана под кожените каишки с пет възела, които носеше на ръката си. Миналата седмица двамата с Адам се бяха редували да се возят върху ремонтна количка, теглена от беемвето, и сега и двамата си имаха съответните белези, с които да го докажат.

— Питай ме дали съм открил нещо — обади се Ганзи.

Ронан въздъхна, размаха диктофона и попита:

— Откри ли нещо?

Не звучеше особено заинтересован, но това поведение си бе запазена марка на Ронан Линч. Никой никога не би могъл да бъде сигурен колко сериозна е тази негова липса на интерес.

Бензинът се стичаше бавно върху скъпите памучни панталони на Ганзи — вторият чифт, съсипан в рамките на един месец. Не че бе нарочно небрежен (както Адам често обичаше да му повтаря: „Нещата струват *пари*, Ганзи!“) — просто осъзнаваше последиците от действията си едва когато вече беше твърде късно.

— Да, нещо. Имам четири часа запис и там има... нещо. Но нямам представа какво означава — махна към диктофона. — Включи го!

Ронан се обърна с лице към магистралата и включи диктофона. Известно време не се чуваше абсолютно нищо друго освен смразяващия писък на щурците. А после — гласът на Ганзи.

— Ганзи — каза той.

Отново продължителна пауза. Ганзи прокара бавно пръст по хромираната повърхност на калника на камарото. Все още му беше странно да чуе собствения си глас на този запис, макар изобщо да не помнеше да е изричал каквото и да било.

А после, сякаш от много далече, женски глас. Думите едва се различаваха.

— Това ли е всичко?

Очите на Ронан се стрелнаха притеснено към Ганзи.

Ганзи повдигна пръст към устните си, за да го накара да замълчи. Мърморещи гласове, по-тихи и отпреди, съскаха от записа. Не се различаваше почти нищо освен интонацията — въпроси и отговори. А после — отново неговият безтелесен глас изрече странната фраза:

— Това е всичко, което е.

Ронан хвърли поглед към Ганзи, все още стоящ зад колата си, и извърши онова, което Ганзи определяше като негово пушаческо дишане — продължително вдишване през разтворени ноздри, бавно издишване през леко раздалечени устни.

Ронан не пушеше. Предпочиташе навиците си, които му докарваха махмурлук.

Спря диктофона и отбеляза:

— Изливаш бензин върху панталоните си, старче.

— Няма ли да ме питаш какво ставаше, докато записвах това нещо?

Ронан не попита. Просто продължи да съзерцава Ганзи, което си бе практически същото.

— Нищо не ставаше. И толкова. Просто си стоях и зяпах към паркинг, пълен с буболечки, които не би трябвало да бъдат живи в толкова студена нощ, и нищо друго не се случи.

Ганзи изобщо не беше сигурен дали ще улови нещо на онзи паркинг, макар да се намираше на правилното място. Според ловците на лей линии^[1], с които бе говорил, енергийните канали понякога предаваха гласове по цялата си дължина, пращайки звуци на стотици километри и десетки години от времето и мястото, когато всъщност са били чути. Това беше нещо като лов на аудиосигнали, непредсказуема радиотрансмисия, при която почти всичко върху лей линията би могло да бъде приемател — диктофон, стереоуредба, чифт добре тренирани човешки уши. Тъй като нямаше никакви екстрасензорни способности, Ганзи си бе донесъл диктофон, защото знаеше, че много често търсените звуци се чуваха едва при пускане отзад напред. Странното обаче в случая бяха не другите гласове от записа. Странното беше неговият *собствен* глас — Ганзи беше повече от сигурен, че не е бил никога дух.

— Аз не съм изричал нищо, Ронан! — натърти сега той. — През цялата нощ от устата ми не е излязла и думица! Тогава какво прави гласът ми на този запис?

— Ти как разбра, че те има на записа?

— Докато карах насам, реших да прослушам записаното. Часове наред нищо, а после — моят глас. И тогава Прасето спря.

— Съвпадение, а? — изгледа го Ронан. — Не мисля.

Изказването беше предназначено да излъчи сарказъм. Ганзи толкова често бе казвал: „Не вярвам в съвпадения“, че вече не му се налагаше да го озвучава. Другите сами се досещаха.

— Добре де, тогава какво мислиш? — попита Ганзи.

— Светият Граал! Най-сетне! — отговори Ронан, ала твърде саркастично, за да бъде от каквато и да е полза за приятеля му.

Но нещата стояха по следния начин — Ганзи бе прекарал последните четири години в търсене и на най-нищожните доказателства, които биха могли да се открият, така че за него надали имаше нещо по-окуражаващо от гласовете от този запис, макар и едва доловими. А последните осемнайсет месеца в Хенриета бяха най-трудните в неговото издирване на местната лей линия — перфектно права пътека свръхестествена енергия, свързваща духовните места — и на вечно убягващата му гробница, която се надяваше да открие върху нея. Най-големият риск на професията, свързана с търсене на невидими енергийни линии, беше, че те са... ами, *невидими*.

И може би хипотетични, но Ганзи категорично отказваше да приеме тази идея. През седемнайсетте си години живот на тази земя той вече бе открил десетки неща, за които хората нямаха представа, че могат да бъдат намерени, така че сега твърдо бе решил да добави лей линията, гробницата и царския обитател на тази гробница към списъка с намерените от него неща.

Един уредник на музей в Ню Мексико веднъж беше казал на Ганзи: „Синко, имаш невероятната способност да откриваш разни странни неща“. Изумен римски историк бе отбелязал: „Хей, хлапе, ти търсиш под камъни, за които на никого не би му хрумнало дори да повдигне!“ А един много стар британски професор бе допълнил: „Светът обръща джобовете си за теб, момче“. Самият Ганзи отдавна бе установил, че ключът към успехите му се крие в това, че трябва да вярваш в съществуването на тези неща, трябва да си даваш сметки, че

те са част от нещо много по-голямо. Имаше тайни на тази земя, които се разкриваха само пред онези, доказали се като достойни за тях.

А самият Ганзи смяташе следното: ако човек притежава вродена способност да открива разни неща, значи е задължен на света да ги търси.

— Хей, това не е ли Уелк? — извика Ронан.

Една кола бе забавила значително, докато минаваше покрай тях, позволявайки им да зърнат за момент прелюбопитния ѝ шофьор. Ганзи беше принуден да се съгласи, че шофьорът действително прилича много на ненавистния им учител по латински — възпитаник на „Алионби“ с абсурдното име Барингтън Уелк^[2]. Благодарение на официалната си титла Ричард (Дик) Кембъл Ганзи III, Ганзи бе относително имунизиран срещу надути имена, но дори и той бе принуден да признае, че надали има нещо по-пошло от Барингтън Уелк.

— Хей, недей да спираш, точно така! Не спирай и не ни помагай! — подвикна Ронан ядосано след колата. — Хей, завързак! Какво стана с Деклан?

Последните думи бяха насочени към Адам, който тъкмо се измъкваше от беembeто с телефона на Ронан в ръка. Подаде го на приятеля си, но той презрително тръсна глава. Ронан презираше всички телефони, включително и собствения си.

Адам рече:

— Ще намине довечера към пет.

За разлика от този на Ронан, униформеният пуловер на Адам беше втора ръка, но той бе положил невероятни усилия да го поддържа в безупречен вид. Момчето беше тънко и високо, с пепелява, неравно подстригана коса и лице с перфектни скули и златист тен. Изглеждаше точно като стара фотография, снимка в стил сепия.

— О, радост! — промърмори Ганзи. — Ще бъдеш с нас, нали?

— Поканен ли съм?

Адам беше същински маниак на тема маниери и любезност. Когато не беше сигурен в нещо, местният му акцент никога не пропускаше да си надигне главата. Точно това направи и сега.

Той никога не бе имал нужда от покана, но и никога не пропускаше да попита. Особено след като се бяха скарали с Ронан. Което не бе изненадващо.

— Говориш глупости — отбеляза Ганзи и с благодарност пое изпъстрената с мазни петна торбичка с бургер, която му подаде Адам.

— Благодаря!

— Купи го Ронан — поясни Адам. Когато ставаше въпрос за пари, той никога не пропускаше да отдаде дължимото на другите, както и вината.

Ганзи стрелна с очи Ронан, който се бе облегнал на камарото и разсеяно ръфаше една от кожените каишки на китката си. Подвикна му:

— Кажи ми, че не си сложил сос в този бургер!

Ронан изплю каишката и изсумтя:

— О, я стига!

— Няма и кисели краставички — припя Адам, докато приклякваше зад колата. Той бе донесъл не само две шишенца горивни добавки, но също така и чиста кърпа, която да сложи между тубата с бензин и сиво-кафявите си панталони. Действаше толкова спокойно, сякаш това се разбираше от само себе си. Колкото и упорито да се стараеше да скрие корените си, те прозираха и в най-дребния жест.

Ганзи се ухили, най-сетне осъзнал вълнението от откритието си.

— И така, един бърз тест, господин Париш! Три неща, които се появяват в близост до лей линиите?

— Черни кучета — отговори послушно Адам. — Демонични същества.

— Камаро — вметна Ронан.

— И духове — продължи Ганзи, сякаш изобщо не го беше чул. — Ронан, ако искаш, можеш да подредиш доказателствата.

Тримата стояха под късното утринно слънце, докато Адам завиваше обратно капачката на резервоара, а Ронан пренавиваше диктофона. На десетки метри от тях, над планините, се стрелна червеноопашат ястреб и изпищя. Ронан пак включи диктофона и всички чуха за пореден път как Ганзи изрича името си насред нищото. Адам се смръщи и се загледа в далечината. Топлият ден бе зачервил бузите му.

Тази сутрин приличаше на всяка друга от последната година и половина от живота им. Ронан и Адам щяха да се сдобрят до края на деня, учителите му щяха да му простят отсъствията от часовете, а

после той, Адам, Ронан и Ноа щяха да отидат в пицарията, четирима срещу Деклан.

— Пробвай колата, Ганзи — подвикна Адам.

Без да затваря вратата, Ганзи се стовари на седалката зад волана. Навън Ронан отново пусна странния запис. По някаква неясна причина от това разстояние звукът на гласовете накара косъмчетата по ръцете на Ганзи бавно да се изправят. Нещо дълбоко в него му подсказа, че тези несъзнателни думи предвещават началото на нещо различно, макар засега да нямаше никаква представа какво.

— Хайде, Прасе! — изръмжа Ронан. Някой на магистралата наду клаксона си.

Ганзи завъртя ключа. Двигателят изхъхри, замря за момент, а после се върна към живот с оглушителен рев. Очевидно камарото бе решило да не се предава. Дори радиото работеше — предлагаше онази песен на Стиви Никс, която на Ганзи винаги му звучеше като гълъб с едно крило. Грабна едно пържено картофче от пликчето, които му бяха донесли заедно с бургера. Бяха изстинали.

Адам се приведе в колата и рече:

— Ще те следваме до училище. Сега Прасето ще те закара, но все още не е в най-добрата си форма. Нещо не му е наред.

— Страхотно — извика Ганзи, за да надвика двигателя на колата си. Зад тях беемвето наду почти недоловимите си отгук басове, докато Ронан изливаше онова, което бе останало от сърцето му, в електронните ритми. — Е, някакви предложения?

Адам бръкна в джоба си, извади някакво листче и му го подаде.

— Какво е това? — запита Ганзи, оглеждайки неравния почерк на приятеля си. Буквите му винаги изглеждаха така, сякаш бягат от нещо. — Номер на екстрасенс?

— Щом снощи нищо не си открил, значи сега следва това. Поне вече имаш за какво да ги питаш.

Ганзи се замисли. Екстрасенсите обикновено му казваха, че парите просто се препъват да тичат към него и че е роден за велики неща. За първото той си знаеше, че е истина, а за второто се опасяваше, че може да стане. Но може би с тази нова следа и с нова гадателка да получи нещо различно.

— Окей — кимна. — И какво да питам?

Адам му подаде дигиталния диктофон, а с другата си ръка започна да почуква замислено по покрива на камарото. Накрая изрече:
— Мисля, че е очевидно. Трябва да откриеш с кого си говорил!

[1] Лей линии или линии леи се наричат силовите линии или енергийните канали, за които се смята, че опасват цялата ни планета, като свързват ключовите енергийни точки на Земята в нещо като земна енергийна решетка. Такава линия например минава диагонално през Великобритания и точно на нея се намират Стоунхендж и още няколко ключови каменни кръга и светилища от древността. — Б.пр. ↑

[2] Whelk (англ.ез.) — морска мида със спираловидна черупка; пришка. А „Барингтън“ е старо английско име, давано най-вече на аристократи, което вече се среща изключително рядко. — Б.пр. ↑

ТРЕТА ГЛАВА

Утрините в къщата на Фокс Уей № 300 бяха бъркотия от страховита величина. Ръгане с лакти, опашки за банята и хора, които се джафкаха заради чаени торбички, поставени в чаши, в които вече имаше други чаени торбички. Предстоеше училище за Блу и работа за някои от по-продуктивните (и не толкова добри в гадаенето) лели. Филийки прегаряха в тостера, овесени ядки подгизваха забравени, вратата на хладилника зееше отворена минути наред в очакване някой да си вземе нещо отвътре или да се сети да я затвори. Дрънчаха ключове и излизащите спореха как да се разпределят по колите.

Някъде посред закуска телефонът започваше да звъни и Маура се провикваше: „Вселената до Орла на втора линия!“ или нещо подобно, и Джими или Орла, или някоя от другите лели или полулели, или приятелки започваха да се карат коя да вдигне телефона на горния етаж. Преди две години братовчедката на Блу Орла бе решила, че една телефонна линия за предсказания би била доходоносна добавка към техния живот и след кратка размяна на любезности с Маура относно публичния им имидж Орла бе спечелила. „Победата“ включваше Орла да изчака Маура да замине на конференция през уикенда, за да включи тайно новата линия, но днес всичко това бе не толкова болно място за някои от домакинството, колкото просто спомен за болното място. Телефонът за предсказания започваше да звъни някъде към седем часа сутринта, а в някои дни доларът на минута бе като манна небесна за всички в големия малък дом.

Утрините си бяха същинска спортна надпревара, в която Блу се надяваше, че става все по-добра.

Но в деня след църковното наблюдение на Блу не ѝ се наложи да се притеснява за реда си в банята или за приготвянето на сандвича си за училище, докато Орла изпуска филийките с маслото надолу. Когато се събуди, обикновено светлата ѝ от ярките утринни лъчи стая бе изпълнена със задушния полумрак на следобеда. В съседната стая Орла разговаряше или с гаджето си, или с някой от клиентите по

горещата линия за предсказания. При Орла бе доста трудно да разпознаеш двата вида разговори. И след двата Блу оставаше с усещането, че трябва веднага да си вземе душ.

Така Блу се превърна в единствен и неоспорим завоевател на банята за известно време, където посвети по-голямата част от вниманието си на косата си. Тъмната ѝ коса бе подстригана късо, но не толкова, че да не може да я събира в нещо като опашка и същевременно достатъчно късо, за да ѝ се налага да използва цяла армия шноли, за да го направи успешно. Крайният резултат представляваше щръкнала във всички посоки, неравна конска опашка и глава, гарнирана с разнородни по вид и цвят шноли, и непокорни кичурчета, измъкнали се изпод тях. Прическата ѝ изглеждаше ексцентрична и неугледна, и само Блу си знаеше какво ѝ струва да я поддържа в този модерен вид.

— Мамо! — извика момичето, докато подскачаше надолу по измитото стълбище. Маура стоеше до плота в кухнята и приготвяше някаква каша от стар, използван чай. Смърдеше ужасно.

Майка ѝ не се обърна. На плота от двете ѝ страни се виждаха зелени останки от билки, подобни на морски водорасли, изхвърлени на брега.

— Не е необходимо непрекъснато да подскачаш или бягаш — бе единственото, което изрече.

— А ти защо не ме събуди за училище? — срязва я Блу.

— Събудих те — отговори Маура. — Два пъти — а после, на себе си: — По дяволите!

Откъм масата мекият глас на Нийви изрече:

— Имаш ли нужда от помощ, Маура?

Седеше на масата пред чаша чай, закръглена и блага като същинско ангелче, без никакви следи от липсата на сън предишната нощ. Нийви се втренчи в Блу, която побърза да избегне зрителния контакт с леля си.

— Напълно съм способна да си приготвя и сама проклетия чай за медитация, много благодаря! — процеди през зъби Маура. А на Блу рече: — Обадох се в училище и им казах, че си лепнала грип. Подчертах, че повръщаш. Така че не забравяй утре да изглеждаш бледа и изтощена!

Блу притисна възглавничките на дланите си към слепоочията си. До този момент нито веднъж не бе пропускала училище след църковното наблюдение. Да, понякога ѝ се бе случвало да бъде сънлива, но никога — толкова изцедена.

— Да не би да е, защото го видях? — обърна се сега тя към Нийви, отпусвайки ръце. Щеше ѝ се да не помни момчето толкова ясно. Или по-скоро *представата* за него, разтворената му върху пръстта длан. Щеше ѝ се да не го бе виждала. — Затова ли спях толкова дълго?

— Защото си позволила на петнайсет духа да преминат през тялото ти, докато си разговаряла с едно мъртво момче! — тросна ѝ се Маура, преди Нийви да успее да отвори уста. — Или поне така ми казаха. Божичко, така ли трябва да вонят тези листа?

Блу се обърна към Нийви, която продължаваше невъзмутимо и благо да си сърба чая.

— Вярно ли е? — попита. — Защото онези духове са минали през мен, така ли?

— Ти определено ги остави да черпят енергия от теб — отговори накрая Нийви. — Разполагаш с доста, но не чак толкова много, че да не ти се налага да се възстановяваш със сън.

Ответните мисли, които нахлуха в главата на Блу в този момент, бяха две. Едната гласеше: „Значи аз имам много енергия?“, а втората: „Мисля, че съм ядосана“. Не бе като да им бе позволила нарочно да черпят сили от нея, нали така?!

— Трябва да я научиш да си изгражда защита — рече Нийви на Маура.

— Вече съм я научила на някои неща! Не съм чак толкова некадърна майка! — тросна се на своята полусестра Маура, докато подаваше чаша чай на дъщеря си.

— За нищо на света няма да близна това! Смърди ужасно! — отсече Блу и извади от хладилника кофичка кисело мляко. А после, от солидарност с майка си, поясни на Нийви: — Досега нито веднъж не ми се е налагало да си изграждам защита по време на църковното наблюдение.

— Крайно изненадващо — отбеляза спокойно полулеля ѝ. — Усилваш енергийните полета толкова много, че съм изумена, че не са започнали да те намират дори тук!

— О, я престани! — срязва я раздражено Маура. — В мъртвите няма нищо плашещо!

Пред очите на Блу отново изплува призрачното тяло на Ганзи, объркано и съкрушено.

— Мамо — промърмори, — онези духове в църковния двор... Може ли човек да предотврати смъртта им? Примерно като ги предупредиш?

Точно в този момент телефонът иззвъня. Стресна всички и продължи да звъни пронизително, което означаваше, че Орла е все още на другата линия с предишния клиент.

— Да я вземат мъртните нашата Орла! — простена Маура, макар че Орла не беше наблизо, за да я чуе.

— Аз ще поема обаждането — изрече Нийви.

— Ама ти... — започна Маура, но не довърши изречението си. Блу се запита дали майка ѝ не е имала предвид, че Нийви трудно би могла да бъде накарана да работи за само долар на минута.

— Знам какво си мислиш — отбеляза майка ѝ, след като Нийви излезе от кухнята. — Повечето от тях умират от инфаркт, рак и други неща, които са нелечими. Но това момче наистина ще умре!

Блу усети, че част от усещането ѝ през нощта започва да се завръща в душата ѝ, долови сянката от снощната тъга.

— Не мисля, че едно момче от „Алионби“ би могло да умре от инфаркт — промърмори. — Ти защо си правиш труда да съобщаваш на клиентите си?

— За да приведат нещата си в ред и да направят всичко, за което са мечтали, преди да умрат — отговори Маура и се обърна към Блу, фиксирайки я многозначително. Изглеждаше внушително и импозантно, или поне толкова, колкото внушително би могла да изглежда боса жена с дънки, държаща чаша чай, която вони на гнило. — Не възнамерявам да те спирам, ако искаш да го предупредиш, Блу — продължи. Но трябва да си наясно, че той няма да ти повярва, дори и да го откриеш, и че няма да го спасиш, дори и да знае. Може и да успееш да го предпазиш от някоя глупост. Но може и да съсипеш последните няколко месеца от неговия живот!

— Ти си зла пророчица! — срязва я дъщеря ѝ. Но знаеше, че Маура е права, или поне за първото. Почти всички нейни познати мислеха, че майка ѝ си изкарва прехраната с евтини фокуснически

номера. Така че какво можеше да стори Блу — да издири момчето от академия „Алионби“, да почука на стъклото на неговия лексус или ленд роувър и да го предупреди да си прегледа спирачките и да поднови застраховката си „Живот“?

— Вероятно и без това не мога да ти попреча да се запознаеш с него — продължи Маура. — Така де, ако Нийви е права за причината, поради която си го видяла. Просто си орисана да го срещнеш.

— *Орис* е твърде тежка дума за подмятане преди закуска, не мислиш ли? — озъби се Блу на майка си.

— Закуската в този дом мина доста отдавна — отговори спокойно Маура.

Стълбите изскърцаха — Нийви се върна при тях.

— Грешка — отбеляза с типичния си безстрастен тон. — Често ли ви се случва?

— Нашият номер се различава само по една цифра от номера на фирма за компаньонки — отговори Маура.

— Аха! — кимна Нийви. — Това обяснява всичко — настанявайки се отново на масата, добави: — Блу, ако искаш, мога да се опитам да разбера какво го е убило.

Тези думи автоматично привлякоха вниманието и на Блу, и на Маура.

— Да! — извика момичето.

Маура отвори уста, но после бавно и категорично я затвори.

Нийви попита:

— Имаме ли гроздов сок?

Макар и озадачена, Блу се запъти към хладилника, извади оттам една кутия и попита:

— Касис?

— Става.

С все така неразгадаемо изражение Маура отвори шкафа и извади оттам тъмносиня фруктиера. Почти я трясна пред Нийви и изрече троснато:

— Не нося отговорност за нищо от онова, което ще видиш!

— Какво? — изгледа я дъщеря ѝ. — Какво би трябвало да означава това?

Нито една от двете жени не благоволи да отговори.

С блага усмивка на пухкавото си лице Нийви започна да излива сока в купата, докато не я напълни до ръба. Маура изгаси лампите. Външният свят внезапно оживя на фона на сумрачната кухня. Потъналите в млади зелени листа дървета опряха клони о прозорците и Блу внезапно се изпълни с усещането, че е обградена от дървета, че се намира насред неподвижна априлска гора.

— Ако смятате да гледате, моля, мълчете! — отсече Нийви, без да поглежда конкретно към никого. Блу измъкна един стол и седна на масата. Маура се облегна на плота и скръсти ръце пред гърди. Беше рядко явление да видиш Маура силно притеснена, без да прави нищо по този въпрос.

Нийви попита:

— Та как му беше името?

— Той каза само „Ганзи“ — отговори Блу. Внезапно се почувства неловко, изричайки името му. Незнайно как мисълта, че тя ще има пръст в живота или смъртта на това момче, превръщаше съществуването му по име в тази кухня в нейна отговорност.

— Това е достатъчно.

Нийви се приведе над купата. Устните ѝ се задвижиха леко, тъмното ѝ отражение се плъзна по повърхността на течността. А Блу не спираше да мисли за онова, което бе казала майка ѝ:

Не нося отговорност за нищо от онова, което ще видиш.

Тези думи превръщаха онова, което правеха сега, в много по-значимо от обичайното. Отдалечаваха го от игрите на природата и го приближаваха до религиозното преживяване.

Накрая Нийви изсумтя. И макар че Блу не откри никакъв смисъл в този безсловесен звук, Маура вдигна победоносно глава.

— Бива си го това! — отбеляза Нийви.

Каза го така, че прозвуча като: „И това ако не е странно!“, но Блу вече бе започнала да я разбира.

— Какво видя? — попита момичето. — Как е умрял?

Нийви не сваляше очи от сестра си. По някакъв странен начин едновременно задаваше въпрос и отговаряше.

— Видях го — изрече. — И после той изчезна. В абсолютното нищо.

Маура плесна с ръце. Блу познаваше много добре този жест на майка си. Използваше го в края на спор, след като победоносно бе

изрекла последната дума. Само че този път последната дума бе изречена от купа сок от касис, а момичето нямаше никаква представа какво означаваше тази дума.

Нийви добави:

— В един момент беше там, в следващия изобщо не съществуваше.

— Случва се — отбеляза Маура. — Поне тук, в Хенриета. Има едно място... или места... които не виждам. А понякога виждам... — и тук тя съзнателно не погледна към Блу, така че момичето веднага разбра, че майка ѝ се старее да не я поглежда. — ... неща, които не съм очаквала.

Тези думи напомниха на Блу за множеството пъти, в които майка ѝ бе настоявала да останат в Хенриета, въпреки че животът тук ставаше все по-скъп и че понякога се отваряха възможности да се преместят в други градове. Веднъж Блу бе засякла размяна на имейли в компютъра на майка си — един от мъжете клиенти на Маура бе започнал пламенно да я моли да доведе Блу и „всичко останало, без което не може да живее“ в голямата му къща в Балтимор. В отговор Маура сдържано го бе информирала, че изобщо не може да става дума за подобно нещо, при това по много причини, главната от които е, че тя за нищо на света няма да напусне Хенриета, а освен това не би могла да бъде сигурна дали той не е сериен убиец с брадва. Неговият последен имейл се състоеше само от едно тъжно лице. Оттогава насам Блу не преставаше да се пита какво ли е станало с този мъж.

— Настоявам да разбера какво си видяла! — изрече сега момичето. — Какво ще рече това „абсолютно нищо“?

Нийви с готовност отговори:

— Следвах момчето, което видяхме снощи, до смъртта му. Чувствах, че тя е много близо, или поне хронологично, но после той изчезна в място, което не успях да видя. Не знам как да го обясня. Мислех си, че проблемът е в мен.

— Не е! — отсече Маура. А когато забеляза, че Блу все така не схваща, поясни: — Както когато на телевизора липсва картина, обаче ти си знаеш, че той е включен. Ето така се усеща това. Но никога досега не бях виждала някой да влиза в него.

— Да де, ама той влезе — изсумтя Нийви и избута купата далече от себе си. — Ти каза, че това не е всичко. Какво още ще ми се покаже?

— Канали, които не излизат на основната програма на кабелната — отговори Маура.

Нийви почука с красивите си пръсти по масата. Само веднъж. После изрече:

— Досега не си ми казвала за това.

— Не ми е изглеждало важно — отвърна Маура.

— Място, където младите мъже могат да изчезнат, ми се струва достатъчно важно. Способността на твоята дъщеря също ми се струва достатъчно важна — заяви Нийви, без да сваля откъдния си поглед от Маура, която се дръпна от плота и ѝ обърна демонстративно гръб.

— Трябва да тръгвам на работа — обади се накрая Блу, когато усети, че разговорът бе взел странен за нея обрат. Отражението на листата на клоните пред прозорците потрепна върху повърхността на сока в купата — все така гора, но вече доста мрачна.

— Така ли смяташ да отидеш? — изгледа я майка ѝ.

Блу сведе очи към облеклото си. То включваше няколко пласта отделни ризи, сред които и една, която тя бе подобрила благодарение на метод, наречен „късане на ивици“.

— Какво ми има? — промърмори.

— О, нищо — сви рамене майка ѝ. — Винаги съм си мечтала за ексцентрична дъщеря. Просто не си бях давала сметка как собствените ми желания могат да се обърнат срещу мен. Докога си на работа?

— До седем. Всъщност до малко по-късно. Чиалина би трябвало да бъде на смяна до седем и половина, но цяла седмица вече повтаря, че брат ѝ е взел билети за „Вечер“ и че ако някой се съгласи да поеме последния половин час от смяната ѝ...

— Можела си да откажеш. Какво е „Вечер“? Да не би да е онзи филм, дето всичките момичета умират, посечени с брадви?

— Същият — кимна Блу и, докато сърбаше последните останки от киселото си мляко, хвърли едно око на леля си. Нийви си седеше все така вцепенена на масата, вторачена в избутаната встрани от нея купа. — Окей. Тръгвам.

И бутна назад стола си. Маура мълчеше по онзи неин тежък начин, който превръщаше мълчанието ѝ в по-шумно и от говоренето. Блу се замота, хвърляйки кофичката от млякото в кофата за боклук, а лъжичката — в мивката до майка си. После се насочи към стълбите, за да си вземе обувките.

— Блу — изрече накрая Маура, — не е необходимо да ти напомням да не целуваш никого, нали?

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Адам Париш бе приятел на Ганзи от осемнайсет месеца и отлично знаеше, че с това приятелство вървят и определени задължения. И по-точно: да вярваш в свръхестественото, да търпиш трудните взаимоотношения между Ганзи и парите и да съжителстваш с останалите приятели на Ганзи. Първите две се превръщаха в проблем само когато отнемаха от времето му за учене, а последното беше проблематично единствено когато ставаше въпрос за Ронан Линч.

Веднъж Ганзи бе споделил с Адам опасенията си, че повечето хора не знаят как да се справят с Ронан. Онова, което имаше предвид, бе, че се притеснява да не би някой ден някой да попадне на Ронан и да се „пореже“.

Понякога Адам се питаше дали Ронан е бил такъв и преди бащата на братята Линч да почине, но само Ганзи имаше честта да го познава от онова време. Добре де, Ганзи и Деклан, обаче Деклан вече изглеждаше неспособен да се справя с брат си — поради което бе достатъчно предпазлив да предупреди за посещението си, докато Ронан беше в час.

В сградата на Монмът № 1136 Адам стоеше на площадката на втория етаж заедно с Деклан и приятелката му. Приятелката, облечена в потрепваща бяла коприна, приличаше досущ на Бриана или Кейли, или както там се казваше предишното гадже на Деклан. Всичките имаха руса коса до раменете и вежди, които бяха в тон с тъмните кожени обувки на Деклан. А самият Деклан, облечен в костюма, изискван от политическия му стаж през последната година, изглеждаше на трийсет. Адам се зачуди дали и той ще изглежда толкова официално в костюм, или бедното детство ще го издаде и ще му придаде абсурден вид.

— Благодаря, че ни посрещна — рече Деклан.

— Няма проблеми — отвърна Адам.

Всъщност причината, поради която се бе съгласил да посрещне Деклан и поредната му приятелка пред „Алионби“ и да ги придружи

до мястото, където живееха приятелите му, нямаше нищо общо с любезността — причината бе по-скоро едно неприятно предчувствие. Напоследък Адам имаше чувството, че някой... *наблюдава* търсенето им на лей линията. Не беше много сигурен обаче как да опише усещането си с думи. Беше по-скоро втренчен поглед, уловен с периферното му зрение, следи от тътреци се крака по стълбите, които не изглеждаха като да са на някое от момчетата, библиотекар, който им казва, че определен древен текст е бил изискан от някого непосредствено след като те са го върнали. Но Адам не искаше да тревожи Ганзи, преди да бъде напълно сигурен. И без това в момента Ганзи си имаше предостатъчно проблеми на главата.

Не че Адам се притесняваше, че Деклан ги шпионира. Всъщност бе *сигурен*, че това е така, но предполагаше, че шпионажът е свързан по-скоро с Ронан, отколкото с лей линията. И въпреки това си знаеше, че известна предпазливост никога не е излишна.

Приятелката вече бе започнала да се озърта по онзи потаен начин, който ставаше още по-явен именно заради потайността си. Монмът № 1136 беше тухлена фабрика с гладен вид, изтърбушена и кухня, издигаща се наред обрасъл с бурени парцел, който заемаше почти цяла пресечка. За първоначалното предназначение на сградата можеше да се съди по източната ѝ стена, върху която с големи букви пишеше: МАНИФАКТУРА МОНМЪТ. Но въпреки всичките си проучвания нито Ганзи, нито Адам не бяха успели да открият какво точно е произвеждала тази манифактура. Нещо, което е изисквало шестметрови тавани и обширни пространства; нещо, което е оставяло петна по пода и дупки в тухлените стени. Нещо, от което светът повече нямаше нужда.

Докато стояха на площадката на втория етаж на някогашната фабрика, Деклан прошепна всичката тази информация в ухото на приятелката си, която се изкиска притеснено, сякаш това беше голяма тайна. Адам забеляза устните на Деклан да бръсват съвсем леко ухото на приятелката си, докато ѝ говори, но в мига, в който Деклан вдигна очи към него, момчето се загледа настрани.

Адам го биваше много да вижда, без да го виждат. Само Ганзи като че ли бе в състояние да го улови в крачка.

Момичето посочи през счупения прозорец към паркинга долу. Деклан проследи погледа ѝ до черните, гневни кръгове, които Ганзи и

Ронан бяха оставили с колите си. Челюстта му се стегна — дори и всичките да бяха на Ганзи, той пак щеше да реши, че са дело на Ронан.

Адам вече беше почукал, но реши да почука пак — едно продължително и две кратки почуквания, неговият сигнал.

— Извинявам се за бъркотията вътре — промърмори.

Това беше отправено по-скоро към гаджето на Деклан, отколкото към самия него, защото той отлично знаеше в какво състояние се намира жилището, обитавано от брат му и двама от неговите приятели. Адам имаше усещането, че Деклан намира тяхната бъркотия за очарователна за външни лица. Каквото и да бе мнението му обаче, едно бе сигурно — че бе изчислил всичко. Целта му, както винаги, беше девствеността на Ашли, така че всяка стъпка от тази вечер беше планирана с оглед на това, включително и краткото им посещение във фабрика Монмът.

Все така никакъв отговор.

— Да извикам ли? — попита Деклан.

Адам натисна бравата. Беше заключено. Подпря я с коляно и я надигна от пантите. Вратата се залюля и се отвори от другата страна. Приятелката на Деклан издаде звук на одобрение, но успехът на това проникване с взлом се дължеше не толкова на силата на Адам, колкото на слабостта на самата врата.

Пристъпиха в жилището и приятелката надигна глава и после още, и още. Таванът се издигаше високо над тях, чак до железните греди, които поддържаха покрива. Измисленият апартамент на Ганзи беше лаборатория за мечтатели. Пред тях се простираше целият втори етаж, десетки квадратни метра площ, чак до другия край на сградата. Две от стените представляваха поредица от стари прозорци — десетки миниатюрни, мътни стъкла, с изключение на няколко нови, които Ганзи лично бе поставил, а другите две стени бяха покрити с карти: планините на Вирджиния, на Уелс, на Европа. По всички тях бяха начертани линии с маркери. В средата на обширното помещение бе поставен огромен телескоп, обърнат към небето, а в подножието му бяха разположени купища странна електроника, предназначена да измерва магнитната активност.

И навсякъде, буквално навсякъде имаше книги. Но не изрядно подредените купчинки на интелектуалеца, държащ да впечатли някого, а разхвърляните купища на обсебен от науката учен. Някои от книгите

не бяха дори на английски. Други пък бяха речници за езиците, на които бяха въпросните книги. А трети купчини съдържаха даже редки броеве на „Спортс илюстрийтид“.

Адам долови позната болка в гърдите си. Не ревност. Просто *желание*. Един ден и той щеше да има достатъчно пари, за да притежава местенце като това. Местенце, което отвън изглеждаше така, както Адам изглеждаше отвътре.

Едно тихичко гласче в душата на Адам попита дали някога ще успее да изглежда толкова величествен и отвътре, или това е нещо, с което просто се раждаш. Ганзи беше такъв, какъвто беше, защото още откакто се помнеше, бе живял с пари, подобно на виртуоз, поставен на пейката пред пианото още от момента, в който се е научил да седи седнал. А Адам — появил се в този свят на богатите твърде късно, натрапник и узурпатор, все още се препъваше с непохватния си акцент от Хенриета и пазеше рестото, което му връщаха, в кутия от зърнена закуска под леглото си.

Застанала до Деклан, приятелката му притисна ръце към гърди в несъзнателна реакция спрямо мъжката голота. В дадения случай обаче голяят обект беше не човек, а предмет — леглото на Ганзи, състоящо се от нищо друго освен два матрака върху гола метална рамка, разположено дръзко по средата на стаята, почти неоправено. Изглеждаше по някакъв странен начин интимно с пълната си липса на уединение.

Самият Ганзи седеше пред старо бюро с гръб към тях, взираше се в източния прозорец пред себе си и почукваше с химикалка по плота. Пред него лежеше отворен дебелият му дневник — страниците потрепваха със залепените върху тях изрезки от книги, потъмнели от бележките в полетата. За кой ли път Адам се изуми от невъзможността да определи възрастта на Ганзи — би могъл да бъде както старец в младежко тяло, така и младеж в тялото на старец.

— Ние сме — изрече.

Когато Ганзи не отговори, Адам поведе гостите към отнесения си приятел. Приятелката издаде потпури от звуци, до един започващи с буквата „О“. С помощта на кутии от зърнени закуски и блажна боя Ганзи бе издигнал в средата на огромното помещение макет, който бе точно копие на градчето Хенриета, така че тримата бяха принудени да минат по главната улица, за да стигнат до бюрото на домакина. Само

Адам знаеше истината — всички тези сгради бяха резултат от безсънието на Ганзи. По една стена за всяка безсънна нощ.

Адам спря точно до Ганзи. Около него се носеше силно ухание на мента — от листото, което той разсеяно дъвчеше.

Адам извади тапата от дясното ухо на приятеля си и той се стресна. Скочи на крака и извика:

— Хей, здравейте!

Както винаги, излъчването му беше като на американски герой от войната — плод на комбинацията от разрошена кестенява коса, присвити лешникови очи и прав нос, който древните англосаксонци щедро му бяха предали. Всичко в него говореше за храброст, сила и здраво ръкостискане.

Приятелката го зяпна.

Адам си спомни, че при първата си среща с Ганзи го бе помислил за страховит. В него съществуваха двама души — единият Ганзи, който живееше под кожата му, и другият, когото Ганзи навличаше сутрин, когато пъхваше портфейла си в задния джоб на памучните си панталони. Първият беше объркан и страстен, без никакъв конкретен акцент за ухото на Адам, а вторият кипеше от едва сдържана сила, докато поздравяваше хората с гладкия, красив вирджински акцент на стари пари. За Адам и до днес бе пълна мистерия защо никога не вижда двамата Ганзи едновременно.

— Не ви чух да чукате — изрече напълно излишно Ганзи. После поздрави Адам с докосване на юмрук в юмрук. Идващ от Ганзи, жестът бе едновременно чаровен и стеснителен, като заемка от чужд език.

— Ашли, запознай се с Ганзи — изрече Деклан с приятния си, безстрастен глас. С такива гласове съобщаваха за поражения от торнадо и настъпване на студени фронтове. Разказваха за страничните ефекти от малките сини хапчета. Обясняваха процедурите за безопасност в „Боинг 747“. Той допълни: — Дик Ганзи.

Дори и да смяташе, че приятелката на Деклан е едnodневка, нещо като възобновяем източник, Ганзи с нищо не го показва. Просто поправи Деклан с леко хладен тон:

— Както Деклан много добре знае, баща ми е този, на когото викат Дик. А аз съм просто Ганзи.

По-скоро шокирана, отколкото развеселена, Ашли възкликна:

— Дик?!^[1]

— Традиционно име в нашия род — отбеляза Ганзи и въздъхна като човек, на когото му е писнало да повтаря изтъркан виц. — Полагам усилия да не му обръщам внимание.

— Ти си от „Алионби“, нали така? Но това място е същинска лудост! Защо не живееш в кампуса на академията? — продължи Ашли.

— Защото аз съм собственикът на тази сграда — отговори спокойно Ганзи. — Тя е много по-добра инвестиция, отколкото да плащам за общежитие. След като завършиш училище, не можеш да продадеш общежитието си, нали? И къде тогава са отишли парите ти? Никъде.

Дик Ганзи III мразеше да му казват, че звучи като Дик Ганзи II, но точно в този момент това бе точно така. И двамата бяха в състояние да предложат логическо обяснение на всичко, което правеха — сякаш си водеха логиката на къса каишка, облечени в елегантните си карираны сака.

— Божичко! — възкликна Ашли и насочи очи към Адам. Погледът ѝ не трепна, но той все пак си спомни за посипаните с пърхот рамене на пуловера си.

Не се опитвай да го чистиш! Тя не гледа към него. Никой друг не го забелязва.

С огромно усилие на волята Адам изпъна рамене и се опита да изпълни униформата си така небрежно, както го правеха Ганзи и Ронан.

— Ашли, направо няма да повярваш защо Ганзи е дошъл точно тук! — намеси се Деклан. — Хайде, Ганзи, кажи ѝ!

Ганзи не бе в състояние да устои на изкушението да разказва за Глиндур. И никога нямаше да може да устои. Затова веднага попита:

— Какво знаеш за кралете на Уелс?

Ашли сви устни, щипна замислено кожата на гърлото си и изрече:

— Мммм... Лиуелин? Глиндур? Английските марчър лордове?^[2]

Усмивката, която се разля по лицето на Ганзи, би могла да взриви и въглищна мина. Когато се бе запознал с Ганзи, Адам не бе успял да каже имената нито на Лиуелин, нито на Глиндур. И приятелят му се бе почувствал длъжен да му разкаже как Оуайн Глиндур — или Оуен Глендоуър в английската му версия — е бил уелски крал от

Средновековието, който се е бил срещу англичаните за свободата на Уелс, а после, когато попадането в плен изглеждало неизбежно, той изчезнал внезапно и от острова, и от историята.

Но Ганзи никога не се уморяваше да разказва тази история. Разказваше събитията така, сякаш се бяха случили вчера, неизменно изпълнен с вълнение от магическите знаци, придружавали раждането на Глиндур, от слуховите за способността му да става невидим, от невъзможните на пръв поглед победи срещу далеч по-големи армии от неговата и накрая — от мистериозното му изчезване от света. Когато Ганзи заговореше, Адам сякаш виждаше зелените вълни на уелските хълмове, широката блестяща повърхност на река Дий, безмилостните северни планини, в които Глиндур беше изчезнал. В разказите на приятеля му Оуайн Глиндур никога нямаше да умре.

Но сега, докато слушаше този разказ за пореден път, Адам осъзна, че за Ганзи Глиндур — Глендоуър беше нещо много повече от историческа фигура. Той беше всичко, което приятелят му би искал да бъде — мъдър и храбър, уверен в избрания път, докоснат от свръхестественото, уважаван от всички, вечно жив чрез оставеното от него наследство.

Ганзи, вече порядъчно набрал скорост и за кой ли път обсебен от мистерията, вплетена в него, запита Ашли:

— Чувала ли си легендите за спящите крале? Легендите, които разказват, че герои като Лиуелин, Глиндур и Артур всъщност не са мъртви, а спят в различни гробници и очакват да бъдат събудени?

Ашли примигна объркано и накрая отвърна:

— Звучи ми като метафора.

Може би тя не беше чак толкова тъпа, за колкото я мислеха.

— Може и така да е — кимна Ганзи, а после замахна театрално с ръка към картите на стената, покрити с лей линиите, по които, според него, е пътувал Глиндур. После протегна ръка към дневника зад себе си, разлисти го и потърси карти и бележки, за да даде примери.

— Но според мен тялото на Глиндур или Глендоуър е било донесено в Новия свят. И по-точно тук, във Вирджиния. И аз искам да открия къде е погребан.

За огромно облекчение на Адам Ганзи пропусна частта за това как всъщност вярва напълно в легендите, че Глиндур е все още жив, макар и столетия по-късно. Пропусна и частта за това как е убеден, че

дълбоко спящият Глиндур ще изпълни едно желание на онзи, който го събуди. Пропусна и частта за това как тя го преследва — необходимостта да открие този отдавна изгубен крал. Пропусна и среднощните телефонни обаждания до Адам, когато не можеше да заспи, болезнено пристрастен към мисията си. Пропусна микрофиша и музеите, вестникарските статии и металните детектори, бонусите за множество прелетени мили със самолетните компании и изпокъсаните разговорници на чужди езици.

Пропусна също така и всичко за магията и лей линията.

— Това е същинска лудост! — възкликна Ашли, без да отлепя очи от дневника. — Защо, според теб, е тук?

Отговорът на този въпрос имаше две версии. Едната се основаваше изцяло на историята и беше безкрайно удобна за масова консумация. Другата добавяше към уравнението магически жезли и вълшебства. Някои дни, обикновено в гадните, Адам вярваше на първата версия, но само донякъде. Ала в битността си на приятел на Ганзи по-често се надяваше на втората версия. За огромно негово раздражение точно там Ронан го превъзхождаше — неговата вяра в свръхестественото обяснение на този проблем беше непоклатима. А Адам просто нямаше достатъчно силна вяра.

Може би, защото беше поредната бройка, а може би, защото беше преценена като скептик, Ашли получи историческата версия. С най-добрия си професорски глас Ганзи нахвърли информация за уелските топоними в региона, за артефакти от XV век, открити в земята на Вирджиния, и за историческата подкрепа на хипотезата за ранно, предколумбово пристигане на уелсици в Америка.

Някъде към средата на лекцията от перфектно подредената стая, намираща се точно до офиса, който Ронан си бе заплюл за спалня, се появи отшелникът Ноа — третият обитател на Манифактура Монмът. Леглото му споделяше тясното пространство с някаква мистериозна апаратура, за която Адам предполагаше, че е вид печатарска преса.

Пристъпвайки към средата на огромната зала, Ноа не толкова се усмихна на Ашли, колкото се опули срещу нея. Не беше в най-добрата си форма, когато се изправеше пред непознати.

— Това е Ноа — каза Деклан. Каза го по начин, който потвърди подозренията на Адам — че Манифактура Монмът и момчетата, които

живееха в нея, бяха просто туристическа спирка за Деклан и Ашли, удобна тема за разговор по време на вечерята, която щеше да последва.

Ноа протегна ръка.

— Ох! Ръката ти е много студена! — извика Ашли и пъкна ръка под блузката си, за да я стопли.

— Че какво искаш? От седем години съм мъртъв! — изрече невъзмутимо Ноа. — По-топъл от това няма как да стана.

За разлика от безупречната си стая Ноа винаги изглеждаше малко неугледен. И в дрехите му, и в сресаната му предимно назад руса коса имаше нещо не на място. Размъкнатата му униформа винаги помагаше на Адам да не се чувства толкова изпъкващ сред останалите в училище. Защото беше трудно да се чувстваш като част от тълпата на „Алионби“, когато стоиш до Ганзи, на когото само колосаната му като на Джордж Вашингтон риза струваше повече от велосипеда на Адам (ако някой твърди, че няма никаква разлика между риза от търговския център и риза, ушита от умел италианец, значи не е виждал втората), или дори до Ронан, който бе пръснал деветстотин долара за татуировка, само за да вбеси брат си.

Учтивият кикот на Ашли бе прекъснат от рязкото отваряне на вратата към стаята на Ронан. Върху лицето на Деклан надвисна такъв облак, сякаш слънцето никога повече нямаше да може да се покаже.

Никой не можеше да отрече, че Ронан и Деклан Линч са братя — имаха идентична тъмнокестенява коса и остри носове, но там, където Деклан беше як, Ронан беше чуплив. Широката челюст и усмивката на Деклан казваха: „Гласувайте за мен!“, докато бръснатата глава и тънките устни на Ронан подсказваха, че този екземпляр е отровен.

— Ронан — промърмори Деклан. По телефона с Адам той бе попитал: „Кога Ронан няма да си бъде вкъщи?“. — Мислех, че си на тенис.

— Бях — отговори Ронан.

Настъпи тишина, в която Деклан се замисли какво би могъл да му каже пред Ашли, а Ронан се наслаждаваше на ефекта, който неловката тишина имаше върху брат му. Двамата по-големи братя Линч (в „Алионби“ учеха общо трима) бяха скарани, откакто Адам ги познаваше. За разлика от по-голямата част от света обаче Ганзи предпочиташе Ронан пред по-големия му брат, така че разделителните линии бяха ясни. Адам подозираше, че предпочитанията на Ганзи се

дължаха на факта, че Ронан беше искрен дори тогава, когато беше непоносим, а за Ганзи честността беше най-важното качество.

Деклан помълча една идея повече, с което неволно даде възможност на брат си да се развихри. Ронан кръстоса ръце пред гърди и отбеляза:

— Със страхотен тип си се уредила, Ашли. Ще прекараш една страхотна нощ с него, така че утре някое друго момиче да може да прекара с него страхотна нощ.

В прозорците високо над главите им бръмна муха. Вратата зад Ронан, покрита с ксерокопия от глобите му за превишена скорост, се затвори бавно.

Устата на Ашли изобрази не толкова изумление, колкото безмълвна ругатня. Малко закъснял, Ганзи удари Ронан по рамото и промърмори:

— Той се извинява.

Устата на Ашли започна бавно да се затваря. Примигна по посока на картата на Уелс, а после обратно към Ронан. Той бе подбрал оръжието си добре — само грубата истина, неизлъскана от любезността.

— Брат ми е... — започна Деклан, но не довърши. Не можеше да каже нищо повече от онова, което Ронан вече беше казал. Затова просто рече: — Тръгваме! Ронан, мисля, че трябва да преосмислиш твоето... — но пак не намери думи да довърши изречението си. Брат му си бе присвоил всички саркастични фрази.

Дръпна Ашли за ръката, за да откъсне вниманието ѝ от тях и да я насочи към вратата.

— Деклан... — започна Ганзи.

— Не се опитвай да изглаждаш нещата! — предупреди го Деклан. И докато дърпаше Ашли към тясната стълба и надолу, Адам чу началото на речта по контрол на щетите: *Казах ти, че той си има проблеми! Постарах се да подбера време, когато няма да е тук, но той откри татко и това обърка главата му, затова какво ще кажеш да хапнем морска храна, не смяташ ли, че тази вечер е точно за овари? Да, именно.*

В мига, в който вратата на апартамента се затвори, Ганзи изрече:

— Хайде, Ронан, споко, братле!

Но изражението на Ронан си беше все така убийствено. Неговият код на честта не оставяше никакво място за изневери, за случайни връзки и бройкане. Той не само не ги одобряваше — той просто не можеше да ги разбере.

— Добре де, той си е мъжка курва. И това не е твой проблем — продължи Ганзи.

Според Адам Ронан също не беше проблем на Ганзи, но вече не му се връщаше към този спор.

Една от веждите на Ронан се надигна, остра като бръснач.

Ганзи затвори дневника си и отбеляза:

— Знаеш, че тези твои физиономии на мен не ми минават. Тя няма нищо общо с теб и Деклан — изрече „теб и Деклан“ така, сякаш бяха предмети, неща, които можеш да вдигнеш и да разгледаш отдолу. — А ти се отнесе зле към нея. И изложи всички ни в очите ѝ.

Ронан като че ли се засрами, но не успя да измами Адам. Той не съжаляваше за поведението си, съжаляваше единствено, че Ганзи го е видял да се държи така. Онова, което съществуваше между братята Линч, бе достатъчно мрачно, за да пренебрегне чувствата на всички останали.

Но Ганзи също бе наясно с това не по-зле от Адам. Сега той плъзна палец по долната си устна — навик, който като че ли изобщо не съзнаваше, а Адам никога не си бе направил труда да му посочи. Улавяйки погледа на Адам, извика:

— За бога, вече се чувствам мръсен! Хайде, стига! Отиваме в „Нино“. Ще вечеряме пица, аз ще се обадя на онази ясновидка и после всичко ще се върне отново на мястото си!

Ето защо Адам бе в състояние да прости на празноглавата, лъскава версия на Ганзи, с когото се бе запознал в началото. Благодарение на парите и името си, благодарение на красивата си усмивка и безгрижния си смях — защото харесваше хората и те, противно на собствените му опасения, също го харесваха — Ганзи можеше да избере за приятел всеки, когото си пожелаеше. Но вместо това той бе избрал само тях тримата — тримата единствени, които, макар и по различни причини, иначе биха останали без приятели.

— Аз няма да дойда — промърмори Ноа.

— Имаш нужда от още време със себе си ли? — подметна Ронан.

— Ронан! — намеси се Ганзи. — Прибери оръжията в оръжейната, става ли? Ноа, няма да те караме да ядеш, ако не искаш. Адам?

Адам вдигна разсеяно поглед. Мислите му се бяха отнесли от невъзпитаното поведение на Ронан към интереса на Ашли към дневника. Запита се дали този интерес не е породен от нещо много повече от обикновеното любопитство, което обхващаше хората, когато се сблъскваха с Ганзи и неговите маниашки аксесоари. Знаеше, че Ганзи би го нарекъл прекалено подозрителен и ненужно собственически настроен към едно проучване, което самият той бе повече от готов да сподели с повече хора.

Но Ганзи и Адам търсеха Глиндур по различни причини. Ганзи копнееше за него така, както Артур е копнял за Граала, воден от отчаяна, но дълбоко вродена необходимост да бъде полезен на света, да се увери, че смисълът на живота му не приключва с коктейлите и белите якички, тласкан от някакъв трудно обясним копнеж да разреши някакъв спор, стаен твърде дълбоко в него.

Адам, от друга страна, *имаше* нужда от кралското благоволение.

А това означаваше, че именно те трябваше да бъдат хората, които ще събудят Глендоуър. Именно те трябваше да стигнат до него първи.

— Париш! — повтори Ганзи. — Хайде!

Адам се намръщи. Дълбоко се съмняваше, че пицата би успяла да подобри поведението на Ронан.

Обаче Ганзи вече грабваше ключовете си за Прасето и заобикаляше своята миниатюрна Хенриета. И въпреки че Ронан ръмжеше, Ноа въздишаше, а Адам се колебаеше, той изобщо не се обърна, за да се увери дали идват, или не. Знаеше, че те са след него. По три различни начина той ги бе печелил дни, седмици и месеци наред, затова беше сигурен, че каквото и да става, те щяха да го последват и накрай света.

— *Екселсиор!* — изрече Ганзи и затвори вратата зад всички тях.

[1] На англ.ез. също така жаргонна дума за мъжки полов член. — Б.пр. ↑

[2] Лиуелин Велики — уелски крал от XII-XIII век. *Оуайн Глиндур* — уелски крал от XIV-XV век, бил се срещу Хенри IV. *Марчър лордовете* са уелски благородници, назначавани от английския

крал да охраняват границите или уелските блата, откъдето и самата дума „марчър“, която на английски означава „блато“, а коренът ѝ на уелски означава „граница, край“. — Б.пр. ↑

ПЕТА ГЛАВА

Барингтън Уелк едва ли би могъл да бъде описан като човек в особено весело настроение, докато се влачеше по коридорите на Уитман Хауз — административната сграда на академия „Алионби“. Беше пет часът следобед, часовете отдавна бяха свършили, а той бе излязъл от дома си само за да вземе домашните, които трябваше да оцени до следващия учебен ден. През високите прозорци с малки ромбовидни стъкла вляво от него се процеждаше следобедна светлина, вдясно жужаха гласовете на служителите от канцелариите. По това време на деня тези стари сгради винаги приличаха на музеи.

— Барингтън, ти днес не беше ли в отпуск? Изглеждаш ужасно! Да не би да си болен?

На Уелк му трябваше известно време, докато формулира отговора си. Официално погледнато, той все още беше в отпуск. Човекът, който му зададе въпроса, бе излъсканият учител по английски на единайсети и дванайсети клас Джона Майло. Въпреки афинитета си към карирани сака и тесни панталони от рипсено кадифе Майло не беше съвсем непоносим, обаче Уелк нямаше намерение да обсъжда днешното си отсъствие от работа точно с него. Навечерието на Деня на свети Марко бе започнало да придобива за него блясъка на традиция — традиция, която включваше стабилно натряскване през нощта и заспиване на пода на кухничката му точно преди зазоряване. Тази година обаче той бе проявил предвидливостта да си пусне отпуск за Деня на свети Марко. Преподаването на латински в „Алионби“ си бе достатъчно наказание, но преподаването с махмурлук бе буквално смазващо.

Накрая Уелк просто вдигна разнородната купчинка листи с изписани на ръка домашни работи като отговор. Очите на Майло се разшириха, когато видя името на най-горния лист.

— Ронан Линч?! Това неговото домашно ли е?

Обръщайки купчината към себе си, за да прочете написаното на първия лист, Уелк се съгласи с колегата си. Точно в този момент

групичка момчета от отбора по гребане минаха с гръм и трясък по коридора и едва не го прегазиха, избутвайки го в обятията на Майло. Учениците вероятно дори не си даваха сметка, че се държат непочтително — Барингтън Уелк не бе много по-голям от тях, а невероятно красивите му черти, макар и някак си твърде големи за неговото лице, го правеха да изглежда още по-млад. Затова и до днес продължаваха да го бъркат с колежаните.

Джона Майло избута внимателно Уелк от себе си и попита:

— Как успяваш да го докараш в часа си?

Самото споменаване на името на Ронан Линч бе напълно достатъчно, за да отвори една дълбоко стаена, незараснала рана на Уелк. Проблемът не беше в самия Ронан, а в Ронан като част от неразделната тройка — Ронан Линч, Ричард Ганзи и Адам Париш. Всички момчета в неговия клас бяха богати, самоуверени и арогантни, но точно тези тримата му напомняха най-силно за онова, което беше изгубил.

Учителят по латински се опита да си спомни дали Ронан бе отсъствал някога от негов час. За Уелк дните от учебната година се сливаха в един дълъг, безкраен ден, който започваше с това как паркира трошката си до красивите коли на учениците в „Алионби“, после си проправя с лакти път сред тълпите от смеещи се, безгрижни момчета, и накрая се изправя пред класна стая с ученици, които в най-добрия случай го гледат със стъклени очи, а в най-лошия — подигравателно. И в края на деня Уелк оставаше сам, преследван от спомените си как някога и той е бил един от тях.

Кога всичко това се превърна в мой живот?

Сега той сви рамене и отговори:

— Не си спомням някога да е отсъствал от мой час.

— При теб е с Ганзи, нали? — попита Майло. — Е, това обяснява всичко. Тези двамата са като дупе и гащи.

Това беше странно, почти архаично сравнение, което Уелк не беше чувал от собствените си години в „Алионби“, когато той също беше дупе и гащи със съквартиранта си Черни. Почувства в себе си огромна празнота, сякаш беше много гладен, сякаш трябваше да си остане у дома и да продължи да пие, за да почете подобаващо този отвратителен ден.

Върна се в настоящето и се загледа в списъка с отсъстващите, оставен му от колегата, който го бе замествал. После отбеляза:

— Интересно! Днес Ронан е бил в час, обаче Ганзи не е бил. Или поне в моя час.

— О, това сигурно е заради онези фантасмагории за Деня на свети Марко, за които той непрекъснато плямпа! — махна небрежно с ръка Майло.

Това вече привлече вниманието на Барингтън Уелк. Никой на този свят не знаеше, че днес е Денят на свети Марко. Никой не празнуваше Деня на свети Марко, дори майката на свети Марко. Единствено Уелк и Черни — търсачи на съкровища и пакостници от класа, се вълнуваха от неговото съществуване.

— Моля? — изрече предпазливо Уелк.

— Лично аз нямам никаква представа за какво става въпрос — отговори колегата му. Един от другите учители го поздрави на излизане от учителската стая и Майло се обърна за миг, за да отговори. Уелк си представи как хваща ръката му, извива я и го принуждава да се върне на темата. Бяха му необходими огромни усилия на волята, за да изчака. Обръщайки се отново към него, Майло като че ли долови интереса му, защото допълни: — Не ти ли е говорил за това? Вчера ми проглуши ушите с неговите лей линии!

Лей линии!

Щом никой нямаше представа за съществуването на Деня на свети Марко, то тогава и никой нямаше представа за съществуването на лей линиите. Или най-малкото тук, в Хенриета, щата Вирджиния. Най-вече сред богаташчетата в „Алионби“. Със сигурност не и във връзка с Деня на свети Марко. Това си беше мисията на Уелк, неговото съкровище, неговите юношески години. Какво общо има с всичко това Ричард Ганзи III?

Изричането на глас на израза *лей линия* извика в съзнанието на Уелк един позабравен спомен — той в гъста гора, с пот, избила по горната му устна. Беше на седемнайсет и трепереше. При всеки удар на сърцето му в обсега на периферното му зрение се появяваха червени линии, а дърветата потъмняваха. На фона на всичко това листата им сякаш се раздвижваха, макар да не духаше никакъв вятър. Черни беше на земята. Не мъртъв, но *умираше*. Краката му все още продължаваха да натискат педалите до червената му кола, събирайки опадалите листа

под него в купчини. Лицето му беше просто... свършило. В главата на Уелк започнаха да съскат и нашепват неземни гласове, думите се размиваха и разтягаха.

— Някакъв енергиен източник или нещо подобно — рече в настоящето Майло.

Изведнъж Уелк се уплаши, че колегата му ще зърне спомена върху него, ще чуе необяснимите гласове в главата му — неразбираеми, но въпреки това съпътстващи го неизменно от онзи кошмарен ден насам.

Уелк овладя физиономията си, макар всъщност да мислеше: „Ако някой друг наистина вижда в мен, значи трябва да съм бил прав. Тя трябва да е тук!“.

— И за какво, според него, му трябва тази лей линия? — запита с отработено безразличие.

— Нямам представа. Питай го лично, ако искаш. Сигурен съм, че с удоволствие ще ти напълни главата с глупостите си — отговори Джона Майло и се обърна.

Към тях вървеше секретарката на академията, метнала чанта на рамо и сако — през другата си ръка. Очната ѝ линия беше размазана от дългия работен ден, прекаран в канцеларията.

— Да не би да си говорите за Ганзи Трети и за неговата ню ейдж мания? — попита тя. Беше вдигнала косата си с молив. Уелк се вторачи в кичурите, които падаха свободно покрай лицето ѝ. От стойката ѝ му стана пределно ясно, че тя тайничко харесва Майло въпреки карираните му сака, рипсените панталони и брадата. Секретарката попита: — Имате ли представа колко е червив с пари Ганзи-старши? Чудя се дали знае за какво си пилее времето синът му. Честно да ви призная, понякога тези богати копеленца ме карат да се замисля дали да не си прережа вените! Джона, идваш ли с мен да изпушим по една цигара?

— Не, тръгвам — изрече Майло.

Погледът му се плъзна неловко от секретарката към колегата му по латински и Уелк веднага го усети какво си мисли. Майло си мислеше колко е бил богат някога и бащата на Уелк и колко е беден сега, години след като съдебните дела бяха напуснали първите страници на вестниците. Целият учителски състав и цялата администрация мразеха момчетата на „Алионби“, мразеха ги заради

онова, което имаха и което символизираха, затова на Уелк му бе пределно ясно, че тайничко потриват ръце от задоволство, че поне той бе паднал на дъното сред тях.

— Ами ти, Бари? — обърна се към него секретарката. После сама отговори на въпроса си: — Не, ти не пушиш, твърде красив си за това. Е, сама ще изляза да си запаля.

Майло се обърна, за да си тръгне.

— Оправяй се скоро! — изрече неловко в последния момент, макар Уелк да не бе споменавал, че е болен.

На този етап гласовете в главата на Уелк се бяха превърнали в рев, но той като никога бе успял да ги заглуши със собствените си мисли.

— Вече започнах да се оправям — кимна с благодарност Уелк.

Беше много възможно смъртта на Черни в крайна сметка да не е била напразно.

ШЕСТА ГЛАВА

Блу не би могла да се опише точно като сервитьорка. В крайна сметка тя също така даваше уроци по краснопис на третокласници, правеше венци за Обществото на дамите за вечно здраве, разхождаше кучета, принадлежащи на обитателите на най-тузарския квартал на Хенриета, и пресаждаше цветя в градинките на възрастните жени от нейния квартал. Всъщност работата ѝ като сервитьорка в „Нино“ беше най-малко ангажиращата я през седмицата. Но все пак работното време тук беше гъвкаво, този пост беше най-законно изглеждащият в нейната служебна биография и със сигурност ѝ плащаха най-добре.

Имаше само един проблем с пицария „При Нино“ и той бе, че откъдето и да я погледнеш, тя принадлежеше на „Алионби“. Намираще се на шест пресечки от обградения с желязна ограда кампус на академията, в самия край на историческия център на града. Това не бе най-приятното заведение в Хенриета. Имаше и други, с по-големи телевизори и по-силна музика, ала никое от тях не бе успяло да заплени питомците на академията така, както „При Нино“. Дори само да си наясно, че „Нино“ е мястото, където се ходи, бе своеобразен пропуск, но ако си успял да бъдеш съблазнен от спортния бар „Мортън“ на Трета, значи не заслужаваш да бъдеш във вътрешния кръг.

И така, момчетата от „Алионби“, които идваха в „Нино“, бяха не просто ученици на академията, но и най-доброто, което „Алионби“ можеше да предложи. Шумни, нагли, богати.

Блу бе видяла предостатъчно от момчетата гарвани, за да ѝ държи влага за цял живот.

Когато се появи тази вечер на работа, музиката вече беше достатъчно силна, за да парализира по-фините части от съзнанието ѝ. Тя завърза чинно престилката си, опита се да се изключи колкото ѝ бе възможно по-ефективно от крясъците на „Бийсти Бойс“ и си сложи задължителната усмивка.

Малко след началото на смяната ѝ в пицарията се появиха четири момчета. Свежият въздух нахлу след тях с леко съскане, но не успя да прогони мириса на риган и бира. Във витрината зад момчетата светеше неонов надпис „От 1976 година“ и осветяваше лицата им в лимоненозелено. Момчето, което водеше групата, говореше по мобилния си телефон, но това не му попречи да вдигне към Чиалина четири пръста, за да ѝ покаже от колко човека се състои групата му. Момчетата гарвани ги биваше много във вършенето на няколко неща едновременно, стига тези неща да включваха преди всичко и най-вече тяхната изгода.

Въпреки че джобът на престилката на Чиалина вече беше пълен с поръчки, тя се втурна към бара, за да вземе менютата. Блу ѝ подаде четири оръфани менюта с мазни петна, но не пропусна да забележи, че косата на колежката ѝ се носи над главата ѝ, издавайки големия ѝ стрес.

— Искаш ли аз да поема тази маса? — попита Блу, макар и без особено желание.

— Определено, но не мога да си го позволя — отговори Чиалина и се загледа в четирите момчета.

След като в крайна сметка приключи с телефонния си разговор, първият се плъзна в едно от сепаретата от оранжев винил. Най-високият от тях удари главата си във висящата над масата лампа от зелено стъкло, а останалите се разсмяха от сърце. Той промърмори: „Кучка“. Докато се обръщаше, за да седне, изпод яката му се плъзна татуировка. Имаше нещо гладно във всички тези момчета.

Блу и без това не умираше от желание да ги обслужва.

Онова, което искаше, бе работа, която да не изсмуква всички мисли от главата ѝ, заменяйки ги с подигравателния призив на синтезатор. Понякога тя се измъкваше навън за безкрайно кратка почивка и отпускате глава върху тухлената стена в уличката зад ресторанта, отдавайки се на мечти за кариери, свързани с изучаване на дървесните пръстени, плуване със скатовете и експедиция в Коста Рика за изучаване на гребенестите gekoni.

Всъщност тя нямаше никаква представа дали има огромно желание да изучава гребенестите gekoni. Просто ѝ харесваше името им, защото за момиче, високо метър и половина, „гребенест gekon“ звучеше като велика кариера.

И всички тези въображаеми реалности изглеждаха адски далече от „Нино“.

Броени минути след началото на смяната ѝ управителят ѝ направи знак от кухнята. Тази вечер беше Дони. „При Нино“ имаше петнайсетина управители, всички до един роднини на собственика и нито един с поне гимназиално образование.

Дони успяваше едновременно да разпуска и да вдига телефона.

— Родителят ти — промърмори, подавайки ѝ слушалката. — Така де, майка ти.

Не че имаше нужда да уточнява, защото Блу нямаше никаква представа кой е другият ѝ родител. Преди време се бе опитала да тормози майка си, за да разбере кой е баща ѝ, но незнайно как Маура винаги бе успявала да се изплъзва от отговора.

Блу пое телефона от ръката на Дони и се пхна в ъгъла на кухнята, точно между непоправимо мазния хладилник и огромната мивка. Но въпреки старанието ѝ пак продължаваха да се блъскат в нея.

— Мамо, работя!

— Не се паникьосвай! Седнала ли си? Но може би няма нужда да си седнала. Е, вероятно. Поне се облегни на нещо. Той се обади! Да си запише час да му гледам!

— Кой, мамо! Говори по-силно! Тук е адски шумно!

— Ганзи!

В продължение на няколко секунди Блу не успя да схване какво ѝ казаха. А когато най-сетне осъзна чутото, краката ѝ натежаха. Едва успя да събере сили да попита:

— Кога... за кога си записа час?

— За утре следобед. Това беше най-скорошният час, в който можах да го вмъкна. Опитах се да го поканя по-рано, но той каза, че е на училище. Утре на работа ли си?

— Да, но ще си разменя смените — отговори веднага Блу, без да се замисля. Но сякаш говореше някой друг, а не тя. Истинската Блу беше отново в църковния двор и чуваше гласа му да изрича: „Ганзи“.

— Със сигурност. А сега се връщай на работа!

Докато затваряше телефона, Блу усети как пулсът ѝ се ускорява. Това беше реално! Той беше реален!

Всичко беше вярно и ужасно, ужасно конкретно.

Стори ѝ се глупаво да стои сега тук, да обслужва маси, да носи напитки и да се усмихва на непознати. Искаше ѝ се да бъде у дома, облежната върху хладната кора на стария бук зад къщата, за да се опита да осъзнае с какво променя всичко това живота ѝ. Нийви ѝ бе казала, че това е годината, в която ще се влюби. Маура я бе предупредила, че ако целуне голямата си любов, ще го убие. А Ганзи трябваше да умре тази година. Какви бяха шансовете тези три неща да не са свързани? *Никакви.* Да, голямата ѝ любов очевидно щеше да бъде Ганзи. Трябваше да е така. Защото тя за нищо на света не би убила когото и да било.

Такъв ли би трябвало да бъде животът? Може би е по-добре да не знаем.

Нещо докосна рамото ѝ.

Докосването беше изцяло против правилата на Блу. Никой не трябваше да я докосва, когато се намираще в „Нино“. Никой не трябваше да я докосва особено сега, когато преживяваше криза. Завъртя се рязко и изрече през стиснати зъби:

— Мога ли да ви помогна? *Tu?!*

Пред нея стоеше момчето от „Алионби“, което едновременно с говоренето по телефона можеше да прави и други неща. Изглеждаше чистичък и имаше вид на президент. Само часовникът му струваше много повече от колата на майка ѝ, а всяка видима част от кожата му бе с великолепен златист тен. Блу така и не разбираше как момчетата от „Алионби“ успяваха да хванат тен по-рано от местните жители. Сигурно имаше нещо общо с неща като пролетна ваканция и места като Коста Рика и испанското крайбрежие. Президент Мобилен телефон сигурно е бил много по-близо до гребенестия гекон, отколкото тя някога можеше да се надява да бъде.

— Искрено се надявам — изрече той по начин, който подсказваше не толкова надежда, колкото увереност. Налагаше му се почти да вика, за да бъде чуто, както и да сведе глава, за да я погледне в очите. В него имаше нещо дразнещо величествено, усещане, че е много висок, макар да не бе по-висок от повечето момчета. — Моят социално задръстен приятел Адам те намира за много сладка, но няма смелостта да направи първата крачка. Ето там! Не, не неугледният! Не и нацупеният!

Почти против волята си Блу се обърна към сепарето, към което сочеше той. Там седяха три момчета едното неугледно, точно както каза и той, с размит, някак си избелял вид, сякаш тялото му е било прано твърде много пъти. Онова, което бе ударило лампата с глава, беше красиво и с бръсната глава войник в една война, в която врагът беше целият свят. А третото беше... елегантно. Това може би не бе най-подходящата дума за него, но беше близо. Имаше фини скули и тялото му изглеждаше някак твърде крехко, а сините му очи бяха достатъчно красиви и за момиче.

Противно на здравия си разум, Блу долови в себе си трепет на любопитство.

— Е? — попита.

— Ами, ще ми окажеш ли честта да дойдеш при нас и да поговориш с него?

Блу използва точно една милисекунда от времето си, за да си представи какво ли би било да седне в сепаре с момчета гарвани и да нагази в неловък, сексистки разговор. Въпреки безспорно приемливия вид на момчето, което ѝ беше посочено, тази милисекунда не бе за нея от най-приятните.

— И за какво, според теб, бих могла да говоря аз с него?

С напълно безгрижна физиономия Президент Мобилен телефон отговори:

— Все ще измислим нещо. Ние сме интересни хора.

Блу не беше много сигурна. Но елегантното момче беше твърде елегантно. И изглеждаше искрено ужасен, че приятелят му разговаря с нея, което беше много мило. За един кратък, много кратък момент, който по-късно я караше едновременно да се срамува и да се усмихва, Блу си помисли да каже на Президент Мобилен телефон кога ѝ свършва смяната. Но после Дони я извика откъм кухнята и тя си спомни правила едно и две.

— Виждаш ли тази престилка, която нося? — рече. — Тя означава, че работя. За да живея.

Спокойното изражение изобщо не потрепна. Той каза:

— Аз ще имам грижата.

— Ще имаш грижата ли? — зяпна го тя.

— Аха! Колко печелиш на час? Аз ще се погрижа за това. Ще говоря с управителя.

За момент Блу просто изгуби ума и дума. Никога досега не бе вярвала на хора, които твърдяха, че са онемявали, но ето че вече го преживя. Отвори уста, но единственото, което излезе оттам, бе дихание. А после дойде нещо като началото на смях. Накрая успя да изломоти:

— Аз не съм *проститутка*!

Момчето от „Алионби“ първоначално се слиса, но постепенно осъзна ситуацията.

— О, нямах предвид това! Изобщо не съм казвал подобно нещо!

— Напротив, *точно* това каза! Мислиш, че можеш просто да ми *платиш*, за да говоря с приятеля ти? Очевидно плащаш на повечето си компаньонки на час, затова нямаш представа как стават тези неща в реалния свят, но... но... — Блу помнеше, че цялата тази пледоария има някаква крайна цел, но не и каква беше тази цел. Възмущението бе блокирало напълно функциите на мозъка ѝ и ѝ бе оставило единствено желанието да му зашлеви шамар. Момчето отвори уста, за да я опровергае, и тя най-после се сети какво искаше да каже: — Ако се интересуват от някое момче, повечето момичета сядат с него *безплатно*!

На момчето от „Алионби“ трябваше да му се признае едно — не избърза с отговора си. Замисли се и накрая безстрастно изрече:

— Ти каза, че работиш, за да живееш. Затова реших, че би било грубо от моя страна да не се съобразя с това. Съжалявам, че те обидих. Разбирам твоята позиция, но мисля, че е малко нечестно от твоя страна да не направиш опит да разбереш и моята!

— Започваш да говориш високомерно! — сръза го Блу.

С периферното си зрение забеляза, че Момчето войник изобразява с ръката си самолет. Самолетът се насочваше към повърхността на масата и се разбиваше, а Неугледното момче едва съдържаше смеха си. Елегантното момче бе покрило лицето си с ръка, преструвайки се на ужасено, но пръстите му бяха достатъчно разперени, за да го види как намига.

— Господи! — изрече Президент Мобилен телефон. — Нямам представа какво друго да кажа.

— Например „съжалявам“? — предложи тя.

— Това вече го казах.

Блу се замисли за миг и накрая отсече:

— В такъв случай „довиждане“?

Той направи някакъв странен жест с ръка пред гърдите си, който би трябвало да означава поклон или реверанс, или нещо друго кавалерско, но според нея бе поднесен по-скоро със сарказъм. На нейно място Кала щеше да му зашлеви шамар, но Блу просто напъха ръце в джобовете на престилката си.

Когато Президент Мобилен телефон се върна на масата си и вдигна някакъв дебел кожен тефтер, който изглеждаше нелепо на неговия фон, момчето с войнишкия вид се изсмя презрително и тя го чу да я имитира: „Не съм проститутка!“.

Еlegantното момче до него сведе глава и ушите му пламнаха.

„Не и за сто долара! — каза си Блу. — Дори и за двеста!“

Но трябваше да си признае, че изчервените уши я разтърсиха донякъде. Това не беше много в стила на „Алионби“. *Момчетата гарвани също ли се чувстват неловко?*

Остана втрещена в тях една идея повече от нормалното. Elegantното момче вдигна глава и погледите им се срещнаха. Веждите му бяха склучени и изражението му издаваше угризения, а не жестокост. Кое то я накара да се усъмни в основателността на реакцията си.

Но после и самата тя се изчерви, сякаш чувайки отново гласа на Президент Мобилен телефон да изрича: „Аз ще имам грижата“. Изгледа го мръснишки — поглед, напълно достоен за Кала — завъртя се рязко на пета и се скри в кухнята.

Нийви сигурно грешеше. Нямаше как да се влюби в някого от тях.

СЕДМА ГЛАВА

— Я пак ми припомни защо екстрасенсът е добра идея? — обърна се Ганзи към Адам.

Пиците бяха унищожени (без помощта на Ноа), което бе накарало Ганзи да се почувства по-добре, а Ронан — още по-зле. Към края на яденето Ронан бе успял да си изчегърта всички корички на вече нарастващите си рани и щеше да направи същото и с тези на Адам, ако той му беше позволил. Накрая Ганзи го изпрати навън да изпусне парата, а Ноа — да го наглежда.

Сега Ганзи и Адам стояха на опашката, докато някаква жена спореше с касиера относно гъбения сос.

— Защото те работят с енергията — отговори Адам високо, но само толкова, колкото да надвика гърмящата музика. После погледна ръката си, където лично си бе изчегъртал коричката на едната от раните. Кожата отдолу изглеждаше леко раздразнена. Вдигна глава и погледна през рамо, вероятно оглеждайки се за злата сервитьорка, която не беше проститутка. Ганзи се почувства донякъде виновен, че бе прецакал всичките му шансове с нея. Но едновременно с това смяташе, че може би е спасил Адам от пречупване на гръбнака и изяждане.

Ганзи си даде сметка, че е много възможно за пореден път да не е разбрал какво означават парите за другите хора. Не бе възнамерявал да обижда момичето, но сега, като се замисли, си даде сметка, че може и да е възнамерявал. Тази мисъл щеше да го разяжда цяла нощ. Закле се — както бе правил стотици пъти преди — да обмисля по-добре думите си, преди да говори.

Адам продължи:

— Леите са енергия. Енергия и енергия.

— Напълно си пасват — кимна Ганзи. — Стига тази гадателка да е истинска.

— Просящите нямат право да бъдат придирчиви — отбеляза Адам.

Ганзи се загледа в изписаната на ръка квитанция за пица, която държеше в ръката си. Ако се вярваше на закръгления почерк, тяхната сервитьорка се казваше Чиалина. Беше включила и телефонния си номер, но беше трудно да се каже кого от групата им се е надявала да привлече. Някои от членовете на тяхната група бяха по-опасни за връзка от други. Е, *тя* поне не го бе сметнала за високомерен.

Отчасти защото не го бе чувала да говори.

Цяла нощ. Тази мисъл щеше да го човърка *цяла нощ*. На глас изрече:

— Ще ми се да имахме някаква представа колко широки са тези линии. Въпреки всичките ни проучвания и до ден-днешен не можем да бъдем сигурни дали търсим нишка или магистрала. Може и да сме само на няколко крачки от тях и пак да не разберем.

Вратът на Адам вече щеше да се счупи от озъртане. Все още никаква следа от сервитьорката. Той изглеждаше уморен — напоследък бе прекарал нощи подред в будуване, за да работи и учи. На Ганзи не му беше никак приятно да го вижда такъв, но нищо от нещата, които се въртяха в главата му, не звучаха като подходящи за изричане. Адам за нищо на света не би му простил съжалението.

— Знаем, че могат да бъдат открити с пръчка, така че не може да са чак толкова широки — отбеляза Адам и разтри слепоочията си с длани.

Именно това бе довело Ганзи в градчето Хенриета — месеците на проучвания и на проверки с радиестезични багети. След това, вече с Адам, се бе опитал да очертае по-точно линията с помощта на пръчката. Бяха обиколили целия град с тази пръчка и с уреда за измерване на електромагнитните вълни, разменяйки си от време на време инструментите. Няколко пъти машинката бе издала странни звуци, а на Ганзи му се бе сторило, че паралелно с нея върбовата пръчка помръдва в ръката му, но към този момент нищо чудно това да е било просто плод на пожелателното му мислене.

„Бих могъл да му кажа, че оценките му ще отидат по дяволите, ако продължава с това темпо“ — помисли си Ганзи, загледан в тъмните кръгове под очите на Адам. Ако направеше това за него, Адам не би го възприел като благодеяние. Замисли се как да го формулира, за да звучи егоистично. Примерно: *Изобщо няма да ми бъдеш полезен, ако превъртиш или нещо подобно*. Адам веднага би схванал идеята.

Вместо това Ганзи каза:

— Нуждаем се от стабилна точка А, преди да започнем да мислим за точка Б.

Но всъщност те вече разполагаха с точка А. Имаха дори и точка Б. Проблемът беше в това, че точките бяха твърде обширни. Ганзи бе откъснал една карта от книга за Вирджиния с лей линията, начертана през целия щат. Подобно на търсачите на леи във Великобритания, американските ентузиаста също първо фиксираха ключовите древни светилища и силни енергийни точки, след което ги свързваха с линия, при което леите ставаха съвсем очевидни. Би могло да се каже, че някой вече бе свършил цялата работа вместо тях.

Ала създателите на тези карти никога не ги бяха предвиждали като *пътни* карти — насоките бяха само приблизителни. Например в една от картите се изброяваха просто град Ню Йорк, столицата Вашингтон и планината Пайлът в Нова Каролина като евентуални отправни точки. Диаметърът на всяка от тези точки бе в километри, а дори най-тънката линия, начертана с молив върху картата, бе с широчина единайсет метра. Следователно, дори и да пренебрегнаха вероятностите, пак им оставаха хиляди акра земя, в които да търсят лей линията. Хиляди акра, където би могъл да бъде Глендоуър, ако изобщо се намираше по протежението на някоя от леите.

— Питам се — заразсъждава на глас Адам, — дали не бихме могли да наелектризираме било багетите, било линията. Например да ги свържем с акумулатор или нещо подобно.

„Ако вземеш заем, би могъл да спреш да работиш, поне докато изкараш колежа“ — помисли си Ганзи. Не, и това не ставаше — щеше моментално да отключи велика разправия. Сега Ганзи поклати глава, но по-скоро в отговор на собствените си мисли, отколкото на коментара на Адам.

— Звучи ми като началото или на изтезание, или на музикален видеоклип — изрече.

Мрачната физиономия на Адам, търсец дяволската сервитьорка, изведнъж бе заменена от светналата физиономия, подсказваща, че му е хрумнала брилянтна идея. Изтощението му изведнъж изчезна.

— Точно така! Усилване! Нещо, което да засили сигналите и да ги направи по-лесни за следване!

Всъщност идеята наистина не беше никак лоша. Миналата година в щата Монтана Ганзи бе разговарял с едно момче, станало жертва на светкавица. Седяло си то в своето АТВ на прага на обора, когато светкавицата го уцелила, в резултат на което момчето се изпълнило с необясним страх от затворени пространства и невероятна способност да следва една от западните лей линии с помощта единствено на изкривена радиоантена. Два дена подред двамата бяха крачили през полета, издълбани от глетчери и маркирани от кръгли бали сено, които бяха по-високи и от главите им, и бяха открили неизвестни до този момент водни извори, малки пещери, обгорели от светкавици дънери и камъни със странни знаци. Ганзи се бе опитал да убеди водача си да дойде с него на Източния бряг, за да извърши същото чудо и с тамошната лей линия, ала новопридобитият патологичен страх на момчето от затворени пространства автоматично беше изключил пътуване както с кола, така и със самолет. А пеша беше твърде далече.

И въпреки всичко преживяването не беше излишно. То бе поредното доказателство за все още неизбистрената напълно теория на Адам, за която току-що бе споменал — че между лей линиите и електричеството може и да има връзка.

Енергия и енергия.

Придвижвайки се напред с опашката, Ганзи осъзна, че в района на лакътя му се спотайва Ноа. Изглеждаше напрегнат и неспокоен. Но тъй като и двете състояния бяха типични за Ноа, Ганзи не се притесни особено. Подаде сгънатите квитанции на касиера. Ноа продължи да се спотайва до него.

— Ноа, какво има? — обърна се към него накрая Ганзи.

Приятелят му като че ли се канеше да пъхне ръце в джобовете си, но после се отказа. За ръцете на Ноа като че ли имаше по-малко места, отколкото за ръцете на другите хора. Накрая той просто ги отпусна край тялото си, погледна към Ганзи и прошепна:

— Деклан е тук.

Бързият оглед на ресторанта не предложи нищо особено. Ганзи попита строго:

— Къде?

— На паркинга — простена Ноа. — Той и Ронан...

Без да си прави труда да чака края на изречението, Ганзи се втурна навън в тъмната нощ. Заобиколи бързо сградата и се озова на паркинга точно навреме, за да види как Ронан замахва с юмрук.

Полетът на юмука беше безкраен.

Както изглеждаше, двубоят тъкмо започваше. Ронан стоеше здраво на краката си под болезнено зеленикавата светлина на жужащата улична лампа, непоколебим и твърд като гранит. В траекторията на удара му нямаше нито едно колебание бе приел последствията от онова, което щеше да стори юмрукът му много преди да го насочи.

От своя баща Ганзи бе получил силна логическа мисъл, любов към проучванията на загадки и попечителски фонд с размери, на които някои световни лотарии биха могли да завидят.

От своя баща братята Линч бяха получили его с размерите на галактика, десетилетие обучение на някакъв неясен ирландски музикален инструмент и способността да се боксира така, сякаш от това зависеше животът им. Нийл Линч не се бе задържал много около синовете си, но и за краткото време с тях се бе представил като великолепен учител.

— Ронан! — изкрещя Ганзи. Твърде късно.

Деклан се строполи на земята, но преди Ганзи да успее да измисли някакъв план за действие, големият брат бе отново на крака и стоварваше юмука си върху по-малкия. От устата на Ронан се изля такава помия от гнусни ругатни, че Ганзи се зачуди как самите думи не покосиха Деклан. Ръцете им се превърнаха във вятърни мелници. Колене срещнаха гърди. Лакти се врязаха в лица. Накрая Ронан сграбчи брат си за яката на скъпия костюм, завъртя го като перце и го захвърли върху излъскания като огледало покрив на собственото му волво.

— Не и шибаната кола! — изрева Деклан с разкъравени устни.

Историята на семейство Линч бе следната: някога един мъж на име Нийл Линч имал трима синове, един от които обичал баща си повече от останалите. Нийл Линч бил красив, харизматичен, богат и загадъчен, но един ден бил извлечен със сила от тъмносивото си беемве и бил пребит до смърт с крика от колата си. Било сряда. В четвъртък синът му Ронан открил тялото му на алеята пред къщата. В петък майката на момчетата млъкнала и никога повече не проговорила.

В събота братята Линч установили, че смъртта на баща им ги е оставила богати и бездомни. Завещанието, оставено от него, им забранявало да докосват каквото и да било в къщата — мебелите, даже дрехите си. Както и безмълвната си майка. Завещанието изисквало от тях да се преместят незабавно в „Алионби“. Деклан — най-големият, трябвало да контролира попечителските фондове и живота на двамата си по-малки братя, докато не навършат осемнайсет.

В неделя Ронан откраднал колата на покойния си баща.

В понеделник братята Линч престанали да бъдат приятели.

Скачайки върху Ронан от покрива на волвото, Деклан удари брат си така, че чак Ганзи го заболя. Ашли, от която се виждаше единствено яркорусата коса, замига уплашено от вътрешността на волвото.

Ганзи направи няколко крачки през паркинга и изкрещя:

— Ронан!

Ронан дори не обърна глава. На лицето му се бе изписала мрачна усмивка, подходяща по-скоро за скелет, отколкото за човек. Двамата братя се завъртяха в кръг един срещу друг. Това беше истински, сериозен бой, а не шоу, и сякаш някой бе пуснал лентата напред на бързи обороти. Очевидно някой щеше да изпадне в безсъзнание, преди Ганзи да успее дори да извика, и не беше сигурно дали ще може да закара този някой навреме в спешното.

Ганзи скочи и улови ръката на Ронан във въздуха. За съжаление другата ръка на Ронан вече се бе пхнала като кука в устата на Деклан, който на свой ред вече бе запратил юмрука си към лицето му. Така ударът на Деклан бе поет от Ганзи. Нещо влажно падна върху ръката му. Той бе почти сигурен, че е слюнка, но, от друга страна, можеше да е и кръв. Изкрещя дума, която бе научил от сестра си Хелън.

Ронан сграбчи Деклан за възела на вратовръзката в бургундско червено, а Деклан стисна главата на брат си за тила. Никой не забелязваше Ганзи, все едно изобщо не бе до тях. С едно елегантно движение на китката Ронан трясна главата на Деклан в шофьорската врата на волвото. Главата издаде болезнен, влажен звук. Ръката на Деклан се плъзна надолу.

Ганзи се възползва от възможността да дръпне Ронан на около пет крачки от брат му. Забил здраво крака в асфалта, Ронан започна да се гърчи в ръцете му. Беше невероятно силен.

— Престани! — изхриптя Ганзи, останал без дъх. — Съсипваш си лицето!

Ронан продължи да се гърчи топка мускули и адреналин. Деклан, чийто костюм вече бе по-опърпан, отколкото можеше да си позволи да изглежда всеки уважаващ себе си костюм, тръгна тежко към тях. На слепоочието му зееше огромна рана, но той пак беше готов да се бие. Нямаше как да се разбере какво беше отключило гнева им този път — би могла да бъде новата медицинска сестра на майка им вкъщи, някоя лоша оценка в училище, странна трансакция по кредитна карта. Или просто Ашли.

В другия край на паркинга, откъм входа на пицарията, се появи управителят. Очевидно съвсем скоро щяха да се появят и ченгетата. *Но къде е Адам?!*

— Деклан — изрече строго и предупредително Ганзи, — ако се приближиш, кълна се, че...

Деклан тръсна глава и се изплю на асфалта. Кървеше само устната му, зъбите му си бяха на място то си.

— Хубаво. Кучето си е твое, Ганзи. Сложи му нашийника! И се постарай да не го изритат от „Алионби“! Аз си измивам ръцете от него!

— Де да беше така! — изръмжа Ронан. Цялото му тяло се бе стегнало под ръката на Ганзи. Носеше омразата си като жестока втора кожа.

Деклан изръмжа:

— Ронан, ти си едно отвратително лайненце! Ако татко те видеше...

При тези думи Ронан пак направи опит да се отскубне от ръцете на приятеля си.

— Деклан, ти защо изобщо дойде тук? — подвикна Ганзи.

— На Ашли ѝ се ходеше до тоалетна — тросна му се Деклан. — Не мислиш ли, че имам право да спирам, където си поискам, а?

Последният път, когато Ганзи бе влизал в тоалетните на „Нино“, те воняха на повръщано и бира. На една от стените с червен тънкописец бе надраскана думата ВЕЛЗЕВУЛ, а под нея — телефонния номер на Ронан. Беше му трудно да си представи, че Деклан целенасочено ще натрапи подобна обстановка на приятелката си.

— Мисля, че засега е най-добре да си вървиш — отсече. — Този спор няма да се разреши тази вечер.

Деклан се изсмя. Само веднъж. Силен, безгрижен смях, пълен със закръглени гласни. Очевидно не намираше нищо смешно в брат си.

— Попитай го дали ще може да завърши и с петица тази година! — подвикна. — Ти влизаш ли изобщо в час, Ронан?

Зад Деклан Ашли надникна от прозорчето на шофьора. Бе свалила стъклото, за да слуша. Когато си мислеше, че никой не я гледа, изобщо не приличаше на идиот. Изглеждаше справедливо поне веднъж изиграният да бъде Деклан.

— Не казвам, че не си прав, Деклан — рече Ганзи. Удареното му ухо бе започнало да пулсира. В ръката, с която удържаше Ронан, усещаше пулса му, който сякаш всеки момент щеше да пробие кожата му. В съзнанието му изплува обещанието, което си даде да обмисля по-добре думите си, затова първо формулира изявлението си наум, преди да го изрече на глас: — Но ти не си Нийл Линч и никога няма да бъдеш! И ти гарантирам, че ако престанеш да се опитваш да се правиш на него, ще се издигнеш по-бързо!

С тези думи Ганзи пусна Ронан.

Ала Ронан не помръдна. Както и Деклан. Сякаш, изричайки името на баща им, Ганзи ги бе омагьосал. По лицата и на двамата се изписа огромна болка. Различни рани, нанесени от едно и също оръжие.

— Просто се опитвам да помогна — изрече накрая Деклан, но в тона му се усещаше поражение. Имаше време, преди няколко месеца, когато Ганзи щеше да му повярва.

Застанал до Ганзи, Ронан отпусна ръце и разтвори длани. Когато удареха Адам, в очите му се появяваше нещо далечно, отсъстващо, сякаш тялото му принадлежеше на някого другиго. Когато удареха Ронан, настъпваше обратното — присъствието му ставаше толкова настойчиво, сякаш бе проспал целия си живот до този момент.

Ронан каза на брат си:

— Никога няма да ти простя!

Прозорецът на волвото се затвори със съскане, като че ли Ашли току-що бе осъзнала, че този разговор вече не е за нейните уши.

Деклан засмука разкървавената си устна и сведе поглед към земята. После вдигна глава, оправи вратовръзката си и отсече:

— От твоите уста това вече не значи нищо.

И отвори вратата на колата си. Докато седеше, изръмжа на Ашли:

— Не желая да говоря за това!

И трясна вратата. Гумите на волвото изсвистяха, впивайки се в настилката, а малко след това Ганзи и Ронан останаха сами под призрачната зеленикава светлина на паркинга. На пресечка от тях изляя куче. Три пъти. Ронан докосна веждите си с кутре, за да провери дали има кръв, но не откри — имаше само болезнена подутина.

— Оправи тази работа! — отсече Ганзи. Не бе напълно сигурен дали онова, което Ронан бе направил или не бе успял да направи, се поддаваше на оправяне, но знаеше, че трябва да се оправи. Единствената причина, поради която на Ронан му беше позволено да живее в Манифактура Монмът, бяха приемливите му оценки в училище. — Каквато и да е тя! Не му позволявай да бъде прав!

Ронан изрече тихо, само за Ганзи:

— Искам да напусна.

— Само още една година!

— Не искам да стоя тук още цяла година! — срита някакво камъче под камарото. Гласът му се извиси, но само като настойчивост, а не по сила. — Още една година, а после ще ме душат с вратовръзка като Деклан, така ли? Но аз не съм проклет политик, Ганзи! Не съм и банкер.

Ганзи също не беше нито едното, нито другото, но това не означаваше, че иска да напусне академията. Болката в гласа на Ронан означаваше, че няма сили да го понесе, затова му каза:

— Просто завърши, а после прави каквото искаш.

Попечителските фондове, оставени от бащите им, означаваха, че никой от тях не трябваше да работи, за да живее, никога — ако не им се работеше, разбира се. Те бяха външни, чужди елементи в машината, наречена общество, но този факт седеше на раменете на Ронан по доста по-различен начин, отколкото на Ганзи.

Ронан изглеждаше бесен, но настроението му бе такова, че би изглеждал бесен при всички положения.

— Просто не знам какво искам! Не знам и какъв съм, по дяволите!

И влезе в камарото.

— Ти ми обеща! — изрече Ганзи през отворената врата на колата.

Без да вдига очи, Ронан отвърна:

— Много добре знам какво направих, Ганзи.

— Не го забравяй!

След това Ронан трясна вратата и звукът отекна на паркинга по онзи странен начин, по който се движат звуците, когато падне мрак. Ганзи се насочи към Адам, който наблюдаваше от безопасно разстояние. В сравнение с Ронан Адам изглеждаше чистичък, спокоен, напълно овладян. Незнайно откъде се бе сдобил с топка с картинка на Спондж Боб и я тупаше замислено.

— Убедих ги да не викат ченгетата — изрече. Адам много го биваше да върши нещата без много шум.

Ганзи издиша продължително. Тази вечер нямаше сили да разговаря с полицията, за да защитава Ронан.

Кажми ми, че постъпвам правилно с Ронан! Кажми ми, че точно по този начин ще върна стария Ронан! Кажми ми, че не съсипе живота му, като го държи далече от Деклан!

Но Адам вече многократно бе казвал на Ганзи, че според него Ронан трябва да се научи сам да си оправя кашите. Като че ли единствено Ганзи се опасяваше, че, оставен сам, Ронан ще заживее в канавката.

Затова сега просто попита:

— Къде е Ноа?

— Идва. Мисля, че се върна да остави бакшиш — отговори Адам, пусна топката на земята и пак я хвана. Притежаваше някакъв неуловим, почти механичен начин да щраква пръсти около топката, когато тя отскочеше към него — в един момент дланта му бе отворена и празна, в следващия — пръстите бяха здраво склучени около топката.

Туп. Щрак.

— И така. Ашли — изрече Ганзи.

— *Да!* — възкликна Адам, като че ли през цялото време го бе чакал да повдигне точно този въпрос.

— Бива си ги очичките й, нали? — това беше израз на баща му, нещо като семеен код за човек, който е прекалено любопитен.

— Мислиш ли, че е тук само заради Деклан? — попита Адам.

— Защо иначе ще бъде тук?

— Глендоуър! — отсече моментално Адам.

Ганзи се разсмя, но Адам не.

— Хайде, стига! Кажете нещо друго!

Вместо да отговори, Адам изви ръка и пусна топката. Бе обмислил внимателно траекторията си — топката отскочи веднъж по мазния асфалт, удари една от гумите на камарото, издигна се високо във въздуха и изчезна в мрака. Адам излезе напред точно навреме, за да я поеме обратно в ръцете си. Ганзи изсумтя одобрително.

Адам каза:

— Мисля, че повече не трябва да говориш за това със случайни хора.

— То не е тайна.

— А може би трябва да стане.

Безпокойството на Адам беше заразително, но рационално погледнато, нямаше никакви доказателства в подкрепа на подозренията му. От четири години насам Ганзи търсеше Глендоуър, разказвайки за това наляво и надясно на всеки, който проявяваше някакъв интерес, и досега не бе зърнал и едничко доказателство, че някой друг издирва същото. Но не можеше да не признае, че дори самата вероятност за подобно нещо го изпълваше с особено неприятно чувство.

— Всичко е на показ, Адам — каза. — Почти всичко, което съм направил досега, е обществено достояние. Вече е твърде късно да го превръщаме в тайна. Още преди години вече беше станало късно.

— Стига, Ганзи! — извика Адам с неприсъща за него разгорещеност. — Не го ли усещаш? Не се ли чувстваш...

— Как?

Ганзи мразеше да се кара с Адам, а точно това сега му приличаше на караница.

Адам се опита да облече мислите си в думи, но като че ли не успя. Затова само изрече:

— *Наблюдаван!*

В другия край на паркинга Ноа излезе от пицарията и се затътри към тях. В камарото силуетът на Ронан се бе отпуснал на седалката и спеше. В близост до себе си Ганзи усети аромата на рози и на трева, окосена за първи път за тази година, а малко по-далече долови миризмата на влажна земя, оживяваща изпод падналите през

предишната есен листа, и на вода, спускаща се по каменистите склонове на планините по места, където човешки крак никога не бе стъпвал. Може би Адам бе прав. В нощта витаеше нещо, нещо невидимо сякаш постепенно отваряше очи.

Когато този път Адам пусна топката, ръката на Ганзи бе тази, която се протегна да я хване. После изрече:

— Не смяташ ли, че не би имало никакъв смисъл някой да ни шпионира, ако не сме на прав път?

ОСМА ГЛАВА

Към момента, когато Блу най-сетне излезе от пицарията, изтощението бе успяло да вземе връх над притесненията ѝ. Пое си дълбоко дъх в студената, свежа нощ. Струваше ѝ се невъзможно този въздух да е същият, който нахлуваше през тръбите на климатиците в „Нино“.

Вдигна глава и се загледа в звездите. Тук, в края на градския център, уличните лампи не бяха чак толкова много, че да затъмнят напълно звездите. Голямата мечка. Лъв, Цефей. С всяко следващо познато съзвездие, което откриваше, дишането ѝ ставаше все по-леко и по-леко.

Веригата, която пазеше велосипеда ѝ, беше студена. Блу я отключи внимателно. В другия край на паркинга се долавяха неясни разговори. По асфалта някъде близо до нея някой потътри крака. Дори когато бяха тихи, хората пак си оставаха най-шумните животни.

Някой ден тя щеше да живее някъде, където ще може да излезе от къщата си и да вижда само звезди, а не улични лампи, където ще може да бъде колкото ѝ бе възможно по-близо до дарбата на майка ѝ. Когато вдигаше очи към звездите, имаше чувството, че нещо я дърпа към тях, че я подтиква да види нещо много повече от обикновени звезди, да открие смисъл в хаоса на небесния свод, да измъкне оттам някакъв образ. Но засега смисълът ѝ убягваше. Тя виждаше само съзвездията Лъв и Цефей, Скорпион и Дракон. Може би просто имаше нужда от повече хоризонт и по-малко град. Единственият проблем бе, че тя не желаше да вижда бъдещето. Единственото, което искаше да види, бе нещо, което никой друг не може и не иска да види, но това може би означаваше да очаква повече магия, отколкото бе налична в света.

— Извинете, ммм... госпожице, здравейте!

Гласът беше деликатен, мъжки и с местен акцент, но всички ръбове на гласните бяха изгладени. Блу се обърна с хладно изражение на лицето.

За нейна изненада това беше Елегантното момче. Под светлината на уличната лампа лицето му изглеждаше много по-изпито и старо, отколкото в пицарията. Беше сам. Никаква следа от Президент Мобилен телефон, нито от неугледния им, нито от враждебния им приятел. Едната му ръка придържаше велосипед. Другата бе пъхната елегантно в джоба на панталона му. Несигурната му поза не се връзваше много добре с пуловера с гарван, който носеше — за момент Блу успя да зърне на рамото му износен шев, но той бързо го скри, почесвайки ухото си с рамо.

— Здравсти — отговори тя, но много по-меко, отколкото би отговорила, ако не бе забелязала следите от износване. Нямаше представа кои ще да са тези момчета от „Алионби“, които носят пуловери втора употреба. — Адам, нали така?

Той кимна рязко, срамежливо. Блу се загледа във велосипеда му. Нямаше представа също така и кои ще да са тези момчета от „Алионби“, които карат колело, а не кола.

— Тъкмо се прибирах — каза Адам. — И ми се стори, че ви видях. Просто исках да ви кажа, че съжалявам. За случилото се тази вечер. Аз не съм му казвал да прави това, което направи, и исках да го знаете.

Блу не пропусна да забележи, че гласът му с лек акцент бе точно толкова приятен, колкото и външният му вид. Звучеше като залез в Хенриета — люлка на горещата веранда, запотени чаши чай е лед, песен на щурци, по-силна и от мислите ти. По страничната уличка мина кола и той погледна през рамо. Когато пак се обърна към нея, изражението му бе все така тревожно. Блу установи, че точно това изражение — голямата перпендикулярна бръчка на челото между свъсените вежди и стегнатите устни — е постоянното му състояние. То пасваше перфектно на чертите му, връзваше се идеално с всяка линия около устните и устата му. „Това момче от «Алионби» много рядко е щастливо“ — каза си тя.

— Много мило от твоя страна — изрече на глас Блу. — Но не мисля, че ти си човекът, който трябва да се извинява.

— Не мога да му позволя да поеме цялата вина — каза Адам. — Така де, все пак беше прав — аз наистина се срамувах да те заговоря. Не исках да си помислиш, че просто... те бройкам.

Сигурно някъде на това място трябваше да го отреже. Но ѝ попречи споменът за неговото изчервяване на масата, искреното му изражение, новопридобитата, несигурна усмивка. Лицето му беше толкова странно, че тя просто не искаше да сваля очи от него.

Проблемът бе в това, че досега с нея никога не бе флиртувал човек, на когото тя да стиска палци да успее.

„Не го прави!“ — изрече предупредително гласът в главата ѝ.

Но тя запита:

— А какво искаше?

— Да поговорим — отвърна той. На акцента, на който говореше той, думата прозвуча не толкова като „говоря“, колкото като „признавам“. Тя не можа да се сдържи да не погледне към тясната, приятна линия на устните му. — Мисля, че щях да спестя големи неприятности и на двамата ни, ако директно бях дошъл при теб. Като че ли идеите на другите непрекъснато ми навличат неприятности.

Блу се канеше да му каже, че в тяхната къща пък идеите на Орла са тези, които навличат неприятности на останалите, но после си даде сметка, че след това той ще каже още нещо, тя ще отговори, и така разговорът може да се проточи цяла нощ. Нещо в излъчването на Адам ѝ подсказваше, че точно с това момче действително можеше да проведе разговор. И в този момент, сякаш от нищото, в съзнанието ѝ зазвуча гласът на майка ѝ: *Не е необходимо да ти напомням да не целуваш никого, нали?*

И тогава, с едно щракване, Блу превключи. Все пак, както бе забелязала и Нийви, тя бе разумно момиче. Дори и най-добрият възможен изход от настоящата ситуация би могъл да завърши кошмарно. Тя издиша дълбоко и шумно.

— Не е заради онова, което той ми каза за теб изрече на глас. — Проблемът бе, че той ми предложи пари.

И постави крак на педала на колелото си. Сега най-важното бе изобщо да не си представя какво ли би било, ако остане да си говорят. Когато нямаше достатъчно пари за нещо, Блу си знаеше, че най-лошото нещо на света е да си представяш какво ли би било, ако имаше пари.

Адам въздъхна, сякаш доловил оттеглянето ѝ от сцената.

— Той няма представа какво ти е причинил. Няма представа от стойността на парите.

— А ти имаш, така ли?

Той не отговори нищо, просто я прикова с погледа си. Подобно изражение не оставяше място за глупости.

Блу вдигна глава нагоре и се вторачи в звездите. Беше странно, когато си представеше колко бързо се въртят по небето — огромно придвижване, но твърде далече от нея, за да го забележи. Лъв, Малката мечка, Коланът на Орион. Ако беше като майка си, лелите си или братовчедките си, дали гадаенето по небесата щеше да ѝ помогне да измисли какво да каже на Адам?

— Ще дойдеш ли и друг път в „Нино“? — попита.

— Поканен ли съм?

В отговор тя се усмихна. Но тази усмивка ѝ се стори като много опасно нещо, нещо, от което Маура не би останала много доволна.

Блу си имаше две правила: стой далече от момчета, защото те носят само неприятности, и стой още по-далече от момчетата от „Алионби“, защото те са мръсни копелета.

Но за Адам тези правила като че ли не важаха. Блу бръкна в джоба си, извади оттам чиста носна кърпичка и написа на нея името си и телефонния номер в дома си на Фокс Уей №300. С разтуптяно сърце тя сгъна кърпичката и му я подаде.

Адам каза единствено:

— Радвам се, че се върнах!

След което обърна дългото си тяло и започна да бута скръбно скърцащото си колело към дома си, където го чакаха родителите му.

Блу притисна пръсти към лицето си.

Дадох телефона си на момче!

Дадох телефона си на момче гарван!

Обгърна с ръце тялото си и си представи неизбежния спор с майка си. *Да дадеш телефона си на някого, не означава, че непременно ще го целунеш!*

Подскочи, когато задната врата на ресторанта изскърца и се отвори. Но беше само Дони — когато я видя, лицето му се проясни. Държеше в ръка умопомрачаващо дебел тефтер с кожени корици, който Блу моментално позна. Бе го зърнала в ръцете на Президент Мобилен телефон.

Дони попита:

— Имаш ли представа кой е забравил това нещо? Или е твое?

Блу го пресрещна в средата на паркинга, пое дневника и го отвори. Но той не избра моментално страница, на която да се отвори — бе толкова много отварян и пълнен с толкова много материал, че всяка негова страница претендираше за първенство. Накрая просто се раздели по средата, подчинявайки се по-скоро на гравитацията, отколкото на ползата.

Страницата, на която се отвори, представляваше миш-маш от пожълтели изрезки от книги и вестници. Няколко от фразите бяха подчертани с червен химикал, който бе добавил и някакви коментари в полетата. (*Пещерите „Лурей“ се смятат за духовно място? Врани = гарвани?*). Имаше и умело набутан списък, писан на ръка, озаглавен „Топоними с уелски корени край Хенриета“. Блу познаваше повечето от градчетата, изброени тук: Уелш Хилс, Глен Бауър, Харлех, Махинлет.

— Изобщо не съм го чел — обади се Дони. Просто исках да видя дали не е написано някакво име, за да мога да го върна. Но после видях, че е... ами... по твоята част.

С това имаше предвид, че точно това би могло да се очаква от една дъщеря на ясновидка.

— Мисля, че знам кой е собственикът му — рече Блу. В момента най-голямото ѝ желание бе да продължи да разглежда дневника. — Ще го взема.

След като Дони влезе обратно в ресторанта, тя пак отвори дневника. Вече можеше да се наслади на воля на размерите му. Дори и без съдържанието, големината на този тефтер бе достатъчна, за да предизвика възхита. Изрезките, които бяха залепени по страниците му, бяха толкова много, че дневникът не би могъл да остане цял, ако не е бил даден за подвързване с кожа. Страница след страница бяха посветени на тези откъснати или изрязани късчета хартия, на места личаха дори отпечатъци от пръсти. Блу прокара пръсти по различните повърхности. Кремава, дебела хартия за рисуване с тънък, елегантен шрифт. Тънка, почти кафява хартия с разкрячен шрифт. Скъпа, бяла хартия за делови кореспонденции със скучен модерен шрифт. Вестникарска хартия с неравни ръбове в чуплив нюанс на жълтото.

А после идваха и бележките, изписани с десетки различни химикалки и маркери, но всичките от една и съща, точна ръка. Те ограждаха, сочеха и подчертаваха *много важно за четене*. Правеха

списъци и слагаха вдъхновени удивителни знаци в полетата. Противоречеха си едни на други и се съотнасяха едни към други в трето лице. Линии се кръстосваха, после се превръщаха в планини от заврънкулки, които на свой ред се превръщаха в дебели отпечатъци от гуми на камион зад бързи коли.

Отне ѝ известно време, докато разбере на какво по-точно е посветен този дневник. Беше организиран в приблизителни раздели, но бе пределно ясно, че за някои от разделите на онзи, който го бе създал, му бе свършило мястото, за да ги продължи по-нататък, където му е останало място. Имаше раздел за лей линиите — невидимите енергийни линии, свързващи духовните места. Имаше раздел за Оуайн Глиндур — Краля на гарваните. Имаше раздел за легендите за спящи рицари, които чакат под планините да бъдат открити и събудени пак за живот. Имаше и раздел за странни истории за крале, които са принесени в жертва, за древни водни богини и въобще за всички стари неща, които гарваните символизираха.

Но най-важното от всичко бе, че този дневник *желаеше*. Искаше много повече, отколкото би могъл да побере, много повече, отколкото думите биха могли да разкажат, много повече, отколкото диаграмите биха могли да опишат. Копнежът бликаше от всяка негова страница, от всяка неравна линия, всяка набързо направена скица и всяка печатна дефиниция. В този дневник имаше нещо болезнено и ужасно меланхолично.

И от всички заврънкулки из него постепенно започна да се оформя един познат знак — три пресичащи се линии, издължен, подобен на човка триъгълник. Това беше същата фигура, която Нийви бе нарисувала в прахта в църковния двор. Същата фигура, която и майка ѝ бе нарисувала върху запотеното стъкло в банята.

Блу приглади страницата, за да разгледа знака по-добре. Този раздел беше за лей линиите — „мистични енергийни пътища, които свързват духовните места“. Собственикът на дневника бе надраскал този знак из целия дневник, както и един плачевен на вид Стоунхендж, странни издължени коне и неумела рисунка на погребална могила. Ала обяснение на символа липсваше.

Това не можеше да бъде съвпадение.

И няма начин този дневник да принадлежи на онова момче гарван с президентското самочувствие. Вероятно някой му го е дал.

Може би Адам?

Той я зареждаше със същото усещане като дневника — усещане за магия, за възможности, за трепетите на опасността. Със същото чувство, както когато Нийви ѝ бе казала, че някакъв дух е докоснал косата ѝ.

„Ще ми се да беше Ганзи!“ — помисли си Блу. Но още в мига, в който тази мисъл ѝ минаваше през главата, тя вече знаеше, че не е вярно. Защото който и да беше този Ганзи, не му оставаше да живее още дълго.

ДЕВЕТА ГЛАВА

Ганзи се събуди по средата на нощта, за да установи, че пълната луна грее право в лицето му, а телефонът му звъни.

Опипа с пръсти завивката до себе си и не след дълго го откри между гънките. Тъй като беше почти сляп без очилата или лещите си, му се наложи да приближи екрана на сантиметър от очите си, за да види кой го търси — Малъри, Р. Това обясняваше обаждането по никое време. Доктор Роджър Малъри живееше в графство Съсекс, Великобритания, която беше на пет часа разлика от Хенриета. Полунощ във Вирджиния означаваше пет сутринта за Малъри, който обичаше да става рано. Малъри беше един от водещите експерти по британските лей линии. Беше на осемдесет, а може би на сто или на двеста години, и бе написал три книги по темата, до една превърнали се в класика в тази (твърде ограничена) научна област. Бяха се запознали през лятото, когато Ганзи поделеше времето си между Уелс и Лондон. Малъри бе първият, който прие на сериозно петнайсетгодишния тогава Ганзи — жест, за който момчето щеше да му бъде вечно благодарно.

— Ганзи! — изрече топло Малъри, напълно наясно, че не трябва да го нарича с първото му име. И без по-нататъшни увъртания той се впусна в едностранчив разговор за времето, за последните четири сбирки на историческото общество и за това колко отчайващ бил онзи съсед с колито. Ганзи схвана около три четвърти от монолога. След близо годината, която бе прекарал в Обединеното кралство, той бе станал доста добър с британските акценти, но точно този на Малъри бе трудноразбираем вследствие на странната комбинация от заваляне на гласни, сдъвкване на съгласни, преклонна възраст, лошо потекло и още по-лоша телефонна връзка.

Ганзи стана от леглото, прилекна до макета на Хенриета и слуша учтиво цели дванайсет минути, преди да прекъсне внимателно стареца:

— Много се радвам да те чуя!

— Открих много интересен текстови източник — изрече накрая Малъри. Чу се някакъв звук, сякаш той или дъвчеше, или завиваше нещо в целофан. Ганзи бе виждал апартамента му, затова прецени, че бе много вероятно да прави и двете едновременно. — Който твърди, че леите са просто спящи. Заспали. Звучи ли ти познато?

— Като Глендоуър! И какво означава това?

— Би могло да обясни защо е толкова трудно да бъдат открити с върбови пръчки. Ако все още съществуват, но не са активни, енергията им би трябвало да бъде много слаба и неравномерна. В Съри следвах една лея с някакъв тип — двайсет километра, отвратително време, дъждовни капки като репи — и после изведнъж тя изчезна!

Протягайки ръка за тубичка лепило и няколко керемиди от картон, Ганзи реши да използва силната светлина на луната, за да поработи върху един покрив, докато Малъри продължаваше да се оплаква от дъжда. Накрая попита:

— А твоят източник казва ли нещо за събуждането на леите? Щом Глендоуър може да бъде събуден, тогава и лей линиите биха могли да бъдат събудени, нали така?

— Точно това е идеята.

— Но единственото, което е необходимо за събуждането на Глендоуър, е да бъде открит. А що се отнася до леите, хората открай време вървят върху тях!

— О, не, господин Ганзи, точно тук грешиш, момчето ми! Духовните пътища са подземни! А даже и невинаги да са били такива, вече са покрити от множество метри пръст и боклуци, насъбрали се през вековете! — отбеляза ученият. — Не забравяй, че никой не ги е докосвал от столетия! Ние двамата с теб не вървим по линиите, просто следваме еката им!

Това накара Ганзи да си спомни как, докато двамата с Адам вървяха с радиестезичната багета и уреда за измерване на електромагнитните вълни, следата ту се появяваше, ту изчезваше, при това без никаква причина. Осъзна, че в теорията на Малъри има голяма доза истина и всъщност това бе всичко, от което имаше нужда. Вече нямаше търпение да започне да преглежда книгите си за повече информация в подкрепа на тази идея, а учебният ден да върви по дяволите. За момент се изпълни с рядко за него негодувание, че още е

тийнейджър, че е вързан за „Алионби“, което го накара да си даде сметка как се чувства Ронан през повечето време.

— Окей — каза в телефона. — Значи започваме да ги търсим под земята. Къде, в пещери?

— О, не, пещерите са истински кошмар! — възкликна Малъри. — Имаш ли представа колко хора загиват в пещери всяка година?

Ганзи отговори, че не е много сигурен дали има представа.

— Хиляди! — изтъкна ученият. — Пещерите са като гробища на слонове. Най-добре е да си останем над земята, защото спелеологията е по-опасна и от мотоциклетизма! Та в този мой източник се говори за някакъв ритуал за пробуждане на духовните пътища и издигането им на повърхността, за това как да уведомиш лей линията за своето присъствие. Би могъл да направиш символично поставяне на ръце върху енергията там, в Мариана.

— Хенриета.

— Тексас?

Ганзи си знаеше, че винаги когато говори с британци за Америка, те винаги я отъждествяват с Тексас.

— Не, Вирджиния — изрече с усмивка.

— Точно така — съгласи се с усмивка и Малъри. — Представи си колко лесно би било да тръгнеш по онзи духовен път към Глендоуър, ако той крещи, вместо само да шепти! Та значи, откриваш го, извършваш ритуала и проследяваш пътя към твоя крал!

От устата на Малъри звучеше като повик на съдбата.

Проследяваш пътя към твоя крал.

Ганзи затвори очи, за да успокои ударите на сърцето си. И видя смътен, сивкав образ на легнал крал, с ръце, скръстени на гърди, меч от дясната му страна, бокал — от лявата. Лежащата фигура беше умопомрачително важна за Ганзи по начин, който той нито разбираше, нито бе в състояние да опише. Тя беше нещо повече, нещо по-голямо, нещо, което имаше смисъл. Нещо без етикет за цената. Нещо заслужено.

— За съжаление текстът не е много ясен относно начина, по който можеш да проведеш ритуала — призна неохотно Малъри. След това продължи с лекция за капризите на историческите документи, на която Ганзи не обърна почти никакво внимание, докато накрая не чу: — Ще го пробвам върху пътя Локиър и ще те уведомя за резултата.

— Великолепно! — възкликна Ганзи. — Нямам думи да ти благодаря!

— Предай моите най-добри пожелания на майка си!

— Ще.

— Имаш късмет, че на твоята възраст все още имаш майка. Когато бях на твоите години, моята майка беше убита от британската система за здравеопазване. Беше си съвсем наред, докато след една невинна кашлица не я приеха в...

Ганзи слушаше с половин ухо често повтаряната от стария му приятел история за това как правителството не успяло да излекува рака на гърлото на майка му. Но към момента, когато разговорът им приключи, Малъри звучеше почти весело.

Ала Ганзи вече не можеше да заспи. Беше заразен от преследването. Налагаше се да поговори с някого, преди обсебеността от това търсене да го разяде отвътре навън. Адам би бил най-подходящ, но имаше големи шансове Ронан, който се люшкеше между безсъние и мъртвешки сън, да е буден в момента.

Бе на средата на пътя към стаята на Ронан, когато осъзна, че тя е празна. Застанал на прага ѝ, той прошепна името на приятеля си, а когато не получи отговор, го извика.

Ронан бе забранил да му влизат в стаята, но въпреки това Ганзи го направи. Приблужи се до леглото му и го опипа. Установи, че е разхвърляно и студено. Завивката бе отхвърлена настрани със скорост, характерна само за Ронан. Ганзи започна да удря с юмрук по затворената врата на Ноа, докато с другата си ръка вече набираше телефона на Ронан. Звънна два пъти, след което гласовата поща на приятеля му обяви кратко и ясно: „Ронан Линч“.

Ганзи изключи по средата на записа. Сърцето му щеше да изхвъркне от гърдите. Спря, замисли се, но накрая набра друг номер. Този път му отговори гласът на Адам, дрезгав, сънлив и предпазлив.

— Ганзи?

— Ронан е изчезнал!

Адам замълча. Проблемът не беше в това, че Ронан просто е изчезнал, а че е изчезнал след бой с Деклан. Но да напуснеш дома на семейство Париш посред нощ не беше никак лесна работа. Последниците от залавянето можеха да имат физически следи, а вече

беше твърде топло за дълги ръкави. Ганзи се почувства гадно, че го моли за подобно нещо.

Навън, високо и пронизително, изкряка нощна птица. Макетът на Хенриета излъчваше призрачна аура под лунните лъчи, нахлуващи в огромното помещение, отлетите в калъпи коли по картонените улици сякаш току-що бяха спрели. Ганзи винаги бе смятал, че след залез-слънце светът изглежда така, сякаш всичко е възможно. В полунощ Хенриета приличаше на магическо място, но в полунощ магията придобиваше облика и на огромна опасност.

— Ще проверя паркинга — прошепна накрая Адам. — И... ммм... може би моста.

И затвори телефона толкова тихо, че на Ганзи му трябваше секунда, докато осъзнае, че телефонната връзка е прекъсната. Притисна пръсти към очите си и точно така го завари Ноа.

— Ще ходиш да го търсиш, нали? — попита той. Изглеждаше блед и нематериален в жълтеникавата светлина на помещението зад него, сенките под очите му бяха по-тъмни от всякога. Изглеждаше не толкова като Ноа, колкото като идеята за Ноа. — Провери в църквата.

Ноа не каза, че ще дойде с него, а и Ганзи не го помоли. Преди шест месеца — единственият път, когато беше почти фатално, Ноа бе открил Ронан в умосъзерцателна локва от собствената му кръв, и оттогава насам бе освободен от търсене на приятеля им. След това не бе отишъл с Ганзи в болницата, а Адам бе изловен да се опитва да се измъкне, така че накрая бе останал само Ганзи да подкрепя морално Ронан, докато шиеха раните му. Това беше преди много време, но може би беше едва вчера.

Понякога Ганзи имаше чувството, че животът му се състои от десетки часове, които той никога нямаше да забрави.

Грабна якето си и излезе сред зеленикавата светлина на хладния паркинг. Капакът на беемвето на Ронан беше студен, което означаваше, че не бе карано много скоро. Където и да бе отишъл приятелят му, бе отишъл пеша. Църквата, чийто остър връх бе потънал сред мъглявината на жълтеникавата светлина на града, бе относително близо. Както и пицария „При Нино“. Както и старият мост с буйния поток, който течеше под него.

Ганзи потегли. Умът му разсъждаваше логично, но предателското му сърце прескачаше. Той не беше наивен, не хранеше никакви

илюзии, че някога ще успее да върне стария Ронан Линч, когото познаваше отпреди смъртта на баща му. Ала не искаше да загуби поне онзи Ронан Линч, когото познаваше сега.

Въпреки силната светлина на луната входът към църквата „Света Агнес“ тънеше в пълен мрак. Потрепервайки, Ганзи сграбчи голямата желязна халка, която отваряше църковната врата, без да бъде сигурен дали ще я завари отключена или не. Беше влизал в тази църква само веднъж, на Великден, и то защото по-малкият брат на Ронан Матю ги бе помолил да дойдат с него. Не би определил църквата като място, където някой като Ронан би потърсил убежище посред нощ, но пък и Ронан не беше особено набожен. И въпреки това братята Линч ходеха в „Света Агнес“ всяка неделя за литургията. В продължение на цял час те успяваха да седят един до друг на пейката, въпреки че не можеха да се погледнат в очите на масата в ресторанта.

Пристъпвайки под черната арка на входа, Ганзи си каза: „Ноа го бива да открива разни неща“. Надяваше се, че и този път Ноа ще се окаже прав за Ронан.

Църквата обгърна Ганзи във въздушна прегръдка от тамян — аромат, който бе достатъчно рядък в живота му, за да отключи автоматично спомени за семейни сватби, погребения и кръщенета, всяко от тях през лятото. Странно как един сезон би могъл да се окаже заложник на една шепа приклещен между стените въздух!

— Ронан?

Думата бе всмукана моментално от обширното празно пространство и не след дълго отекна от високия таван над главата му, който не се виждаше, така че накрая му отговори само собственият му глас.

Меката светлина по пътеката рисуваше издължени арки от сенки. Мракът и несигурността смазваха ребрата на Ганзи, а останалите му без дъх дробове му напомняха за един друг летен ден преди много години, за следобеда, когато за първи път осъзна, че на света съществува и магия.

А ето го и Ронан, опънат по гръб на една от пейките. Едната му ръка висеше надолу от пейката, другата бе метната над главата му, тялото му — по-тъмно парче чернота в един вече черен свят. Не помръдваше.

„Не и тази нощ! Моля те, не и тази нощ!“ — помисли си Ганзи.

Промъквайки се по редицата пейки зад тази на Ронан, той постави ръка върху рамото на приятеля си, като че ли просто го будеше, надявайки се, че с тази своя мисъл ще превърне буденето в реалност. Рамото под ръката му беше топло, Ронан вонеше на алкохол.

— Събуди се, пич! — изрече той. Но думите не прозвучаха шеговито, както му се искаше.

Рамото на Ронан помръдна, главата му се завъртя. За един кратък миг, продължил цяла вечност, Ганзи реши, че е дошъл прекалено късно и че Ронан в крайна сметка вече е мъртъв, и че сега трупът му се буди само защото Ганзи му е заповядал да го направи. Но после ярките сини очи на Ронан се отвориха и мигът отмина.

Ганзи издиша продължително и промърмори:

— Копеле такова!

— Не можах да заспя — изрече спокойно Ронан. А после, забелязвайки уплашеното изражение на приятеля си, добави: — Обещах ти, че никога повече няма да се случи.

— Обаче си лъжец — изрече Ганзи, предвиждайки и тези думи като шега, и отново проваляйки се.

— Мисля, че ме бъркаш с брат ми — отбеляза Ронан.

Църквата около тях бе тиха и някак си пълна. И сега, когато очите на Ронан се отвориха, изглеждаше някак си по-светла, като че ли и самата сграда бе спала доскоро заедно с него.

— Когато ти казах, че не искам да се напиваш като мотика в Монмът, нямах предвид, че можеш да се напиваш някъде другаде!

Леко заваляйки думите си, Ронан отговори:

— Присмял се хърбел на щърбел!

— Аз просто пия! — изрече с невероятно достойнство Ганзи. — Но не се напивам!

Погледът на Ронан се насочи към нещо, което бе притиснал до гърдите си.

— Какво е това? — попита Ганзи.

Пръстите на Ронан обгърнаха някакъв тъмен предмет. Когато Ганзи протегна ръка, за да разтвори пръстите му, усети нещо топло и живо, усети ускорен пулс. Дръпна бързо ръката на Ронан.

— Господи! — извика, опитвайки се да осмисли онова, което чувстваше. — Това птица ли е?

Ронан се изправи бавно в седнало положение, все така притискайки скъпоценния товар към гърдите си. Ганзи бе залят от поредната вълна алкохолни изпарения.

— Гарван — настъпи дълга пауза, докато Ронан съзерцаваше ръката си. — Може би врана, но се съмнявам. Аз... да, дълбоко се съмнявам! *Corvus corax*.

Дори и пиян, Ронан бе в състояние да си спомни латинското наименование на обикновения гарван.

И не беше просто гарван, както бързо установи Ганзи. Беше птиче голишарче, човчицата му все още разтворена в бебешка усмивка, крилцата все още на денонощия далече от полет. Не беше много сигурен дали иска да докосне нещо, което изглеждаше толкова крехко.

Гарванът беше птицата на Оуен Глендоуър. Затова бе наричан Кралят на гарваните, потомък на дълга поредица крале, свързани с тази птица. Легендата разказваше, че Глендоуър, или Глиндур е можел да говори с гарваните и те с него. Това бе една от множеството причини, поради които Ганзи бе дошъл точно тук, в Хенриета, град, прочут с гарваните си. Кожата му настръхна.

— Откъде се появи това птиче?

Пръстите на Ронан бяха образували състрадателна, предпазна решетка около гърдите на голишарчето. В неговите ръце то някак си не изглеждаше реално.

— Намерих го — отговори той.

— Намират се монети или ключове за коли, или четирилистни детелини — изтъкна Ганзи.

— Гарвани също — тръсна глава Ронан. — Просто ми завиждаш, 'щото... — на този етап му се наложи да млъкне, за да прегрупира разбърканите си от бирата мисли. — ... 'щото ти не си намерил!

Птицата се изходи между пръстите на Ронан, точно върху пейката до него. Придържайки гарванчето с едната си ръка, Ронан взе една църковна брошура и почисти след него. После подаде изцапаната брошура на Ганзи. Молбите за седмични молитви бяха подгизнали в бяло.

Ганзи пое хартията само защото не вярваше на Ронан, че ще си направи труда да потърси кошче, за да я хвърли. С известно отвращение отбеляза:

— Ами ако наложа забрана за домашни любимци в апартамента?

— За бога, човече! — възкликна Ронан със зловеща усмивка. — Не можеш да изхвърлиш Ноа просто ей така!

На Ганзи му трябваше доста време, докато осъзнае, че приятелят му се бе пошегувал, а когато го разбра, вече беше твърде късно да се смее. Във всеки случай си знаеше, че няма как да не позволи на птицата да стане член на тяхното братство в Манифактура Монмът, защото виждаше колко собственически я пазеше Ронан. Гарванчето вече го гледаше с отворена уста и вярна усмивка, напълно зависимо от него.

— Добре де! — махна с ръка Ганзи. — Прибираме се! Хайде!

Докато Ронан се изправяше неуверено на крака, гарванчето се сви в ръката му, превръщайки се само в човка и пернато телце, без никакъв врат. Ронан подхвърли:

— Свиквай с турбуленцията, копеленце такова!

— Не можеш да го кръстиш така!

— Тя се казва Резачка — отговори Ронан, без да вдига глава. А после: — Ха, Ноа! Ти привидение ли си там?

Ноа стоеше мълчаливо и неподвижно, потънал в мрака до входа на църквата. В първия момент единственото, което се виждаше от него, бе бледото му лице. Тъмните му дрехи се сливаха със сенките, очите му бяха бездни към непознат свят. А после той излезе на светло и стана отново неугледен и до болка познат.

— Мислех, че няма да дойдеш — рече Ганзи.

Погледът на Ноа се плъзна покрай тях към олтара, а после нагоре към мрачния, невидим таван. И с типичната за него храброст изрече:

— В апартамента беше зловец.

— Откачалник — промърмори Ронан. Ноа не му обърна никакво внимание.

Ганзи отвори вратата и тримата се озоваха на тротоара. Нито следа от Адам. В душата му започна да се прокрадва чувство за вина, че въобще му се бе обадил, след като тревогата се оказа фалшива. Въпреки че... не беше много сигурен дали тревогата наистина е фалшива. Нещо със сигурност се бе случило, макар засега да не бе съвсем наясно точно какво.

— Къде каза, че си намерил тази птица?

— В главата си — изрече Ронан и се изсмя остро като чакал.

— Опасно място — отбеляза Ноа с невъзмутима физиономия.

Препъвайки се, все още замаян от алкохола, Ронан отговори:
— Не и за резачки.

Гарванчето в ръката му издаде звук, приличащ по-скоро на почукване, отколкото на глас.

В обятията на хладната пролетна нощ Ганзи отметна глава и изпълни гърдите си с чистия въздух. Сега, когато знаеше, че с Ронан всичко е наред, успя да забележи, че през нощта Хенриета всъщност е много красиво място, като юрган на кръпки с бродирани по него черни клони.

Гарван. От всички възможни птици на света Ронан да намери точно гарван!

Ганзи не вярваше в съвпадения.

ДЕСЕТА ГЛАВА

Уелк не можеше да заспи.

Някога, когато беше ученик в „Алионби“, сънят идваше лесно. И защо да не идва? Също като Черни и останалите си съученици, през седмицата той спеше по два, четири до шест часа на денонощие, лягаше късно, ставаше рано, а след това, в събота и неделя, се отдаваше на продължителен сън. А когато заспеше, спеше непробудно и безпаметно. Не, всъщност това беше фалшиво усещане. Всички сънуваха, само че някои забравяха сънищата си.

Сега обаче рядко успяваше да затвори очи за повече от няколко часа. Въртеше се в леглото си. Ставаше рязко, стреснат от някакъв шепот. После отново задрямваше на коженото си канапе — единствената мебел, която правителството не му беше отнело. Сънят и енергията му като че ли се диктуваха от нещо много по-голямо и по-могъщо от него самия, идвайки и оттегляйки се на неравномерни приливи и отливи. Опитите му да дефинира този цикъл оставаха незадоволително разочароващи — знаеше, че при пълнолуние и след буря не може да заспи, но извън това му бе невъзможно да предвиди състоянието си. Понякога си мислеше, че това се дължи на магнитните излъчвания на лей линията, сдобила се по някакъв начин с пропуск към тялото му чрез смъртта на Черни.

Нуждата от сън превръщаше живота му в игра на въображението, дните му — в панделка, носеща се безцелно по водата.

Тази нощ имаше пълнолуние и съвсем доскоро бе валяло, така че Уелк бе отново буден.

Седеше по тениска и боксерки пред екрана на компютъра и движеше мишката с безцелната и съмнителна продуктивност на безкрайно уморените. Изведнъж безбройните гласове отново нахлуха в главата му, шептящи и съскащи. Звучаха като атмосферните смущения, които жужаха в телефонните линии в близост до лей линиите. Като вятър, предхождащ буреносен фронт. Като заговорнически дървета. Както винаги Уелк не успя да различи отделните думи и да разбере

разговора. Но му беше ясно едно — в Хенриета току-що се бе случило нещо странно и гласовете се надпреварваха да приказват за него.

За първи път от години насам Барингтън Уелк извади старите си карти на региона, скрити в миниатюрния му дрешник в коридора. Тъй като нямаше маса, а кухненският плот беше отрупан с празни кутии от полуготова лазаня и мръсни чинии, той се принуди да разтвори картите в банята. Подплашен паяк побърза да избяга от ваната, когато Уелк разстла в нея една от картите.

Черни, надявам се, че си на по-добро място от мен.

Не че вярваше особено в това. Нямаше никаква представа какво се бе случило с душата или духа на Черни, или както там се наричаше онова, което някога беше Черни, ала щом той бе прокълнат непрекъснато да чува шептящи гласове само след тази част на ритуала, съдбата на приятеля му би трябвало да е била далеч по-лоша.

Уелк отстъпи назад, кръстоса ръце пред гърди и огледа десетките бележки и знаци, които бе оставил върху картите в процеса на търсенията си. С невъзможния си почерк и винаги в червено Черни бе отбелязал енергийните нива по протежение на предполагаемата лей линия. В онези години за тях това бе игра, търсене на съкровища. Битка за чест и слава. Дали беше реално? Тогава нямаше никакво значение. Това беше просто скъпо упражнение по стратегия, в което тренировъчният терен беше цялото Източно крайбрежие. В търсене на модели, Уелк старателно бе очертал кръгове около интересните региони на една от топографските карти. Един от кръговете бе около стара ясенова горичка, където енергийните нива бяха особено високи. Друг ограждаше порутена църква, избягвана както от дивите животни, така и от растенията. Трети беше около мястото, където бе загинал Черни.

Тази кръг, разбира се, бе начертан *преди* смъртта на Черни. Мястото — зловеща група стари дъбове, бе забележително заради древните думи, издълбани в един от стволовете. Бяха на латински. Изразът изглеждаше непълен, много труден за превод и най-доброто, до което успя да стигне Уелк, бе „вторият път“. Въпреки непоследователността си обаче, енергийните нива там бяха доста обещаващи. Следователно тази горичка би трябвало да се намира върху лей линията.

Черни и Уелк се бяха връщали там няколко пъти — правеха измервания (точно до кръга имаше шест различни числа с почерка на Черни), копаеха в търсене на евентуални артефакти, провеждаха нощни бдения за признаци за свръхестествена активност. Уелк бе създал най-сложната и най-чувствителна пръчка, която можеше да се измисли — две метални жици, извити под ъгъл от деветдесет градуса и напъхани в метална тръба, за да могат да се движат свободно. Бяха проучили и района около горичката, опитвайки се да определят със сигурност пътя на линията.

Ала тя си остана непостоянна, влизайки и излизайки от обхват като далечна радиостанция. Леите трябваше да бъдат пробудени, честотите им да бъдат пречистени, силата на звука — отново настроена. Черни и Уелк започнаха да кроят планове за провеждане на ритуала в дъбовата горичка. Но не бяха много сигурни относно процеса. Единственото, което Уелк успя да открие, бе, че лей линията държи на взаимност и саможертва, но това беше разочароващо неясно като насока. И тъй като не се появяваше никаква друга информация по въпроса, те все отлагаха ритуала. За зимната ваканция. За пролетната ваканция. За края на учебната година.

А после майката на Уелк му се бе обадила и му бе казала, че баща му е арестуван за неетични бизнес практики и укриване на данъци. Оказа се, че компанията му била търгувала с военнопръстъпници — факт, който майката на Барингтън знаеше, самият той подозираше, а ФБР следеше от години. И така само за една нощ семейство Уелк изгубиха всичко.

Още на другата сутрин вестниците гръмнаха с феноменалния крах на фамилията Уелк. И двете приятелки на Уелк го напуснаха. Добре де, втората на теория беше на Черни, така че сигурно не се брои. Аферата стана публично достояние. Плейбойт на Вирджиния, наследникът на богатствата на Уелк бе изгонен от общежитието в „Алионби“, лишен от социален живот, ограбен от всяка надежда за влизане в някой от университетите от Бръшляновата лига и принуден да гледа как товарят колата му на камион и изнасят от стаята му всички мебели и черна техника.

Последният път, когато Барингтън Уелк бе поглеждал тази карта, бе денят, в който, докато стоеше прав в някогашната си стая в общежитието и се озърташе, осъзна, че десетте долара в джоба му са

единствените пари, с които разполага. Кредитните му карти вече бяха без покритие, до една.

После Черни спря червения си мустанг наред горичката, но не излезе. Само попита:

— И това сега превръща ли те в бял боклук?

Черни нямаше чувство за хумор. Просто понякога казваше неща, които по една случайност се оказваха смешни. Застанал наред останките от живота си, този път Уелк не се засмя.

Лей линията вече не беше просто игра.

— Отвори си вратата — бе казал. — Започваме ритуала!

ЕДИНАЙСЕТА ГЛАВА

Един час и двацет и три минути преди алармата на телефона на Блу да се включи, за да я събуди за училище, тя бе стресната от отварянето и затварянето на вратата на къщата. Сивкавата светлина на зората се процеждаше през прозореца ѝ и превръщаше листата на дърветата отвън в разлети сенки. Блу се постара да не се ядосва заради изгубените час и двацет и три минути сън.

По стълбата се чуха стъпки. После Блу долови гласа на майка си.

— ... бях будна и те чаках.

— За някои неща е по-добре да бъдат направени през нощта — това беше Нийви. Въпреки че гласът ѝ бе по-тих от този на Маура, звучеше някак си по-отчетливо и ясно. — Ама този ваш град си го бива, нали?

— Не съм те молила да гледаш града — отговори Маура, шепнейки театрално. Звучеше така, като че ли защитава нещо.

— Трудно е да не го направя. Градът крещи! — отбеляза Нийви. А следващото ѝ изречение се изгуби в скърцането на стълбата.

Отговорът на Маура не се чу много ясно, защото тя също пое по стълбата, но звучеше долу-горе така:

— Бих предпочела да не замесваш Блу във всичко това!

Блу застина в леглото си.

Нийви рече:

— Казвам ти само онова, което открих! Щом той изчезна в същия момент, в който... вероятно са свързани. Не искаш ли тя да знае кой е той?

Изскърца още едно стъпало. Блу си каза: „Не могат ли да разговарят, без едновременно с това да се качват по стълбата?“.

Маура я сръза:

— Не виждам с какво това ще улесни нещата!

Нийви промърмори отговора си:

— Това вече напълно излиза от контрол! — каза майка ѝ. — Уж не беше нищо повече от пускане на името му в търсачката в интернет,

а сега...

Блу напрегна слух. От доста време насам не бе чувала майка си да използва местоимение в мъжки род, с изключение на Ганзи, разбира се.

След дълъг размисъл момичето си каза, че бе много възможно Маура да има предвид баща ѝ. Нито един от неловките разговори, които Блу се бе опитвала да проведе с майка си по темата, не бе довеждал до нищо по-съществено от безсмислени, майтапчийски отговори („Той е Дядо Коледа“, „Той беше банков обирджия“, „В момента е в орбита около планетата“), които всеки път се променяха. В съзнанието на момичето той беше храбра, героична личност, но е трябвало да изчезне заради някаква трагедия в миналото. Може би чрез програмата за защита на свидетелите. Обичаше да си представя как той понякога я следи през оградата на задния двор, наблюдавайки с гордост как странната му дъщеря се е отдала на мечтания под големия бук.

Като се имаше предвид, че Блу никога не бе виждала баща си, би могло да се каже, че много го обичаше.

Някъде в дълбините на къщата се затвори врата, а след това настъпи онази особена нощна тишина, която трудно би могла да бъде нарушена. След известно време Блу протегна ръка към пластмасовото кошче, което ѝ служеше за нощно шкафче, и взе дневника. Отпусна длан върху кожената корица. Повърхността му беше като хладната, гладка кора на бука зад къщата им. Както когато докосваше дънера на дървото, така и сега тя се почувства едновременно успокоена и напрегната, изпълнена с увереност и подтикната към действие.

„Бива си го вашият град“ — бе казала Нийви. Дневникът като че ли бе съгласен с нея. *Да, но с какво си я биваше Хенриета?*

* * *

Блу нямаше намерение да заспива отново, но го направи, при това за още час и дванайсет минути. Но и този път не бе събудена от алармата на телефона си. Събуди я една-единствена мисъл, която се стрелна внезапно през ума ѝ:

Днес е денят, в който Ганзи трябва да дойде за сеанса си.

Изправена пред рутинната необходимост от приготвяне за училище, Блу установи, че разговорът между Маура и Нийви вече не ѝ изглежда така загадъчен както преди. Но дневникът продължаваше да излъчва същата магия. Седнала на ръба на леглото си, тя се зачете в един от цитатите.

Кралят спи и до днес под планината, събрал около себе си своите воители, своите стада и своите богатства. До дясната му ръка стои бокал, пълен с възможности. Върху гърдите му лежи меч, който също чака да се пробуди. Щастливец е онзи, който намери краля и има достатъчно смелост да го призове към живот, защото кралят ще го възнагради с изпълнение на едно желание, дори и най-невероятното, което смъртен човек би могъл да си представи.

Затвори дневника. Имаше чувството, че дълбоко в нея се таи някаква по-голяма, невероятно любопитна Блу, която всеки момент се кани да изригне от по-малката, по-чувствителна Блу, която я държеше. Замисли се, придържайки все така дневника върху краката си, отпуснала ръка върху корицата му.

Едно желание значи.

Ако имаше право да ѝ изпълнят такова желание, какво би си поискала? Да не ѝ се налага да се притеснява за пари? Да научи кой е баща ѝ? Да обиколи света? Да вижда онова, което вижда и майка ѝ?

През съзнанието ѝ отново се стрелна онази мисъл:

Днес е денят, в който Ганзи трябва да дойде за сеанса си.

Как ли ще изглежда?

Ако сега стоеше пред онзи митичен крал, може би щеше да го помоли да спаси живота на Ганзи.

— Блу, надявам се, че си станала! — изкрещя Маура от долния етаж. Момичето си даде сметка, че ако иска да стигне с велосипеда си навреме в училище, трябва да спре да се мотае. Само след няколко седмици щеше да стане прекалено горещо, особено ако върти педалите.

Може пък да поиска от онзи спящ крал една кола.

Не че Блу се страхуваше да ходи на училище — просто го усещаше като задължение, което... започваше да я спъва, да я задушава. И не че там я тормозеха — не ѝ бе отнело много време, за да установи, че колкото по-странна изглежда отвън, колкото по-бързо остави другите деца да си дадат сметка, че тя не е като тях, толкова по-малка бе вероятността те да започнат да я дразнят или пренебрегват. А когато накрая се озова в гимназията, се оказа, че да бъдеш странен и да се гордееш с този факт, е невероятно модерно. Внезапно станала в очите на другите адски готина, Блу би могла да има за приятел всеки, когото си пожелаеше. Не че не бе опитала. Но проблемът с това да бъдеш странен бе, че всички останали бяха *нормални*.

Така членовете на семейството ѝ си останаха най-близките ѝ приятели, училището си остана неприятно задължение, а Блу си остана с тайната надежда, че някъде по широкия свят има и други странни хора като нея. Дори и да не са от Хенриета.

Много възможно бе Адам също да е странен.

— *БЛУ!* — изкрещя отдолу Маура. — *УЧИЛИЩЕ!*

Притиснала здраво дневника към гърдите си, Блу се насочи към червената врата в другия край на коридора. По пътя ѝ се наложи да мине покрай кипящата от различни дейности (телефонна, шивашка, котешка) стая и покрай обичайния бой за банята. Стаята зад червената врата принадлежеше на Персефона, една от двете най-добри приятелки на майка ѝ. Вратата беше отворена, но въпреки това момичето почука лекичко. Персефона нямаше много дълбок сън, но заспиваше често, среднощните ѝ крясъци и краченето напред-назад гарантираха, че никога нямаше да ѝ се наложи да споделя стаята си с другото. Но освен това означаваха, че Персефона отделяше за сън всяка възможна минута, поради което Блу не искаше да я буди.

Тихият, изтънчен глас на Персефона изрече:

— Допустимо е. Тоест отворено.

Момичето бутна вратата и завари Персефона седнала до масичката за карти край прозореца. Притиснати да разкажат за Персефона, първото, с което хората започваха, бе косата ѝ — дълга, чуплива сребристоруса грива, стигаща до коленете ѝ. Притиснати повече, биха могли да си спомнят от време на време и дрехите ѝ — рокли с многопластови дипли или чудати женски ризи до петите. При

необходимост биха могли да споделят, че особено са ги впечатлили очите ѝ — черни бездни, с които зениците ѝ буквално се сливаха.

В момента Персефона държеше молив по странен, детински начин. Когато видя Блу, се смръщи многозначително.

— Добро утро — поздрави момичето.

— Добро утро — отвърна като ехо Персефона. — Твърде рано е. Думите ми не работят, затова за теб ще използвам колкото е възможно повече от онези, които работят.

И завъртя неопределено ръка — жест, който Блу възприе като покана да седне някъде. Тя се огледа. По-голямата част от леглото беше покрита със странни, бродирани дълги чорапи и пепитени чорапогащи, но все пак тя откри една свободна част от ръба, върху която да настани задника си. Стаята ухаеше познато — на портокали или може би на бебешка пудра, или може би на нова книга.

— Зле ли спа? — попита Блу.

— Лошо — отвърна пак като ехо Персефона. А после: — Добре де, това не е съвсем вярно. Май в крайна сметка ще се наложи да използвам собствените си думи.

— Върху какво работиш?

В повечето случаи Персефона работеше върху вечната си докторска дисертация, но тъй като това бе процес, изискващ вълнуваща музика и чести отскачания до кухнята за похапване, тя избягваше да го прави по време на сутрешната бъркотия.

— Върху нещо мъничко — изрече тъжно Персефона. Или може би замислено. Беше доста трудно да схванеш разликата, а Блу не желаше да задълбава. Персефона имаше любим или съпруг, който бе или мъртъв, или заминал надалече — когато ставаше въпрос за Персефона, беше много трудно да измъкнеш някакви детайли — и тя като че ли страдеше по него или най-малкото забеляваше, че го няма, което в случая с Персефона си бе истинско постижение. Блу не искаше да разпитва и за това. От майка си тя бе наследила отвращение към плачещи хора, затова никога не би насочила разговора съзнателно в посока, отвеждаща до сълзи.

Персефона обърна листа така, че Блу да го види. Беше написала думата *три* пъти, с три различни почерка. А няколко сантиметра по-надолу бе преписала рецепта за пай с бананов крем.

— Важните неща идват на тройки? — осмели се да предположи Блу.

Персефона подчерта думата *лъжица*, а след нея и думата *ванилия* от рецептата, а след това с далечен, неопределен тон отвърна:

— Или на седмици. Но това е твърде много ванилия! Човек би могъл да си каже, че е печатна грешка.

— Би могъл — повтори Блу.

— *Блу!* — изкрещя Маура от долния етаж. — Още ли не си тръгнала?

Блу не отговори, защото Персефона мразеше силните звуци, а крясъците определено се нареждаха в тази категория. Вместо това каза:

— Намерих нещо. Ако ти го покажа, нали няма да кажеш на никого?

Но това беше глупав въпрос. Персефона рядко казваше на някого каквото и да било, дори и да не е тайна.

Когато Блу ѝ подаде дневника, Персефона попита:

— Трябва ли да го отворя?

Блу махна с ръка. *Да, при това бързо!* И започна да се върти неспокойно на леглото, докато приятелката на майка ѝ разлистваше дневника с неразгадаема физиономия.

— Е? — попита накрая момичето.

— Много е приятен — отговори учтиво Персефона.

— Не е мой.

— Повече от сигурно е.

— Някой го беше забравил в... Хей, защо каза това?

Персефона започна да разлиста дневника напред-назад. Нежният ѝ, почти детски глас беше толкова тих, че Блу трябваше да затаи дъх, за да я чуе.

— Този дневник очевидно е на момче. Освен това търси това нещо тук от цяла вечност. Ти на негово място отдавна щеше да си го открила.

— *БЛУ!* — изрева отдолу Маура. — *НЕ МЕ КАРАЙ ПАК ДА КРЕЩЯ!*

— Според теб какво трябва да направя с него? — попита момичето.

Точно както бе сторила преди Блу, сега и Персефона прокара пръсти по различните видове хартия. Момичето осъзна, че приятелката на майка ѝ е права — ако дневникът беше неин, тя просто щеше да препише необходимата ѝ информация, а не да събира изрезки и да ги залепва. Откъсите бяха интригуващи, но напълно излишни — онзи, който водеше този дневник, очевидно обичаше повече самото търсене, процеса на проучванията. А естетическите качества на дневника надали бяха случайни — той беше истински образец на академично изследване.

— Първо — изрече Персефона, — трябва да разбереш чий е този дневник.

Блу отпусна разочаровано рамене. Това беше един безмилостно логичен отговор, отговор, който би могла да очаква от Маура или от Кала. Естествено, че трябваше да го върне на законния му собственик. *Но къде отиваше тогава тръпката?*

Персефона добави:

— А после би било добре да разбереш дали всичко това тук е вярно, не мислиш ли?

ДВАНАЙСЕТА ГЛАВА

Тази сутрин Адам не го чакаше край редицата пощенски кутии, както обикновено.

Когато Ганзи бе дошъл за първи път да вземе Адам, бе подминал входа към неговия квартал. Или по-точно го бе използвал като място, където да обърне, за да се върне там, откъдето бе дошъл. Въпросният път представляваше два черни коловоза наред полето — дори *алея* бе твърде изискана дума за този път — и на пръв поглед бе невъзможно да предположиш, че той води към една, а какво остава — повече къщи. А след като накрая Ганзи бе открил къщата, бе станало още по-зле. Зървайки униформения пуловер на Ганзи, бащата на Адам бе извадил пушката си и бе започнал да стреля по колата. После седмици наред Ронан бе наричал Ганзи „М.Б.Г.“, което в превод щеше да рече „Мекушав Богат Глупак“.

Оттогава насам Адам чакаше Ганзи там, където свършваше асфалтът.

Не и днес. Днес нямаше никого край редицата пощенски кутии. Имаше само празно пространство, при това в изобилие. Тази част от долината бе безкрайно плоска в сравнение с останалите квартали на Хенриета и това поле някак си беше винаги с няколко степени по-сухо и по-безцветно от останалата част от долината, сякаш го избягваха не само главните пътища, но и дъждовете. Дори и в осем сутринта тук не се виждаше нито една сянка.

Ганзи се вторачи в така наречената алея с двата кални коловоза и пробва домашния телефон на приятеля си. Никой не вдигна. Часовникът му подсказваше, че разполага с осемнайсет минути да вземе петнайсетминутното разстояние с кола до училище.

Зачака. Двигателят на Прасето го подхвърляше напред-назад, докато стоеше на едно място, лостът на ръчната скорост подрънкваше. Краката на Ганзи започнаха да се пекат от близостта до V-образното осемцилиндрово чудовище. Цялото купе на шевролета „Камаро“ се изпълни с миризма на бензин.

Той звънна в Манифактура Монмът. Обади се Ноа, но звучеше така, сякаш го бе събудил.

— Ноа! — извика високо Ганзи, за да надвика двигателя на колата си. В крайна сметка Ноа му бе позволил да забрави дневника си снощи в ресторанта и липсата му се оказала изненадващо притеснителна. — Помниш ли Адам да ти е казвал, че днес след училище е на работа?

В дните, в които ходеше на работа, Адам отиваше на училище с велосипеда си, за да може после да се върне с него.

Ноа изсумтя отрицателно.

Шестнайсет минути до първия час.

— Обади ми се, ако ти звънне — каза Ганзи.

— Няма да бъда тук — отговори Ноа. — И без това вече почти съм излязъл.

Ганзи затвори и макар да знаеше, че няма смисъл, пак пробва домашния телефон на Адам. Майка му нямаше как да не си е вкъщи, но очевидно бе решила да не вдига, а Ганзи нямаше никакво време да ходи до къщата, за да проверява.

Би могъл да пропусне първия час.

Захвърли телефона на седалката до себе си и промърмори:

— Хайде де, Адам!

От всички училища, в които бе учил — а той бе сменил доста училища през последните четири години — академия „Алионби“ се бе оказала любимата на баща му, което щеше да рече, че нейните ученици имаха най-големи шансове да се озоват в Бръшляновата лига. Или в Сената. Което щеше да рече също така, че това беше и най-трудното училище, в което Ганзи бе учил. Преди да пристигне в Хенриета, бе превърнал търсенето на Глендоуър в своя основна дейност, а ученето — в странична, между другото. Той бе достатъчно умен и ако не в нещо друго, поне в ученето го биваше много, така че досега изобщо не му бе проблем да пропуска часове и да оставя домашните в дъното на графика си за деня. Но се оказа, че в „Алионби“ няма средни оценки. Паднеш ли под оценка 5, излиташ. А Дик Ганзи II бе дал на сина си да разбере, че ако го изритат от такова елитно частно училище, ще бъде зачеркнат от неговото завещание.

Иначе го бе казал любезно, докато похапваха фетучини.

Затова Ганзи не можеше да си позволи да пропуска часове. Не и след като вчера бе пропуснал целия учебен ден. Нещата се свеждаха до това. А сега му оставаха четиринайсет минути да вземе петнайсетминутния път с кола до училище, а Адам не се появяваше.

Усети как от дробовете му изпълзва старият страх.

Не се паникьосвай! Ето че снощи сгреши за Ронан. Трябва да сложиш точка на тези страхове! Смъртта не е толкова близо, колкото си мислиш!

Почти отчаян, Ганзи пробва домашния телефон на Адам още веднъж. Нищо. Трябваше да тръгва. Адам навярно бе взел колелото си, сигурно след училище трябваше да ходи на работа, може да е имал някакви други поръчки и просто да е забравил да му каже. Калните коловози, наречени алея, бяха все така пусти.

Хайде, Адам!

Ганзи изтри потни длани в панталоните си, сложи обратно ръце на волана и се насочи към училище.

* * *

Ганзи не можа да разбере дали Адам бе успял да пристигне навреме в училище чак до третия час, когато и двамата имаха латински. Колкото и необяснимо да бе на пръв поглед, това бе единственият час, който Ронан никога не пропускаше. Ронан беше първенецът на класа по латински. Учеше го безрадостно, но неумоливо, сякаш животът му зависеше от това. Непосредствено след него идваше Адам, отличникът на „Алионби“, иначе начело по всички останали учебни предмети. Подобно на Ронан, Адам също учеше неумоливо, но защото неговият бъдещ живот *наистина* зависеше от това.

Ганзи от своя страна предпочиташе френския. Често се шегуваше с Хелън, че няма никакъв смисъл да учиш език, който не би могъл да се използва за превеждане на меню, но истината бе, че френският му бе по-лесен за учене, а и майка му говореше малко френски. Първоначално се бе примирил, че ще запише и латински, за да превежда историческите текстове за Глендоуър, но лекотата, с която

Ронан владееше латинския, направи напъните на Ганзи да учи този труден език напълно излишни.

Часовете по латински се провеждаха в Бордън Хауз — малка постройка в другия край на района на „Алионби“, доста отдалечена от Уелч Хол — основната академична сграда. Докато Ганзи вървеше бързо през зелената морава, отнякъде се появи Ронан и едва не го събори. Изглеждаше така, сякаш не бе спал дни наред.

— Къде е Париш? — изсъска Ронан.

— Днес не дойде с мен — отговори Ганзи и се отчая още повече. Вторият час на Ронан и Ганзи беше общ. — Още ли не си го виждал?

— Не беше в час.

Някой удари Ганзи между плешките и извика: „Здрасти, човече!“, докато минаваха. Ганзи унило го поздрави, вдигайки три пръста — знака на отбора по гребане.

— Търсих го няколко пъти на домашния — изрече.

— Да-а — кимна дълбокомислено Ронан. — Откога разправам, че Беднякът има нужда от мобилен.

Преди няколко месеца Ганзи бе предложил на Адам да му купи мобилен телефон, но така си бе навлякъл най-продължителния конфликт, който някога бяха имали, плюс седмица грозно мълчание, което бе приключило едва когато Ронан бе направил нещо по-обидно и от това.

— Линч!

Ганзи погледна по посока на гласа. Ронан не се обърна. Собственикът на гласа беше преполовил пътя през моравата, но беше трудно да бъде разпознат от такова разстояние в униформата на „Алионби“, която уеднаквяваше всички.

— Линч! — достигна отново до тях гласът. — Да ти го начукам!

Ронан продължаваше да върви. Само оправи дръжката на училищната си чанта, метната през рамо, и продължи да крачи през тревата.

— Каква е тази работа? — попита Ганзи.

— Някои хора не приемат загубата много добре — отговори Ронан.

— Това да не е Кавински? Само не ми казвай, че пак се състезаваш!

— Тогава не ме питай.

Ганзи се замисли дали не би могъл да наложи вечерен час на приятеля си. Или да се откаже от гребането, за да прекарва с него повече време в петък вечер — знаеше, че именно тогава Ронан си навличаше неприятности с неговото беемве. Или да убеди Ронан да...

Ронан оправи пак дръжката на чантата си и този път Ганзи се загледа в нея по-внимателно. Чантата, към която принадлежеше тази дръжка, беше видимо по-голяма от обичайната чанта на Ронан, а освен това той я държеше много внимателно, като че ли се страхуваше да не се разлее.

— Защо носиш такава чанта? — попита Ганзи. — Божичко, да не би да носиш вътре онова птиче, а?

— Тя трябва да бъде хранена на два часа.

— Откъде знаеш?

— От интернет, разбира се, откъде другаде! — отсече Ронан и отвори вратата на Бордън Хауз. Всички подове в тази сграда бяха покрити с тъмносин мокет.

— Ако те хванат с това нещо... — започна Ганзи, но не успя да измисли подходяща заплаха. Какво беше наказанието за нелегално внасяне на живи птици в час? Като че ли в историята на академията нямаше подобен прецедент. Затова завърши: — Ако това нещо умре в чантата ти, ти забранявам да го изхвърляш в класната стая!

— Тя! — поправи го Ронан. — Това нещо е *тя*!

— Ще ти повярвам, ако имаше някакви ясно различими полови характеристики. И да гледа да няма птичи грип или нещо подобно! — тросна му се ядосано Ганзи. Но не мислеше за гарвана на приятеля си. Мислеше за Адам, който не беше на училище.

Ронан и Ганзи заеха обичайните си места на последната маса в стаята с тъмносин мокет. В предната част на стаята Барингтън Уелк пишеше глаголи на черната дъска.

В мига, в който двамата бяха влезли, Уелк бе спрял по средата на поредната дума. Макар да нямаше никаква логическа причина да смята, че Уелк проявява някакъв интерес към разговора им, Ганзи се изпълни с неясното предчувствие, че вдигнатият от дъската тебешир в ръката на Уелк е заради тях, че учителят по латински е спрял да пише, само за да ги подслуша. Очевидно подозренията на Адам бяха започнали да завладяват и него.

Ронан улови погледа на учителя и го задържа по крайно нелюбезен начин. Въпреки интереса си към предмета му Ронан бе обявил Уелк за социално непохватно лайно още в началото на учебната година, а по-късно бе пояснил, че не го харесва. Презрението на Ронан към цялото човечество правеше преценката му за хората не особено обоснована, но в случая Ганзи нямаше как да не се съгласи, че в този Уелк действително има нещо притеснително. Няколко пъти той се бе опитвал да поговори с учителя за римската история, отлично съзнавайки ефекта, който подобен ентусиазиран академичен разговор би имал върху бъдещите му оценки, ала Уелк се бе оказал твърде млад, за да бъде наставник, и твърде стар, за да бъде приятел, така че Ганзи не бе успял да намери допирни точки с него.

Ронан продължаваше да се взира в Уелк. Много го биваше да впива очи в хората. В погледа му имаше нещо, което сякаш отнемаше от енергията на другия човек.

Учителят по латински неловко отмести поглед от тях. След като се справи с любопитството на Уелк, Ронан попита:

— Какво смяташ да правиш по проблема с Париш?

— Може би просто трябва да отида до тях след училище. Какво мислиш?

— Сигурно е болен.

Двамата се спогледаха. И Ганзи си каза: „Ето че вече му търсим извинения“.

Ронан отново надникна в чантата си. В мрака Ганзи успя да зърне само човката на гарванчето. В обичайния случай той би продължил да размишлява върху странното намиране точно на гарван, но сега, при отсъствието на Адам, това търсене вече не му се струваше толкова магическо. Приличаше му по-скоро на години, изгубени в опити за напасване на случайности. И какво бе постигнал накрая? Бе успял да изтъче едно странно платно — твърде тежко за носене, но и твърде леко, за да има някаква полза от него.

— Господин Ганзи, господин Линч?

Барингтън Уелк бе успял да се материализира внезапно и неочаквано до масата им. Двете момчета го погледнаха едновременно — Ганзи учтиво, Ронан враждебно.

— Днес сте с особено голяма чанта, господин Линч — отбеляза Уелк.

— Нали знаете какво казват за мъжете с големи чанти? — отговори Ронан. — *Ostendes tuum et ostendam metis.*

Ганзи нямаше абсолютно никаква представа какво каза Ронан току-що, но нещо в самодоволната му усмивка му подсказа, че надали ще да е било особено любезно.

Изражението на Уелк потвърди подозренията му, но учителят само почука по масата на Ронан с кокалчетата на пръстите си и се оттегли.

— Да говориш гадости на латински не е път към шестицата — отбеляза Ганзи.

— Миналата година беше! — отговори Ронан с най-хрисимата физиономия на света.

В предната част на стаята Уелк започна часа си.

Адам така и не се появи.

ТРИНАЙСЕТА ГЛАВА

— Мамо, Нийви защо е тук? — попита Блу.

Двете с майка ѝ бяха стъпили върху масата в кухнята. В мига, в който се бе прибрала от училище, Маура я бе привикала да помага в смяната на крушките в чудатото произведение от цветно стъкло, което висеше от тавана и се водеше абажур. Този сложен процес изискваше наличието на минимум три ръце и затова обикновено бе отлаган за последния момент, когато повечето крушки бяха изгорели. Блу нямаше нищо против да помогне на майка си. И без това имаше нужда от нещо, което да отвлича вниманието ѝ от предстоящата поява на Ганзи в техния дом. Както и от факта, че Адам все още не ѝ се бе обадил. Всеки път, когато се сетеше как снощи съвсем импулсивно му бе дала номера си, се изпълваше с някаква особена безтегловност и несигурност.

— Защото е наша роднина — отговори мрачно Маура, сграбчила грубо веригата на фасонката, докато се бореше със заинатилата се електрическа крушка.

— Роднина, която се прибира у дома посред нощ?

Маура изгледа на кръв Блу и отбеляза:

— Ти май си родена с по-големи уши, отколкото си спомням! Е, тя просто ми помагаше да намеря нещо, докато е тук.

Входната врата се отвори. Това не направи впечатление на никоя от тях, тъй като и Кала, и Персефона бяха някъде из къщата. Бе малко вероятно да е Кала, защото тя бе уседнало същество на навика и нарушаването на режима ѝ я правеше крайно раздразнителна, но пък за Персефона никога не се знаеше накъде ще я люшнат настроенията ѝ.

— Какъв вид нещо по-точно? — попита Блу, докато придържаше стъклената чашка на абажура.

— Блу!

— Какъв вид нещо?

— *Някой!* — тросна се накрая Маура.

— *Кой* някой?

Но преди майка й да успее да каже каквото и да било, до тях достигна непознат мъжки глас:

— Доста странно работно място, не мислите ли?

И двете се обърнаха бавно. Ръцете на Блу бяха стояли вдигнати толкова дълго, че когато ги свали, сякаш не бяха нейните. Собственикът на гласа бе застанал на прага на кухнята, пъхнал ръце в джобовете си. Не беше стар, може би в средата на двайсетте, с буйна черна коса. Беше красив по начин, който изискваше малко по-старателно вглеждане от страна на наблюдателя. Всички черти на лицето му изглеждаха някак си твърде големи за това лице.

Маура се обърна бавно към дъщеря си, повдигнала въпросително вежди. В отговор Блу просто сви рамене. Човекът не изглеждаше като дошъл с намерението да ги убие или да открадне някакви преносими електрически уреди.

— И доста странен начин от ваша страна да прониквате в чужд дом — отбеляза майка й, пускайки обсадената от всички страни верига с фасонката.

— Приемете извиненията ми — каза младият човек, — но отвън има табела, на която пише, че това е офис.

Да, отвън действително имаше табела, изписана на ръка (макар Блу да не знаеше от чия ръка), която гласеше: ЯСНОВИДКА. А под нея:

— „Само с предварително записан час“ — цитира Маура и огледа мрачно кухнята. Блу бе оставила коша с чистото пране край кухненския плот, а най-отгоре върху купчината дрехи се мъдреше гордо един от бежовите дантелени сутиени на майка й. Но Блу категорично отказа да й припишат каквото и да било вина. Не е като да бяха очаквали из къщата им да се разхождат мъже.

Мъжът каза:

— В такъв случай бих искал да си запиша час.

Един глас откъм вратичката към стълбището накара и тримата да се обърнат едновременно.

— Бихме могли да ви направим тройно гадаене — изрече Персефона.

Тя стоеше в подножието на стълбището, дребна и бледа, и съставена предимно от коса. Мъжът се вторачи в нея, макар Блу да не

бе много сигурна дали защото обмисля предложението, или защото Персефона идваше малко в повече на всеки, който я зърнеше за първи път.

Накрая гостът бавно и отчетливо изрече:

— Какво е това?

На Блу ѝ бе необходимо известно време, за да си даде сметка, че той има предвид „тройното гадаене“, а не Персефона. Маура скочи от масата, приземявайки се на пода с такава сила, че чашите в шкафа се раздрънчаха. Блу я последва доста по-елегантно. В крайна сметка държеше цяла кутия с електрически крушки.

— Това е — поясни майка ѝ, — когато трите заедно — Персефона, Кала и аз — ви гледаме едновременно на карти и сравняваме интерпретациите си. Между другото, Персефона не го предлага на всеки срещнат!

— По-скъпо ли е от обикновения сеанс? — попита неканеният гост.

— Не и ако смените онази упорита крушка — отговори Маура, кимна по посока на абажура и изтри ръце в дънките си.

— Хубаво — кимна мъжът, но се виждаше, че не е във възторг от предложението.

Маура направи знак на Блу да подаде една нова крушка на човека, а после се обърна към Персефона:

— Скъпа, би ли извикала Кала?

— Божичко! — изрече тихо Персефона, а тъй като гласът ѝ и без това си беше тих, думата прозвуча по-скоро като въздишка. Въпреки това се обърна и тръгна обратно по стълбите. Босите ѝ крака не издаваха нито звук, докато вървеше.

Маура погледна въпросително Блу. Момичето сви рамене в знак на съгласие.

— Ако нямате нищо против, дъщеря ми Блу също ще присъства в стаята, защото чрез нея сигналите стават много по-ясни.

Мъжът хвърли безразличен поглед към Блу, след което се качи на масата. Тя изскърца леко под тежестта му. Той се опита да завърти и свали упоритата крушка, но накрая изсумтя раздражено.

— Вече разбирате какво имам предвид — отбеляза Маура. — Как ви е името?

— Не мога ли да остана анонимен? — изръмжа мъжът, завъртайки здраво крушката.

— Ние сме гадателки, не проститутки.

Блу се засмя, но физиономията на мъжа остана каменна. За нея това беше доста несправедливо от негова страна — шегата може и да беше проява на не особено изискан вкус, но все пак беше смешна.

Кухнята внезапно блесна, когато новата крушка най-сетне бе завъртяна на мястото си. Без да каже и думица, мъжът стъпи на един стол, а оттам — на пода.

— Ще бъдем дискретни — обеща Маура и му направи знак да я последва.

Попаднал в стаята за гадаене, мъжът се огледа сякаш с професионален интерес. Плъзна поглед към свещите, растенията в саксии, кадилниците за тамян, огромния полилей, дантелените завеси и накрая спря на сложената в рамка снимка на Стив Мартин.

— Подписана лично! — отбеляза с нескрита гордост Маура, забелязвайки погледа му. А после: — А, Кала!

Кала връхлетя в стаята, бясна, че са нарушили спокойствието ѝ. Беше си сложила червило в опасен нюанс на тъмносилавото, което превръщаше устата ѝ в дребен, нацупен ромб под острия ѝ нос. Дари мъжа с пронизителен поглед, който достигна до самите дълбини на душата му и напипа копнежа му. После грабна своето тестве карти от лавицата над главата на Маура и се строполи на стола в края на масата. Влязла след нея, Персефона продължаваше да стои на прага, стискайки и отпусайки ръце. Блу се промъкна незабелязано до стол в дъното на стаята. Стаята ѝ се стори доста по-малка, отколкото преди една минута. Това се дължеше най-вече на Кала.

Персефона изрече мило:

— Заповядайте, седнете!

А Кала допълни грубо:

— Какво толкова искате да знаете?

Мъжът се отпусна в един от столовете. Маура седна от другата страна на масата, точно срещу него, обградена от двете страни от Кала и Персефона (и косата на Персефона). Както винаги, Блу се намираще не много далече от тях.

— Предпочитам да не казвам — отговори мъжът. — Може би вие ще ми кажете.

— Може би — изръмжа Кала. Тъмносилавата ѝ усмивка беше определено зловеща.

Маура плъзна своето тестве карти през масата към клиента и го помоли да ги размеси. Той го направи професионално и леко стеснително. Когато приключи, Персефона и Кала размесиха своите тествета.

— Това не ви е първото посещение при гадателки — отбеляза Маура.

Той потвърди с тихо изсумтяване. Блу веднага разбра какво си мисли той — че те може би търсят някаква информация от него, за да го измамат. И въпреки това не ѝ изглеждаше като скептик. По-скоро бе скептичен конкретно към тях.

Маура си прибра тествето от ръцете на госта. Работеше с това тестве, откакто Блу се помнеше, и ръбовете на картите се бяха оръфали. Това бяха стандартни карти таро и бяха впечатляващи само толкова, колкото позволяваше собственичката им. Сега тя избра десет карти и ги подреди. Кала направи същото с нейното значително по-ново тестве — бе си го купила преди няколко години след един неприятен инцидент, който я бе накарал да изгуби връзка със старото. В стаята се възцари гробовна тишина, в която единственият звук бе шумоленето на картите по неравната повърхност на масата за гадаене.

Персефона задържа картите в изумително дългите си ръце и се вторачи изпитателно в мъжа. Накрая извади само две карти — една в началото на подредбата и една в края. Блу много обичаше да наблюдава как Персефона реди картите — отривистите движения на китката ѝ и лекото изплющяване на картата при приземяването ѝ превръщаше реденето в забележителна ловкост на ръцете или балетни движения. Дори самите карти изглеждаха много по-неземни от другите. Картите на Персефона бяха малко по-големи от тези на Маура и на Кала, а рисунките им бяха много особени — рисунъкът беше от тънки като косъм линии на замазан фон. Блу никога досега не бе виждала подобни карти. Веднъж Маура ѝ бе казала, че е почти невъзможно да задаваш на Персефона въпроси, чиито отговори не са ти абсолютно необходими, затова произходът на тези карти си оставаше загадка за Блу и до ден-дневен.

След като картите бяха подредени, Маура, Кала и Персефона започнаха да ги изучават. Блу се опита да надникне между скупчените

им една до друга глави. Постара се да не обръща внимание на факта, че толкова близо до клиента нямаше как да не усети задушавания химически аромат на мъжки душгел. От онзи вид, който обикновено се предлагаше в черни опаковки и носеше имена от рода на „Шок“, „Възбуда“ или „Директен удар“.

Първа заговори Кала. Обърна тройката мечове към мъжа, за да я види. На нейната карта трите меча пробиваха тъмно, кървящо сърце, почти с цвета на устните ѝ.

— Изгубили сте много близък за вас човек! — отсече.

Мъжът сведе очи към ръцете си и промърмори:

— Изгубил съм... — започна, но помисли и едва тогава довърши, — ... много неща.

Маура сви устни. Една от веждите на Кала се стрелна нагоре и влезе едва ли не в косата ѝ. Двете си размениха бързи погледи. Блу ги познаваше достатъчно добре, за да разгадае значението на тези погледи. Този на Маура питаше: „Какво ще кажеш?“. А Кала отговаряше: „Този много ме съмнява“. Персефона не каза нищо.

Маура докосна ръба на петицата пентакли и отбеляза:

— Имате финансови проблеми.

На картата мъж с патерици куцукаше през снега под прозорец от цветно стъкло, а жена придържаше около врата си дебел стар шал.

— Заради жена — допълни.

Погледът на мъжа дори не трепна, когато отговори:

— Някога родителите ми се радваха на значително богатство. После баща ми се замеси в бизнес скандал. А сега са разведени и нямат пари. Поне не за мен.

Странно неприятен начин за описание на ситуацията. Придържащ се безмилостно към фактите.

Маура изтри длани в панталоните си, кимна по посока на друга кирта и изрече:

— А сега ви се налага да работите нещо изключително досадно. Много сте добър в работата си, но ви е писнало от нея.

Здраво стиснатите му устни потвърдиха истинността на това твърдение.

Персефона докосна първата карта, която беше изтеглила — рицар пентакли. Мъж с рицарска броня и студени очи оглеждаше полето от гърба на коня си. В ръката си държеше монета. Блу остана с

впечатлението, че ако се вгледа по-внимателно в монетата, би могла да види върху нея някаква фигура. Три пресичащи се линии, издължен триъгълник. Фигурата от двора на църквата, същата, която Маура бе нарисувала несъзнателно върху запотеното стъкло в банята, същата и от дневника.

Но сега, когато наистина се загледа, видя, че това е просто много трудно забелязваща се звезда с пет върха. Пентаграм. Пентакълът, на когото беше кръстена цялата група карти, част от която беше рицарят.

Накрая Персефона заговори. С тихия си, изискан глас тя каза на мъжа:

— Вие търсите нещо.

Мъжът вдигна очи и се вторачи в нея.

Картата на Кала, намираща се до тази на Персефона, също беше рицар пентакли. Беше крайно необичайно в една и съща позиция да има две абсолютно еднакви карти. А още по-странното бе, че и картата на Маура в тази позиция беше рицар пентакли. Трима рицари със студени очи оглеждаха земята пред себе си.

Отново трима.

Кала изрече рязко:

— Готов сте да направите всичко на този свят, само и само да намерите това нещо. Работите по въпроса вече години наред!

— *Да!* — озъби се внезапно анонимният им клиент, изненадвайки ги не на шега с ожесточеността на реакцията си. — Но още колко остава? Ще го открия ли?

Трите жени отново огледаха картите, търсейки отговора на неговия въпрос. Блу също се загледа. Тя може и да не притежава гадателски способности, но отлично знаеше значението на всяка от картите таро. Погледът ѝ беше привлечен от Кулата, която означаваше, че на този човек му предстои драстична промяна в живота, плъзгайки се към последната, която беше паж чаши. След това Блу погледна майка си, която се бе смръщила. Не че паж чаши бе карта с негативно значение — всъщност бе картата, за която Маура винаги бе казвала, че символизира Блу, когато хвърляше картите съвсем сама.

„Ти си паж чаши — бе казала веднъж майка ѝ. — Погледни само какъв потенциал държи той в чашата си! Виж, дори прилича на теб!“

На всичко отгоре пажът чаши не беше само един. Подобно на рицарите пентакли, и той се бе явил в троен вариант. Трима младежи,

държачи чаши, пълни с потенциал, всички до един с чертите на Блу. А изражението на Маура ставаше все по-мрачно и по-мрачно.

Кожата на Блу настръхна. Внезапно се изпълни с усещането, че ориста ѝ започва да я преследва, независимо дали тя иска, или не. Ганзи, Адам, онова невидимо за нея място в гадателската купа на Нийви, а сега и този непознат, който седеше срещу тях. Пулсът ѝ се ускори.

Маура се изправи толкова бързо, че събори стола си назад.

— Гадаенето приключи! — отсече рязко.

Погледът на Персефона се плъзна озадачено по посока на лицето на Маура. Кала пък изглеждаше объркана, но и доволна, надушила конфликт. А Блу не можеше да познае лицето на майка си.

— Какво? — изрече мъжът. — А другите карти?

— Чухте я! — отсече Кала с леден тон. Блу нямаше представа дали и Кала се е изпълнила със същото неприятно чувство, или просто застава плътно зад майка ѝ. — Гадаенето приключи!

— Напуснете дома ми! — отсече Маура. А после, полагайки усилия да бъде любезна, допълни: — Веднага. Благодаря ви. Довиждане.

Кала заобиколи Маура и се насочи многозначително към външната врата. Маура посочи към изхода.

Изправяйки се на крака, мъжът отсече:

— Чувствам се дълбоко обиден!

Маура не отговори нищо. В мига, в който той прекоси прага на къщата им, тя трясна вратата след него — толкова силно, че чашите и чиниите в кухненския шкаф отново се раздрънчаха.

Кала се приближи до прозореца. Дръпна завесите, отпусна чело върху хладното стъкло и се загледа в отдалечаващия се клиент.

Маура започна да крачи напред-назад край масата за гадаене. Блу направи опит да ѝ зададе въпрос, но после се отказа, а накрая пак отвори уста. Но пак я затвори. Някак си не му беше времето да задави въпроси, когато никой друг около нея не го правеше.

Персефона изрече тихо:

— Какъв неприятен младеж!

Кала пусна обратно завесите и промърмори:

— Запомних номера на колата му!

Маура промърмори:

— Надявам се никога да не открие онова, което търси!

Вдигайки две карти от своята подредба, Персефона изрече с осезаемо съжаление в гласа:

— Но полага невероятно големи усилия. Мисля, че по-скоро ще открие *нещо*.

Маура се завъртя на пета към дъщеря си и отсече:

— Блу, ако някога отново срещнеш този човек, моментално премини на другия тротоар, разбра ли?!

— Не! — намеси се Кала. — По-добре първо го сричай в топките! И едва тогава бягай от него!

ЧЕТИРИНАЙСЕТА ГЛАВА

Хелън — по-голямата сестра на Ганзи, звънна точно в момента, в който той навлизаше в черния път, водещ към дома на семейство Париш. Приемането на телефонни обаждания в Прасето открай време си бе трудна работа. Камарото беше кола с твърд волан, при това шумна като камион, а между тези две неща се намесваха цял куп други проблеми по управлението, електрическите връзки и зловещия скоростен лост. В резултат на всичко това гласът на Хелън бе едва доловим, а Ганзи едва не пропадна в близката канавка.

— Кога е рожденият ден на мама? — попита Хелън.

Ганзи едновременно се зарадва да чуе гласа на сестра си и се ядоса, че го притеснява за нещо толкова дребно. По принцип двамата със сестра му се разбираха добре — роднините на Ганзи бяха рядка и сложно устроена порода, но когато бяха един с друг, не им се налагаше да се преструват на нещо, което не са.

— Ти нали беше сватбен агент? — изтъкна Ганзи и в този момент сякаш отникъде изскочи куче, което започна бясно да лае и да се опитва да пробие със зъби гумите на камарото. — Датите не са ли по твоята част?

— Това означава, че не помниш — отговори Хелън. — И вече не съм сватбен агент. Добре де, на половин работен ден. Добре де, на пълен работен ден, но не всеки ден!

На Хелън не ѝ бе необходимо да бъде каквото и да е. И тя нямаше професия, а хобита, които включваха живота на другите хора.

— Напротив, помня! — изтъкна назидателно Ганзи. — Десети май!

Вързаният пред първата къща в квартала помияр се разляя неудържимо. Първото куче, което се бе появило, продължи с опитите си да нападне камарото, като ръмженето му се усилваше паралелно със звука от двигателя на колата. Три деца в безръкавни ризи се бяха събрали в близкия двор и стреляха по кутии от прясно мляко с пластмасови пистолетчета. Когато го видяха, се разкрещяха дружески:

„Здрасти, Холивуд!“ и насочиха игриво пистолетчетата си към гумите на камарото. После се престориха, че държат телефони до ушите си. Ганзи усети странно пробождане в гърдите при гледката на тези деца, от приятелството им на фона на мястото, където растяха, продукти на обкръжението си. Не беше много сигурен дали това бе съжаление или завист. Всичко наоколо беше покрито с прах.

Хелън попита:

— Къде си? Звучиш така, сякаш се намиращ на снимачната площадка на филм на Гай Ричи.

— Отивам да видя един приятел.

— Кого — гадняра или белия боклук?

— Хелън!

— Извинявай — отвърна тя. — Искях да кажа Капитан Ледения или Момчето от караваната?

— Хелън!

Технически погледнато, Адам не живееше в каравана, тъй като всяка от къщите беше двойна каравана. Бе му разказал, че последната единична каравана била изкарана оттук преди няколко години, но го бе казал иронично, като че ли дори самият той си даваше сметка, че удвояването размера на караваните не бе променило кой знае колко начина му на живот.

— Татко ги нарича и с още по-грозни думи, ако искаш да знаеш — отбеляза сестра му. — А мама поръча да ти предам, че вчера са доставили поредната ти откачалническа ню ейдж книга. Смяташ ли да наминеш скоро насам?

— Може би — отговори Ганзи. По някакъв странен начин срещата с родителите му винаги му напомняше колко малко бе постигнал всъщност, колко много си прилича със сестра си, колко много червени вратовръзки притежава и как бавно, но сигурно се превръща във всичко онова, което Ронан се страхуваше да не стане. Спря колата пред светлосинята двойна каравана, където живееха семейство Париш. — Може би за рождения ден на мама. А сега трябва да вървя. Нещата може и да позагубеят.

Говорителят на мобилния телефон превърна смеха на Хелън в съскащ, пронизителен звук, последван от гласа ѝ:

— Чуй го само! Мафиот от класа! На бас, че в момента слушаш някой диск със заглавие „Звуците на престъпността“, докато обикаляш

из квартала в търсене на гаджета!

— Чао, Хелън! — отсече Ганзи, изключи телефона и излезе от камарото.

Тлъсти и блестящи дървесни пчели се спуснаха към главата му, откъснати за момент от задачата си по унищожаването на стълбите. След като почука внимателно, Ганзи огледа равното, грозно поле със суха трева наоколо. Досега би трябвало да се сети, че животът по красивите места в Хенриета струва пари. Независимо колко често Адам му повтаряше, че не цени парите и ги пилее, той не бе успял да схване посланието му.

„Тук никога няма пролет“ — осъзна Ганзи и тази мисъл неочаквано го изпълни с мрак.

Вратата бе отворена от майката на Адам. Тя беше сянка на сина си — същите издължени черти, същите широко поставени очи. Но в сравнение с майката на Ганзи изглеждаше стара и съсухрена.

— Адам е отзад — изрече с кимване тя, преди гостът да бе успял да зададе какъвто и да било въпрос. Погледна го, но после отмести поглед встрани. Ганзи не спираше да се диви как реагират родителите на Адам на униформения пуловер на „Алионби“. И знаеха за него всичко, което трябваше да се знае, още преди да бе отворил уста.

— Благодаря — изломоти той, но думата изхрущя като пясък в устата му, но пък и жената вече затваряше вратата под носа му.

Откри Адам под стария навес зад къщата. Лежеше под един стар бонвил, вдигнат на рампата, почти невидим в хладните студени сенки. Под колата се подаваше празна тава за бензин и масло. Но тъй като изпод нея не се долавяше никакъв звук, Ганзи предположи, че Адам се бе напъхал тук, само за да не стои вкъщи.

— Здравсти, тигре! — подвикна Ганзи.

Адам сви колене, като че ли се канеше да се изстреля изпод колата, но не помръдна.

— Какво има? — попита с равен тон.

Ганзи знаеше какво означава това, тази неспособност на Адам да излезе веднага изпод колата. Гняв и вина стиснаха гърдите му. Най-отчайващото нещо в ситуацията, в която се намираше Адам, бе това, че Ганзи не бе в състояние да я контролира. Изобщо. Дори частица от нея. Сега той хвърли шумно една тетрадка на тезгяха до рампата и изрече:

— Това са записките от днес. Не можех да им кажа, че си болен. Имаш твърде много отсъствия за миналия месец.

— И какво им каза тогава? — достигна до него все така равният глас на Адам.

Един от инструментите под колата издаде немощен стържещ звук.

— Хайде, Париш, излизай! — подвикна Ганзи. — Стига с тези номера!

И подскочи стреснато, когато мокър кучешки нос се опря о увисналата му длан — мелезът, който така яростно бе нападнал гумите на колата му. Макар и неохотно, Ганзи почеса ушите на животното, но после отскочи, когато то погна този път краката на Адам, който най-сетне се раздвижи отдолу. Първо се появиха прокъсаните колена на работните му панталони, после избелялата му тениска с логото на „Кока-кола“, а накрая и лицето му.

Едната му буза бе червена и подпухнала като галактика, костта на носа му бе моравосиня.

Ганзи се ококори и извика:

— Тръгваш веднага с мен!

— Това само ще влоши нещата, когато се върна — промърмори Адам.

— Имам предвид завинаги! Преместваш се в Монмът! Стига толкова! Търпя достатъчно!

Адам се изправи. Кучето започна да подскача радостно в краката му, сякаш не се бе скрил просто под кола, а се бе преместил на друга планета.

— А какво ще стане, когато Глендоуър те накара да напуснеш Хенриета? — попита сконфузено той.

Ганзи не можеше да обещае, че това няма да се случи. Затова отговори:

— Ти идваш с мен!

— Идвам с теб ли? И как ще стане това? Ще изгубя всичко, което съм постигнал в „Алионби“ и ще трябва да започвам наново в друго училище!

Веднъж Адам бе казал на Ганзи: „Беднякът, превръщащ се в богаташ, е история, която никой не иска да чува, докато не приключи“. Но тя беше и история, която не можеше да приключи, при положение

че Адам отново не бе успял да дойде на училище. Без прилични оценки по различните предмети не можеше да има щастлив край.

Ганзи каза:

— Не е задължително да продължиш в училище като „Алионби“. Не е задължително после да завършиш Бръшляновата лига. Има и други начини да преуспееш в този живот.

— Аз не те съдя за онова, което правиш, Ганзи! — сръза го веднага Адам.

И тук нагазиха в блатисти води, защото Ганзи знаеше, че на Адам му струваше много да разбере причините, поради които той търсеше Глендоуър. Адам имаше не една и две причини да бъде безразличен към мъглявите тревоги на приятеля си, да се пита защо вселената бе избрала именно Ганзи да се роди в семейство на богати родители, да се чуди дали в раждането му няма някаква по-велика цел. А Ганзи знаеше, че трябва да остави след себе си нещо значимо, че тъкмо заради преднината, с която се бе родил, дължи много на този свят и че ако не го направи, значи от него не става нищичко.

„Бедните са тъжни, защото са бедни — бе отбелязал замислено веднъж Адам, — но се оказва, че богатите също са тъжни, защото са богати.“

А Ронан бе добавил: „Хей, аз съм богат, обаче това изобщо не ме притеснява!“.

На глас Ганзи изрече:

— Добре тогава. Ще намерим друго добро училище. Ще играем играта. Ще ти дадем нов живот!

Адам протегна ръка покрай него, взе един парцал и започна да трие внимателно потъналите си в масло ръце.

— Но ще трябва да си намеря и работа — каза. — А това не става чак толкова лесно. Знаеш ли колко време ми трябваше, докато си намеря тези работни места, на които ходя сега?

Нямаше предвид гаража зад двойната каравана на баща си. Това бе просто досадно домашно задължение. Адам работеше на три места, най-важното от които беше фабриката за каравани в покрайнините на Хенриета.

— Бих могъл да те издържам, докато си намериш нещо.

Настъпи напрегната тишина, в която Адам продължи да търка пръстите си. Изобщо не вдигна очи към Ганзи. Бяха водили този

разговор и преди, и сега, в тези няколко мига мълчание, като че ли се повториха цели дни на спорове между тях. Всеки от тях бе излагал аргументите си по въпроса толкова често, че вече нямаше нужда да ги повтаря.

За Адам успехът не значеше нищо, ако не си го извоюваше сам.

Ганзи положи огромни усилия да говори спокойно, но част от гнева му все пак се прокрадна между думите му, когато каза:

— Значи няма да си тръгнеш оттук заради гордостта си? Но той ще те убие!

— Гледал си твърде много кримисериали.

— Но съм гледал и вечерните новини, Адам! — срязва го Ганзи. — Защо не позволиш на Ронан да те научи да се биеш? Предлагал ти го е два пъти вече! И е напълно сериозен!

Адам сгъна много внимателно мазния парцал и го метна над кутия за инструменти. В гаража имаше много подобни неща. Нови лавици за инструментите, нови кутии, календари на жени по монокини, въздушни компресори и други неща, за които господин Париш бе преценил, че са по-важни от училищната униформа на сина му.

— Защото тогава той *наистина* ще ме убие!

— Не те разбирам.

— Има пистолет — изрече Адам.

— Боже господи! — възкликна Ганзи.

Адам постави ръка върху главата на кучето (жест, който го накара да полудее от щастие) и се приведе през оградата, за да огледа черния път. Нямаше нужда да казва на Ганзи за какво следи.

— Хайде, Адам! — не се предаваше Ганзи. — Моля те! Ще се справим!

Огромна бръчка проряза перпендикулярно челото на Адам, когато той сви вежди и се загледа напред. Но не гледаше подобие на къща пред себе си, а отвъд нея, към плоското, безкрайно поле с туфите суха трева. Толкова много неща оцеляваха тук, без да живеят истински.

— Но тогава никога няма да мога да бъда себе си — изрече накрая.

— Ако започнеш да ме издържаш, значи ще стана твой. Сега съм негов, а после ще бъда твой.

Ударът причини на Ганзи болка, много по-голяма, отколкото той би допуснал. Имаше дни, в които единственото, което му бе необходимо, бе да знае, че приятелството между него и Адам съществува на място, където парите нямат никакво значение. Всичко, което подсказваше обратното, нараняваше Ганзи много повече, отколкото би признал пред някого. Затова сега той бавно и отчетливо изрече:

— Такова ли ти е мнението за мен?

— Ганзи, ти просто не знаеш! — възкликна Адам. — Не знаеш нищо за парите, въпреки че ги имаш с купища! Нямах представа как заради тях хората гледат на мен и на теб! Парите са единственото, което им е необходимо да знаят. И веднага ще решат, че съм любимата ти маймунка!

Аз съм единствено парите си. Те са всичко, което хората виждат у мен, даже Адам!

— И си въобразяваш, че плановете ти ще се наредят даже когато не ходиш на училище и на работа, защото позволяваш на баща си да те съдира от бой?! — не му остана дължен Ганзи. — Значи си същият като майка си! Мислиш си, че го заслужаваш!

Без никакво предупреждение Адам плесна с ръка кутийка гвоздеи от лавицата до тях и я събори на земята. Звукът, който кутийката издаде при сблъсъка си с бетона, стресна и двамата.

Адам обърна гръб на Ганзи, кръстоса ръце пред гърди и изръмжа:

— Не се преструвай, че разбираш! И престани да идваш тук и да раздаваш правосъдие.

Ганзи осъзна, че е крайно време да се омиа оттук. Да не казва нищо повече. Но на тръгване изрече:

— А ти не се преструвай, че имаш нещо, с което да се гордееш!

В мига, в който го изрече, осъзна, че не беше честно, а дори и да беше честно, не беше правилно. Но пък не съжаляваше, че го каза.

Върна се в камарото си и извади мобилния си телефон, за да се обади на Ронан, но сигналът се бе изгубил напълно, така, както често се случваше в Хенриета. Обикновено го приемаше като знак за нещо свръхестествено, което влияе на енергията из града, блокира клетъчните сигнали, а понякога дори и електричеството.

Но сега си каза, че очевидно не е в състояние да осъществи връзка с когото и да било.

Затвори очи и си представи раната по лицето на Адам, плъзналите ѝ встрани меки краища и моравото петно върху носа му. После си представи как някой ден идва и разбира, че Адам не е тук, а в болницата, че и по-лошо, или пък че Адам е тук, но че болят бе избил от него нещо от съществена важност.

Дори само представата за това го накара да потрепери.

В този момент колата се залюля и Ганзи отвори очи. Вратата откъм седалката за пътника простена.

— Почакай, Ганзи! — извика Адам, останал без дъх. Бе се превил почти на две, за да надникне в колата. Раните му изглеждаха страховито. От тях кожата му бе станала някак си прозрачна. — Не си тръгвай така...

Поставените върху волана ръце на Ганзи се плъзнаха в скута му. Обърна се бавно към съседната врата. Това бе частта, в която Адам ще му каже да не приема казаното от него лично. Но той го чувстваше точно така, много лично.

— Просто се опитвам да ти помогна — изрече.

— Да, знам — съгласи се Адам. — Знам го много добре. Но не мога да го направя по този начин. Няма да мога да се понасям, ако постъпя така!

Ганзи не го разбираше, но все пак кимна. Искаше му се всичко да е приключило. Искаше му се да бе вчера, когато той, Ронан и Адам слушаха записа и лицето на Адам не бе понесло никакви удари. Зад Адам зърна госпожа Париш, която наблюдаваше откъм верандата.

Адам затвори за миг очи. Ганзи забеляза, че ирисите под тънката кожа на клепачите му се движат, сякаш сънуваше сън наяве.

А после, съвсем внезапно, той се плъзна в седалката за пътника до него. Устата на Ганзи се отвори, за да образува въпрос, който той все пак не зададе.

— Да тръгваме! — каза Адам. Не погледна нито веднъж към Ганзи. Майка му продължаваше да се взира от верандата, но той не погледна и нея. — По план трябваше да сме при ясновидката, нали така? Е, да изпълним този план!

— Да, ама...

— До десет трябва да съм у дома.

И едва сега погледна към Ганзи. В очите му имаше нещо жестоко и смразяващо, нещо неназовано, за което Ганзи се страхуваше, че някой ден ще го превземе напълно. Знаеше, че това е компромис, рискован дар, който той може да избере да откаже.

След известно колебание двамата удариха приятелски юмруци над скоростния лост. После Адам свали прозореца си и се хвана за покрива, като че ли имаше нужда да се държи за нещо.

Камарото потегли бавно по тесния път, но внезапно пътят му беше блокиран от синя тойота пикап, която идваше от другата страна. Адам осезаемо затаи дъх. През предното стъкло очите на Ганзи срещнаха очите на бащата на Адам. Робърт Париш беше огромен, безцветен като август, израснал сякаш от прахта, заобикаляща караваните. Очите му бяха тъмни и малки и в тях Ганзи не откри ни следа от приятеля си Адам.

Робърт Париш се изплю през прозореца си. Не отби встрани, за да ги пусне да минат. Адам бе извърнал очи настрани, към полето, но Ганзи не го направи.

— Не е необходимо да идваш — каза, просто защото трябваше да го каже.

— Идвам — гласът на Адам дойде сякаш от много далече.

Ганзи завъртя рязко волана и натисна газта. Прасето излезе бързо от пътя и вдигайки около себе си облаци прах, се втурна през плоската канавка. Сърцето му биеше лудо от напрежение и от страх, и от желание да изкреци на бащата на Адам всичко, което мислеше за него.

Докато се връщаха на пътя от другата страна на тойотата, Ганзи усети в гърба си пронизителния поглед на Робърт Париш.

Тежестта на този поглед му се стори много по-категорично обещание за бъдещето от всичко, което би могла да му предскаже която и да е ясновидка.

ПЕТНАЙСЕТА ГЛАВА

Разбира се, че Ганзи не се появи навреме за сеанса си. Часът, който си бе записал, дойде и отмина. Нито следа от Ганзи. И което бе още по-разочароващо, никакво телефонно обаждане от Адам. Блу дръпна завесите, за да огледа улицата наляво и надясно, но не забеляза нищо друго освен обичайния трафик след края на работното време. Маура веднага започна да му търси извинения.

— Може да не си е записал правилно часа — каза.

Блу не смяташе, че той не си е записал правилно часа.

Минаха десет минути. Маура каза:

— Може да е претърпял катастрофа с колата.

Блу не смяташе, че той е претърпял катастрофа.

Кала грабна романа, който четеше, и се запъти към стълбите. На излизане подвижна:

— Което ми напомня, че трябва да закараш форда на ремонт, за да видят ремъка! Виждам катастрофа в бъдещето. Близо до онзи чудат магазин за мебели. Много грозен мъж с мобилен телефон ще спре и ще ти се притече на помощ!

Много бе възможно тя наистина да виждаше катастрофа в бъдещето на Маура, но също така бе възможно и да хиперболизира. За всеки случай обаче Маура си отбеляза в календара, че трябва да закара колата на ремонт.

— Може случайно да съм му казала утре вместо днес — изрече по едно време.

— *Това винаги е възможно* — прошепна загадъчно Персефона, а след това добави: — Може пък аз да направя пай.

Блу я изгледа притеснено. Приготвянето на пай бе продължителен процес, пълен с много търпение и любов, и Персефона никак не обичаше да я прекъсват, докато се занимава с това. И не би започнала да прави пай, ако смяташе, че пристигането на Ганзи ще я прекъсне.

Маура също изгледа продължително Персефона, след което извади от хладилника торбичка със стъргана тиква и пакетче краве масло. Оттук нататък Блу вече знаеше как ще протече останалата част от деня. Персефона ще приготви нещо сладко. Маура ще приготви нещо с краве масло. Накрая ще се появи и Кала и ще приготви нещо със салам или бекон. Така минаваше всяка вечер, ако вечерята не бе планирана предварително.

Блу не мислеше, че майка ѝ е записала Ганзи за утре, а не за днес. Мислеше си по-скоро, че Ганзи е погледнал часовника на таблото на своя мерцедес-бенц или на радиото на астън мартина си и е решил, че ходенето по гадателки нарушава графика му за скално катерене или голф. А после е духнал нанякъде, точно както Адам ѝ бе духнал под опашката и не ѝ се бе обадил. Не че беше особено изненадана. Просто те са постъпили така, както може да се очаква от момчетата гарвани.

Но тъкмо когато се готвеше да се цупи в стаята си в компанията на бродерията и домашните си, откъм телефонната стая се чу воят на Орла, който след известно време премина в членоразделна реч:

— Пред къщата спря един шевролет „Камаро“ от 1973 година!
Цветът му е точно като на ноктите ми!

Последния път, когато Блу бе зърнала ноктите на Орла, те бяха с някакъв много модерен лак пейсли, като десен на индийски плат. Не беше много сигурна точно как изглежда камаро от 1973 г., но прецени, че щом е цвят пейсли, значи е много впечатляваща кола. От друга страна, беше сигурна, че Орла е още на телефона — в противен случай отдавна щеше да се е изтърсила при тях, за да следи развитието на нещата.

— Така, започваме! — извика Маура и безцеремонно изостави стърганата си тиква в мивката.

В този момент в кухнята се материализира и Кала и размени многозначителен поглед с Персефона.

Сърцето на Блу падна в краката ѝ.

Ганзи. Това е всичко, което е.

Звънецът иззвъня.

— Готова ли си? — обърна се Кала към Блу.

Ганзи бе момчето, в което тя или щеше да се влюби, или да убие. Или и двете. За подобно нещо нямаше как да си готов. Просто го приемаш. Такова, каквото е.

Маура отвори вратата.

На прага стояха три момчета, осветени отзад от залязващото слънце — точно както се бе появила и Нийви преди известно време. Три чифта рамене — единият квадратен, вторият стегнат, третият жилав.

— Извинявайте много за закъснението — изрече момчето в средата, с квадратните рамене. От него се понесе аромат на мента, точно както в църковния двор. — Ще ви бъде ли възможно да ме приемете сега?

Блу познаваше този глас.

Протегна ръка, за да се хване за парапета на стълбището до нея, и в този момент в къщата им пристъпи Президент Мобилен телефон.

О, не! Само той не! И през всичкото това време да се притеснява как Ганзи ще умре, а то да се окаже, че ще умре удушен от нейните ръце! В пицарията силната музика бе успяла да скрие по-фините нюанси в гласа му, а повсеместната воня на чесън се бе оказала по-силна от уханието на мента.

Но сега, събирайки две и две, това й се стори очевидно.

Застанал в антрето на къщата им, той бе позагубил част от президентския си вид, но само защото горещината навън го бе накарала да навие ръкавите на скъпата си риза и да свали вратовръзката си. Пепелявокестенявата му коса пък беше разрошена, по онзи специфичен начин, който само вирджинският пек бе в състояние да постигне. Но часовникът си беше все още там, на ръката му, достатъчно голям, за да събори на земята всеки банков обирджия. Все така на място си бе и красивото му излъчване, онова излъчване, което подсказваше, че не само той никога не е бил беден, но че никога не са били бедни нито баща му, нито бащата на баща му, нито бащата на бащата на баща му. Блу не можеше да прецени дали той всъщност е невероятно привлекателен, или просто невероятно богат. Вероятно двете бяха едно и също нещо.

Ганзи. Значи това беше Ганзи.

А това означаваше, че дневникът принадлежи на него.

Означаваше също така, че Адам също му принадлежи.

— Е, не мисля, че е твърде късно — изрече Маура. Беше повече от ясно, че любопитството й се оказа по-силно от правилата й за

приемане на клиенти. — Заповядайте в стаята за гадаене. Може ли да ми дадете някакви имена?

Защото Президент Мобилен телефон бе довел, разбира се, по-голямата част от антуража си, с който беше и в „Нино“, всъщност всички освен неугледното момче. И те буквално изпълниха антрето на къщата им догоре, макар и само трима на брой — шумни, мъжествени, чувстваха се толкова удобно един с друг, че не позволяваха на никого друго да се чувства уютно с тях. Бяха като глутница животни с лъскава кожа, въоръжени с часовниците си, скъпите си топсайдери^[1] и шитите по поръчка униформи. Дори татуировката на жилавото момче, пронизваща пространството между плешките му над яката, изглеждаше като оръжие, насочено срещу Блу.

— Ганзи — представи се отново Президент Мобилен телефон. — А това са Адам и Ронан — кимна към останалите. — Къде ни искате? Там ли?

И посочи с ръка към гадателската стая с разтворена длан, като че ли бе регулировчик.

— Да, там — кимна Маура. — Между другото, това е дъщеря ми. Ако нямате нищо против, тя също ще присъства на сеанса.

Погледът на Ганзи се насочи към Блу. До този момент усмихнат учтиво, лицето му изведнъж се скова.

— О, здравей отново — изрече. — Неловка ситуация.

— Вие се *познавате*?! — изгледа Маура на кръв дъщеря си. Блу се почувства несправедливо обвинена.

— Да — отговори Ганзи с достойнство. — Имахме дебат относно алтернативните професии за жените. Нямах представа, че тя е ваша дъщеря. *Адам?*

И той на свой ред изгледа на кръв Адам, който се бе опулил срещу тях. Той бе единственият, който не беше с униформа и бе поставил ръка върху гърдите си, като че ли се опитваше да скрие избелялата си тениска.

— Аз също няхах никаква представа — изрече Адам. Ако Блу знаеше, че ще идва и той, за нищо на света не би си сложила блузката в бебешкосиньо с пришити в яката перца. Той се бе втренчил точно в тях. И именно към нея повтори: — Нямах представа, кълна се!

— Какво се е случило с лицето ти? — запита Блу.

Адам сви тъжно рамене. Или той, или Ронан миришеха на гаражно масло. Със самокритичен тон той отговори на въпроса с въпрос:

— Не мислиш ли, че така изглеждам по-мъжествен?

Всъщност с тези рани той изглеждаше някак си още по-крехък и мръсен, подобно на чаша, изкопана от пръстта. Но Блу не го изрече на глас.

— Прави те да изглеждаш като загубеняк — обади се Ронан.

— Ронан! — сряза го Ганзи.

— *Всички веднага да седнат!* — изкрещя Маура.

Да чуеш Маура да крещи, беше толкова стресиращо, че моментално всеки се заозърта и се хвърли или приседна на първото свободно място, което намери, и постепенно разнородните мебели в стаята бяха заети. Адам потърка с ръка бузата си, като че ли се надяваше да изтрие раната оттам. Ганзи се настани във фотьойла начело на масата, отпуснал ръце върху подлакътниците, като същински председател на борд, оглеждайки заинтригувано снимката на Стив Мартин.

Прави останаха единствено Кала и Ронан, които се гледаха подозрително.

И отново сякаш в тази къща никога не бе имало толкова много хора, което бе напълно невярно. Доста по-вярно обаче бе, че тук никога не бе имало толкова много мъже едновременно. Или най-малкото момчета гарвани.

Блу имаше чувството, че дори самото им присъствие я ограбва по някакъв начин. Бяха направили семейството ѝ да изглежда дрипаво само с влизането си тук.

— Тук е адски шумно! — изрече Маура. Но от начина, по който го каза, притиснала пръст към пулса си точно под челюстта, подсказа на Блу, че не техните гласове са тези, които са твърде шумни. Беше нещо друго, което майка ѝ чуваше в главата си. Персефона също бе започнала да примигва.

— Да изляза ли? — обади се Блу, макар това да бе последното, което искаше.

Разбрал погрешно въпроса ѝ, Ганзи изрече:

— Защо трябва да излизаш?

— Тя усилва нещата за нас — поясни Маура, докато оглеждаше смръщено гостите си и се опитваше да осмисли новото усещане, което получаваше. — А вие тримата... сте и без това *прекалено* шумни!

Кожата на Блу вече пареше. Имаше чувството, че се загарява като електрически проводник, през който минават искри от всички присъстващи. Какво толкова ставаше под кожата на тези момчета гарвани, че да оглуши по този начин майка й? И дали идваше от тримата заедно, или само от Ганзи, чиято енергия отброява последните мигове преди смъртта му?

— Какво искате да кажете с това, че сме много шумни? — попита Ганзи. За Блу беше ясно, че именно той е водачът на тази малка глутница. Всички останали го гледаха в очите за насоки как да тълкуват ситуацията.

— Искам да кажа, че в енергията на всички ви има нещо, което е много... — Маура не довърши, губейки интерес към собственото си обяснение. После се обърна към Персефона. Блу веднага схвана значението на погледите, които си размениха: „Какво изобщо става тук?“. — Но как изобщо ще го направим?

От начина, по който майка й зададе този въпрос, стомахът на Блу се сви притеснено. Майка й беше изчерпана. За втори път едно гледане като че ли я тласкаше към място, в което тя не се чувстваше никак удобно.

— Един по един? — предложи Персефона с едва доловим гласец.

— Всеки по една! — намеси се Кала. — Налага се. В противен случай някой от тях трябва да излезе. Твърде шумни са заедно.

Адам и Ганзи се спогледаха. Ронан започна да опъва кожените каишки на китката си.

— Какво означава „всеки по една“? — попита Ганзи. — С какво това е по-различно от обичайното гледане?

Кала заговори на Маура така, като че ли той не бе казал нищичко.

— Няма значение какво искат те. Нещата са такива, каквито са. Ако не искат, няма да получат нищо.

Все така притиснала пръст под челюстта си, Маура поясни за Ганзи:

— „Всеки по една“ означава, че всеки от вас тегли само по една карта от тестето таро, а ние я тълкуваме.

Ганзи и Адам проведоха някакъв таен разговор с очите си. Същото нещо Блу бе виждала да се случва между майка ѝ и Персефона или Кала, но до този момент не смяташе, че някой друг е способен на това. Видяното я изпълни със странна ревност — и тя искаше нещо подобно, връзка, която да е толкова силна, че да няма нужда от думи.

Адам кимна с глава в отговор на неизречения въпрос на Ганзи и той отговори:

— Както е удобно за вас.

Персефона и Маура си размениха няколко думи, но като че ли точно в този момент нищо не би им помогнало да се почувстват удобно.

— Почакай! — изрече Персефона, когато Маура извади своето тесте. — Нека Блу ги размеси!

Това не беше първият път, когато молеха Блу да размеси картите. Понякога, при трудни или много важни гледания, жените искаха от нея първа да докосне картите, за да изчисти максимално посланията, които те се канеха да предадат. Този път обаче усети върху себе си впитите любопитни погледи на момчетата, докато поемаше тестето от майка си. Заради тях започна да размесва картите малко театрално, прехвърляйки ги умело от ръка в ръка. Много я биваше в номера с карти, които не изискваха никакви ясновидски дарби. И докато крайно впечатлените момчета наблюдаваха като хипнотизирани как картите летят насам-натам в ръцете ѝ, тя си каза, че спокойно може да си изкарва хляба, мамейки хората, че им гледа.

Никой не предложи доброволно да бъде първи, затова тя подаде тестето първо на Адам. Той я погледна в очите и задържа погледа ѝ. В този жест имаше нещо силно и настойчиво, много по-агресивно, отколкото предишната вечер, когато я бе заговорил.

Избирайки си карта, Адам я подаде на Маура.

— Двойка мечове — изрече тя.

Блу осъзна, че неочаквано е станала свръхчувствителна към тежкия местен акцент на майка си, за първи път звучащ селски и необразовано за ушите ѝ. *Така ли говореше и самата тя?*

Маура продължи:

— Избягвайте труден избор. Действате, като изобщо не действате. Амбициозен сте, но имате усещането, че някой иска от вас нещо, което нямате желание да дадете. Настоява да направите компромис с

принципите си. Някой много близък до вас според мен. Може би баща ви?

— Не, може би брат ви? — обади се Персефона.

— Аз нямам брат, госпожо — отговори Адам. Но Блу го видя как стрелва с очи Ганзи.

— Искате ли да зададете някакъв въпрос? — попита Маура.

Адам се замисли и накрая попита:

— Какъв е правилният избор?

Маура и Персефона се посъветваха. Накрая отговори Маура:

— Няма такъв. Има само избор, с който ще можете да живеете. Възможно е да има и трети вариант, който ще ви допадне повече, но точно сега не го виждате, защото сте прекалено потънали в другите два. От това, което виждам, бих могла да кажа, че всеки един друг път би изисквал да направите крачка встрани от настоящите два варианта за действие и да си създадете собствен вариант. Освен това долавям, че сте силно аналитичен ум. Посветили сте много време от живота си на ученето, за да потиснете емоциите си, но не мисля, че сега е моментът точно за това.

— Благодаря — изрече Адам. Може би не беше най-подходящата реакция за настоящата ситуация, но и не беше най-лошата. Блу много харесваше учтивостта му. Изглеждаше по-различна от учтивостта на Ганзи. Когато Ганзи беше учтив, ставаше по-могъщ. А когато Адам беше учтив, някак си отдаваше силата си.

Изглеждаше й правилно да остави Ганзи последен, затова се насочи към Ронан, въпреки че мъничко се страхуваше от него. Макар да не бе изрекъл и думица, от него сякаш бликаше отрова. А най-лошото според нея бе, че във враждебността му имаше нещо, което я караше да се стреми към благоволенieto му, да спечели одобрението му. Одобрението на някого като него, на когото очевидно не му пукаше за никого на този свят, и изглеждаше по-ценно от това на всички останали.

За да предложи тестето на Ронан, Блу трябваше да се изправи, защото той продължаваше да стои край вратата близо до Кала. Двамата изглеждаха готови да започнат да си разменят боксови удари.

Когато Блу разтвори пред него картите като ветрило, той огледа жените в стаята и отсече:

— Няма да тегля нищо, докато първо не ми кажете нещо, което е вярно!

— Моля? — изрече сковано Кала, отговаряйки вместо момичето.

Гласът на Ронан беше като стъкло, студено и чупливо, когато заговори:

— Всичко, което казахте на него, би могло да важи за всеки човек. Всеки, който диша, си има съмнения. Всеки, който е жив, спори с брат си или баща си. Затова ми кажете нещо, което никой друг не би могъл да ми каже! Не си въобразявайте, че ще ми подхвърляте карта, а после ще ме заливате с глупости в стил Карл Юнг! Кажете ми нещо конкретно!

Блу присви очи. Персефона изплезе връхчето на езика си — навик, роден от вътрешната ѝ несигурност, а не от липса на възпитание. Маура се помести раздражено в стола си и започна:

— Ние не казваме конкретни...

Кала я прекъсна безцеремонно и отсече:

— Някаква тайна е убила баща ви и само вие знаете каква е тя!

В стаята се възцари гробно мълчание. Персефона и Маура обърнаха едновременно изумени погледи към Кала. Ганзи и Адам зяпнаха сащисано Ронан. Блу се втрени в ръката на Кала.

Маура често викаше Кала за съвместно редене на карти таро, а Персефона понякога я търсеше, за да тълкува сънищата ѝ, но рядко, много рядко някой се осмеляваше да моли Кала да използва най-странната си и трудно срещана дарба — психометрията. Кала притежаваше удивителната способност да хваща предмет и така да разбира неговия произход, да чува мислите на собственика му и да вижда местата, където този предмет е бил.

Сега Кала свали ръката си — ръката, която бе поставила върху татуировката на Ронан точно там, където излизаше над яката му. Той извърна леко глава, опитвайки се да види мястото, където бе усетил пръстите ѝ.

И изведнъж в стаята сякаш останаха само Ронан и Кала. Макар и с цяла глава по-висок от нея, той изглеждаше по-млад, като дива котка с дълги крака, все още недостигнала мускулите на зрелостта. А тя беше лъвица.

— Но какво си ти? — изръмжа лъвицата.

От усмивката на Ронан по гърба на Блу пролазиха тръпки. В нея имаше нещо кухо.

— Ронан? — обади се Ганзи с нескрита тревога в гласа.

— Ще ви чакам в колата!

И без думица повече Ронан напусна къщата, като трясна вратата толкова силно, че чиниите в кухнята отново се раздрънчаха.

Ганзи погледна обвинително Кала и каза:

— Баща му е мъртъв.

— Знам — отговори Кала. Очите ѝ бяха станали като цепки.

Гласът на Ганзи беше достатъчно напевен, за да премине за броеци секунди от любезност към грубост.

— Нямам представа как сте разбрали, но не можете да говорите такива неща на хлапе!

— Имате предвид на змия! — изръмжа в отговор Кала. — И за какво изобщо сте дошли, ако не вярвате в истинността на онова, за което си плащате? Той искаше нещо конкретно. Е, аз му дадох нещо конкретно. Съжалявам, че не бяха пухкави кученца!

— Кала! — изрече предупредително Маура в същия момент, в който Адам изрече: — Ганзи!

Адам прошепна нещо право в ухото на приятеля си, а после се облегна назад. Челюстта на Ганзи се раздвижи. Блу буквално го видя как отново се превръща в Президент Мобилен телефон. И най-странното бе, че до този момент тя не си бе давала сметка, че той би могъл да бъде и нещо друго. Сега ѝ се прииска да му бе обърнала по-голямо внимание, за да схване какво е различното в него.

Ганзи изрече:

— Много съжалявам! Ронан е откровен до грубост, пък и по принцип не искаше да идва с нас. И изобщо не съм намекивал, че вие сте нещо по-различно от съвсем истински. Можем ли сега да продължим, ако обичате?

„Звучи като старец“ — помисли си Блу. Толкова официален в сравнение с приятелите си, които беше довел. В него имаше нещо крайно смуцаващо, сходно на начина, по който тя се чувстваше длъжна да впечатли Ронан. Нещо в Ганзи я караше толкова силно да се чувства *друга*, че ѝ се прииска да може да опази емоциите си от него. Блу си знаеше, че не би могла да хареса нито него, нито излъчването на тези момчета — излъчване, което изчерпваше ясновидските

способности на майка ѝ и изпълваше стаята толкова много, че имаше опасност да ги удави.

— Няма проблеми — изрече Маура, макар че, докато го казваше, гледаше Кала.

Докато се насочваше към фотьойла, на който бе седнал Ганзи, Блу зърна колата му до тротоара — проблясък невъзможно оранжево, от онова оранжево, в което само Орла би лакирала ноктите си. Колата не беше точно онова, което би очаквала от момче от „Алионби“ — те предпочитаха нови блестящи неща, а това беше старо блестящо нещо — но определено бе кола на момче гарван. И внезапно Блу се изпълни с пропадащото усещане, че нещата се развиват твърде бързо, за да успее да ги асимилира. Да, в тези момчета определено имаше нещо много странно и объркано — странно и объркано по начина, по който изглеждаше дневникът. Животът на всички тях представляваше нещо като паяжина, а тя бе сторила неизвестно какво, за да се заплете в самия ѝ край. Дали това беше сторено в миналото, или щеше да бъде сторено в бъдещето, вече нямаше никакво значение. В стая, в която се намираха едновременно Маура, Персефона и Кала, времето преставаше да съществува.

Спря точно пред Ганзи. Намираща се толкова близо до него, тя отново усети аромата на мента и това накара сърцето ѝ да претупа сконфузено.

Ганзи сведе очи към разтворените като ветрило карти в ръцете ѝ. Когато го видя в този вид, когато зърна приведените му рамене и тила му, тя бе пронизана от спомена за духа му, за момчето, в което се страхуваше, че ще се влюби. Онази сянка обаче не бе носила нито част от спокойната самоувереност на това момче гарван пред нея.

„Какво ще стане с теб, Ганзи? — запита се тя. — Кога се превръщаш в онзи човек?“

Ганзи вдигна очи към нея, сбърчил чело.

— Нямам представа как да избира. Би ли го направила вместо мен? Така става ли?

С периферното си зрение Блу забеляза Адам да се помества неудобно на стола си, смръщил лице.

Изад гърба на Блу отговори Персефона:

— Става, ако ти го пожелаеш!

— Всичко е в намерението — добави Маура.

— Да, искам го! — кимна той. — Ако обичаш!

Блу разстла картите на масата. Те се разпръснаха лесно, професионално. Плъзна пръсти над тях. Веднъж Маура ѝ бе казала, че над правилните карти пръстите се затоплят или се усещат с леко щипене. Ала за Блу всички карти бяха еднакви. Все пак една от тях се бе плъзнала по-далече от останалите и тя избра именно нея.

Обръщайки я, не успя да се сдържи и се засмя безпомощно.

Пажът чаши я гледаше със собственото ѝ лице. Сякаш някой ѝ се присмиваше, но в случая не можеше да вини за този избор никого друго освен себе си.

Когато Маура зърна картата, отсече с далечен, неразгадаем глас:

— Не тази! Накарай го да избере друга!

— Маура — намеси се меко Персефона, но Маура ѝ махна с ръка, без да ѝ обръща внимание.

— Друга карта! — повтори рязко.

— Какво ѝ имаше на първата? — попита Ганзи.

— Просто носи енергията на Блу — отговори Маура. Не е била предвидена да бъде твоя. Ще трябва да избереш сам!

Персефона раздвижи устни, но в крайна сметка не каза нищо. Блу върна картата в тестето и пак размеси картите, но този път не чак толкова театрално.

Когато му поднесе отново картите, Ганзи извърна лице, сякаш теглеше победител в томбола. Пръстите му се плъзнаха съзерцателно по ръбовете на картите. Накрая избра една карта и я обърна, за да я покаже на останалите.

Беше паж чаши.

Той се загледа в лицето от картата, а после в лицето на Блу и тя разбра, че веднага е забелязал приликата.

Маура се приближи, дръпна грубо картата от ръката му и пак отсече:

— Избери друга!

— Сега пък защо? — изуми се Ганзи. — Какво не ѝ е наред на тази карта? Какво толкова означава?

— Всичко ѝ е наред — отговори Маура. — Просто не е твоята.

И в този момент за първи път момичето забеляза в изражението на Ганзи признаци на искрено раздражение, което я накара да го

хареса малко повече. Значи под маската на този гарван все пак имало и нещо друго.

Този път Ганзи подходи с очевидно пренебрежение и дръпна карта като човек, на когото търпението му се е изчерпало. Обърна картата и я плесна на масата.

Блу преглътна.

Маура отсече:

— *Това* вече е твоята карта!

На картата, лежаща на масата, се виждаше черен рицар, яхнал бял кон. Шлемът на рицаря беше вдигнат и съвсем ясно се виждаше, че лицето му е просто гол череп с огромни очни кухини. Слънцето зад гърба му залязваше, а под копитата на коня му лежеше труп.

В дърветата навън съвсем ясно изсъска ветрец.

— „Смърт“ — прочете Ганзи в долната част на картата. Не прозвуча нито изненадано, нито уплашено. Прочете думата така, сякаш бе „яйца“ или „Синсинати“.

— Браво на теб, Маура! — намеси се Кала, скръстила сърдито ръце пред гърди. — Е, сега ще разтълкуваш ли тази карта на хлапето?

— Може би просто трябва да му върнем парите — обади се Персефона, макар че Ганзи все още не беше платил.

— Мислех си, че гадателките не предсказват смърт — изрече тихо Адам. — Чел съм, че картата на Смъртта се тълкува само символично.

Маура, Кала и Персефона издадоха някакви нечленоразделни звуци. Блу, която бе напълно наясно със съдбата на Ганзи, усети, че ѝ прилошава. Независимо дали учеше в „Алионби“ или не, той все пак беше едва на нейната възраст и очевидно имаше приятели, които държаха на него, и живот, включващ яркооранжева кола, и въобще бе отворително, като си помисли човек, че след по-малко от дванайсет месеца ще бъде мъртъв.

— Всъщност на мен въобще не ми пука — обади се Ганзи.

Всички очи в стаята се насочиха автоматично към него, докато изправяше картата, за да я разгледа по-внимателно.

— Картите са много интересни — изрече „картите са много интересни“ като човек, който би казал „това е много интересно“ за някакъв чудат сладкиш, който няма желание да довърши. — И в никакъв случай не омаловажавам онова, което правите. Но аз не

дойдох тук, за да ми предсказвате бъдещето. Нямам нищо против да го разбера сам.

При тези думи хвърли бърз поглед към Кала, очевидно давайки си сметка, че върви по много тънката линия между „учтивост“ и „Ронан“.

— Дойдох, защото се надявах да мога да ви задам един въпрос за енергията — продължи. — Знам, че и вие се занимавате с енергия, а от известно време се опитвам да открия една лей линия, за която знам, че е някъде близо до Хенриета. Знаете ли нещо по този въпрос?

Дневникът!

— Лей линия ли? — възкликна Маура. — Може би. Но не съм сигурна дали я знам под това име. Какво представлява?

Блу определено бе шокирана. Винаги бе считала майка си за най-откровения човек на света.

— Леите са прави енергийни линии, които пресичат цялото земно кълбо — поясни Ганзи. — Предполага се, че свързват важните светилища и духовни места. Адам предположи, че вие би трябвало да знаете за тях, защото се занимавате с енергията.

Беше повече от очевидно, че той има предвид пътя на мъртвите, ала Маура не благоволи да му предложи никаква информация. Само стисна устни и погледна към Персефона и Кала.

— Това напомня ли ви за нещо?

Персефона вдигна пръст във въздуха и след малко изрече:

— Забравих коричката на пая си!

И излезе от стаята.

Кала изрече:

— Ще трябва да си помисля. Не ме бива много с подробностите.

По лицето на Ганзи се разля лека, закачлива усмивка, с което им даде да разберат, че е наясно, че го лъжат. Изражението му беше необичайно мъдро — Блу отново остана с впечатлението, че той изглежда много по-възрастен от момчетата, които бе довел със себе си.

— Ще потърся нещо по въпроса — каза Маура. — Ако ми оставиш номера си, мога да ти се обадя, ако открия нещо.

— Много добре — изрече Ганзи, внезапно възвърнал си хладната учтивост. — Е, колко ви дължим за гадаенето?

Докато се изправяше, Маура отговори:

— О, само двайсетачка.

Блу реши, че тази цена е престъпно ниска. Дори само връзките на топсайдерите на Ганзи струваха много повече от двайсет долара.

Той изгледа смръщено Маура над ръба на отворения си портфейл. В него се виждаха много банкноти. Биха могли да бъдат и едnodоларови, но Блу се съмняваше да е така. Освен това в портфейла му зърна и шофьорската му книжка, поставена зад прозрачното фолио на първото джобче. Не беше достатъчно близо, за да види подробности, но достатъчно, за да установи, че името на нея бе доста по-дълго от обикновеното „Ганзи“.

— Двайсетачка? — изгледа ги неуверено той.

— За всеки от вас — поясни Блу.

Кала се изкашля в свитата си в юмрук ръка.

Лицето на Ганзи се проясни и той доволно подаде на Маура шейсет долара. Беше повече от очевидно, че тази сума бе по-голяма, отколкото той се бе надявал да плати, което поставяше всичко в неговия свят обратно на мястото му.

Но след това Блу забеляза изражението на Адам. Той я гледаше изпитателно и тя се почувства прозрачна и виновна. Но не заради това че им бе поискала повече, а заради лъжата на Маура. Блу бе зърнала духа на Ганзи да върви по пътя на мъртвите и бе узнала името му много преди да се появят в този дом. Но също като майка си и тя не каза нищо. Значи беше съучастничка в нейната лъжа.

— Ще ви изпратя — каза Маура.

Очевидно нямаше търпение да ги види от другата страна на вратата. За момент изглеждаше така, като че ли и Ганзи е обзет от същото нетърпение, но после той спря. Отдаде излишно количество внимание на портфейла си, докато го затваряше и го връщаше на мястото му в джоба си. Когато вдигна отново очи към Маура, устните му се бяха превърнали в тънка линия.

— Вижте какво, тук всички сме зрели хора — започна.

Физиономията, която направи Кала, подсказваше несъгласието ѝ. Ганзи изпъна рамене и продължи:

— Затова смятаме, че заслужаваме истината. По-добре ми кажете, че знаете нещо, но не желаете да ми помогнете, отколкото да ме лъжете!

Изказването беше смело или може би арогантно, или може би разликата между двете не беше достатъчно, за да има някакво

значение. Всички глави в стаята се обърнаха по посока на Маура.

Тя изрече:

— Зная нещо, но не желая да ви помогна.

За втори път през днешния ден Кала беше на седмото небе от задоволство. Блу зяпна. После затвори уста.

Но Ганзи просто кимна, притеснен точно толкова, колкото и когато тя му бе изкрещяла снощи в ресторанта, ни повече, ни по-малко.

— Добре тогава — кимна. — Не, не е необходимо да ставате. Можем и сами да се изпратим.

И просто ей така си тръгнаха, Адам хвърляйки на Блу един последен поглед, който тя пак не успя да разтълкува. Миг по-късно двигателят на камарото огласи с мръсен рев настроението на собственика си. Гумите изсвириха и колата изхвърча на пътя. А после в къщата се възцари тишина. Но това беше изсмукана тишина, като че ли момчетата гарвани бяха отмъкнали със себе си всички звуци в квартала.

Блу се завъртя и изкрещя на майка си:

— *Мамо!* — канеше се да каже още нещо, но единственото, което успя, бе отново: — *Мамо!*

— Маура — обади се и Кала, — това беше много грубо от твоя страна — замълча. — Хареса ми!

Сякаш изобщо не бе чула приятелката си, Маура се обърна към дъщеря си и отсече:

— Не искам да го виждаш никога повече!

— Какво стана с твоето „на децата не трябва да се дават заповеди“, а?! — извика възмутено Блу.

— Това беше преди Ганзи — отговори майка ѝ и обърна картата на Смъртта към нея, предоставяйки ѝ достатъчно време да огледа черепа под шлема. — Това е все едно да ти кажа да не пресичаш пред автобус!

В съзнанието на Блу се стрелнаха няколко язвителни отговора, преди да подбере най-подходящия:

— И защо? Не *мен* видя Нийви на пътя на мъртвите! Не аз ще умра през настоящата година!

— Първо на първо, пътят на мъртвите е обещание, а не гаранция — отговори Маура. — Второ на второ, има и друга, много по-ужасна съдба от смъртта. Да ти напомня ли за загубата на крайници? А за

парализата? За безкрайната психологическа травма? Виж какво, и тези момчета действително има нещо сбъркано! Когато твоята майка ти каже да не минаваш пред автобус, със сигурност си има основателна причина за това!

Откъм кухнята долетя гласът на Персефона:

— Ако някой бе забранил и на теб да минаваш пред автобус, Маура, Блу нямаше да я има!

Маура се обърна смръщено по посока на кухнята, а после плъзна ръка по масата за гадаене, като че ли я чистеше от трохи.

— Най-добрият сценарий в дадения случай гласи, че ти ще се сприятелиш с момче, което ще умре.

— Аха! — извика Кала многозначително. — Вече разбирам.

— Не ми излизай с твоята психоанализа! — срязва я Маура.

— Вече ти излязох! Затова ще повторя: „Аха!“.

Нетипично за себе си, Маура се изхили насмешливо, а после попита Кала:

— Какво видя, когато докосна другото момче? Гарвана?

— Всичките са момчета гарвани — вметна Блу.

— О, не! — поклати глава майка ѝ. — Този е много повече гарван от останалите.

Кала разтри пръсти, като че ли изтриваше от тях спомена за татуировката на Ронан. После отговори:

— Все едно надникнах в онова странно пространство. От него извираха толкова много неща, че чак ме побиха тръпки! Спомняте ли си онази жена, която идва веднъж, бременната, с четирите близнечета? Е, беше нещо подобно, но много по-лошо.

— Той е бременен? — изгледа я сащисано Блу.

— Той създава! — отговори назидателно Кала. — А онова пространство също създава. Не знам как да го кажа по по-ясен начин.

Блу се зачуди какво ли създаване имаха предвид. Лично тя непрекъснато създаваше разни неща — вземаше стари неща, разрязваше ги и правеше от тях по-хубави нови неща. Да вземеш неща, които вече съществуват, и да ги трансформираш в нещо друго. Поне това разбираха повечето хора под понятието „създаване“.

Но нещо ѝ подсказваше, че Кала няма предвид точно това. Подозираше, че Кала използва *истинското* значение на думата

„създавам“ — да правиш неща там, където преди това никога не е имало такива.

Маура забеляза изражението на дъщеря си и отбеляза:

— Блу, никога досега не съм ти заповядвала да правиш каквото и да било. Но сега го правя! И ти казвам: *стой далече от тези момчета!*

[1] Меки обувки за яхта. — Б.пр. ↑

ШЕСТНАЙСЕТА ГЛАВА

В нощта след сеанса при гадателките Ганзи бе събуден от напълно непознат за него звук. Протегна ръка за очилата си. Странният вой звучеше така, сякаш някой от съквартирантите му биваше убиван от опосум или може би като последните мигове от фатален котешки бой. Не беше много сигурен за биологичния вид, но нямаше никакво съмнение, че става въпрос за смърт.

Ноа стоеше на прага на стаята си с жалка, многострадална физиономия.

— Накарай го да спре! — изхленчи.

Стаята на Ронан се водеше свещено пространство, но ето че в рамките на само една седмица Ганзи бе принуден за втори път да отвори вратата. Завари лампата запалена, а Ронан — прегърбен на леглото, само по боксерки. Преди шест месеца си бе направил сложна черна татуировка, която покриваше по-голямата част от гърба му и се извиваше чак до врата. Сега, под клаустрофобичната светлина на лампата монохромните линии на тази татуировка бяха рязко отчетливи, по-реални от всичко останало в стаята. Беше необичайна татуировка, едновременно зловеща и прекрасна, и всеки път, когато я зърнеше, Ганзи забелязваше нещо различно във фигурите ѝ. Тази вечер, сгушена наред мастилена долчинка от зли, красиви цветя, той видя човка на мястото, където преди бе съзирал коса.

Неравномерният вой отново се понесе из апартамента.

— Какви са тези адски звуци, човече? — подметна весело Ганзи. Ронан си бе сложил слушалките, затова Ганзи протегна ръка и ги свали около врата му. И стана ясно, че воят излиза от слушалките.

Ронан вдигна глава. При това негово движение злите цветя на гърба му се раздвижиха и се скриха зад острите му плешки. В скута си държеше недооформеното гарванче — главичката му беше кипната назад, човчицата зееше.

— Мисля, че отдавна сме си изяснили какво означава затворена врата — изръмжа Ронан. В ръката си държеше пинцети.

— Мисля, че отдавна сме си изяснили, че нощта е за сън — контрира го Ганзи.

— За теб — може би — сви рамене Ронан.

— Но не и тази нощ. Твоят птеродактил ме събуди. Защо издава тези звуци?

В отговор Ронан бръкна с пинцетите в найлонова торбичка, сложена на одеялото до него. Ганзи не беше сигурен дали иска да знае естеството на сивата субстанция, към която се бяха насочили пинцетите. В мига, в който гарванчето чу шумоленето на торбичката, издаде отново онзи призрачен звук — хъхрещ писък, който се превърна в гъргорене, докато поглъщаше следващата си порция. Тази картина събуди у Ганзи едновременно състрадание и желание за повръщане.

— Тази няма да я бъде! — отсече той. — Трябва да го накараш да престане!

— Тя трябва да бъде хранена — отговори спокойно Ронан. Гарванчето погълна още една хапка. Този път прозвуча така, сякаш прахосмукачка поглъщаше картофена салата. — През първите шест седмици трябва да бъде хранена на два часа!

— Не можеш ли да я държиш долу?

В отговор Ронан просто повдигна главичката на птицата и промърмори:

— Ти ми кажи!

Ганзи мразеше да призовават добротата му, особено когато това влизаше в противоречие с желанието му за сън. Но, естествено, за нищо на света не би изпратил гарванчето долу. Беше не по-голямо от хапка, почти невъзможно. Той не беше сигурен дали птичето е невероятно красиво или отвратително грозно, но повече го притесняваше това, че пернатото животинче успяваше да изглежда едновременно и двете.

Някъде зад него се чу жалостивият глас на Ноа:

— Не искам това нещо тук! Напомня ми на...

Не довърши, което му беше навик, а Ронан вдигна пинцетите към него и изръмжа предупредително:

— Хей, човече, да не си припарил повече в стаята ми!

— Млъкнете! — срязва ги Ганзи. — Това важи и за теб, птицо!

— Резачка!

Ноа се оттегли, тътрейки скръбно крака, но Ганзи остана. В продължение на няколко минути наблюдаваше как гарванчето поглъща сива гнус, докато Ронан му гукаше. Това не беше онзи Ронан, с когото Ганзи беше свикнал, но не беше и онзи Ронан, с когото някога се бе запознал. Вече му беше ясно, че инструментите, които буквално виеха откъм слушалките, бяха ирландски гайди. Ганзи не си спомняше кога за последен път приятелят му бе слушал келтска музика. Музиката на Нийл Линч. И изведнъж усети, че харизматичният баща на Ронан липсва и на него. Но много повече му липсваше онзи Ронан, който съществуваше, докато Нийл Линч бе все още жив. Това момче, сега седящо на леглото пред него с крехката птица в скута си, изглеждаше като някакъв компромис със стария Ронан.

След цяла вечност Ганзи се осмели да попита:

— Ронан, какво искаше да каже ясновидката? Имам предвид за баща ти?

Ронан не вдигна глава, но Ганзи видя как мускулите на гърба му се свиват и стягат, сякаш изведнъж някой бе метнал отгоре им огромен товар.

— Това е въпрос изцяло в стила на Деклан — промърмори накрая.

Ганзи се замисли, но накрая отвърна:

— Не, не мисля, че е в негов стил.

— Онази просто говореше глупости.

Ганзи обмисли и това твърдение и накрая отсече:

— Не съм съгласен и с това.

Ронан напипа музикалния плейър някъде из леглото си и го сложи на пауза. А когато отговори, гласът му излезе безстрастен и оголен.

— Тя просто е една от онези психарки, които влизат в главата ти и започват да се ебават с мозъка ти. Каза го само защото знаеше, че ще причини проблеми.

— Например какви?

— Например ти да ми задаваш въпрос, какъвто би ми задал Деклан — отговори Ронан. Поднесе на гарванчето още една сива порция, но птицата просто го съзерцаваше като хипнотизирана. — Или да ме накара да мисля за неща, за които не желая да мисля. Такъв тип

проблеми. И не само такива, разбира се. Хей, какво става с лицето ти, между другото?

Ганзи разтри замислено бузата си. Кожата му вече пищеше неистово от наболата брада, която той ѝ бе оставил. Знаеше, че с този въпрос Ронан се опитва да отвлече вниманието му, но го позволи, като отговори:

— Вижда ли се вече?

— Пич, нали няма наистина да си пускаш брада, а? Като го каза, реших, че се шегуваш. Нали си наясно, че това излезе от мода още през четиринайсети век или когато там е било, когато е живял Пол Бъниън?! — обърна се и го погледна през рамо. Отново бе с едnodневната си набола брада, която всъщност бе в състояние да се покаже по всяко време на деня. — Просто престани! Приличаш на мръсен бедняк!

— И без това няма смисъл. Брадата ми просто не расте! Очевидно съм орисан до края на живота си да си остана къосе!

— Ако продължаваш да ръсиш подобни глупости, с теб е свършено! — възкликна Ронан. — Стига, човече! Не позволявай на тази брада да те съсипе! Ще видиш, че след като топките ти паднат, брадата сама ще се покаже! Ще стане като вълна. Когато ядеш супа, тя ще ти филтрира картофите. В териерски стил. Имаш ли косми на краката? Не съм ти обръщал внимание.

Ганзи не удостои с реакция нито едно от твърденията на Ронан. Отдръпна се с въздишка от стената и посочи към гарвана.

— Връщам се в леглото. Постарай се това нещо да пази тишина! Да знаеш, че си ми голям длъжник, Линч!

— Все тая — сви рамене Ронан.

Ганзи се върна при леглото си, макар че не легна. Протегна ръка за дневника си, но той не беше на мястото си — беше го забравил в пицарията онази вечер, когато братята Линч се сбиха. Зачуди се дали да не се обади на Малъри, но нямаше представа какво да го пита. Нещо дълбоко в него се усещаше като нощ — гладна, търсеца, черна. Това го подсети за мрачните орбити вместо очи в черепа на картата на Смъртта.

На прозореца жужеше насекомо, от онзи вид тропотливо жужене, което идва от насекомо със значителни размери. Това го подсети за неговата епипен — автоматичната му спринцовка с епинефрин,

намираща се далече от него, в жабката на колата, твърде далече, за да бъде полезна, когато алергията му имаше най-голяма нужда от нея. Насекомото беше най-вероятно муха или миризливка, или поредният бръмбар, но колкото по-дълго го слушаше как жужи, толкова повече се изпълваше с опасения, че е пчела или оса.

Може би не беше.

Но все пак реши да действа. Стана тихичко от леглото си и се приведе, за да вземе една от обувките си на пода. Приближавайки се предпазливо към прозореца, Ганзи се огледа, ориентирайки се по жуженето. Сянката на телескопа беше като елегантно чудовище в средата на помещението зад него.

Въпреки че жуженето изведнъж престана, отне му само миг, докато фиксира насекомото на прозореца — беше оса, пълзяща по тясната дървена рамка, поклащаща се напред-назад. Ганзи не помръдна. Загледа се в нея как се катери — нагоре, пауза, нагоре, пауза. Уличните лампи отвън превръщаха тялото на осата в сенки с дебелината на косъм, осветявайки тялото му, завършващо с едва видимото острие на жилото.

В главата на Ганзи се родиха едновременно два сюжета. Единият беше реалният — осата, катереща се по дървената дограма, в пълно неведение за присъствието му. Вторият беше измислен, просто възможност — осата бръмва във въздуха, надушва кожата на Ганзи, забива жилото си в него и превръща алергията му в смъртоносно оръжие.

Преди много години по тялото му бяха плъзнали стършели, продължаващи да махат с крилца дори тогава, когато сърцето му вече бе спряло да бие от алергичния шок.

Гърлото му се стегна болезнено.

— Ганзи?

Зад него долетя гласът на Ронан, със странен, първоначално неразпознаваем тембър. Ганзи не се обърна. Осата току-що бе помръднала с крила и почти бе полетяла.

— По дяволите, човече! — изръмжа Ронан.

Последваха три стъпки, много бързо една след друга, подът изскърца, а после обувката от ръката на Ганзи бе дръпната. Ронан го избута настрани и залепи обувката върху прозореца с такава сила, че едва не счупи стъклото. След като свитото вече тяло на осата падна на

пода, Ронан го откри въпреки мрака и го размаза още веднъж с обувката.

— По дяволите, човече! — повтори. — Да не си откачил?

Ганзи нямаше представа как да опише състоянието си, какво е да видиш смъртта, пълзяща на сантиметри от теб, да знаеш, че само след няколко секунди можеш да се превърнеш от „обещаващ ученик“ в „неподлежащ на реанимация“. Обърна се към Ронан, който бе вдигнал много внимателно осата за счупените крила, за да не може приятелят му да стъпи върху нея.

— Какво искаше? — попита.

— Моля? — изгледа го Ронан.

— Очевидно си дошъл за нещо.

Ронан подхвърли дребното тяло на осата в коша за боклук до бюрото. Той обаче беше пълен догоре със смачкани листи, така че тялото отскочи и пак падна на пода, и го принуди да потърси някоя дупка между листите.

— Вече не си спомням — отговори.

Ганзи просто си стоеше и чакаше Ронан да каже нещо. Но той продължи да се суети още известно време с осата, а когато най-сетне се увери, че тя е на безопасно разстояние, се изправи и без да поглежда Ганзи в очите, смотолев:

— Каква е тази работа за теб и Париш? Тръгвате ли си оттук?

Не това бе очаквал Ганзи. И не знаеше какво да каже, без да нарани Ронан. Но и не можеше да го лъже.

— Каж ми какво си чул, а аз ще ти кажа кое е вярно.

— Ноа ми каза, че ако ти си тръгнеш оттук, Париш ще замине заедно с теб — отговори Ронан.

Бе позволил на ревността да се прокрадне в гласа му, което направи реакцията на Ганзи много по-хладна, отколкото иначе би била. Стараейки се да няма любимци сред приятелите си, той продължи строго с въпросите:

— И какво още е благоволил да ти съобщи Ноа?

С видимо усилие Ронан се стегна. Нито един от братята Линч не обичаше да изглежда по начин, различен от нападателния, ако ще и той да е неуправляемо агресивен. Затова, вместо да отговори, попита:

— Не искаш ли да дойда и аз?

В гърдите на Ганзи изведнъж се събра огромна топка.

— Бих взел всички ви със себе си, където и да отида — изрече дрезгаво.

Лунната светлина бе превърнала лицето на Ронан в чудата скулптура, ярък портрет, изваян несъвършено от скулптор, забранил да добави към лицето и състрадание. Той изпълни пушаческото си дишане — силно вдишване през носа, леко издишване през решетката на зъбите.

След известна пауза добави:

— Онази вечер. Имаше нещо...

Но после замълча, без да довърши. Това беше от онези точки, които Ганзи свързваше с тайни и чувство за вина. Точката, която правиш, когато си взел решение да си признаеш, но накрая устата ти те предава.

— Имаше какво?

Ронан промърмори нещо. После ритна кошчето за боклук.

— Имаше какво, Ронан?!

Той смотолев:

— Тази работа с Резачка и с ясновидката, и просто... онова с Ноа, и затова смятам, че започва да става нещо странно.

— Понятието „странно“ не ми помага с нищо! — възкликна Ганзи, неспособен да скрие раздражението в гласа си. — Нямам представа какво имаш предвид под „странно“!

— И аз нямам представа, човече, изглежда ми откачалническо. И не знам какво да ти кажа. Наистина не знам! Може би странно като твоя глас на онзи запис? — погледна го. — Или странно като дъщерята на онази ясновидка. Просто нещата изглеждат по-сериозни, отколкото се представят. И аз не знам какви ги приказвам. Мислех си, че поне *ти* ще ми повярваш!

— Дори не знам в какво ме молиш да повярвам!

— Започва се, човече! — прошепна Ронан.

Ганзи кръстоса ръце пред гърди. От мястото си виждаше ясно черното крило на мъртвата оса, притиснато сред хартиите в кошчето. Зачака Ронан да продължи, но единственото, което приятелят му каза, беше:

— Но ако още веднъж те хвана да се пулиш срещу някоя оса, гарантирам ти, че ще ѝ позволя да те убие! Набий си го в тъпата глава!

И без да чака отговор, се обърна и се върна обратно в стаята си.

Много бавно Ганзи се наведе и вдигна обувката си от мястото, където я беше хвърлил Ронан. Когато се изправи, осъзна, че Ноа се бе измъкнал от стаята си и се бе озовал до него. Тревожният му поглед се плъзна от Ганзи към кошчето за боклук. Тялото на осата се бе свлякло няколко сантиметра по-надолу, но все още се виждаше.

— Какво? — тросна му се Ганзи.

Нещо в неспокойното лице на Ноа му напомни за уплашените физиономии, които го обграждаха, за стършелите по кожата му, за небето над главата му, синьо като смъртта. Преди много, много време той бе получил втори шанс, а напоследък отговорността да превърне този свой живот в нещо значимо му натежаваше все повече и повече.

Извърна поглед от Ноа и се загледа през прозорците. И до ден-днешен имаше чувството, че усеща болезненото присъствие на близките планини, сякаш пространството между него и върховете беше осезаемо. Усещането беше мъчително, подобно на въображаемото спящо изражение на Глиндур.

Ронан беше прав. Нещата започваха да стават по-сериозни. Той може и да не беше открил линията, нито сърцевината на линията, но нещо определено се случваше. Нещо започваше.

— Не го изхвърляй — прошепна Ноа.

СЕДЕМНАЙСЕТА ГЛАВА

Няколко дена по-късно Блу се събуди доста преди зазоряване.

В стаята ѝ играеха назъбените сенки, които хвърляше лампата в коридора. Както всяка нощ от сеанса насам, в мига, в който сънят я освободи от прегръдките си, в главата ѝ нахлуха мисли за елегантните черти на Адам и спомени за приведената глава на Ганзи. Не бе в състояние да прогони от съзнанието си този хаотичен епизод, преповтаряйки го отново и отново. Изненадващата реакция на Кала на въпроса на Ронан, тайният език между Адам и Ганзи, фактът, че Ганзи не бе просто дух от пътя на мъртвите. Ала не само момчетата бяха онези, които тревожеха мислите ѝ, въпреки че колкото и да ѝ бе тъжно, особено след случилото се, бе малко вероятно Адам изобщо да се обади. Не, проблемът, който я бе сграбчил в хватката си, бе преди всичко фактът, че майка ѝ, ѝ бе забранила да прави нещо. Това и стягаше като тясна яка.

Блу отметна завивките. Реши, че е най-добре да става.

Лелееше неохотна привързаност към чудатата архитектура на къщичката на Фокс Уей № 300. Това беше от онзи тип апатична привързаност, родена по-скоро от носталгия, отколкото от някакво сериозно чувство. Но чувствата ѝ към двора зад къщата бяха всичко друго, но не и смесени. Огромен бук с широка корона бе приютил под сянката си целия заден двор. Красивата му, абсолютно симетрична корона се простираше от едната ограда до другата толкова гъста, че обагреше и най-жаркия летен ден в тучно зелено. Само най-поройният дъжд бе в състояние да проникне между листата му. Блу пазеше торба със спомени как стои до масивния, гладък ствол на големия бук, над клоните се сипе дъжд, който съска, почуква и се разпръсква по короната, но изобщо не достига земята. Застанала под стария бук, Блу често имаше усещането, че самата тя е букът, че дъждът се сипе по *нейните* листа и отскача от гладката като нейната собствена кожа кора.

Сега тя въздъхна тихичко и се отправи надолу към кухнята. Бутна задната врата, а после я затвори с две ръце, много внимателно.

След залез-слънце дворът се превръщаше в свят, различен от всичко останало, закътан и сумрачен. Високата дървена ограда, покрита с хаотично разпръснати стръкове орлови нокти, блокираше светлината от задните веранди на съседите, а непробиваемият балдахин на стария бук блокираше лунната светлина. Обикновено ѝ се налагаше да изчака няколко дълги минути, преди очите ѝ да се приспособят към този мрак, но не и тази нощ.

Тази нощ по стъблото на дървото играеше призрачна, несигурна светлинка. Блу се закова пред вратата, опитвайки се да осмисли естеството на неравномерно бликащата светлина, докато се местеше по бледата сива кора на дървото. Подпря се на стената на къщата — беше все още топла от горещината на деня — и се приведе напред. От мястото, където се намираще, успя да зърне свещ от другата страна на дървото, скътана между голите му, змиевидни корени. Треперливият пламък изчезна, удължи се, а после пак изчезна.

Блу направи крачка напред от напуканата тухлена веранда, после още една крачка, но преди да продължи, се извърна, за да провери дали някой не я наблюдава от къщата. Кой е оставил тази свещ и защо? На няколко крачки от свещта имаше друг сноп от гладки, преплитащи се корени, в които се бе събрала локвичка черна вода. Водата отразяваше колебливия пламък на свещта, сякаш под черната ѝ повърхност гореше друга свещ.

Блу затаи дъх и направи още една крачка.

Облечена в широк пуловер и дълга, диплеца се пола, близо до свещта и локвичката сред корените бе приклепнала Нийви. С красивите си, кръстосани в скута ръце тя стоеше неподвижна като самото дърво и мрачна като небето, надвиснало над главите им.

Зърнала Нийви, Блу издиша облекчено. А после, когато вдигна очи към едва видимото лице на леля си, отново затаи дъх, като че пак се изненада от нещо.

— О! — изрече накрая. — Съжалявам. Нямах представа, че си тук.

Ала Нийви не отговори. Когато се вгледа по-отблизо, Блу видя, че очите на Нийви блуждаят. Всъщност веждите ѝ се оказаха онези, които бяха заблудили момичето — някак си нямаха никакво изражение. Безформените вежди изглеждаха като че ли още по-празни

и от очите ѝ, чакащи запълване, образуващи две прави, неутрални линии.

Първата мисъл на Блу бе за някакъв медицински проблем — нямаше ли някакви удари с подобни симптоми? И как се наричаха? Но после си спомни за купата сок от касис на кухненската маса. Беше много по-вероятно да бе прекъснала някакъв вид медитация.

Но това не приличаше и на медитация. Приличаше на... ритуал. Нейната майка не провеждаше ритуали. Веднъж Маура се бе разкрещяла бясно на един клиент: „Аз не съм вещица!“. А друг път бе повторила същото и на Персефона, само че с дълбока тъга: „Аз не съм вещица“. Обаче Нийви очевидно бе. Блу не беше много сигурна какви са правилата в подобна ситуация.

— Кой е там? — обади се Нийви.

Но това не беше гласът на Нийви. Беше нещо много по-дълбоко и по-далечно.

По ръцете на Блу пролазиха тръпки. Някъде в дървото над тях изсъска птица. Или поне на Блу ѝ се стори, че е птица.

— Излез на светло — каза Нийви.

Водата между корените се раздвижи — или може би беше просто подвижното отражение на самотната свещ. Оглеждайки се, Блу едва сега забеляза, че близо до дънера на дървото беше начертан пентаграм. В един от върховете му се намираще свещта, в друг — локвичката с тъмна вода. Незапалена свещ маркираше третия връх, празна купа — четвъртия. За момент Блу си помисли, че е сгрещила, че това изобщо не е звезда с пет върха. Но после разбра — петият връх беше Нийви.

— Знам, че си там — каза не-Нийви с гласа, който звучеше като мрачни места, много отдалечени от слънцето. — Надушвам те.

Нещо пропълзя много бавно по гърба на Блу и до врата ѝ, но от вътрешната част на кожата ѝ. Усещането за чуждо тяло беше толкова силно, че момичето се изкуши да го плесне или да го почеше.

Вече ѝ се искаше да си влезе обратно в къщата и да се престори, че никога не е излизала, но същевременно не искаше да оставя Нийви сама, в случай че... нещо...

Блу не искаше да си го помисля, но го помисли.

Не искаше да оставя Нийви сама, в случай че нещо не я пусне.

— Тук съм — изрече на глас.

Пламъкът на свещта се издигна много, много нагоре.

Не-Нийви попита:

— Как се казваш?

На Блу ѝ хрумна, че не би могла да бъде сигурна дали устата на Нийви се мърда, докато говори. Беше трудно да я погледне в лицето.

— Нийви — излъга Блу.

— Ела напред, за да те видя.

Да, в черната локвичка очевидно се движеше нещо. Водата отразяваше цветовете, които не бяха на свещта. Те се мърдаха и движеха в модел, напълно различен от движенията на пламъка.

Блу потрепери и отвърна:

— Аз съм невидима.

— Ааааах — въздъхна не-Нийви.

— Кой си ти? — попита Блу.

Пламъкът на свещта се издигна нагоре и нагоре, изтънял до счупване. Но се протягаше не към небето, а към Блу.

— Нийви — отговори не-Нийви.

В този мрачен глас имаше нещо много хитро. Нещо знаещо и злокобно, нещо, което подтикваше Блу да погледне през рамо. Но не можеше да откъсне очи от тази свещ, защото се страхуваше, че ако се обърне, пламъкът ще я грабне.

— Къде си? — попита момичето.

— На пътя на мъртвите — изръмжа не-Нийви.

В този момент Блу осъзна, че дъхът ѝ пред нея се събира на валма. По ръцете ѝ пролазиха тръпки, бързи и болезнени. Под неясната светлина на свещта забеляза, че дъхът на Нийви също се вижда.

Достигнал локвичката, облакът, представляващ дъха на Нийви, се раздели, сякаш от водата се издигаше нещо физическо, за да го разкъса.

Блу се втурна напред, скрита празната купа, събори незапалената свещ и започна да хвърля пръст по посока на черната локвичка.

Свещта изгасна.

Настъпи минута на непрогледен мрак. Нямаше дори звук, сякаш и дървото, и дворът вече не се намираха в градчето Хенриета. Но въпреки гробната тишина Блу не се почувства сама — а това бе ужасно чувство.

„Аз съм в прозрачен пашкул! — помисли си побесняла тя. — Аз съм в крепост! Обградена съм от стъкло. Виждам навън, но нищо от

там не може да влезе вътре. Аз съм недосегаема!“ Това бяха всичките заклинания за визуализация, на които Маура я беше научила, за да се защитава от парасихични атаки. Но дори и взети заедно, те не бяха нищо в сравнение с гласа, който бе излязъл от Нийви.

Но, от друга страна, вече нямаше нищо. Тръпките по ръцете и гърба ѝ бяха изчезнали така, както бяха дошли. Бавно, но сигурно очите ѝ се приспособиха към мрака (макар да ѝ се струваше, че отнякъде в света бе започнала да се пропива светлина) и тя завари Нийви все така коленичила край локвичката тъмна вода.

— Нийви! — прошепна Блу.

Известно време не се случи нищо, но после Нийви вдигна брадичка, а след нея и ръцете си.

Моля те, бъди Нийви! Моля те, бъди Нийви!

Цялото тяло на Блу се бе стегнало, готово да побегне.

А после видя, че веждите на Нийви заемат обичайното си положение над очите ѝ, въпреки че ръцете ѝ все още трепереха. Блу въздъхна облекчено.

— Блу? — обади се Нийви с почти нормален глас. А после, внезапно връщаща се в съзнание, възкликна: — О, не! Нали няма да кажеш на майка си за това, а?

Блу впери ядосано очи в нея и извика:

— Точно обратното, ще ѝ кажа! Какво беше това, би ли ми казала? Какво правеше? — сърцето ѝ биеше като лудо и сега, когато вече бе в състояние да разсъждава нормално, си даде сметка, че е ужасена.

Нийви обгърна с поглед разкъсания пентаграм, съборената свещ, прекатурената купа и изрече:

— Гледах.

Спокойният ѝ глас накара Блу да побеснее още повече.

— Това гледане го направи преди! Сега не беше същото!

— Гледах в онова пространство, което зърнах тогава. Надявах се да осъществя контакт с някого, който е там, за да разбере какво е.

Този път гласът на Блу изобщо не беше толкова уверен, колкото би ѝ се искало, когато каза:

— То говореше! Когато пристигнах тук, ти *не* беше ти!

— Грешката е изцяло твоя! — отсече Нийви, леко раздражена.
— Ти усилваш всичко, до което се доближиш. Не очаквах да бъдеш

тук, иначе...

Не довърши, загледана в парчето изгоряла свещ, наклонила глава настрана. Това не беше особено човешки жест и той накара Блу да си спомни отвратителния хлад, с който се бе изпълнила преди.

— Иначе какво? — поиска да знае момичето. Тя също беше малко сърдита задето изведнъж я обвиниха за случилото се преди малко.

— Какво беше това? То каза, че се намира на пътя на мъртвите! Това същото ли е като лей линия?

— Разбира се — отговори спокойно Нийви. — Хенриета се намира върху лей линия.

Това означаваше, че Ганзи е прав. Означаваше също така, че Блу е напълно наясно с точното местонахождение на лей линията, защото само преди броени дни бе зърнала духа на Ганзи да върви по нея.

— Точно затова тук е много лесно да бъдеш ясновидец — продължи Нийви. — Енергията е много силна.

— Имаш предвид енергията като... енергия? — запита Блу.

Нийви изобрази нещо с ръка, а после вдигна свещта. Обърна я надолу и стисна фитила, за да бъде сигурна, че е напълно изгаснал.

— Имам предвид енергия като *твоята* енергия. Която подхранва нещата. Дава им сила. Как го каза ти? Усилва звука на разговора? Точно така. Кара електрическата крушка да свети по-силно. Всичко, което има нужда от енергия, за да живее, копнее за нея, точно както те копнеят за твоята енергия.

— Какво видя? — попита Блу. — Когато...

— Гадаех по вода — довърши вместо нея Нийви, макар Блу да не беше много сигурна, че точно така би довършила изречението лично. — Там има някой, който знае името ти. Има и някой друг, който търси онова, което търсиш и ти.

— Което търся и аз ли?! — възкликна възмутено Блу.

Но тя не търсеше нищо! Освен ако Нийви не говореше за мистериозния Глендоуър. Припомни си усещането за свързаност, усещането за оплитане в тази паяжина от момчета гарвани, спящи крале и лей линии. Моментът, когато майка ѝ, ѝ каза да стои далече от тях.

— Да, ти много добре знаеш какво е — отговори Нийви. — Ах, да! Вече всичко започва да става доста по-ясно!

Блу си спомни за онзи протягащ се, гладен пламък на свещта, за движещите се светлини в локвичката черна вода. И някъде дълбоко в себе си почувства хлад.

— Още не си ми казала какво беше онова нещо — промърмори на леля си. — В локвата.

Нийви вдигна очи, събрала в скута си всички свои неща. Погледът ѝ беше непробиваем, поглед, който би могъл да продължи цяла вечност.

— Това е, защото нямам никаква представа — изрече простичко.

ОСЕМНАЙСЕТА ГЛАВА

Уелк си позволи волността преди часовете да прерови шкафчето на Ганзи.

Шкафчето на Ганзи, едно от малкото, което бе в употреба, се намираще само на няколко вратички от старото шкафче на Уелк и отварянето му заля младия учител със спомени и носталгия. Едно време това беше *той* — едно от най-богатите деца в „Алионби“, печелещо за приятел всеки, когото си пожелае, за гадже всяко момиче от Хенриета, което хване окото му, избиращо само предметите, които му харесват. Баща му нямаше никакви угризения да направи допълнително дарение тук или там, за да помогне на сина си да мине по предмет, на който не бе присъствал в продължение на няколко седмици. Уелк копнееше за старата си кола. Ченгетата очевидно бяха познавали много добре баща му — изобщо не си бяха направили труда да въвличат Уелк.

А сега Ганзи бе кралят тук, но не знаеше как да използва положението си.

Благодарение на кода на честта в „Алионби“, вратичките на шкафчетата не се заключваха, което помогна на Уелк да отвори шкафчето на Ганзи без особени притеснения. Вътре откри няколко прашни тетрадки със спирали, с по няколко изписани страници. За да се застрахова срещу евентуално желание на Ганзи да се появи по-рано на училище, Уелк остави в шкафчето бележка („Съдържанието е изнесено поради пръскане против хлебарки“), а после се оттегли в една от неизползваните тоалетни за персонала, за да огледа находките си.

Седнал с кръстосани крака върху чистия, но прашен, покрит с плочки под до мивката, Уелк установи, че Ричард Ганзи III е много повманиачен по лей линиите, отколкото той самият някога е бил. Нещо в целия негов изследователски процес изглеждаше... налудничаво.

„Но какво не му е наред на това хлапе?“ — запита се учителят, но непосредствено след това се почувства особено, давайки си сметка,

че бе остарял достатъчно, за да смята Ганзи за хлапе.

Отвън по коридора се чу тракане на токчета. Изпод вратата проникна аромат на кафе. „Алионби“ се пробуждаше. Уелк отвори следващата тетрадка.

Тази тетрадка не беше за лей линията. Беше пълна само с исторически глупости за някакъв уелски крал на име Оуен Глендоуър. Темата изобщо не беше интересна за Уелк. Започна да прелиства бързо страниците, смятайки, че това няма никаква връзка с леите, докато не осъзна, че Ганзи всъщност свързва двата елемента — Глендоуър и лей линията. Ганзи може и да беше наивник, но определено знаеше как да продаде една история.

Уелк се фокусира върху един ред:

Който събуди Глендоуър, получава едно изпълнено желание (безгранично?), (свръхестествено?), (някои източници го определят като взаимно/какво ли значи това?).

Черни никога не се е интересувал от крайния резултат от търсенето на лей линията. Първоначално и на Уелк не му пукаше. Удоволствието беше в самата загадка. А после, един следобед, застанали в средата на нещо, което изглеждаше като природно оформен кръг от намагнетизирани камъни, бяха решили експериментално да преместят един от камъните. Енергийното съскане, което последва, събори и двамата и създаде бледо привидение, което приличаше на жена.

Лей линията представляваше необработена, неконтролируема, необяснима енергия. Енергия, от която се раждаха легендите.

Онзи, който контролираше лей линията, щеше да бъде много повече от богат. Онзи, който контролираше лей линията, би могъл да бъде нещо, за което останалите момчета от „Алионби“ можеха само да си мечтаят.

Но на Черни все така не му пукаше. Той беше най-тихото и лишено от амбиции създание, което Уелк някога бе виждал, и може би затова обичаше да се мотае с него. За Черни не беше проблем, че не е по-добър от останалите ученици в „Алионби“. На него му беше достатъчно да се влачи след Уелк. В онези дни, когато Уелк се опитваше да се успокои, си казваше понякога, че Черни е просто една овца, но понякога, когато се препънеше, си спомняше, че приятелят му е освен това и лоялен.

Но за двете неща не е задължително да бъдат различни, нали така?

— Глендоуър — изрече на глас учителят, сякаш пробвайки името. Думата отекна от стените на тоалетната, кухня и метална. Зачуди се какво ли бе поискал Ганзи — странният, отчаян Ганзи — от този крал.

Уелк се изправи от пода и взе всички тетрадки. Щяха да му бъдат необходими само няколко минути, за да ги ксерокопира в учителската стая, а ако някой попиташе, щеше да му каже, че Ганзи го е помолил за това.

Глендоуър.

Ако Уелк го откриеше, щеше да поиска от него онова, за което цял живот си беше мечтал — да контролира лей линията.

ДЕВЕТНАЙСЕТА ГЛАВА

Не следващия ден следобед Блу излезе боса на улицата пред къщата на Фокс Уей №300 и приседна на бордюра, за да чака Кала под синьо-зелените дървета. Нийви се бе заключила в стаята си от обяд и не се показваше, а Маура редеше ангелски карти на група другоселци, дошли по тези места на писателска почивка. Затова Блу бе посветила целия си следобед на размисли какво да прави с факта, че откри Нийви в задния двор. И отговорът на този въпрос включваше Кала.

Тъкмо започваше да се изнервя, когато колата, която обикновено оставяше Кала след работа, спря до бордюра.

— Да не би да си решила да се изхвърлиш заедно с боклука? — запита Кала, докато излизаше от колата на приятелите си, синьо-зелена като всичко през този ден. Беше облечена в необичайна за нея изискана рокля и обута в съмнително модерни сандали с изкуствени скъпоценни камъни. След като помахаше за довиждане на шофьора, тя се обърна към Блу.

— Трябва да ти задам един въпрос — каза Блу.

— И това е въпрос, който звучи по-добре до контейнер за отпадъци? Хайде, вземи това! — отсече Кала, измъкна една от торбите от ръцете си и я подаде на момичето. Ухаеше на жасмин и чили, което означаваше, че е имала гаден ден на работното място. Блу не бе много сигурна с какво точно си изкарва хляба Кала, но знаеше, че е свързано с „Алионби“, с много бумацина и с ругатни срещу учениците, най-често през уикендите. Каквато и да беше работата ѝ обаче, очевидно включваше лични възнаграждения с бурито в гадните дни.

Кала закрочи тежко по алеята към къщата.

Блу се повлече безпомощно след нея, едва мъкнейки чантата. Имаше чувството, че е пълна с книги или трупове.

— Къщата е пълна — промърмори.

Една от веждите на Кала очевидно засвидетелстваше внимание на момичето, защото тя веднага отсече:

— Къщата винаги е пълна.

Бяха на няколко крачки от входната врата. Вътре всяка от стаите беше пълна с лели, братовчедки и майки. Гневната музика на Персефона, свързана с писането на дисертацията ѝ, вече се носеше с пълна сила. Единственият шанс да са насаме, бе да останат навън.

Блу изрече:

— Искам да знам защо Нийви е тук!

Кала се закова на място, погледна я през рамо и с не особено любезен тон отговори:

— Извинявай, но аз също бих искала да знам каква е причината за климатичните промени, обаче никой не благоволява да ми каже!

Притискайки чантата на Кала към гърдите си като залогник, Блу настоя:

— Виж какво, вече не съм на шест! Може всички останали около мен да виждат отговорите на важните си въпроси в едно тесте карти, обаче на мен ми писна да ме държат на тъмно!

Сега вече бе привлякла интереса и на двете вежди на Кала.

— Болезнено директно — съгласи се Кала. — Чудех се кога ще се сетиш да се разбунтуваш срещу нас. Защо не зададеш този въпрос на майка си?

— Защото съм ѝ сърдита, задето ми казва как да живея живота си!

Кала помести тежестта си на другия крак и промърмори:

— Хайде, вземи още една чанта. И какво предлагаш?

Блу пое още една чанта — тази беше тъмнокафява и дори имаше ъгълчета. В нея като че ли имаше някаква кутия.

— Може би просто да ми отговориш ти? — смотолевя.

Вече с една свободна от чанти ръка Кала докосна с пръсти устните си. И устните, и лакът върху ноктите ѝ, които ги докосваха, бяха в наситено индигов цвят, цветът на най-дълбоките сенки в каменистия преден двор на къщата.

— Единственият проблем е, че не съм много убедена, че онова, което ни беше казано, е истина.

Блу усети леко изтръпване при тези думи. Дори самата мисъл да излъжеш Кала, Маура или Персефона бе абсурдна. Може и да не знаеха истината, но със сигурност биха доловили лъжата. Ала все пак около Нийви действително имаше нещо потайно, в нея и в гадаенето ѝ часове наред, когато си мислеше, че никой не я вижда.

Кала каза:

— Предполага се, че е тук, за да потърси някого.

— Баща ми? — предположи Блу.

Кала не каза „да“, но и не отрече. Просто отговори:

— Но според мен сега, когато тя прекара известно време в Хенриета, мисията ѝ се превръща в нещо доста по-различно.

Двете се вторачиха една в друга, съзаклятнички в тайната.

— В такъв случай имам предложение! — отсече накрая момичето. Повдигна една вежда, за да отговори на изражението на Кала, но не ѝ се получи особено. — Да преровим нещата на Нийви! Ти ще ги държиш, а аз ще застана до теб, за да ти помагам!

Кала стисна устни. Психометричните ѝ размисли обикновено бяха твърде мъгляви, но при близостта на Блу, която подсилва всичко? Нямаше никакво съмнение, че откровението, което получи, когато докосна татуировката на Ронан, бе повече от драматично. Значи действително имаше голяма вероятност, ако докосне нещата на Нийви, двете с Блу да получат някои отговори.

— Ето, вземи и тази чанта! — отсече Кала и подаде на момичето последната.

Тази беше най-малката. Бе изработена от кървавочервена кожа, но беше невъобразимо тежка. И докато Блу се чудеше как да я добави към останалите, Кала кръстоса ръце пред гърди и започна да почуква по устните си с индиговите си нокти.

— Трябва да отсъства от стаята си най-малко час — започна да разсъждава на глас. — А Маура би трябвало да бъде заета с нещо.

Кала веднъж бе отбелязала, че Маура няма домашни любимци, защото грижата за принципите ѝ отнема цялото ѝ време. Маура беше горещ привърженик на редица неща, едно от които бе личното уединение.

— Но ще го направиш ли?

— Днес ще се постарая да науча повече за навиците и на двете — кимна с глава Кала. — Какво е това?

Бе обърнала глава към кола, която тъкмо спираше в долната част на алеята. И Кала, и Блу наклониха глави, за да прочетат логото, изписано на вратата на пътника: „Цветя от Анди!“. Шофьорката се зае да рови из задната седалка на колата си за цели две минути, преди да

се изправи на тротоара с най-малкия букет на света. Къдриците, които се спускаха отпред на лицето ѝ, бяха по-големи от цветята.

— Едва открих този адрес! — възкликна жената.

Кала моментално сви устни. Имаше изначална, неподправена ненавист към всичко, което би могло да се класифицира като светски разговор.

— Какво е това? — подметна надменно. От нейните уста въпросът прозвуча така, сякаш цветята бяха нежелано в къщата котенце.

— Това е за... — промърмори жената и започна да рови за картичката.

— Орла? — предположи Блу.

Орла непрекъснато получаваше цветя от разнообразни, съсипани от любов по нея мъже от Хенриета и от други места. При това не ѝ изпращаха само цветя. Някои изпращаха пакети със спа продукти. Други изпращаха кошници с плодове. А един дори изпрати маслен портрет на Орла — това определено не се забравяше. Беше я нарисувал в профил, така че съзерцаващият да получи пълна представа за издължения, елегантен врат на Орла, класическите ѝ скули, романтичните очи с тежки клепки и масивния ѝ нос (елементът, който самата Орла най-много мразеше у себе си). За съжаление, Орла бе скъсала моментално с този човек.

— Блу? — изрече накрая жената. — Блу Сарджънт?

Първоначално Блу не успя да схване, че цветята са предназначени за нея. Жената беше принудена да ѝ ги напъха в ръцете, при което Кала по неволя трябваше да поеме една от чантите, за да може Блу да ги приеме. Докато жената се връщаше към колата си, Блу започна да върти букета пред лицето си. Беше просто един бял карамфил с аранжирана около него нежна гипсофила. Ухаеше похубаво, отколкото изглеждаше.

— Доставка трябва да му е излязла по-скъпа от цветята — промърмори Кала.

Опипвайки дръжката на букета, Блу откри малка картичка. В нея женски почерк бе предал посланието:

Надявам се, че все още искаш да ти се обадя!

Адам.

Това вече обясняваше миниатюрния букет. Той пасваше напълно на износения пуловер на Адам.

— И ти започваш да се изчервяваш — отбеляза неодобрително Кала. Протегна ръка към букета, но Блу я плесна лекичко. С нескрит сарказъм Кала добави: — Който и да е той, е дал и последния си петак за това, не мислиш ли?

Блу приближи белия карамфил към бузата си. Беше толкова нежен, че сякаш не докосваше нищо. Не беше нито портрет, нито кошница с плодове, но тя не можеше да си представи Адам да изпрати нещо по-драматично от това. Тези дребни цветенца бяха тихи и скромни, точно като него.

— Мисля, че букетът е много красив — изрече тихо.

Наложи ѝ се да прехапе устни, за да не позволи на глуповатата си усмивка да се покаже. В момента единственото, което ѝ се искаше да направи, бе да прегърне цветята и да се разтанцува, но и двете изглеждаха неразумни при дадените обстоятелства.

— Кой е той? — попита Кала.

— Устата ми е заключена! — отсече Блу. — Ето, вземи си чантите! — и протегна ръка така, че двете чанти на Кала се плъзнаха към разтворените ѝ ръце.

Кала поклати глава, но не изглеждаше недоволна. Блу подозираше, че дълбоко в себе си тя е голяма романтичка.

— Кала? — обади се по едно време момичето. — Мислиш ли, че трябва да кажа на момчетата къде е пътят на мъртвите?

Погледът, който Кала ѝ отпрати, спокойно можеше да съперничи на продължителния и изпитателен поглед на Нийви. После тя отговори:

— Какво те кара да мислиш, че аз мога да отговоря на този въпрос?

— Защото си възрастна — отговори Блу. — И от теб се очаква да си научила повече неща от мен по пътя към старостта.

— В такъв случай мисля, че ти вече си взела решението си — отсече Кала.

Блу сведе очи към земята. Беше вярно, че напоследък будуваше до късно през нощта, привлечена от дневника на Ганзи и от мисълта, че на този свят има много повече неща, отколкото се виждаха на пръв поглед. Беше вярно също така, че започваше да я преследва една идея — идеята, че може би, само може би там някъде наистина има спящ крал и тя ще бъде в състояние да положи ръка върху спящата му буза и да почувства продължаващия да бие векове наред пулс под кожата му.

Ала много по-важни от всички тези съображения бяха нейното лице върху онази карта с пажа чаши, намокрените от дъжд рамене на едно момче в църковния двор и един глас, който казваше: *Ганзи. Това е всичко, което е.*

След като вече бе видяла, че смъртта му е заложена в бъдещето, и като се бе уверила, че той е съвсем истински, и бе установила, че тя е орисана да вземе участие в края му, за нея вече нямаше никакъв шанс просто да стои настрани и да позволи всичко това да се случи.

— Само не казвай на мама — промърмори тихичко.

Изсумтявайки неопределено, Кала отвори рязко входната врата на къщата и остави Блу и нейните цветя на стълбището отпред. Букетът изобщо не тежеше, но за момичето той беше голяма промяна в живота ѝ.

Днес е денят, в който спирам да търся информация за бъдещето си и започвам да го живея!

— Блу, ако се сближиш с него... — обади се внезапно Кала, замръзнала на прага на къщата, — добре е да пазиш сърцето си! И за миг не забравяй, че той съвсем скоро ще умре!

ДВАЙСЕТА ГЛАВА

В същия момент, в който цветята му бяха доставяни в къщата на Фокс Уей № 300, Адам пристигна в Манифактура Монмът на своя доста жалък велосипед. Завари Ронан и Ноа в затревената част на двора — изграждаха дървени рампи за някаква крайно съмнителна цел.

Опита два пъти да накара ръждясалата стойка да задържи велосипеда му изправен, но накрая се отказа и го остави легнал на земята. През спиците на колелата щръкна трева.

— Кога, според теб, ще се върне Ганзи? — попита накрая.

Ронан не му отговори веднага. Беше легнал под беembeто си и измерваше широчината на гумите с жълта рулетка.

— Двайсет и пет сантиметра, Ноа!

Ноа, застанал до купчина парчета шперплат и тухли четворки, възкликна:

— Само толкова? Не ми изглежда особено много.

— Бих ли те излъгал за такова нещо? Двайсет и пет. Сантиметра! — измъкна се изпод колата си и се вторачи в Адам. Бе оставил едnodневната си набола брада да се превърне в многодневна такава, вероятно за да дразни Ганзи с неспособността му да си отгледа косми по лицето. Сега вече изглеждаше като онези мъже, от които жените моментално криеха чантите и децата си. — Кой да ти каже? Кога каза той, че ще се върне?

— В три.

Ронан се изправи на крака и двамата се обърнаха да гледат как Ноа работи с шперплата за рампата. Всъщност „работи“ бе малко пресилено, защото той по-скоро го съзерцаваше. Бе вдигнал ръцете си на дваайсет и пет сантиметра разстояние и гледаше през тях към шперплата пред себе си с крайно озадачена физиономия. Наоколо не се виждаха никакви инструменти.

— Какво точно си решил да правиш с тези неща? — обади се Адам.

Ронан се ухили ехидно и отговори:

— Рампа! Беемве! Проклетата луна!

Типично в стила на Ронан. Стаята му в Монмът бе пълна със скъпи играчки, но като всяко разглезено дете и на него накрая му доскучаваше и излизаше навън да си играе с пръчки.

— Траекторията, която подготвяш, не предполага луната — отбеляза Адам. — Предполага само края на окачването на колата.

— Нямам нужда от съветите ги, умнико!

И може би наистина нямаше. Ронан не се нуждаеше от физика. Можеше да накара дори парче шперплат да прави това, което той иска от него. Затова Адам се отказа да се меси и приклепна до велосипеда си, за да провери дали няма да може все пак да вдигне стойката, без да я счупи окончателно.

— Какъв ти е проблемът, човече? — попита Ронан.

— Опитвам се да реша дали да се обадя на Блу — изричайки го на глас, той знаеше, че си проси присмеха на Ронан, но това беше едно от онези неща, които трябваше да бъдат споделени с приятелите.

— Той ѝ изпрати цветя — обади се Ноа.

— Ти откъде знаеш?! — възкликна възмутено Адам по-скоро от унижение, отколкото от любопитство.

В отговор Ноа просто се усмихна и зарея поглед в далечината. Накрая, с триумфално изражение на лицето срита едно от парчетата шперплат.

— Къде, при онези психарки ли? Ти знаеш ли какво е онова място, а? — извика Ронан. — Място за кастрация, човече! Ако си решил да излизаш с това момиче, по-добре ѝ изпрати топките си вместо цветя!

— Ти си истински неандерталец.

— Понякога звучиш точно като Ганзи — сопна му се Ронан.

— А ти понякога не звучиш — не му остана дължен Адам.

Ноа се изсмя със своя придиханен, почти беззвучен смях. Ронан се изплю до гумите на беемвето си и промърмори:

— Нямах представа, че Адам Париш си пада по джуджета.

Той не говореше сериозно, разбира се, но на Адам изведнъж му писна от Ронан и неговата безполезност. През дните след юмручния бой на паркинга до пицарията Ронан бе получил вече няколко предупреждения в ученическата си кутия в „Алионби“, заплашващи го

с крути мерки, които предстоят да му се стоварят на главата, ако не започне да получава по-добри оценки. Стига изобщо да направеше някакъв опит да получава оценки. А ето че Ронан просто се мотаеше по двора и строеше рампи.

Някои хора завиждаха на парите на Ронан. Адам обаче завиждаше на свободното му време. Да бъдеш богат колкото Ронан, означаваше да можеш да ходиш само на училище и нищо друго, да разполагаш с изобилни порции от свободно време, през които да учиш, да пишеш есета и да спиш. Адам не би си признал пред никого, а най-малко пред Ганзи, но истината е, че беше вече много уморен. Беше уморен да вмъква домашните си между почасовата си работа на какви ли не места, да вмъква съня си, да вмъква издирването на Глендоуър. Работата му изглеждаше като напълно пропиляно време — след пет години никой нямаше да се интересува от това, че е работил във фабрика за каравани. Всички щяха да го питат единствено дали е завършил „Алионби“ с отличен успех, дали е открил Глендоуър или дали е все още жив. А на Ронан изобщо не му се налагаше да се тревожи за подобни неща.

Адам бе взел решение да се запише в „Алионби“ преди две години, според него — отчасти заради Ронан. Веднъж майка му го бе изпратила до бакалията с банковата си карта. Единственото, което имаше на лентата за покупки, беше една паста за зъби и четири кутийки равиоли за микровълнова печка, но касиерката му беше казала, че в картата на майка му няма достатъчно средства за покриване на сметката по тази покупка. И макар че вината изобщо не беше негова, беше невероятно унижително да стои с приведена глава в началото на опашката и да преравя джобовете си, като че ли там можеше да открие сумата, необходима за доплащане на сметката. Докато стоеше и се мотаеше, едно момче с бръсната глава от опашката на съседната каса се шумгна пред него, хвърли кредитната си карта и набързо събра покупките си.

Дори начинът, по който се движеше непознатото момче, спомни си Адам, беше зашеметяващ — уверено и безгрижно, с гордо изпънати рамене и вирната брадичка, същински императорски син. И докато касиерката отново плъзгаше картата на Адам през четеща, преструвайки се заедно с него, че машинката може и да е разчела погрешно магнитната лента, Адам наблюдаваше как другото момче се

насочва към тротоара, където го чакаше блестяща черна кола. Когато момчето отвори вратата, Адам видя, че другите две момчета вътре носеха пуловери с гарвани на гърдите и вратовръзки. И после с презрително безгрижие надигнаха кутийките си с безалкохолни.

А той беше принуден да остави кутийките и пастата за зъби на касата, с очи, зачервени от срам и сълзи, които отказваха да паднат.

Никога до този момент не бе искал толкова страстно да бъде някой друг.

В спомените му това момче беше Ронан, но като се замислеше, си даваше сметка, че може и да е било друго. По онова време Ронан нямаше как да е бил достатъчно голям, за да притежава шофьорска книжка. Бил е просто някой друг ученик от „Алионби“ с редовна кредитна карта и скъпа кола. Онзи паметен ден, разбира се, не бе единствената причина, която го бе накарала да се бори със зъби и нокти за място в „Алионби“. Но беше катализаторът — въображаемият спомен за Ронан, безгрижен и кух, но с непокътната гордост, и Адам, уплашен и унижен, докато зад него чакат цяла опашка възрастни дами.

Все още не се бе превърнал в онова момче от съседната опашка, но беше близо.

Сега Адам сведе очи към очукания си стар часовник, за да види с колко закъснява Ганзи, а после се обърна към Ронан:

— Дай ми телефона си.

Повдигайки вежди, но без да казва нищо, Ронан грабна телефона си, намиращ се на покрива на беembeто, и му го подаде.

Без да се замисля нито секунда повече, Адам набра номера на ясновидката. Телефонът звънна два пъти, след която един тих гласец изрече:

— Адам?

Стреснат от изричането на името си, Адам отговори:

— Блу?

— Не — отговори гласът. — Персефона — а после към някого до нея: — Десет долара, Орла. Такъв ни беше облогът! Не, името на обаждания се не е изписано, виждаш ли? — след това отново към Адам: — Много се извинявам, Адам. Ужасна съм, когато става въпрос за съревнование. Ти си момчето с тениската на „Кока-кола“, нали?

На Адам му бяха необходими няколко секунди, докато си даде сметка, че тя има предвид тениската, с която бе облечен на сеанса.

— О! Ами... да.

— Прекрасно! Отивам да извикам Блу.

Настъпи кратка, сконфузена пауза, през която единственото, което се чуваше, бяха гласовете в далечината. Адам усети, че по тялото му започват да се лепят насекоми — паркингът пак се нуждаеше от окосяване. На някои места асфалтът вече не се виждаше.

— Не вярвах, че ще се обадиш — изрече Блу.

Сигурно дълбоко в себе си Адам изобщо не беше очаквал да чуе Блу, защото изненадата, която изпита, чувайки гласа ѝ, беше толкова голяма, че почувства отново познатата буца в корема си. Близо до него Ронан се подсмиваше подигравателно така, че му идваше да забие юмрук в рамото му.

— Казах, че ще се обадя.

— Благодаря за цветята! Много са красиви! — каза тя, а после изсъска: — Орла, махай се оттук!

— Там при вас май е пълно с народ, а?

— Тук винаги е пълно с народ. Тук живеят сигурно към триста четирийсет и двама души и всичките до един се бутат в момента в тази стая. Какво ще правиш днес?

Зададе въпроса съвсем естествено, като че ли бе най-логичното нещо в света да водят разговор по телефона, сякаш вече бяха приятели.

Кое то значително улесни Адам, за да отговори:

— Ще ходя на изследователска експедиция. Искаш ли да дойдеш с мен?

Ронан го зяпна шокирано. Значи, независимо какво щеше да каже тя оттук нататък, телефонният разговор си бе струвал само заради физиономията на Ронан.

— Какъв вид изследване?

Засланияйки очи с ръка, Адам вдигна поглед към небето. Стори му се, че чува приближаването на Ганзи.

— В планината. Какво мислиш за хеликоптерите?

Продължителна пауза.

— Какво имаш предвид? В етичен смисъл ли?

— Като транспортно средство.

— По-бързи от камилите, но не толкова издръжливи. Да не би днес да има и хеликоптер?

— Аха. Ганзи иска да потърси лей линията, а от въздуха тези неща обикновено се забелязват по-лесно.

— И просто така е наел... хеликоптер?

— Той е Ганзи.

Втора продължителна пауза. Според Адам това бе пауза за обмисляне, затова не я прекъсна. Накрая Блу изрече:

— Окей, ще дойда. Това да не би да е... Всъщност какво е?

— Нямам никаква представа — отговори напълно искрено Адам.

ДВАЙСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

Да не се подчиниш на Маура, се оказа изумително лесно.

Маура Сарджънт нямаше почти никакъв опит в дисциплинирането на деца, а Блу нямаше почти никакъв опит в спазването на дисциплина, затова не съществуваше нищо, което да спре Блу да не излезе с Адам, когато той дойде да я вземе от дома ѝ. Дори не се почувства виновна — поне засега — защото нямаше опит и във вината. Всъщност най-забележителното в цялата ситуация бе, че противно на всички очаквания, тя бе изпълнена с *надежда*. Нарушаваше заповедите на майка си, като се срещаше с момче, при това *момче гарван*. А уж се ужасяваше от това.

Но беше адски трудно да си представи Адам като момче гарван, когато той я посрещна пред дома ѝ, пъхнал елегантно ръце в джобовете си, окъпан в уханието на окосена трева. Синините по лицето му бяха остарели, поради което бяха още по-страховити.

— Изглеждаш прекрасно — изрече той, когато двамата поеха надолу по алеята.

Тя не беше много сигурна дали ѝ говори сериозно, или просто ѝ прави комплимент. Беше обула тежки кубинки, които бе открила в „Гудуил“ (беше ги украсила с конци за бродерия с много здрава игла) и носеше рокля, която бе сътворила преди няколко месеца — от няколко различни парчета зелен плат. Някои от тях бяха обикновен плат на ивици. Други бяха плетени на една кука. А трети бяха прозрачни. На нейния фон Адам изглеждаше прекалено консервативен, сякаш тя го отвличаше. С известно неудобство Блу беше принудена да признае поне пред себе си, че двамата изобщо не изглеждаха като двойка.

— Благодаря — отговори. А после бързо, преди да я напусне смелостта, попита: — Защо поиска номера ми?

Адам продължи да върви, но не отмести поглед. Изглеждаше срамежлив, докато не събра кураж да изрече:

— И защо да не го направя?

— Не ме разбирай погрешно — отговори Блу. Бузите ѝ бяха започнали да поруменяват, но вече бе почнала разговора и нямаше връщане назад. — Просто знам, че според теб бих се обидила, но това не е така.

— Добре.

— Защото аз не съм красива. Или не в смисъла, който влагат в женската красота момчетата от „Алионби“.

— Аз ходя в „Алионби“ — рече Адам.

Но той не изглеждаше като да ходи в „Алионби“ така, както ходеха другите момчета от „Алионби“.

— И мисля, че си красива — допълни.

Когато изрече това, тя долови местния му акцент за първи път през този ден. От близкото дърво изписка птица кардинал. Топсайдерите на Адам се тътреха по тротоара. Блу се замисли върху онова, което ѝ беше казал, а после се замисли още повече.

— Да бе — изрече накрая. Почувства се така, както когато бе прочела за първи път картичката, придружаваща цветята от него. Странно разтърсена. Сякаш неговите думи бяха изтъкали някаква нишка между тях и тя усети, че по някакъв начин трябва да разведри напрежението. — Но иначе благодаря. И аз мисля, че ти си красив.

Той се разсмя изненадано.

— Имам още един въпрос — продължи Блу. — Помниш ли последното нещо, което майка ми каза на Ганзи?

Тъжната му физиономия ѝ даде да разбере, че помни, при това много добре.

— Така! — отсече Блу, пое си дълбоко дъх и продължи: — Тя каза, че няма да ви помогне. Но аз не съм казвала подобно нещо!

След като Адам ѝ се беше обадил, тя бе надраскала набързо сама не особено конкретна карта до безименната църква, където беше седяла с Нийви в нощта преди Деня на свети Марко. Просто няколко успоредни линии, показващи главния път, няколко тънки линийки, обозначаващи пресечките, и накрая един квадрат, кръстен единствено „Църквата“.

Сега тя подаде на Адам тази своя карта — съвсем незабележима, надраскана върху смачкан лист от тетрадка. А после бръкна в чантата си и му връчи дневника на Ганзи.

Адам се закова на място. Намираща се на няколко крачки пред него, Блу зачака, докато той оглеждаше смръщено предметите в ръцете си. Хвана дневника много внимателно, като че ли бе много важен за него или може би защото беше важен за някого, който бе важен за него. Блу отчаяно искаше той да я уважава и да ѝ има доверие, но от физиономията му в момента разбра, че не разполага с особено много време, за да постигне тези неща.

— Ганзи го беше забравил в „Нино“ — изрече бързо. — Имам предвид дневника. Знам, че трябваше да му го върна още на сеанса, но майка ми... е, видя я каква е. Но обикновено не е... не е такава. А и тогава не знаех какво да си мисля за вас. Но ето как стоят нещата. Бих искала да ме включите в тази работа, в онова, което търсите. Искам да кажа, че ако там наистина има нещо свръхестествено, бих искала да го видя. Това е.

— Защо? — бе единственото, което попита Адам.

С него очевидно нямаше никаква друга възможност освен самата истина, при това изречена колкото бе възможно по-просто и ясно. Нещо ѝ подсказваше, че той не би приел нищо друго.

— Аз съм единственият член на моето семейство, който не е надарен с никаква ясновидска дарба — изрече. — Чу майка ми — аз просто улеснявам нещата за онези, които вече имат дарба. И затова, ако наистина съществува магия, бих искала да я видя. Поне веднъж!

— Ти си същата като Ганзи — каза Адам, но очевидно не го мислеше в лошия смисъл на думата. — Единственото, към което се стреми той, е да разбере, че всичко това е съвсем истинско.

А след това започна да обръща листа с картата във всички посоки. Блу почувства внезапно облекчение — не си бе давала сметка колко неподвижно бе стоял до този момент, докато не се бе раздвижил. И с това негово движение напрежението сякаш автоматично се изпари във въздуха.

— Това е карта към пътя на мър... към лей линията — поясни тя, сочейки драсканиците си. — Църквата се намира точно върху лей линията.

— Сигурна ли си?

Блу го дари с един изпепеляващ поглед и отсече:

— Виж какво, или ще ми повярваш, или не! Ти беше този, който ме покани днес. Помниш ли — „на изследователска експедиция“?

По лицето на Адам се разля широка усмивка — изражение, което беше толкова различно от обичайното му, че всичките му черти бяха принудени да се наместват, за да го изразят.

— Ти май нищо не правиш тихо, а?

По начина, по който го каза, тя разбра, че той е впечатлен от нея по начина, по който мъжете обикновено се впечатляваха от Орла. И това определено се хареса на Блу, особено след като не ѝ се наложи да прави нищо друго, освен да бъде самата себе си, за да си го заслужи.

— Нищо, което си струва да бъде направено — отговори.

— Е — отбеляза той, — смятам, че съвсем скоро ще разбереш, че аз пък върша почти всичко в живота си тихо. Ако това не ти пречи, мисля, че всичко между нас ще бъде наред.

* * *

Оказа се, че тя бе минавала пеш или на велосипед покрай апартамента на Ганзи през всеки божи ден от годината — на път за училище или за работа в пицарията. Докато приближаваха огромното туловище на някогашната фабрика, тя зърна пъклено оранжевия проблясък на камарото наред обраслия с трева паркинг, а само на стотина метра от него — блестящ тъмносин хеликоптер.

В интерес на истината, не беше повярвала за хеликоптера. Или поне не по начин, който да я подготви да види на живо истински, огромен хеликоптер, застанал съвсем невинно наред паркинга така, както някой би паркирал микробуса си.

Блу се закова на място и извика:

— Божичко!

— Да, знам — съгласи се Адам.

И ето че отново Блу видя Ганзи, и отново ѝ струваше голямо усилие на волята, за да помири образа му като дух и образа му като жив човек, особено застанал до хеликоптера.

— Най-накрая! — извика той и хукна към тях. Все още носеше онези идиотски топсайдери, които тя бе забелязала на сеанса, но този път в комбинация с къси тъмнозелени панталони и жълта затворена риза с къси ръкави и якичка, които го правеха да изглежда така, сякаш бе подготвен за всякакви непредвидени обстоятелства, стига тези

обстоятелства да включваха падането му върху яхта. В ръка държеше голяма бутилка органичен ябълков сок.

Насочи безпестицидния си сок към Блу и извика:

— Идваш ли с нас?

Точно както и на сеанса, и сега Блу се почувства евтина, нищожна и глупава само от присъствието му до себе си. Стараейки се да овладее колкото ѝ бе възможно повече акцента си от Хенриета, тя отговори:

— Имаш предвид да дойда с вас на хеликоптера, който е на твое разположение по всяко време на денонощието ли?

Ганзи метна тъмnozлатиста кожена раница през тъмnozлатистите си рамене и се усмихна. Усмивката му беше щедра и приемаща, сякаш съвсем наскоро майка ѝ не бе отказала да му помогне или тя току-що не бе преминала границата с грубостта си.

— Казваш го така, сякаш е нещо лошо — изрече той.

Зад него хеликоптерът изрева и перката започна да се върти. Адам му подаде дневника и Ганзи го изгледа стреснато. За части от секундата самообладанието му се разклати, но това беше напълно достатъчно за Блу, за да разбере, че то е част от маската на Президент Мобилен телефон.

— Къде беше? — изрева Ганзи.

И трябваше да креци силно. Сега, когато се завъртяха истински, перките на хеликоптера не толкова ревяха, колкото пищяха. Въздухът удари Блу право в ушите, но по-скоро като усещане, отколкото като звук.

Адам посочи към Блу.

— Благодаря! — изкреця в отговор Ганзи.

Но тя бързо видя, че отговорът е автоматичен — мигът на изненадата бе преминал и той се бе върнал отново към учтивостта на могъществото си. Освен това продължаваше да гледа Адам, очаквайки насоки за това как да реагира спрямо нея. Адам кимна, само веднъж, и маската на Ганзи се свлече още мъничко. Блу се зачуди дали, макар и сред приятелите си, той бе в състояние да забрави напълно поведението си на Президент Мобилен телефон. Може би единствено онзи Ганзи, когото бе видяла в църковния двор, бе истинският, дълбоко стаената му същност.

Отрезвяваща мисъл.

Въздухът около тях се разлюля. Блу имаше чувството, че роклята ѝ ще отлети.

— Това нещо безопасно ли е? — изкрещя.

— Безопасно като живота! — отговори Ганзи. — Адам, изоставаме от графика! Блу, ако ще идваш с нас, пристегни свободомислещото си облекло и се мятай на борда!

Когато се приведе, насочвайки се към хеликоптера, неговата риза също започна да се повдига на гърба.

Блу внезапно се изпълни с притеснение. Не че бе много уплашена. Просто тази сутрин, когато ставаше от сън, бе пропуснала да се подготви психически да се отлепи от земята в компанията на момчета гарвани. Въпреки размерите и рева си хеликоптерът не ѝ изглеждаше особено стабилен, за да му повери живота си, а момчетата бяха за нея напълно непознати. Сега вече истински си даде сметка, че не се подчинява на заповедите на майка си.

— Никога не съм летяла — призна тя пред Адам, но крещейки, за да надвика рева на хеликоптера.

— Никога? — отвърна ѝ с крясък и той.

Тя поклати глава. Той постави устни до ухото ѝ, за да може да го чуе. Ухаеше на лято и на евтин шампоан. Блу усети някакво непонятно гъделичкане, което плъзна от пъпа ѝ чак до стъпалата на краката.

— Аз съм летял веднъж — отговори той. Дъхът му пареше кожата ѝ. Блу бе като парализирана. Единственото, за което можеше да мисли, бе: „Значи ето колко близо е целувката“. Усещането беше точно толкова опасно, колкото си бе представляла и тя. Той допълни: — Не ми хареса.

Мина секунда, през която нито един от тях не помръдна. Тя искаше да му каже, че не трябва да я целува — просто в случай че той е голямата ѝ любов — но как би могла? Как да каже подобно нещо на едно момче, преди да знае дали то изобщо иска да я целуне?

Позволи му да хване ръката ѝ. Дланта му беше потна. Значи наистина мразеше за лети.

От вратата на хеликоптера Ганзи се обърна през рамо и ги погледна, а усмивката му стана неразгадаема, когато ги видя да се държат за ръце.

— Мразя тази част! — изкрещя Адам на Ганзи. Бузите му бяха зачервени.

— Знам! — изкрещя в отговор Ганзи.

В хеликоптера имаше място за трима пътници на пейка в задната част и за още един на мека седалка до пилота. Вътрешността би могла да бъде сбъркана с интериора на особено голяма кола, ако коланите на седалките нямаха пет изхода за закопчаване, които изглеждаха така, сякаш са част от самолет изстребител. Блу предпочете да не мисли защо пътниците трябваше да бъдат закопчавани толкова плътно, може би се очакваше хората да бъдат подхвърляни към стените.

Ронан — момчето гарван, което беше много повече гарван от всички останали, вече се бе настанил на седалка до прозореца. Когато вдигна очи, не се усмихна. Удряйки ръката на Ронан, Адам зае средната седалка, а за Блу остана другата седалка край прозореца докато се опитваше да се справи със сложната система от колани, Ганзи се приведе напред, за да си разменят поздрави с юмрук с Адам.

Няколко минути по-късно, когато Ганзи се настани на предната седалка до пилота, Блу забеляза, че той е ухилен до уши — ухилен, бърлив и нетърпелив, невероятно възбуден, че отива там, където отиваха. Нямаше нищо общо с доскорозното си излъскано поведение. Излъчваше някаква особена, запазена само за себе си радост, от която Блу успя да стане част единствено поради факта че и тя беше и хеликоптера. И затова и тя се изпълни с възбуда.

Адам се приведе към нея, като че ли се канеше да каже нещо, но в крайна сметка само поклати глава и се усмихна — сякаш Ганзи беше шега, която бе твърде сложна за обяснение.

Седнал отпред, Ганзи се обърна към пилота, който определено изненада Блу — оказа се млада жена с удивително прав нос, с вдигната в стегнат кок кестенява коса и слушалки, пристегнали всички решили да се изхлузят кичури. За нея близостта между Адам и Блу очевидно бе по-интересна, отколкото бе за Ганзи.

Пилотът изкрещя на Ганзи:

— Няма ли да ни запознаеш, Дик?

Ганзи се смръщи, но каза:

— Блу, бих искал да ти представя сестра ми Хелън!

ДВАЙСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

В Летенето имаше малко неща, които Ганзи не харесваше. Обичаше аерогарите с тълпите хора, до един заети с нещо, обичаше и самолетите с техните прозорци от дебели стъкла и сгъваеми масички. Начинът, по който самолетът се спускаше напред по пистата при излитане, му напомняше за това как камарото го залепяше на седалката, когато натиснеше газта. Воят на хеликоптера звучеше заглушаващо. Той харесваше малките копчета, бутони и ключове на таблото, обичаше и техническата изостаналост на коланите с обикновени закопчалки. Голяма част от удоволствието в живота на Ганзи произтичаше от постигането на поставените цели, а още по-голяма част от тази голяма част се чувстваше най-доволна, когато целите бяха постигнати ефективно. А нямаше нищо по-ефективно от това да се насочваш към целта си така, както летят гарваните.

А от хиляда метра височина, разбира се, Хенриета накара Ганзи да затаи дъх.

Далече под тях повърхността на света беше наситено зелена, а през зеленината се виеше тясна, блестяща река, огледало на небето. Можеше да я проследи с поглед чак до планината.

Сега, когато вече бяха във въздуха, Ганзи се изпълни с известна тревога. След като и Блу беше вече с тях, в съзнанието му започнаха да се прокрадват съмнения дали малко не е прекалил с този хеликоптер. Запита се дали Блу ще се почувства по-добре, ако разбере, че хеликоптерът е на Хелън и че той не е плащал абсолютно никакви пари за използването му днес. Не, може би щеше да стане по-зле. Припомняйки си обета, който даде пред себе си да се старае да не наранява хората с думи, предпочете да си държи устата затворена.

— Ето я и нея! — звънна гласът на Хелън директно в ушите на Ганзи. Всички бяха сложили слушалки, които им позволяваха да си говорят въпреки непрестанния вой на перките и двигателя. — Приятелката на Ганзи!

Презрителното изсумтяване на Ронан почти не успя да премине през слушалките, но Ганзи го бе чувал достатъчно често, за да знае, че е там.

Блу каза:

— Трябва да е доста едричка, щом се вижда дори оттук.

— Хенриета — отговори Хелън и погледна наляво, докато накланяше машината. — Решили са да се женят, само дето още не са определили дата.

— Ако смяташ да ме излагаш така пред приятелите ми, ще те изхвърля и сам ще поема управлението — обади се Ганзи от седалката до нея.

Това, разбира се, не беше сериозна заплаха. Той не само че за нищо на света не би бутнал сестра си от подобна височина, но и нямаше право да лети без нея. Освен това, ако трябваше да бъде честен към себе си, въпреки няколкото урока още не беше станал особено добър в управлението на хеликоптер. Като че ли му липсваше много важната способност да се ориентира не само хоризонтално, но и вертикално, което често водеше до спорове, свързани с дърветата. Успокояваше се със съзнанието, че поне владееше успоредното паркиране.

— Купи ли подарък за рождения ден на мама? — попита Хелън.

— Да — отговори брат ѝ. — Ще ѝ поднеса себе си.

— Подаръкът, който никога не спира да дава — отбеляза Хелън.

А той отговори:

— Не мисля, че от по-малките деца се изисква да дават подаръци на родителите си. Аз съм зависим от тях, все пак. Нали това беше дефиницията на зависим, а?

— Ти? Зависим? — изсмя се сестра му. Смехът на Хелън беше като на анимационен герой: „Ха, ха, ха!“. Заплашителен, презрителен смях, който обикновено караше мъжете да подозират, че тъкмо те са неговият обект. — Не си бил зависим откакто навърши четири! Премина директно от детската градина към старец с огромно студио!

Ганзи махна небрежно с ръка. Сестра му много я биваше да преувеличава.

— А ти какво ѝ купи? — попита на свой ред.

— Изненада е! — отговори надменно Хелън, бутвайки някакъв превключвател с розово лакирания си нокът. Розовото беше

единственият капризен елемент по нея. Хелън беше красива по начин, по който бе красив един суперкомпютър — грациозен, елегантен, но изцяло практичен стил, пълно техническо оборудване от най-ново поколение, твърде скъп, за да бъде притежаван от мнозина.

— Значи е стъкло!

Майката на Ганзи колекционираше редки, ръчно рисувани стъклени чинии със същата маниакална страст, с която Ганзи колекционираше факти за Глендоуър. За него беше малко трудничко да види красотата в една чиния извън предназначението ѝ, но колекцията на майка му бе снимана за толкова много списания, а застраховката ѝ беше по-голяма и от тази на баща му, така че тя очевидно не беше сама в страстта си.

— Не искам да те слушам! — отсече Хелън с ледена физиономия. А ти не си ѝ купил нищичко!

— Не съм казал нищо, нали?

— Напротив! Нарече я просто „стъкло“!

— А какво трябваше да кажа? — възкликна сащисано той.

— Не всичките ѝ чинии са стъклени. Тази, която открих сега, също не е стъклена.

— Значи няма да ѝ хареса.

Изражението на Хелън премина от ледено към каменно. Вторачи се гневно в джипиеса на хеликоптера. На Ганзи дори не му се мислеше колко време е пропиляла сестра му, докато е издирвала не-стъклена чиния. Освен това никак не обичаше да вижда нито една от двете жени в семейството си разочаровани — това съсипваше всяка прекрасна вечеря.

Хелън продължаваше да мълчи, затова Ганзи започна да мисли за Блу. Нещо в нея го притесняваше, макар все още да не разбираше какво. Извади от джоба си едно листо мента, сложи го в устата си и се загледа в познатите пътища на Хенриета, които се виеха под тях. От въздуха завоите не изглеждаха толкова опасни, колкото от волана на камарото. Но какво ѝ имаше на тази Блу? Адам изобщо не я подозираше, а той по принцип подозираше всички. От друга страна, няма съмнение, че бе хлътнал по нея. А това също бе непознатата територия за Ганзи.

— Адам! — изрече той.

Никакъв отговор. Ганзи погледна през рамо. Адам бе свалил слушалките си на врата и се бе привел през Блу, сочейки ѝ нещо през прозорчето. От местенето на седалката роклята на Блу се бе вдигнала донякъде и Ганзи видя дълъг, елегантен триъгълник от бедрото ѝ. Ръката на Адам беше подпряна на няколко сантиметра от крака ѝ, върху седалката, кокалчетата му — побелели от страха му от летене. Нямаше нищо особено интимно в начина, по който седяха, но нещо в тази сцена накара Ганзи да се почувства странно, като че ли бе чул някакво неприятно изявление, по-късно бе забравил конкретните думи, но не и начина, по който го бяха накарали да се почувства.

— Адам! — изкрещя Ганзи.

Приятелят му вдигна стреснатото глава и го погледна. После побърза да си сложи слушалките. И изрече в тях:

— Свършихте ли с разговора за чиниите на майка ви?

— Напълно. Къде трябва да отидем този път? Мислех си, че може би е добре да се върнем в църквата, където записах гласа.

Адам му подаде смачкан лист хартия.

Ганзи приглади хартията и откри върху нея грубо надраскана карта.

— Какво е това?

— От Блу.

Ганзи се вторачи изпитателно в нея, опитвайки се да разбере дали тя печели нещо, като ги насочва в погрешна посока. Очите ѝ дори не потрепнаха, издържайки погледа му. Той се обърна, разстла листа върху контролното табло пред себе си и отсече:

— Значи тук, Хелън!

Хелън направи вираж, за да тръгне в новата посока. Църквата, към която ги насочваше Блу, беше на около четирийсет минути път с кола от Хенриета, но при птичи полет беше едва петнайсет. Без тихото възклицание от страна на Блу Ганзи щеше да я подмине. Беше в руини, куха и обрасла с треволяк развалина. Около нея се виждаше тясна линия стар, много стар каменен зид, както и вдлъбнатина в земята, където някога се е издигала допълнителна стена.

— Това ли е? — попита той.

— Това е всичко, което е останало — отговори тя.

Нещо дълбоко в Ганзи изведнъж утихна и се вцепени.

— Какво каза?

— Че е в руини, но...

— Не, не! — прекъсна я той. — Повтори точно онова, което каза преди малко! Моля те!

Блу хвърли поглед на Адам, който само вдигна рамене.

— Не си спомням точно какво казах. Да не би да беше... Това е всичко, което е?

Това е всичко.

Това ли е всичко?

Ето какво е било! Ето какво през цялото време не му бе давало мира. Той знаеше, че познава този глас. Познаваше този местен акцент, познаваше тази напевност.

Гласът от записа беше на Блу.

Ганзи.

Това ли е всичко?

Това е всичко, което е.

— Не съм направена от гориво! — тросна се Хелън, като че ли вече го бе казала веднъж, но брат ѝ го беше пропуснал. А може и така да беше. — Кажете ми накъде да летя оттук нататък!

Какво означава това? За пореден път той усети върху себе си товара на отговорността, изпълнен с благоговение, с мисълта за нещо много по-голямо от него. И се изпълни едновременно със страх и очакване.

— Каква е посоката на лей линията, Блу? — попита Адам.

Блу, която беше поставила палец и показалец върху стъклото, сякаш измерваше нещо под себе си, отговори:

— Ето там! Към планината. Летете! Виждате ли онези дъбове? Църквата е върху една от точките, а друга точка е точно между дъбовете. Ако начертаем една въображаема права линия между тях, получаваме пътя!

Но щом в навечерието преди Деня на свети Марко бе говорил с Блу, какво би трябвало да значи това?

— Сигурна ли си? — това беше Хелън, с безстрастния ѝ глас на суперкомпютър. — Имам гориво само за още час и половина.

— Не бих го казала, ако не съм сигурна! — възропта възмутено Блу.

По устните на Хелън заигра лека усмивка и тя обърна хеликоптера в посоката, която сочеше момичето.

— Блу!

Това беше гласът на Ронан, за първи път, откакто се бяха качили в хеликоптера, и затова всички, включително и Хелън, обърнаха глави към него. Главата му беше наклонена по начин, който по наблюденията на Ганзи подсказваше за огромна опасност. В очите му сякаш се надигнаха остриета, когато се вторачи в Блу. И попита:

— Познаваш ли Ганзи отпреди?

Ганзи си спомни как Ронан се бе облегал на Прасето и прослушваше записана отново и отново.

Блу премина в отбранителна позиция под изпитателните им погледи. И с очевидна неохота изрече:

— Само по име.

Облакът се върху коленете си, преплел пръстите на ръцете си, Ронан се приведе към Адам, за да се приближи към Блу. Понякога можеше да бъде умопомрачително заплашителен.

— И как, ако смея да попитам, си научила името на Ганзи, преди да го познаваш лично?

Не можеше да не ѝ се признае на Блу — не отстъпи. Ушите ѝ бяха пламнали, но тя изрече смело:

— Първо на първо, махни се от лицето ми!

— Ами ако не го направя?

— Ронан! — намеси се Ганзи.

Ронан си седна обратно на мястото.

— Но аз бих искал да знам, все пак — продължи Ганзи. Имаше чувството, че олеква.

Блу сведе очи, придърпа няколко пласта от невъзможната си рокля в ръцете си и накрая изрече:

— Смятам, че е съвсем честно — посочи към Ронан. Изглеждаше ядосана. — Но *не това* е начинът да ме накарате да отговоря на каквото и да било въпрос! Ако още веднъж той навре лицето си в моето, ще ви оставя да си търсите онова нещо сами! Аз ще... Виж сега, ще ти кажа откъде знам името ти, ако ти ми обясниш какъв е онзи знак, който си нарисувал в дневника си!

— Защо преговаряме с терористи? — обади се жлъчно Ронан.

— И откога аз съм терорист? — извиси глас Блу. — Доколкото ми е известно, аз дойдох тук, за да ви дам нещо, което вие, момчета, искате, а сега се държите като кретени!

— Не всички — обади се Адам.

— Аз също не се държа като кретен — каза Ганзи. Чувстваше се крайно неприятно от мисълта, че тя може и да не го хареса. — Кажими кой е този знак, който искаш да ти обясня?

Блу протегна ръка към дневника и каза:

— Само минутка! Ще ти покажа какво имам предвид.

Ганзи й позволи отново да вземе дневника. Тя го разлисти и после го обърна, за да му покаже въпросния знак. На страницата се разказваше за артефакт, който той бе открил в Пенсилвания. Освен там, бе надраскал същия знак на още няколко места.

— Според мен това е човек, който преследва кола — заяви Ганзи.

— Не това. Това! — и тя посочи към една от другите драсканици.

* * *

— Това са лей линии.

Той протегна ръка към дневника. За един странен, свръхчувствителен миг осъзна колко строго следи тя всяко негово движение. Според него от вниманието й изобщо не убягна начинът, по който лявата му ръка се сключваше фамилиарно около кожените корици, как палецът и показалецът на дясната му ръка знаеха точно какъв натиск да окажат, за да придумат страниците да се разтворят там, където той искаше. Дневникът и Ганзи очевидно бяха стари познайници и той искаше тя да го разбере.

Това съм аз. Истинският аз.

Но нямаше желание да анализира причините за този свой импулс. Затова предпочете да се фокусира върху разлистването на дневника. Не му отне почти никакво време да открие търсената страница — карта на Съединените щати, прорязана от край до край с пресичащи се линии.

Прокара пръст по линията, който минаваше през градовете Ню Йорк и Вашингтон. Тази линия се пресичаше от втора, свързваща Бостън със Сейнт Луис. Третата минаваше хоризонтално през първите две, простирайки се от Вирджиния и Кентъки на запад. Винаги имаше нещо крайно удовлетворително в проследяването на тези линии, нещо,

което извикваше в съзнанието спомени за търсачи на съкровища или детски рисунки.

— Това са трите основни линии — изрече Ганзи. — Онези, които имат значение.

— В какъв смисъл?

— Каква част от дневника си прочела?

— Ами... известна част. Доста. Всъщност по-голямата част.

Без по-нататъшен коментар той продължи:

— Онези, които имат значение във връзка с откриването на Глендоуър. Линията, която пресича Вирджиния, е същата, която ни свързва с Обединеното кралство. Великобритания.

Тя подбели очи достатъчно драматично, за да бъде забелязана само от периферното му зрение.

— Много добре знам какво означава Обединеното кралство. Държавната образователна система не е чак толкова лоша.

Ето че пак бе успял да я обиди, при това без изобщо да го съзнава. Затова веднага изрече:

— Разбира се, че не. За другите две линии съществуват много съобщения за странни явления, регистрирани по тях. От... паранормален характер. Полтъргайсти, черни кучета и други подобни.

Но в случая колебанието му се оказа излишно — Блу не му се изсмя.

— Майка ми нарисува наскоро този знак — каза. — Лей линиите. Както и Ний... една от жените в нашия дом. Но те нямат представа какво означава. Знаят само, че е много важна фигура. Точно затова исках да знам.

— А сега си ти! — подкани я Ронан.

— Ами аз... видях духа на Ганзи — отговори веднага тя. — Никога досега не бях виждала дух. По принцип не виждам подобни неща, но точно тогава видях. Попитах те за името ти и ти ми каза: „Ганзи. Това е всичко, което е“. Всъщност това е една от причините, поради която днес дойдох с вас.

Този отговор задоволи напълно Ганзи — в крайна сметка тя бе дъщеря на ясновидка, а освен това разказът ѝ пасваше напълно на записа, който беше направил. Но въпреки това му се стори, че отговорът е само частичен.

— Къде го видя? — обади се пак Ронан.

— Докато си седях навън с една от моите полулели.

Това като че ли не задоволи напълно Ронан, защото той попита:

— А каква е другата ѝ половина?

— За бога, Ронан! — намеси се Адам. — Достатъчно!

Настъпи един разтеглен момент на напрегната тишина, през която единственият звук, който се чуваше, бе воят на хеликоптера. Ганзи си даваше сметка, че всички чакат неговата присъда. Дали е повярвал на обяснението ѝ, дали смята, че трябва да следват насоките ѝ, дали ѝ има доверие?

На записа беше нейният глас. И той като че ли нямаше голям избор. Онова, което си мислеше, но не искаше да го изрича пред Хелън, беше: *Ти си прав, Ронан, нещо наистина започва*. Мислеше си също така: *Кажми ми какво мислиш за нея, Адам? Кажми ми защо ѝ вярваш? Поне веднъж не ме карай да решавам сам! Защото не знам дали съм прав*. Но онова, което изрече на глас, беше:

— Искам от този момент нататък всеки от вас да бъде напълно искрен с останалите. Край на игричките! И това не се отнася само до Блу. Касае всички нас!

Ронан изрече:

— Аз винаги съм прям.

Адам отговори:

— О, човече, това е най-голямата лъжа, която някога си казвал!

А Блу каза:

— Окей.

Ганзи подозираше, че нито един от тях не е напълно искрен в отговорите си, но поне им беше казал съвсем ясно какво иска от тях. Понякога единственото, на което можеше да се надява, бе да се запише, че е казал нещо.

Слушалките замлъкнаха. Адам, Блу и Ганзи се втренчиха напрегнато през прозорците. Под тях се простираше зеленина и още зеленина, всичко с размерите на играчки и чудновато от тази височина, детски конструктор, състоящ се от кадифени полета и дървета с размерите на броколи.

— Какво търсим? — обади се по едно време Хелън.

— Обичайното — отговори Ганзи.

— Какво означава „обичайното“? — попита Блу.

В повечето случаи „обичайното“ се оказваше десетки акри нищо, но Ганзи отговори:

— Понякога лей линиите са отбелязани по начини, които са видими само от въздуха. Например във Великобритания някои от леите са отбелязани с коне, издялани в склоновете на скалите.

Веднъж Малъри го беше взел със себе си в малък, двуместен самолет и му бе показал Коня Уфингтън — тристаметров кон, издялан върху един от склоновете на голям варовиков хълм в Англия. Както всичко, свързано с лей линиите, и този кон не беше... обикновен. Беше разтеглен и стилизиран, елегантен, призрачен силует, представляващ по-скоро намек за кон, отколкото истинско изображение.

— Разкажи й за Наска — промърмори Адам.

— О, вярно — кимна Ганзи.

Въпреки че Блу бе прочела голяма част от дневника, имаше още много други неща, които Ганзи не беше включил в него, а за разлика от Ронан, Адам и Ноа тя не бе живяла техния живот през последната година. И внезапно се оказа адски трудно да не се развълнува от мисълта, че трябва да й разкаже всичко. Историята винаги звучеше много по-реална, когато изложеше всички факти едновременно.

— В Перу — започна той — има стотици линии, издълбани в земята във формата на неща като птици, маймуни, хора и въображаеми същества. Те са на хиляди години, но придобиват смисъл само от въздуха. От самолет. Твърде големи са, за да бъдат разпознати от земята. Когато стоиш точно до тях, приличат просто на груби пътеки.

— А ти си ги видял лично — кимна Блу.

Когато Ганзи бе зърнал с очите си линиите Наска, масивни, странни и симетрични, бе разбрал, че няма да бъде в състояние да се откаже от търсенето си, докато не открие Оуайн Глендоуър. Първото, което го бе поразило, бяха мащабите на тези линии — десетки и стотици метри чудати рисунки наред пустинята. Прецизността им беше шокираща. Отличаваха се с математическо съвършенство, бяха безпогрешни в симетрията си. Най-силно от всичко обаче се бе оказало емоционалното им въздействие, онази загадъчна, първична болка, която отказваше да го освободи. Ганзи разбра, че не би могъл да продължи да живее, докато не узнае какво *означават* тези линии.

Но това беше единствената част от търсенето на Глендоуър, която той като че ли никога не бе в състояние да обясни на останалите.

— Ганзи — обади се Адам, — какво е това? Ето там!

Хеликоптерът забави скорост и четиримата пътници проточиха вратове. Вече бяха навлезли дълбоко в недрата на планината и земята се бе надигнала, за да ги посрещне. Вълна след вълна мистични зелени гори прииждаха към тях, отгоре се спускаше безбрежно тъмно море. Ала сред склоновете и долчинките се открояваше обширно, покрито със зелен килим поле, изпъстрено с бледи линии.

— Образуват ли някаква фигура? — извика Ганзи. — Хелън, спри! *Спри!*

— Да не си мислиш, че това е велосипед? — срязва го Хелън, но хеликоптерът престана да се движи напред.

— Вижте, вижте! — възкликна Адам. — Онова там е крило. А по-нататък има човка! Може би птица?

— Не просто птица — обади се Ронан със студен, равен глас. — Това е гарван.

Бавно, но сигурно фигурата започна да се очертава пред погледа на Ганзи, излизаща от буйно израсналата трева. Да, наистина беше птица — с леко приведена напред глава и криле, сякаш притиснати между страниците на книга, разтворени във ветрило опашни пера и стилизирани нокти на краката.

Ронан беше прав. Дори и стилизирани, куполът на главата, широката извивка на човката и бухналите пера на врата недвусмислено сочеха, че птицата е гарван.

Кожата му настръхна.

— Свали хеликоптера! — извика Ганзи.

— Нямам право да се приземявам върху частна собственост — отговори Хелън.

Той погледна умолително сестра си. Трябваше да запише координатите, които сочеше системата за глобално позициониране. Трябваше да направи снимка за архива си. Трябваше да скицира фигурата в дневника си. Но повече от всичко останало имаше нужда да докосне линиите на птицата и да ги превърне в реалност в главата си.

— Хелън, само две секунди!

Погледът, с който го дари тя в отговор, беше многозначителен от онзи тип снизходителни погледи, който би могъл да причини спорове, ако той беше по-малък и не умееше да се контролира.

— Ако собственикът на земята ме завари там и реши да повдигне обвинение, може да изгубя разрешителното си за управление! — промърмори тя.

— Две секунди, моля ти се! Нали видя? На километри оттук няма никого, няма дори къщи!

Хелън впери очи напред и изрече бавно:

— След два часа трябва да бъда при мама и татко!

— Две секунди!

Накрая тя завъртя очи и се отпусна назад в седалката си. Поклати глава и хвана лоста за управление.

— Благодаря ти, Хелън! — обади се Адам.

— Две секунди! — отговори мрачно тя. — Ако не сте готови, излитам без вас!

Хеликоптерът се приземи на петнайсет метра от сърцето на странния гарван.

ДВАЙСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

В мига, в който хеликоптерът докосна земята, Ганзи изскочи от кабината и закрачи собственически във високата до кръста трева, следван плътно от Ронан. През отворената врата Блу го чу да изрича името на Ноа в телефона, преди да повтори координатите на полето, които сочеше джипиес системата. Излъчваше енергия и могъщество, същински крал в своя замък.

Блу, от друга страна, се движеше малко по-бавно, поради ред причини. След полета краката ѝ бяха станали като желе. Не беше много сигурна дали решението ѝ да не каже на Ганзи цялата истина около навечерието на Деня на свети Марко е правилно. И се тревожеше да не би Ронан да се опита отново да я заговори.

Но наред тази горска поляна ухаеше божествено — на свежа трева и дървета, както и на вода, която не се виждаше, но беше в изобилие. Блу си каза, че би живяла на подобно място до края на живота си. Застанал до нея, Адам заслони очи с ръка. Тук изглеждаше като у дома си, косата му беше в същото безцветно кафяво като връхчетата на старата трева и май беше много по-красив, отколкото Блу си го спомняше. Припомни си как преди да се качат в хеликоптера, бе хванал ръката ѝ и се замисли дали би ѝ харесало той пак да го направи.

— Оттук линиите са почти невидими! — възкликна с известна изненада той. И беше прав, разбира се. Въпреки че и Блу продължаваше да вижда гарвана, дори докато се приземяваха, истината бе, че каквато и географска особеност да образуваше тази форма, оттук бе напълно скрита от тях. — И все така мразя да летя. Извинявам се за Ронан.

— Това с летенето не беше чак толкова лошо — отговори Блу. Всъщност, като се изключи Ронан, полетът ѝ беше харесал — особеното усещане, че се носиш в много шумен балон, в който всички посоки бяха възможни. — Мислех си, че ще бъде по-зле. Може би

просто трябва да се отпуснеш, не мислиш ли? Що се отнася до Ронан...

— Той е питбул — каза Адам.

— Познавам и сладки питбули — отбеляза тя. Едно от кучетата, които разхождаше всяка седмица, беше бял питбул на черни петна, който имаше такава сладка усмивка и благ нрав, че би разтопил сърцето на всеки.

— Обаче той е от онзи вид питбули, които влизат във вечерните новини. Ганзи се опитва да го превъзпита.

— Колко благородно!

— Така се чувства по-добре със себе си.

Блу не се и съмняваше.

— Понякога се държи адски високомерно — отбеляза.

Адам сведе очи към земята и промърмори:

— Не го прави нарочно. Всичко е от тази негова проклета синя кръв.

Канеше се да каже още нещо, когато из полето се понесе възторжен вик.

— *ЧУВАШ ЛИ МЕ, ГЛЕНДОУЪР? ИДВАМ ДА ТЕ ОТКРИЯ!*

Звънкият, наелектризиран от вълнения глас на Ганзи се понесе над покритите с гори склонове, обграждащи полето. Адам и Блу го завариха застанал в средата на разчистена, почти бяла пътека, с разперени встрани ръце и отметната назад глава, крещящ във въздуха. Устните на Адам изобразиха беззвучната форма на смеха.

Ганзи се ухили и на двамата. Беше невъзможно да му се устои, когато изглеждаше по този начин — блестящи редици красиви, снежнобели зъби, обичайно лице за скъпа колежанска брошура.

— Черупки от стриди — отбеляза, след което се наведе и вдигна един от бледите предмети, които покриваха пътеката. Фрагментът беше чисто бял, с изтъркани, изтъпени ръбове. — Ето какво образува гарвана! Същото, което използват за пътищата долу, в региона на прилива. Черупки от стриди върху гола скала. Какво ще кажете за това, а?

— Бих казал, че да донесеш толкова много черупки от стриди от брега не е никак лесна работа — отговори Адам. — Освен това смятам, че Глендоуър също трябва да е дошъл откъм брега.

Вместо отговор Ганзи насочи пръст към Адам.

Блу сложи ръце на кръста си и подметна:

— Значи вие мислите, че в Уелс са сложили тялото на Глендоуър в лодка, преплували са целия океан, за да стигнат до Вирджиния, а после са го донесли в планината. Но защо?

— Заради енергията — отговори Ганзи. Бръкна в раницата си и извади оттам малка черна кутия, която приличаше на много малък акумулатор за кола.

— Какво е това? — попита Блу. — Изглежда скъпо.

Докато се занимаваше с бутоните и ключовете на уреда, Ганзи отговори:

— Това е уред за измерване на електромагнитното поле. Следи енергийните нива. Някои използват подобни неща при лов на духове. Предполага се, че в близост до призрак или дух показанията на уреда скачат. Същото става и в близост до всеки друг енергиен източник, примерно лей линия.

Блу се загледа смръщено в машинката. Според нея кутия, която регистрира наличието на магия, обиждаше както притежателя на кутията, така и магията.

— И ти, разбира се, няма как да не притежаваш такава електромагноретична джаджа. Защото всички си имат такива.

Без да обръща внимание на сарказма ѝ, Ганзи вдигна уреда над главата си, като че ли викаше извънземни.

— Смяташ, че не е нормално ли? — попита.

Тя усещаше, че той очаква от нея да му каже, че не е нормално, затова отговори:

— Е, сигурна съм, че е нормално или поне в някои кръгове.

Той като че ли се пообиди, но като цяло вниманието му бе съсредоточено върху уреда, на който скоро проблеснаха леко две червени лампички. После изрече:

— Нямам нищо против да съм част от тези кръгове. Та както вече казах — енергия. Едно от имената за лей линиите е пътят на...

— Мъртвите — прекъсна го Блу. — Да, знам.

Той я изгледа доволно и покровителствено, сякаш тя бе най-добрата му ученичка.

— Е, слушам те! Очевидно знаеш повече от мен.

Както винаги, говореше с царствения си, образован акцент на стари пари от Вирджиния и Блу усети речта си като твърде непохватна

в сравнение с неговата.

— Знам само, че мъртвите пътуват в прави линии — изрече. И че някога са носели труповете в прави линии към църквите, за да ги погребат. По протежение на онова, което вие наричате леи. Смятало се е за много лоша поличба да ги отнасят по някакъв друг път, по който те не са избрали да пътуват като духове.

— Точно така — кимна той. — Значи логичното заключение е, че в линията има нещо, което подсилва или защитава мъртвия. Душа на Неговия... *анимус*. Същината му.

— Ганзи, престани! — намеси се Адам за голямо облекчение на Блу. — Надали много хора знаят какво е „същина“.

— Онова, което е, Адам! И толкова. Онова, което прави човека такъв, какъвто е. Мисля, че ако преместят Глендоуър от пътя на мъртвите, магията, която го държи заспал, ще бъде разрушена.

— Искаш да кажеш — вметна Блу, — че ако го изместят от линията, той вече завинаги ще умре.

— Точно така — кимна Ганзи.

Мигащите светлилки на машинката бяха започнали да стават по-ярки, водейки ги към човката на гарвана и към линията от дървото, където вече ги чакаше Ронан. Блу вдигна ръце нагоре, защото на места тревата ѝ стигаше почти до гърдите.

— И защо просто не са го оставили в Уелс? — попита. — Не е ли там мястото, където биха искали той да се събуди и да бъде отново герой?

— Имало е въстание и той е бил смятан за предател на английската корона — поясни Ганзи. Лекотата, с която започна историята, докато крачеше през високата трева, вдигнал уреда високо над главата си, подсказа на Блу, че я е разказвал множество пъти. — Глендоуър, или Глиндур на уелски, се е борил срещу англичаните години наред. Цялата онази битка между благородни фамилии, всяка от които вярна на различни господари, е била много грозна. Накрая английският крал сложил край на уелската съпротива. И Глендоуър изчезнал. Ако англичаните са знаели къде е той, независимо дали жив или мъртъв, със сигурност не биха се отнесли към тялото му така, както биха искали уелците. Чувала ли си за наказанието да те обесят, одерат и нарежат на парчета?

— Колкото разговор с Ронан ли е болезнено? — подметна Блу.

Ганзи хвърли поглед на Ронан, който едва се различаваше между дърветата. Адам едва успя да преглътне смеха си.

— Зависи от това дали Ронан е трезвен — отговори Ганзи.

— Но какво прави той там все пак? — попита Адам.

— Пикае.

— Кой, ако не един Линч, може да оскверни подобно място само минути, след като се е появил! — промърмори Адам.

— Да оскверни ли? О, не! Той просто си маркира територията!

— В такъв случай притежава по-голяма част от Вирджиния, отколкото баща ти.

— Знаеш ли? Сега, като се замисля, не си спомням някога да е използвал вътрешна тоалетна — отбеляза Ганзи.

Всичко това звучеше много мъжествено и в стил „Алионби“, това обръщение един към друг с фамилните имена и подхвърляне на закачки относно уринарните им навици. Но на Блу вече ѝ идваше в повече, затова реши да ги върне на темата за Глендоуър, като попита:

— Наистина ли са били готови да положат толкова много труд, за да го скрият?

— Естествено — отговори Ганзи. — Да не забравяме Нед Кели!

Изрече това безсмислено твърдение толкова спокойно и прозаично, че Блу изведнъж се почувства като пълна глупачка, сякаш държавната образователна система действително не беше на нивото на частните училища.

А после, поглеждайки Блу, Адам подхвърли:

— Никой няма представа кой е този Нед Кели, Ганзи!

— Така ли? — възкликна Ганзи толкова невинно, че Блу най-сетне повярва на Адам, че високомерното му държание не е нарочно. — Ами, Нед е бил австралийски престъпник. Когато британците го заловили, сторили ужасни неща с тялото му. Доколкото ми е известно, началникът на полицията доста дълго държал главата му на бюрото си в ролята на преспание. Та представете си само какво биха сторили враговете на Глендоуър с тялото му! Следователно, ако са искали да имат някаква надежда, че великият им крал някой ден ще бъде събуден, уелсите надали биха позволили някой да се гаври с тялото му!

— Но защо точно в планините? — продължи да разпитва Блу. — Защо не директно на брега?

Този въпрос като че ли напомни на Ганзи за нещо, защото, вместо да ѝ отговори, се обърна към Адам.

— Обадох се на Малъри за ритуала, да разбера дали се е опитал да го направи. Според него ритуалът не може да бъде изпълнен където и да е по лей линията. Трябва да се направи в „сърцето“ ѝ, там, където енергията е най-силна. Та това ме наведе на мисълта, че вероятно именно на такова място са оставили и Глендоуър.

— Ами *твоята* енергия? — обърна се Адам към Блу.

— Моля? — изгледа го изненадано тя.

— Каза, че усилваш нещата за останалите екстрасенси — поясни Адам. — За енергия ли става въпрос?

Блу се изпълни с идиотско задоволство, че той си спомня, и с още по-идиотско задоволство, че се бе обърнал към нея, а не към Ганзи, който в момента размахваше ръце, за да прогони насекомите от лицето си, и чакаше отговора ѝ.

— Да, мисля, че е точно това — отговори тя. — Като че ли усилвам нещата, които имат нужда от енергия. Аз съм нещо като ходеща батерия.

— Ти си масата в „Старбъкс“, на която всеки иска да седне — отбеляза замислено Ганзи, продължавайки напред.

— Моля? — запримигва неразбиращо Блу.

— Масата до контакта — поясни през рамо Ганзи. После постави уреда си до ствола на едно от дърветата и започна да следи с интерес резултата.

Адам погледна Блу и поклати глава, а на Ганзи рече:

— Онова, което имам предвид, е, че тя може да превърне всяка една част от лей линията в място, подходящо за ритуала. Хей, да не би да влизаш в гората? Ами Хелън?

— Не са минали две секунди — промърмори Ганзи, въпреки че вече бяха минали много повече. — Но тази идея за енергията определено ми харесва. Обаче има един проблем — възможно ли е енергията на *твоята* батерия да се изчерпи, Блу? Имам предвид от неща, различни от разговорите за проституция?

Тя не удостои коментара му с непосредствен отговор. Мислеше си за думите на майка си, че няма защо да се страхува от мъртвите, и за това, че Нийви не беше много убедена. Наблюдението в църквата

определено ѝ бе *отнело* нещо, така че бе много вероятно да има и по-лоши последици, които тепърва ѝ предстои да открие.

— Хмм, интересно — промърмори Ганзи и обкрачи миниатюрен поток в края на горичката. Беше по-скоро малко вода, избила на повърхността от някакъв подземен източник, от която тревата беше подгизнала. Но вниманието на Ганзи беше приковано изцяло върху уреда за отчитане на електромагнитни честоти, който държеше директно над водата. Стрелката му бе отхвъркнала до най-високата стойност.

— Хелън! — изръмжа предупредително Адам. Ронан се бе присъединил отново към тях и сега и двете момчета гледаха по посока на хеликоптера.

— Казах, че това е *много интересно!* — повтори Ганзи.

— А аз казах „Хелън“!

— Само още два метра!

— Ще се ядоса!

По лицето на Ганзи заигра пакостлива усмивка и Блу веднага разбра, че Адам не е в състояние да се противопостави на приятеля си.

— Предупреден си! — изрече само той.

Поточето се процеждаше лениво откъм дърветата, извирайки между два големи храста кучешки дрян. Водени от Ганзи, всички тръгнаха по течението му и навлязоха в гората. Още на втората крачка температурата падна с няколко градуса. Блу не си бе давала сметка колко силно е жуженето на насекомите, докато то не бе заменено от инцидентен писък на птица откъм клоните на дърветата. Това беше красива, стара гора от масивни дъбове и ясени, впили корени сред напукани каменни плочи. Между скалите извираше буйна папрат, по кората на дърветата растеше свеж мъх. Въздухът бе напоен с аромат на зеленина, растеж и вода. Между листата в короните на дърветата играеше златиста светлина. Всичко бе живо, пълно с живот.

— Прекрасно! — възкликна Блу, поемайки си дълбоко дъх.

Коментарът бе отправен към Адам, не към Ганзи, но с периферното си зрение тя забеляза, че Ганзи я поглежда през рамо. Ронан вървеше до него необичайно утихнал, застанал някак си в отбранителна позиция.

— Какво търсим всъщност? — обади се Адам.

С уреда, който го водеше по посока на разширяващия се поток, Ганзи беше като хрътка. Движещата се вода вече бе станала твърде широка, за да бъде обкращена, и течеше в корито от дребни камъчета, остри парчета скала и, колкото и да не бе за вярване, тук-там черупки от стриди.

— Каквото сме търсили винаги — обади се Ганзи.

— Хелън ще побеснее! — предупреди го Адам.

— Ако толкова побеснее, ще ми изпрати есемес — отсече Ганзи.

И за да му докаже, извади телефона от джоба си. А после: — О, не! Няма сигнал!

Предвид планинската местност, в която се намираха, липсата на мобилен сигнал не бе изненадваща, обаче Ганзи се закова на място. И докато четиримата се подредиха в неравен кръг, той започна да преглежда менюто на телефона си. Уредът в другата му ръка вече светеше в кървавочервено. Гласът му прозвуча почти неземно, когато попита:

— Някой от вас носи ли часовник?

За Блу почивните дни от седмицата не бяха време за следене на точния час, така че тя не носеше. Ронан носеше единствено вечните си кожени каишки. Само Адам вдигна ръката си — той носеше евтин на вид часовник с още по-евтина каишка.

— Аз нося — изрече замислено, — но като че ли е спрял.

Без да казва нищо повече, Ганзи обърна дисплея на телефона си към тях. Беше поставен на часовник и на Блу ѝ отне известно време, докато си даде сметка, че нито една от стрелките на този часовник не помръдва. После дълго време четиримата просто стояха и не отлепяха погледи от стрелките на този часовник. Сърцето на Блу отброяваше всяка секунда, която часовникът пропускаше.

— Дали е, защото... — започна Адам, но после спря. И пак опита:

— Да не би електричеството в него да се влияе от енергията на линията?

— А твоят часовник? — сряза го презрително Ронан. — Твоят *механичен* часовник?!

— Вярно — кимна Ганзи. — Иначе телефонът ми работи. Единствено времето е... Чудя се дали не е...

Ала отговори липсваха и всички знаеха това.

— Искам да продължим! — отсече изведнъж Ганзи. — Още мъничко навътре в гората.

Изчака, за да чуе дали някой няма да поиска да го спре. Никой не каза нищичко и той тръгна напред, стъпвайки върху голяма каменна плоча, следван плътно от Ронан. Адам погледна въпросително Блу, питайки я с очи: „Добре ли си?“.

Тя наистина беше добре, но по начина, по който беше, преди да се качи в хеликоптера. Не че се беше уплашила от ярко примигващите лампички на уреда за електромагнитни честоти или от отказващия да работи часовник на Адам — просто тази сутрин, докато се събуждаше, не бе очаквала в същия този ден да попадне на място, където времето вероятно бе спряло.

Блу протегна ръка.

Адам я пое без всякакво колебание, като че ли през цялото време я бе очаквал да го направи. А после тихичко и само на нея прошепна:

— Сърцето ми бие като лудо!

Странното бе, че не вплетените му в нейната ръка пръсти бяха онези, които я разтърсиха най-силно, а мястото, където топлите им китки се срещаха над дланите им.

„Налага се да му кажа, че не трябва да ме целува“ — помисли си тя.

Но все още не. Точно сега единственото ѝ желание бе да усеща кожата му до своята кожа, пулсовете и на двамата — забързани и несигурни.

Хванати ръка за ръка, те започнаха да се катерят след Ганзи. Дърветата ставаха все по-големи и по-големи, някои от тях преплетени едно в друго, образуващи стволоче като замъци, с кулички и бойници. Балдахинът на пищните корони се извисяваше високо над главите им, шумолящ и изпълнен с почитание. Всичко беше зелено, зелено, зелено. Някъде пред тях се чуваше плиск на вода.

В един кратък миг на Блу ѝ се стори, че долавя музика.

— Ноа?

Гласът на Ганзи прозвуча безнадеждно. Беше спрял до могъщ бук и се оглеждаше неуверено. Когато го настигнаха, Блу забеляза, че бе спрял край брега на планински извор, подхранващ потока, който следваха. Изворът беше с дълбочина само няколко сантиметра, бистър

като сълза. Водата беше толкова прозрачна, че просто подканяше да бъде докосната.

— Стори ми се, че чух... — започна Ганзи, но не довърши, изведнъж забелязал хванатите ръце на Адам и Блу. И по лицето му отново се изписа озадаченост от тази сцена. Адам стисна ръката ѝ по силно, макар, според нея, да не си даваше сметка какво прави.

Това също беше вид безсловесен разговор между момчетата, макар надали някой от тях знаеше какво се опитва да каже.

Накрая Ганзи се обърна отново към изворчето. Индикаторът на уреда в ръката му беше буквално почернял. Той приклепна и плъзна свободната си ръка по повърхността на водата. Пръстите му бяха разперени, на милиметри от повърхността. Под ръката му водата се раздвижи и потъмня и Блу осъзна, че там има хиляди миниатюрни рибки. Те проблясваха в сребристо и черно, докато се движеха, устремени към бледата сянка, която хвърляше той.

Адам изрече:

— Откъде са се взели тези риби тук?

Потокият, който бяха проследили в гората, беше прекалено плитък за риба, а изворот, до който бяха стигнали, изглеждаше като да се подхранва от дъждовете от високите части на планината. А рибата не падаше от небето.

Ганзи отговори:

— Нямам представа.

Рибките се гмуркаха една под друга, отдадени на непрестанно движение, миниатюрни енигми. И на Блу отново ѝ се стори, че чува музика, но когато вдигна очи към Адам, реши, че вероятно е бил просто звукът от дишането му.

Ганзи ги погледна в очите и по изражението му тя разбра, че той е влюбен в това място. Видимото му изражение излъчваше нещо ново — не чистата и неподправена радост от намирането на лей линията или пакостливото удоволствие от това да дразни Блу. В изражението му Блу разпозна необяснимото щастие, което идваше от това да обичаш нещо, без да знаеш защо го обичаш, онова странно щастие, което понякога беше толкова могъщо, че тежеше като тъга. Същото чувство, което изпитваше и тя, когато вдигаше очи към звездите.

И изведнъж, просто ей така, той заприлича още повече на онзи Ганзи, когото тя бе зърнала в църковния двор, и Блу осъзна, че няма

сили да продължи да го гледа.

Издърпа ръката си от ръката на Адам и се приближи до бука, до който бе застанал Ганзи. Прескочи много внимателно подалите се над земята преплетени корени на дървото и постави длан върху гладката, сива кора. Също като бука в задния двор на къщата ѝ, и кората на този бук беше студена като зима и странно успокояваща.

— Адам!

Това беше гласът на Ронан и тя чу стъпките на Адам как се насочват предпазливо и бавно покрай извора в неговата посока. Звукът на счупени съчки затихна с отдалечаването му.

— Не мисля, че тези риби са реални — изрече тихо Ганзи.

Изявлението беше толкова абсурдно, че Блу се обърна, за да го погледне. Бе започнал да потапя ръката си в извора и да я вади, наблюдавайки внимателно водата.

— Мисля, че са тук, защото аз си помислих, че трябва да има риби — допълни той.

— Окей, Господи! — подметна саркастично Блу.

Той пак размърда ръка във водата и тя за пореден път видя стрелкащите се насам-натам рибки. Макар и колебливо, той продължи:

— Какво беше онова нещо, което каза онази жена на сеанса? С дългата коса? Каза, че всичко било във... възприятието? Или май беше намерението?

— Персефона. Да, намерението. Но то е за картите — отговори Блу. — Това е при гадаене, когато допускаш някого в главата си, за да виждаш модели от миналото и бъдещето. Не и за риби! Как е възможно намерението да влияе върху рибите? Животът не идва по поръчка!

— Какъв цвят бяха рибите, когато пристигнахме? — попита той.

— Бяха в сребристо и черно или поне така изглеждаха в отражението — Блу разбираше, че Ганзи бе започнал да търси знаци за необяснима магия, но не възнамеряваше да му се поддаде толкова лесно. Синьото и кафявото също биха могли да изглеждат като черно или сребристо, в зависимост от светлината. И въпреки това тя се приближи до него, прикляквайки във влажната трева край изворчето. Под сянката на ръката му рибите бяха до една тъмни и неопределени на цвят.

— Наблюдавах ги и се чудех как са се озовали тук, а после си спомних, че има един вид пъстърва, която обикновено живее в по малките планински потоци — продължи Ганзи. — Ако не се лъжа, викат ѝ дива планинска пъстърва. Реших, че така нещата вече придобиват някакъв смисъл. Може да са били донесени от човек в този извор или в извор, който е по-нагоре по потока. Ето такива неща си мислех. Планинската пъстърва е сребриста отгоре и червена отдолу.

— *Окей!* — натърти тя.

Протегнатата ръка на Ганзи застина във въздуха.

— Кажи ми, че когато пристигнахме тук, в извора нямаше червени рибки!

Когато тя не отговори, той я погледна. Тя поклати глава. При пристигането им рибките със сигурност не бяха червени.

Той дръпна бързо ръката си.

Миниатюрният рибен пасат се стрелна, за да потърси убежище, но не и преди Блу да забележи, че всяка една от рибките е в сребристо и червено.

И не просто неясно червено, а яркочервено, червено като залеза, червено като сън. Като че ли никога не са били никакъв друг цвят.

— Не разбирам — прошепна тя. Но нещо в нея болеше, като че ли всъщност разбираше, но не можеше да го облече в думи, не можеше да обвие мислите си около него. Имаше чувството, че е част от съня, който сънуваше това място, или че то е част от нейния сън.

— Аз също не разбирам.

И двамата извърнаха едновременно глави към звука на гласа, който идваше вляво от тях.

— Това Адам ли беше? — попита Блу. Изглеждаше странно да пита такова нещо, но тук нищо не беше ясно определено.

И после отново чува гласа на Адам, този път по-ясно. Той и Ронан стояха от другата страна на изворчето. Точно зад него имаше голям дъб. В ствола на дъба зееше изгнила кухина с размерите на човек. В извора в краката им се виждаше отражението на дървото и на Адам — огледалният образ беше много по-студен и дистанциран, отколкото реалният.

Адам разтри енергично целите си ръце, сякаш бяха замръзнали. Ронан стоеше до него и гледаше през рамо към нещо, което Блу не виждаше от мястото, където се намираше.

— Елате тук! — подкани ги Адам. — Застанете в кухнята на това дърво и ми кажете, че не съм започнал да си губя ума!

Местният му акцент беше станал много силен, което, както Блу вече бе започнала да разбира, ставаше само тогава, когато той бе прекалено притеснен, за да успее да го скрие.

Блу надникна в хралупата на дъба. Точно както всички дупки в дървета, и тази изглеждаше влажна, неравна и черна, а дървесният лишей в нея продължаваше да дълбае кората, разширявайки кратера. Ръбовете на входа бяха тънки и назъбени, което превръщаше оцеляването на дървото толкова време в истинско чудо.

— Добре ли си? — попита Ганзи.

— Затворете очи — каза им Адам. Бе скръстил ръце пред гърди, стискайки здраво бицепсите си. Начинът, по който дишаше, напомни на Блу събуждането след кошмар — биещо като лудо сърце, невъзможност за поемане на дъх, крака, които болят от преследване, в което всъщност не си участвал. — След като влезете вътре, разбира се.

— Ти влиза ли там? — обърна се Ганзи към Ронан, който поклати глава.

— Той само ми посочи дървото — поясни Адам.

— За нищо на света не влизам там! — отсече с равен глас Ронан. Изрече го така, че прозвуча като принцип, а не като признак на слабост, точно както бе прозвучал и отказът му да си изтегли карта по време на сеанса.

— Аз нямам нищо против да вляза! — намеси се Блу.

Беше ѝ трудно да си представи, че може да се уплаши, когато е обградена от едно дърво, независимо колко странна би могла да изглежда гората около него. Пристъпи в кухнята и се обърна с лице към външния свят. Въздухът в голямата дупка миришеше на влага и затворено пространство. Беше топло и макар Блу да бе наясно, че това трябва да се дължи на процеса на гниене, не можа да се отърси от усещането, че дървото е топлокръвно същество като нея.

Отвън, пред дървото, Адам продължаваше да стои с ръце, кръстосани пред гърди. „Какво, според него, би могло да се случи тук?“

Тя затвори очи. И почти моментално усети миризмата на дъжд — но не уханието на предстоящ дъжд, а живия, носещ се из въздуха аромат на буря, която се разразяваше точно в този момент, волното

дихание на вятър, носещ се през вода. А после осъзна, че нещо докосва лицето ѝ.

Когато отвори очи, едновременно се намираше и в тялото си, и го наблюдаваше отстрани, но изобщо не беше в близост до кухнята в дъба. Онази Блу, която се намираше пред нея, стоеше на няколко сантиметра разстояние от момче в униформа на „Алионби“. Раменете му бяха леко отпуснати, подгизнали от дъжд. И именно неговите пръсти бяха онова, което бе докоснало лицето ѝ. Той докосна бузите ѝ с опакото на дланта си.

По лицето на другата Блу се стичаха сълзи. Но благодарение на някаква странна магия, самата Блу също ги чувстваше върху лицето си. Усещаше също така и онази болезнена скръб, която бе почувствала в църковния двор, тъгата, която беше по-силна от нея. Сълзите на другата Блу изглеждаха безкрайни. Сълзите се ронеха една след друга, всяка следваща, минаваща по пътеката на предходната по бузите ѝ.

Момчето с пуловера от „Алионби“ отпусна чело върху нейното. Тя почувства допира на кожата му върху своята и внезапно долови ухание на мента.

„Всичко ще бъде наред — каза Ганзи на другата Блу. Тя разбираше, че той се страхува. — Всичко ще бъде наред!“

И колкото и невъзможно да изглеждаше, Блу си даде сметка, че другата Блу всъщност плаче, защото обича Ганзи. И че причината, поради която Ганзи я докосва така, толкова внимателно с пръстите си, е, защото той е наясно, че целувката ѝ може да го убие. Тя усещаше колко силно копнее другата Блу да го целуне и същевременно колко се ужасява. И макар да не схващаше как става това, реалните ѝ, настоящи спомени, с които влезе в кухнята на дървото, бяха затъмнени от други фалшиви спомени за почти докосващите им се устни, за живот, който онази, другата Блу, вече е изживяла.

„Окей, готов съм! — изрече Ганзи с леко хриплив глас. — Блу, целуни ме!“

Разтърсена до дъното на душата си, Блу отвори очи — и този път наистина. И отново видя мрака на хралупата около себе си, и долови миризмата на гнило дърво. Коремът ѝ се беше свил от призрачната скръб и копнежа, които бе изпитала във видението си. Беше обърквана и смутена, а когато излезе от дървото, не успя да събере сили да погледне Ганзи.

— Е? — попита той.

— Има... нещо — смотолеви тя.

И тъй като тя не се впусна в подробности, той моментално зае мястото ѝ в хралупата.

Преживяното там изглеждаше толкова реално! Това бъдещето ли беше? Или някакво алтернативно бъдеще? Или просто сън наяве? Блу не можеше да си представи, че от всички мъже по света ще се влюби точно в Ганзи, но в онова видение това развитие на нещата бе изглеждало не само напълно възможно, но и неоспоримо.

Когато Ганзи влезе в хралупата на дъба и се обърна, Адам хвана ръката ѝ и я дръпна към себе си. Не беше особено мил, но според нея не бе искал и да бъде груб. Но определено се стресна, когато той изтри лицето ѝ с опакото на дланта си — тя бе плакала с истински сълзи.

— Искам да знаеш — прошепна ѝ напрегнато той, — че никога не бих сторил подобно нещо! Онова там не беше реално! Никога не бих му причинил подобно нещо!

Пръстите му бяха стиснали здраво ръката ѝ и тя го усети, че трепери. Примигна срещу него и изтри сълзите си. Трябваше ѝ известно време, докато осъзнае, че той трябва да е видял нещо съвсем различно от онова, което бе видяла тя.

Но ако го попиташе какво е видял, след това трябваше да му разкаже и своето видение.

Ронан ги гледеше втренчено и изпитателно така, като че ли знаеше какво се бе случило в дървото, въпреки че изобщо не бе прекрачвал в кухнята му.

На няколко крачки от тях, в хралупата, Ганзи стоеше със сведена глава. Приличаше на статуя в църква, стиснал ръце пред гърди. Точно в този момент изглеждаше като мъдрец от древността, с арката на дървото над главата му и клепки, които бяха безцветни сред сенките. Беше самият себе си, но беше и нещо друго — онова друго, което Блу бе забелязала за първи път у него по време на сеанса на момчетата, онова усещане за *отвъдност*, за *нещо много повече*, и то личеше с невероятна сила от онзи неподвижен портрет на Ганзи, поставен в рамката на огромното дърво.

Адам извърна очи и едва сега Блу разбра какво означава изражението му — срам. Каквото и да му бе поднесло видението му в

кухото дърво, той беше сигурен, че Ганзи също го вижда в момента, и не можеше да го понесе.

Очите на Ганзи се отвориха рязко.

— Какво видя? — попита веднага Блу.

Той наклони глава — бавен, мечтателен жест. И отвърна:

— Видях Глендоуър.

ДВАЙСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Както ги бе предупредил Адам, не им беше отнело две секунди да проучат гарвана, издълбан в земята, да проследят поточето и гората, да гледат как рибите променят цвета си, да открият дърво на виденията и да се върнат при Хелън.

Според часовника на Ганзи това им бе отнело седем минути.

Хелън беше бясна. Когато Ганзи ѝ беше казал, че седем минути са си истинско чудо, защото би трябвало да са повече от четирийсет, би дал началото на такъв спор, че Ронан, Адам и Блу си бяха свалили слушалките, за да оставят брата и сестрата да се изяснят. Без слушалките, разбира се, тримата пътници на задната седалка бяха лишени от силата на словото. Това би трябвало да породи неловка тишина, но в действителност се оказа, че без разговори е много по-лесно.

— Но това е невъзможно! — възкликна Блу в мига, в който хеликоптерът се бе отдалечил достатъчно от паркинга пред Монмът, за да се чуват. — Не е възможно времето да е спряло, докато бяхме в гората!

— Но не и невъзможно — отвърна Ганзи, насочвайки се към сградата. Дръпна рязко входната врата и изкрещя към мрачното стълбище: — Ноа, вкъщи ли си?

— Напълно вярно — обади се Адам. — Според теорията за лей линиите времето по тях би могло да бъде доста разтегливо понятие.

Това беше един от най-често съобщаваните ефекти на лей линиите, особено в Шотландия. В шотландския фолклор многовековни митове разказваха, че пътниците понякога биха могли да бъдат „отвлечени от пиксите“ или подмамани в неизвестни посоки от разнообразните природни духове. Алпинисти, тръгнали по добре известен маршрут, се оказваха необяснимо изгубени, попадащи в местности, за които те по-късно нямаха спомени как са попаднали там, места, намиращи се на метри или километри от началната им точка, а часовниците им сочеха или само минути, или цели часове, изминали от

момента на тръгването им. Като че ли бяха попаднали в някаква извивка на време-пространството.

Енергията на лей линиите със сигурност играеше номера на попадналите около нея.

— Ами онова нещо в дървото? — попита Блу. — Халюцинация ли беше? Или сън?

Глендоуър. Беше Глендоуър. Глендоуър.

Ганзи продължаваше да го вижда. Чувстваше се развълнуван или уплашен, или може би и двете едновременно.

— Нямам представа — отговори. Извади ключовете си и плесна ръката на Ронан, който направи пореден опит да му ги отмъкне. Щеше да позволи на Ронан да кара колата му тогава, когато лятото на Вирджиния замръзне. Многократно бе ставал свидетел на онова, което правеше Ронан със собствената си кола, така че дори самата мисъл какво би сторил той с още няколко десетки конски сили, намиращи се под негово командване, беше немислима. — Но възнамерявам да разбера. Хайде, да тръгваме!

— Да тръгваме ли? Къде? — сепна се Блу.

— Към затвора — изрече с усмивка Ганзи. Другите две момчета вече я бутеха по посока на Прасето. А той се чувстваше като на седмото небе, беше в еуфория. — Или при зъболекаря. Въобщо, на някое гадно място.

— Трябва да се върна до... — започна тя, но не довърши. — Нямам представа кога. Може би по някакво разумно време?

— Дефинирай „разумно“ — каза Адам, а Ронан се изсмя.

— Не се тревожи, ще те върнем вкъщи, преди да си се превърнала в тиква! — Ганзи се канеше да добави в края на изречението си „Блу“, но му се стори странно да я нарича така. — „Блу“ някакъв прякор ли е?

Застанала до камарото, Блу го изгледа с присвити очи.

Ганзи побърза да каже:

— Не че името ти не е хубаво. Просто е... необичайно.

— Смахнато — това излезе от Ронан, но той го изрече, докато дъвчеше разсеяно кожените каишки на китката си, което сведе ефекта до минимум.

Блу отговори:

— За съжаление, името ми не е нормално. Не е като „Ганзи“, например!

Той ѝ се усмихна търпеливо. Потри гладката си буза, чиито нелепи опити за косми съвсем наскоро бяха претърпели покушение от неговата ръка, и се загледа изпитателно в нея. Тя стигаше едва до рамото на Ронан, но във всяко друго отношение бе точно толкова впечатляваща, колкото бе и той, със същото недвусмислено присъствие. Оглеждайки хората, насъбрали се около Прасето, Ганзи се изпълни с усещане за невероятна *правилност*. Сякаш именно Блу, а не лей линията, е била липсващото парченце, от което бе имал нужда през всичките тези години. Сякаш търсенето на Глендоуър не бе започнало истински, преди тя да се присъедини към него. Тя беше точно толкова на мястото си тук, колкото бе и Ронан, колкото бе и Адам, колкото бе и Ноа. В мига, в който всеки от тях се бе присъединявал към групата му, той се бе изпълвал с облекчение. По абсолютно същия начин се бе почувствал и в хеликоптера, когато си бе дал сметка, че гласът от неговия запис е нейният.

Не че нещо ѝ пречеше, разбира се, да си тръгне оттук.

„Няма да си тръгне — каза си той. — Няма начин и тя да не го усеща!“

А на глас изрече:

— Винаги съм харесвал много името „Джейн“.

— Какво? — ококори се Блу. — О, не! Не! Не можеш просто да върнеш и да кръщаваш хората по друг начин само защото не харесваш истинските им имена!

— Но на мен „Блу“ ми харесва — отговори Ганзи. Не можеше да повярва, че тя наистина се обиди, защото изражението ѝ не беше същото, както в „Нино“, когато се запознаха, а и ушите ѝ започваха да се зачервяват. Стори му се, че като че ли става все по-добър в опитите си да не я обижда, въпреки че не бе в състояние да престане да я дразни. — Някои от най-любимите ми ризи са сини^[1]. Но също така много харесвам и *Джейн*!

— Не желая да отговарям на това!

— Аз и не те моля!

Той отвори вратата на камарото и бутна напред шофьорската седалка. Адам послушно се покатери отзад.

Блу насочи пръст към Ганзи и повтори:

— Не желая да отговарям на това!

Обаче също влезе в колата. Ронан взе емпетройката си от беembeто, преди да седне на седалката до шофьора, и въпреки че поставения по-късно сидиплейър на Прасето по принцип не работеше, Ронан започна да го блъска, докато накрая от него не зазвуча неговата шумна и противна музика. Ганзи си даде сметка, че би трябвало да накара Ронан да си напише домашните, докато от академията не са го изритали. Но вместо това изкрещя на Ноа за последен път и се качи зад волана.

— Преценката ти за готина музика е направо страховита — каза на Ронан.

От задната седалка Блу изкрещя:

— Винаги ли мирише така на бензин?

— Само когато запали! — изкрещя в отговор Ганзи.

— Безопасна ли е тази кола?

— Безопасна като самия живот!

— Къде отиваме? — изкрещя и Адам.

— За сладолед. Освен това Блу ще ни каже как е научила мястото на лей линията — отговори Ганзи. — После ще обмислим стратегията си, ще вземем решение за следващия ни ход и ще изцедим мозъка на Блу по темата за енергията. Адам, ти ще ми кажеш всичко, което си спомняш, за времето и лей линиите, а от теб, Ронан, искам да ми припомниш какво беше открил за сънищата и баладите. Защото, преди да се върнем отново там, искам да съм наясно с всичко, което би ни помогнало да се уверим, че сме в безопасност!

Но не стана точно така. Случи се така, че стигнаха до „Харис“, паркираха камарото до едно ауди и един лексус и Ганзи започна да поръчва всевъзможни видове сладолед, докато накрая на масата не остана свободно място, и Ронан убеди персонала да включат високоговорителите над главите им, и Блу се засмя за първи път на нещо, което Ганзи каза, и всички бяха шумни, триумфиращи и господари на Хенриета, защото бяха открили лей линията и защото вече се започваше, започваше се.

[1] „Блу“ на английски означава „синьо“, но също така и „тъжен“. — Б.пр. ↑

ДВАЙСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

Изпълнен с нова енергия и плам, през следващите три дена Ганзи не спираше да раздава на момчетата задачи, свързани с проучването на Глендоуър, и за приятна изненада на Адам, Блу успяваше да ги придружи за всяка от тях. Въпреки че не им беше казвала нищо, бе повече от ясно, че тя ги държи в тайна от майка си, защото никога не ги търсеше по телефона и никога не се срещаше с тях в близост до къщата си на Фокс Уей № 300. Въпреки липсата на официално планиране на деня и на екстрасензорни способности графиците на всички тях се диктуваха преди всичко от училището, затова успяваха да се срещат със забележителна прецизност, за да продължат търсенията си.

Но проучванията им не включваха връщане в магическата гора. Следващите три дена прекараха в кметството, като търсеха собственика на земята под големия гарван, в библиотеката на Хенриета, разглеждаха микрофишове и се опитваха да разберат дали странната гора си има име, докато обсъждаха историята на Глендоуър Отбелязаха с точност лей линията върху картата, измервайки широчината ѝ. Обикаляха полята и овразите, обръщаха камъни, правеха кръгове от камъни и измерваха енергията, която излизаше от тях.

Освен това похапваха големи количества евтина храна от бакалиите, но последното беше по вина на Блу. След първото сладоледено парти на триумфа Блу бе настояла сама да си плаща всичката храна, което ограничаваше в значителна степен възможностите им за избор. Ядосваше се много, когато някое от момчетата се опитваше да ѝ плати храната, но най-много се разгневяваше, когато това предложение идваше от Ганзи.

Веднъж в един магазин Ганзи бе започнал да плаща картофения ѝ чипс, когато тя бе изтръгнала пликчето от ръката му и се бе развикала:

— Не искам да ми купуваш храната! Ако го правиш, аз после трябва да ти бъда за... за...

— Задължена? — довърши учтиво Ганзи.

— Не слагай в устата ми разни думи!

— Думата си беше *твоя*!

— Ти *предположи*, че е моя дума! Не можеш просто да вървиш наоколо и да предполагаш кой какво ще каже!

— Но нали това имаше предвид?

Тя се смръщи и отсече:

— Точка на този разговор!

А после си бе купила сама този чипс, макар да бе пределно ясно, че тази покупка надхвърляше бюджета ѝ, а за Ганзи беше нищо. Адам бе изключително горд с нея.

След онзи първи ден с тях започна да идва и Ноа, което също зарадва много Адам, защото Ноа и Блу се разбираха изключително добре. Ноа имаше невероятен нюх за характерите на хората. Но, освен това беше свенлив и непохватен, и обикновено дотолкова невидим, че много лесно би могъл да бъде игнориран или превърнат в посмешище. Но Блу не само бе мила към него — двамата действително се разбираха изключително добре. И колкото и невероятно да звучеше, това бе огромно облекчение за Адам, който имаше неловкото усещане, че присъствието на момичето сред тях е преди всичко негово дело. Вече толкова рядко вземаше решенията си без Ганзи, Ронан или Ноа, че бе започнал да се съмнява в преценката си, ако му се наложеше да прави нещо сам.

Дните се нижеха бързо и неусетно, докато петимата правеха какво ли не, само не и да се върнат край странния извор и дървото на виденията. Ганзи продължаваше да повтаря: „Имаме нужда от повече информация!“.

Адам сподели веднъж с Блу:

— Мисля, че той се страхува от онези неща там.

Защото самият той действително се страхуваше. Всеобхватното видение, което бе получил в хралупата на дъба, непрекъснато нахлуваше в мислите му. Ганзи мъртъв, умиращ заради него. Блу наблюдава Адам шокирано. Ронан, приклепнал край Ганзи, дълбоко нещастен, ръмжащ: „Е, вече доволен ли си, Адам? Това ли искаше да стане?“.

Сън ли беше това? Или пророчество?

Ганзи каза на Адам:

— Нямам представа какво е.

В исторически план тази фраза се бе доказала като отличен начин да изгубиш уважението на Адам. Единственият метод да противостоиш на признанието, че не знаеш нещо, бе да го допълниш автоматично с думите: „Но ще се постарая да разбера“. Адам не оставяше на другите много време да разберат — само толкова, колкото би дал на себе си. Ала Ганзи никога не го беше предавал. И той си знаеше, че двамата наистина ще разберат за какво става въпрос. Само дето този път самият Адам не бе много убеден, че иска да узнае.

Към края на втората седмица за момчетата вече бе станало традиция да изчакват Блу след края на училищния ден, за да поемат след това заедно на поредната мисия, която Ганзи им беше поставил. Беше облачен пролетен ден, който се усещаше по-скоро като есен — студен, влажен и стоманеносив.

Докато чакаха, Ронан реши най-сетне да научи Адам как да превключва ръчно скоростите. В продължение на няколко минути всичко като че ли вървеше добре, защото беемвето имаше мек съединител, Ронан даваше кратки и ясни указания, а Адам бе благодарен ученик, необременен от голямо его.

Сгушени под козирката на сградата, Ганзи и Ноа наблюдаваха от безопасно разстояние как Адам прави все по-големи и по-големи кръгчета по паркинга. От време на време през отворените прозорци на беемвето достигаха окуражителните им възгласи.

А после — нещо, което на някакъв етап се очакваше да се случи — Адам задави колата. Беемвето беше великолепен звяр, когато се стигнеше до задавяне — демонстрираше го с много шум и смъртни спазми. Седнал на пътническата седалка, Ронан започна да псува Адам. Беше продължителна, сложна ругатня, включваща всички възможни забранени думи на света, често под формата на сложни словосъчетания. И докато седеше и съзерцаваше виновно ръцете в скута си, Адам си мислеше, че в гласа на Ронан имаше нещо музикално, докато псуваше, някаква внимателна и любяща прецизност в начина, по който подреждаше думите, някаква особена, мрачна поезия. Язвителността в тона му бе далеч по-слабо осезаема, отколкото, когато *не* ругаеше.

Накрая Ронан завърши с изречението:

— По дяволите, Париш, внимавай, човече! Това не ти е онази хонда „Сивик“ на майка ти от 1971 година!

Тук вече Адам вдигна глава и изрече:

— Започват да произвеждат „Сивик“ чак през 1973 година.

Откъм пътническата седалка се чу гневно ръмжене, но преди Ронан да успее да нанесе удара си, и двамата чуха през прозорците с любезния глас на Ганзи:

— О, Джейн! Вече бях започнал да си мисля, че днес няма да се появиш. Ронан тъкмо наставлява Адам.

Блу, с коса, развяна от вятъра във всички посоки, пъкна глава през прозорчето на шофьора. Колата се изпълни с уханье на липи цветя. И докато Адам каталогизираше този аромат в умствения си файл на нещата, които правеха Блу привлекателна, тя изрече весело:

— Изглежда върви добре, а? Нормална ли е тази миризма, между другото?

Без да каже и думица, Ронан излезе от колата и трясна вратата.

Ноа се материализира неусетно до Блу. Изглеждаше щастлив и изпълнен с обожание, също като лабрадор. В мига, в който я бе зърнал за първи път, Ноа почти моментално бе решил, че би сторил всичко на този свят заради Блу — факт, който би накарал Адам да настръхне, ако беше някой друг, а не Ноа.

Блу позволи на Ноа да потупа лекичко шантавите непокорни кичури на косата ѝ — нещо, което Адам също би желал да направи, но усещаше, че дошъл от него, този жест би означавал нещо съвсем различно.

— Окей, да тръгваме, хора! — подвикна Ганзи. И разигра истински театър, очаквайки някой да го попита къде ще ходят — започна да разлиства замислено дневника си, да поглежда часовника си, да оглежда небето.

През прозореца на беembeто Адам подаде очакваната реплика:

— Накъде?

Ганзи грабна раницата си, която го чакаше в краката му, и отсече:

— В гората!

Блу и Адам се спогледаха сащисано.

— Времето лети! — заяви величествено Ганзи, докато минаваше покрай тях по посока на камарото.

Адам отвори вратата на беembeто и Блу отскочи назад изненадано.

— Ти беше ли уведомен за това? — изсъска му тя.

— Нямах никаква представа.

— До три часа трябва да се върнем! — извика Ронан. — Току-що нахраних Резачка, обаче скоро пак трябва да яде!

— Ето защо не бях много вдъхновен от идеята да си имаш дете! — подметна с лека усмивка Ганзи.

Всички се натъпкаха в камарото по силата на навика, макар логиката да подсказваше, че далеч по-удобно за тях би било да вземат беembeто. Ронан и Ганзи се поджавкаха малко за ключовете на колата (както винаги победи Ганзи). Адам, Блу и Ноа се накачулиха върху миниатюрната задна седалка, точно в този ред. Ноа се сви в крайчеца, полагайки отчаяни усилия да не докосва Блу. Адам обаче не си направи чак такъв труд. През първите десет минути на първия ден се бе държал учтиво, но съвсем скоро бе станало ясно, че Блу няма нищо против, когато кракът му докосва нейния.

Адам също нямаше проблеми с това.

Всичко си беше същото като преди, но по някаква неясна причина сърцето на Адам биеше като лудо. По паркинга се носеха свежи пролетни листа, откъснати от дърветата от силния вятър. През дупките на плетената жилетка, която Блу бе облякла, се забелязваше настръхналата ѝ от студ кожа. Тя протегна едновременно двете си ръце, сграбчи здраво ризите на Адам и Ноа и ги придърпа към себе си като одеяло.

— Ноа, ти винаги си студен — отбеляза момичето.

— Знам — отговори безрадостно той.

Адам не беше много сигурен как точно Блу постига това — да третира момчетата като приятели и самите те автоматично да ѝ стават приятели. Според него този доста витиеват начин за изграждане на добри връзки изискваше стабилно количество самоувереност. А усещането, че тя като че ли винаги е била с тях в това търсене на Глендоуър, беше като някаква особена, сладка магия.

Притиснал рамо в облеченото в дупчестата жилетка рамо на момичето, Адам се приведе напред между двете предни седалки и попита:

— Ганзи, нямаме ли парно?

— Когато колата благоволи да запали.

Но двигателят продължаваше само да ръмжи и да вие. На Адам му беше станало толкова студено, че зъбите му буквално тракаха, макар да нямаше никакъв начин температурите да бяха чак толкова ниски. Но той си знаеше, че студът му е *отвътре*.

— Газ! Дай повече газ! — извика той.

— Това е с газ.

Внезапно Ронан стовари крака си върху стъпилия върху педала на газта десен крак на Ганзи. Двигателят на камарото издаде протяжен вой и включи. Ганзи благодари сухо на Ронан за помощта.

— Сърцето ти — изрече Блу в ухото на Адам. — Усещам го в ръката ти. Нервен ли си?

— Просто не съм много сигурен къде отиваме — прошепна й той.

* * *

Тъй като този път пътуваха с камарото, а не с хеликоптер, им отне доста повече време да стигнат до координатите, които Ганзи бе отбелязал в дневника си. Когато пристигнаха и паркираха колата край празно ваканционно бунгало, решили да извървят пеша останалата част от пътя, установиха, че при облачно небе гората има доста по-различен вид. Гарванът изглеждаше като мъртъв напред сред тревата в полето, белите черупки на очертанията му приличаха на кости. Дърветата в покрайнините на гората изглеждаха по-високи отпреди — великани дори на фона на извисяващите се до небето върхове на високопланинските гори. В този ограбен от слънце ден всичко тънеше в сянка, даже малката ивица едва набола трева в началото на гората беше много по-мрачна отпреди.

Сърцето на Адам продължаваше все така да пърха. Беше принуден да признае поне пред себе си, че до този момент като че ли изобщо не бе повярвал на свръхестествените обяснения на Ганзи за лей линията, или поне дотолкова, че да ги възприеме вътрешно. А сега се оказваше, че те са реални. Магията съществуваше и Адам все още нямаше никаква представа в каква степен влияе тя на света.

Дълго време всички стояха и се взираха в гората, сякаш бяха изправени пред смъртен враг. Ганзи прокара пръст по долната си устна. Блу обгърна с ръце раменете си, стиснала зъби от студ. Даже Ронан не беше напълно спокоен. Единствено Ноа изглеждаше така, както изглеждаше винаги — с леко прегърбени рамене и отпуснати покрай тялото ръце.

— Имам чувството, че ме наблюдават — обади се първа Блу.

Ганзи отвърна:

— Високите нива на електромагнитното поле са в състояние да породят подобно чувство. Обитаваните от духове къщи често са се оказвали пълни със стари, оголени електрически жици. Високите енергийни нива спокойно могат да оставят човека с усещането, че е наблюдаван. Да го изнервят. Да го объркат и да го направят подозрителен. Енергията си играе с електрическите пътища в мозъците ни.

Ноа вдигна глава чак до върховете на дърветата, загледан в бавно движещите се върхове на дърветата. Инстинктът на Адам го накара да стори точно обратното — той започна да търси движение между стъблата на дърветата. По едно време изрече:

— Но влиянието може да бъде двупосочно. Високите енергийни стойности биха могли да дарят призраците със силата, от която се нуждаят, за да се материализират, нали така? Следователно много вероятно е да бъдеш наблюдаван или преследван от духове, ако се чувстваш наблюдаван и преследван от духове.

— Но пък водата влияе обратно на този процес — изтъкна Ганзи.
— Превръща електромагнитните вълни и енергията в позитивно усещане.

— Оттук — вметна Ронан, за да не остане по-назад — и всички онези глупости за целебни извори!

Блу потри ръце и отсече:

— Прекрасно! Обаче водата е там, вътре, а не тук, отвън!
Влизаме ли?

Дърветата въздъхнаха. Ганзи присви очи.

— Поканени ли сме? — обади се Адам.

— Мисля, че обикновено сам се поканваш — отвърна Ноа и влезе първи в гората.

Ронан промърмори вбесено, вероятно защото Ноа (нерешителният Ноа, моля ви се!) се оказа с повече кураж от всички тях. И се гмурна веднага след него.

— Почакайте! — извика Ганзи, поглеждайки часовника си. — Сега е 16:13 часа! Трябва да го запомним за по-късно!

И пое след Ноа и Ронан.

Сърцето на Адам заби като лудо. Блу протегна ръка и той я пое „Само не чупи пръстите й!“ — напомни си мислено.

И двамата влязоха в гората.

Под величествените корони на дърветата бе по-тъмно и от полето. Сенките под падналите стволоче бяха черни като нощта, а самите дървета бяха оцветени в шоколадово, въгленово-черно, оникс.

— Ноа! — прошепна Ганзи. — Ноа, къде отиде?

— Никъде не съм отишъл — дойде гласът на Ноа, обаче зад тях.

Адам се завъртя на пета, стиснал здраво ръката на Блу, но зад него нямаше нищо друго, освен клони, потрепващи под лекия бриз.

— Какво видя? — попита Ганзи. Когато Адам се обърна напред, Ноа се намираше точно пред Ганзи.

Играе си с електрическите пътища в мозъците ни.

— Нищо — смотолеви Адам.

Ронан — приведена черна сянка на няколко метра пред тях, попита:

— Къде отиваме сега?

„Където и да е, само не при онова дърво! — помисли си Адам. Не искам да го виждам повторно за нищо на света!“

Ганзи опипа пръстта за знаци от потока, по чието течение бяха тръгнали преди. После изрече:

— Предполагам по същия път. Точното преповтаряне на експеримента пресъздава наново условията, нали така? Обаче днес потокът е доста по-плитък. Едва се забелязва. Не беше далече оттук, нали?

Бяха вървели по течението на плиткия поток само няколко минути, когато стана ясно, че пейзажът наоколо им е напълно непознат. Дърветата бяха високи, тънки и вретеновидни, до едно наклонени сякаш от силен вятър. Под рехавата почва под краката им се забелязваха огромни скални пукнатини. Нямаше и следа нито от коритото на потока, нито от изворчето, нито от дървото на виденията.

— Насочени сме в погрешна посока — отбеляза Ганзи.

Тонът му беше едновременно равен и обвинителен, като че ли самата гора бе виновна за това.

— Освен това — изтъкна Блу, пускайки ръката на Адам, — забелязахте ли дърветата?

На Адам му трябваше известно време, докато осъзнае какво има предвид тя. Част от листата, които се държаха за клоните, бяха все още бледожълти, но сега това бе жълтото на есента, не на пролетта. Повечето от листата, които ги обкръжаваха, бяха в размитите червеникави и зеленикави цветове на късната есен. А опашните листа в краката им бяха кафяви и оранжеви, листа, умъртвени от ранните слани на една зима, която не би трябвало да бъде близо.

Адам бе разкъсан между почуда и силна тревога.

— Ганзи — изрече, — какво показва часовникът ти?

Ганзи обърна ръката си и отговори:

— Часът е 17,27. Секундарната стрелка продължава да се движи.

За малко повече от един час бяха минали през два сезона. Адам улови погледа на Блу. Тя поклати глава. Какво друго можеше да направи?

— Ганзи! — извика Ноа. — Тук има някакъв надпис!

Ноа стоеше от другата страна на голям скален къс, който стигаше до брадичката му. Повърхността на камъка беше неравномерна и напукана, и изпъстрена с линии като скиците на леите, които обичаше да си драска Ганзи. Ноа посочи към няколко десетки думи, изписани в долната част на скалния къс. Каквото и мастило да бе използвал авторът, то вече беше избеляло и неравно — черно на някои места, тъмносиньо на други.

— На какъв език е това? — попита Блу.

— На латински — отговориха едновременно Ронан и Адам.

Ронан приклепна до камъка.

— Какво пише? — попита Ганзи.

Очите на Ронан се стрелкаха наляво и надясно, докато оглеждаше написаното. И после най-неочаквано се ухили самодоволно.

— Това е шега. Поне първата част. Латинският е доста тромав.

— Шега ли? — възкликна Ганзи. — Какво пише?

— На теб може и да не ти се стори смешно.

Латинският от надписа беше труден, затова Адам се отказа да го чете. Обаче нещо в самите букви не му даваше мира. Нещо, което не бе в състояние да определи. Може би самата форма на буквите...

— Но от къде на къде върху някакъв случаен камък ще има шегата? — попита притеснено.

Самодоволството се бе изпарило от лицето на Ронан. Той докосна думите, проследи посоката на буквите. Гърдите му се надигаха и спадаха, надигаха и спадаха.

— Ронан? — обади се Ганзи.

— Тази шегата — започна Ронан, без да отлепя очи от буквите — е в случай че не разпознава собствения си почерк.

Ето какво бе подразнило Адам! Сега, когато разбра истината, вече беше очевидно, че почеркът е на Ронан. Просто изобщо не можеше да го върже с контекста на мястото и времето — думите, изписани върху този скален къс с някакво тайнствено багрило, размазани и избелели от стихииите.

— Нищо не разбирам — промълви Ронан. Продължаваше да плъзга пръсти по буквите, напред и назад. Личеше си, че е разтърсен до дъното на душата си.

Ганзи осъзна, че трябва да се стегне. Не можеше да позволи някой от неговата група да бъде изваден от релси. С твърд глас, сякаш бе напълно сигурен, като че ли изнасяше лекция по световна история, той отсече:

— Вече видяхме как лей линиите могат да си играят с времето. Виждаме го и сега, по часовника ми. Времето е гъвкаво. Ти не си бил тук преди, Ронан, но това не означава, че няма да дойдеш по-късно. Минутите, или може би дни и години, за да оставиш съобщение за самия себе си. И си добавил една глупост, за да си повярваш, че си бил ти. Защото си знаел, че съществува голяма вероятност времето отново да се огъне, за да се озовеш в даден момент тук и да откриеш написаното.

„Браво на теб, Ганзи!“ — каза си Адам. Ганзи бе сътворил това обяснение, за да даде кураж на Ронан, но за Адам то бе и съвсем логично. Те бяха изследователи, учени, антрополози на историческата магия. И точно това бяха търсили през цялото време.

— Какво пише след шегата? — попита Блу.

— *Arbores loqui latine* — отговори Ронан. — Дърветата говорят латински.

Това беше безсмислено, вероятно някаква загадка, но въпреки това Адам усети как косъмчетата на тила му се изправят. Всички вдигнаха очи към дърветата, които ги заобикаляха — бяха обградени от хиляди различни нюанса на зеленото, прикрепени към милиони, раздвижвани от вятъра птичи нокти.

— А последният ред? — попита Ганзи. — Последната дума в него не ми прилича на латинска.

— *Nomine appellat* — прочете Ронан. — Наричайте я с името — и направи пауза. — Кабесуотър^[1].

[1] Cabeswater. Сложна английска дума, в която втората част означава „вода“, но първата има странни корени от галисийски и латински. Галисийското значение подсказва за виденията в гората и за камъните, а латинското призовава към предпазливост и напомня, че гората се грижи за всеки, който е влязъл в нея. — Б.пр. ↑

ДВАЙСЕТ И ШЕСТА ГЛАВА

— Кабесуотър — повтори Ганзи.

В тази дума имаше нещо невероятно магическо. *Кабесуотър*. Нещо древно и загадъчно. Това бе дума, която не принадлежеше на Новия свят. Принадлежеше само на магическата гора. Ганзи прочете още веднъж латинския надпис на скалата — след като Ронан бе свършил тежката работа по пренареждането, преводът изглеждаше очевиден — а после, следвайки примера на останалите, огледа дърветата, които ги обграждаха.

„Какво успя да сториш сега? — запита се той. — Къде ги доведе?“

— Предлагам да намерим вода — обади се накрая Блу. — За да накараме енергията да направи онова, за което Ронан каза, че прави по-добре. А после... Мисля, че трябва да кажем нещо на латински.

— Звучи логично — кимна Ганзи, казвайки си, че само на подобно чудато място такова безсмислено предложение би могло да звучи разумно. — Накъде да поемем — да се върнем, откъдето дойдохме, или да продължим напред?

— Напред — изрече Ноа.

И тъй като Ноа рядко изразяваше мнение, неговата дума автоматично натеза. Продължавайки отново напред, те се върнаха назад, а после напред по собствените си следи в търсене на вода. И докато вървяха, листата около тях започнаха да падат, червени, после кафяви и накрая сиви, докато накрая дърветата не оголяха. В сенките се появи скреж.

— Зима — отбеляза Адам.

Всичко това бе невъзможно, разбира се, но, от друга страна, такова бе всичко и преди това. Точно както когато Ганзи бе минавал с Малъри през Езерния регион в Англия — след известно време красотата започваше да става твърде много, за да остане видима.

Беше невъзможно да бъде зима. Ала не по-невъзможно от всичко останало, случило се до този момент.

Петимата бяха спрели до няколко оголели върби на лек склон, под които се виеше мудно плитко поточе. Веднъж Малъри бе казал на Ганзи, че там, където има върби, има и вода. Бе му обяснил, че върбите се размножават, като пускат семената си в движеща се вода, която ги отнася надолу по течението и им позволява да се вкоренят на друг, по-далечен бряг.

— Ето я и водата — промърмори Блу.

Ганзи се обърна към останалите. Дъхът им излизаше на валма от устата им и всички изглеждаха облечени недостатъчно за този сезон. Дори цветът на кожата им не изглеждаше на място — бяха прекалено загорели от слънцето за този безцветен зимен въздух. Като туристи от друг сезон. Даде си сметка, че трепери, но не знаеше дали е от неочаквания зимен студ или от нетърпение.

— Окей — обърна се той към Блу. — Какво искаш да кажем на латински?

Блу се обърна към Ронан.

— Можеш ли просто да им кажеш „здравейте“? Мисля, че е добре като за начало. Учтиво.

По лицето на Ронан се разля обида — учтивостта не беше в негов стил. Обаче изрече на глас:

— *Salve* — а на Блу поясни: — Всъщност това означава: „Бъдете добре!“.

— Прекрасно! — възкликна тя. — Попитай ги дали искат да говорят с нас!

Сега Ронан вече се засегна не на шега, защото тези думи щяха да го накарат да изглежда абсурден, а абсурдността бе още по-малко в негов стил. Но въпреки това вдигна глава към върховете на дърветата и извика:

— *Loquere tu nobis?*

Всички застинаха в очакване. Около тях като че ли се надигна някакво съскане, сякаш през листата на дърветата премина лек зимен бриз. С тази разлика, че по клоните на дърветата нямаше никакви листа, които да шушнат.

— Нищо — промърмори Ронан. — Вие да не би да очаквахте нещо друго?

— Тихо! — махна с ръка Ганзи. Защото сега съскането със сигурност бе станало нещо много повече от шепот на листа. Сега то се

бе превърнало в нещо, което съвсем осезаемо звучеше като гласове. Чувате ли това?

Всички, с изключение на Ноа, поклатиха глави.

— Аз го чувам — отговори Ноа за огромно облекчение на Ганзи.

Ганзи извика:

— Помоли ги пак да повторят казаното!

Ронан ги помоли.

Съскащото шумолене на листа се чу отново и вече беше очевидно, че това е глас, че никога не са били листа. И Ганзи съвсем ясно чу накъсано изявление на латински. И внезапно, докато повтаряше фонетично думите на Ронан, му се прииска да бе залягал повече на латинския в училище.

— Казват, че ти говорят отдавна, обаче ти не ги слушаш — преведе Ронан. После потри тила на обръснатата си глава и промърмори: — Ганзи, ти да не би да си правиш майтап с мен? Наистина ли чуваш нещо?

— Да не би да си мислиш, че латинският на Ганзи е толкова добър? — тросна му се ядосано Адам. — Ронан, не забравяй, че надписът на скалата, който ни каза, че говорят латински, бе от *твоята* ръка! Така че млъкни!

Дърветата пак изсъскаха и Ганзи повтори думите им на Ронан. Ноа поправи един от глаголите, който Ганзи не бе чул добре.

Ронан стрелна с очи Блу и преведе:

— Казват, че са щастливи да видят дъщерята на ясновидката.

— Кой, мен ли?! — извика Блу.

Дърветата изсъскаха отговора си и Ганзи повтори думите.

— Не знам какво означава това — отговори Ронан, — но казват, че са щастливи да видят още веднъж... нямам представа каква е тази дума. *Грейуорън*? Ако е на латински, аз не я знам.

Ронан, прошепнаха дърветата. *Ронан Линч*.

— Това си ти! — извика учудено Ганзи и кожата му настръхна. — Ронан Линч. Казаха твоето име. *Ти* си този, когото се радват да видят отново!

Изражението на Ронан беше неразгадаемо, чувствата му бяха дълбоко скрити.

— *Още веднъж*? — Блу притисна ръце към зачервените си от студ бузи. Очите ѝ бяха ококорени, лицето ѝ изразяваше цялото

благоговение и вълнение, което чувстваше Ганзи. — Удивително! Дърветата? Удивително!

Адам попита:

— Защо само ти и Ноа можете да ги чувате?

На тромав латински — дори и в клас той рядко се опитваше да говори този език, а какво остава да се опитва да превежда собствените си думи чрез такива, които е виждал само написани — Ганзи изрече:

— *Nic gaudemus. Gratias tibi... loquere... loquipro nobis* — погледна към Ронан. — Как да ги попитам защо ти не можеш да ги чуеш?

— За бога, Ганзи! Ако беше обръщал повече внимание на... — започна Ронан, но после затвори очи, замисли се и накрая изрече: *Cur non te audimus?*

Ганзи нямаше нужда от Ронан, за да си преведе прошепнатия отговор на дърветата — латинският им вече беше достатъчно лесен.

— Пътят не е пробуден! — извика той.

— Кое? Лей линията ли? — поиска да знае Блу. А после с известна тъга допълни: — Но това не обяснява защо само ти и Ноа ги чувате.

Дърветата промърмориха:

— *Si expergefacerе via, erimus in debitum.*

— Ако пробудите линията, те ще ви бъдат много задължени — преведе Ронан.

За момент никой не каза нищо. После всички се спогледаха. Това беше твърде много за осмисляне. И не само защото дърветата им говореха. А и защото дърветата се оказаха разумни същества, способни да следят движенията им. Но дали само дърветата в тази странна гора бяха такива, или всяко дърво, покрай което минаваха, наблюдаваше движенията им? Възможно ли е винаги да са се опитвали да им говорят? Нямаше начин да разберат. Нямаше начин да разберат също така и дали дърветата са добри или лоши, дали мразят или обичат хората, дали притежават принципи и състрадание. За тях те бяха като извънземни според Ганзи. Извънземни, към които в продължение на много дълго време човеците са се отнасяли непростимо. *Ако бях дърво, не бих имал никакви причини да обичам хората.*

Вече се случваше. През всичките тези години той бе търсил точно това. И то се случваше!

Ганзи изрече:

— Попитай ги дали знаят къде е Глиндур?

Адам го изгледа стреснато. А Ронан автоматично преведе.

Не мина много време и съскащите гласове отговориха, и този път Ганзи също нямаше нужда от превод.

— Не! — извика Ганзи. Нещо в него се бе стягало и стягало, и стягало, докато се осмели да зададе този въпрос. Мислеше си, че научаването на отговора ще го успокои, но това не стана. Всички останали го наблюдаваха внимателно и той не знаеше точно защо. Може би имаше нещо необичайно в изражението му. Поне така го усещаше. Извърна очи от тях и промърмори: — Много е студено тук. *Valde frigida*. Как се излиза оттук? По кой път? Моля? *Amabo te, ubi exitum?*

Дърветата зашепнаха и засъскаха и Ганзи си даде сметка, че до този момент е грешал — може би през цялото време е бил само един глас, а не много. И сега, като се замислеше, си даваше сметки, че не е много сигурен дали го е чул високо, по нормалния начин, или през цялото време не е звучал само в главата му. Това беше обезпокоителна мисъл, която го разсея и той не чу всичко. Наложиха се Ноа да му помогне да си припомни всяко нещо, което бе казано от дърветата, а на Ронан му се наложи да помисли дълго, докато успее да преведе думите.

— Извинявайте, обаче е доста трудно — промърмори по едно време той. Беше се концентрирал твърде силно, за да си напомня да изглежда хладен и намусен. — Казват, че... че трябва да се върнем назад през сезоните. Срещу... пътя. Линията. Казват, че ако се върнем по потока и завием наляво при големия... чинар? *Platanus*? Да, мисля, че е чинар. А после ще открием нещо, което според тях искаме да открием. След това ще можем да излезем от гората и да намерим пътя си към... към нашия ден. Не съм много сигурен. Пропуснах някои части, но мисля... Съжалявам!

— Всичко е наред! — усмихна му се Ганзи. — Справяш се повече от добре! — а после с по-тих глас се обърна към Адам: — Мислиш ли, че трябва да го направим? Може ли да им се има доверие?

Сбърченото чело на Адам подсказваше, че тази мисъл бе хрумнала и на него, но той отговори:

— Имаме ли друг избор?

— Мисля, че трябва да им се доверим — намеси се Блу. — Познаха мен и Ронан. Някак си. А скалата не ни предупреди да не им вярваме, нали така?

Доводите ѝ бяха основателни. Почеркът на Ронан, постарал се максимално да им докаже произхода си, им бе дал ключа към общуването с дърветата, а не предупреждение да не го правят.

— Хубаво, връщаме се! — отсече Ганзи. — Внимавайте да не се подхлъзнете! — А после извика: — *Gratias. Reveniemus.*

— Какво им каза? — попита Блу.

Вместо него отговори Адам:

— Благодаря. И че ще се върнем.

Не беше никак трудно да следват указанията, които им бе превел Ронан. Тук потокът беше доста широк, а водата между замръзналите му брегове — студена и бавна. Следвайки го, те продължиха надолу и постепенно въздухът около тях започна да се затопля. Тук-там по клоните на дърветата се появиха червени листа и към момента, когато Блу им посочи огромен чинар, чийто белеещ се ствол в бяло и сиво бе твърде голям, за да може да бъде обгърнат с две ръце, вече се намираха с горещите обятия на лятото. Листата бяха сочни и зелени, движещи се постоянно едно срещу друго, постоянно шумолящи. Дори и сега да имаше някакъв глас, Ганзи не беше много сигурен, че ще успее да го чуе.

— Преди пропуснахме лятото — изтъкна Адам. — Имам предвид на идване, когато минахме по другия път. Преминахме директно на есен.

— Магически комари! — промърмори Ронан, плясвайки ядно ръката си. — Велико място, а?

Следвайки напътствията на гласа, при този огромен чинар те завиха наляво. Ганзи се чудеше какво ли е онова, което дърветата си мислеха, че те искат да намерят. Според него имаше само едно нещо на този свят, което той търсеше.

А после дърветата се разтвориха и им показаха приятна горска полянка, и веднага стана очевидно какво бе имал предвид гласът.

Насред полянката, съвсем не на място сред тази гора, стоеше изоставена кола. Червен мустанг. По-нов модел. Първоначално им се стори, че е покрит с кал, но при по-внимателен оглед стана ясно, че е покрит с пластове цветен пращец и опадали листа. Листата се бяха събрали най-вече в отвора между капака и предното стъкло, както и под спойлера, около чистачките и около гумите долу. Под колата растеше млада фиданка и вече се увиваше около предния калник. Картината напомняше на старо корабокрушение, на древни лодки, превърнати в коралови рифове от капризите на времето.

Зад колата се простираше обрасъл с висока трева черен път, който очевидно извеждаше от гората. Сигурно това беше пътят, за който им бяха казали дърветата.

— Труфила! — възкликна презрително Ронан, сритвайки една от гумите.

Мустангът имаше масивни, скъпи гуми и сега, когато Ганзи се загледа по-внимателно в него, видя, че колата е претърпяла стабилно тунинговане след излизането си от завода — широки лайстни, нов спойлер, матирани прозорци, уширен ауспух. „Новите пари — би казал баща му — парят в джобовете.“

— Вижте! — извика Адам и плъзна пръст по праха върху задното стъкло. До стикера на поп пънк групата „Блинк-182“ се виждаше винетка на „Алионби“.

— Логично — промърмори Блу.

Ронан дръпна шофьорската врата и тя се отвори веднага. Той се изсмя остро и отбеляза:

— Даже има един мумифициран хамбургер!

Всички се стълпиха около него, за да разгледат интериора, но, освен сухия, наполовина изяден хамбургер, лежащ на пътническата седалка все така върху хартията, с която е бил увит, нямаше много за гледане.

Тази кола също беше загадка, точно както гласът на Блу на записа. Ганзи имаше чувството, че посланието е насочено конкретно към него.

— Отворете багажника! — извика той.

В багажника имаше сако, а под него чудат предмет, състоящ се от пръчки и пружини. Смръщил чело, Ганзи измъкна съоръжението, като го държеше за най-голямата пръчка. Парчетата заеха местата си, като

няколко от тях увиснаха и се завъртяха под главната. Не му трябваше много, за да се досети какво е.

— Това е багета — махало за откриване на вода и енергийни точки — промърмори.

И се обърна към Адам в очакване на потвърждение.

— Съвпадение — изрече Адам. С което имаше предвид тъкмо обратното.

Ганзи се изпълни с онова особено усещане, което го бе сполетяло за първи път на паркинга до пицарията, когато Адам го бе предупредил, че според него и някой друг търси лей линията. Едва тогава осъзна, че Блу и Ноа бяха изчезнали от погледите им.

— Къде са Блу и Ноа?

При споменаването на името ѝ Блу се появи. Прескочи един паднал дънер и се приближи към тях.

— Ноа повръща — съобщи.

— И защо? — възкликна Ганзи. — Да не е болен?

— Ще го попитам — отговори тя. — Веднага щом приключи с драйфането.

Ганзи примигна.

— Както вероятно скоро ще установиш, Ганзи би предпочел изрза „еметичен проблем“ — обади се жизнерадостно Ронан.

— А аз мисля, че в случая най-точният израз е „дере се“! — поправи го назидателно момичето.

— Дере ли се? — възкликна Ронан, но без особено притеснение — най-сетне бе станало нещо, което бе от неговата компетенция. — Къде е той? Ноа! — заобиколи мустанга и се насочи към мястото, откъдето се бе появила Блу.

Блу забеляза пръчката в ръцете на Ганзи.

— Това в колата ли беше? Върбова пръчка за намиране на вода?

Той си каза, че не би трябвало да се изненадва на познанията ѝ, макар лично тя да не беше ясновидка, майка ѝ беше, а теоретично погледнато, това бе едно от оръжията на техния занаят.

— Да, в багажника — отговори.

— Но това означава, че и някой друг е търсил лей линията!

От другата страна на мустанга Адам прокара пръсти през пелената от пращец върху колата. Изглеждаше силно обезпокоен.

— И е решил, че линията е по-важна от колата му — изрече мрачно.

Ганзи вдигна очи към върховете на дърветата над главата си, а после отново насочи поглед към скъпата кола. В далечината долови тихите гласове на Ронан и Ноа.

— Мисля, че сега е най-добре да тръгваме — промърмори. — Нуждаем се от повече информация, за да продължим!

ДВАЙСЕТ И СЕДМА ГЛАВА

В утрото на неделния ден Блу се приготвяше да излезе, вече официално раздвоена. Неделите бяха за нея дни за разхождане на кучета. Всъщност неделите и четвъртъците бяха дни за разхождане на кучета, но Блу бе пропуснала последните две седмици, за да бъде с момчетата, и затова сега имаше чувството, че е изминала цяла вечност, откакто не се бе виждала с питомците си. Проблемът бе, че финансите ѝ бяха на изчерпване, а което беше още по-важното, вината, че пренебрегна заповедта на майка си, най-сетне бе започнала да ѝ натежава. В последно време не можеше да събере сили да погледне майка си в очите по време на вечеря, но същевременно не можеше да си представи да се откаже от момчетата. Крайно време беше да намери начин да помири двете неща.

Но първо трябваше да разходи кучетата.

Тъкмо се бе запътила към вратата, когато телефонът в кухнята иззвъня. С чаша мътен ябълков сок в едната ръка и връзките на високите си сандали в другата, тя грабна слушалката и изрече:

— Ало?

— Бих искал да говоря с Блу, ако обичате, стига да е у дома, разбира се.

Това беше непогрешимият, учтив глас на Ганзи, онзи, който той използваше, за да превръща сламата в злато. Очевидно е бил напълно наясно какво рискува с обаждането си тук и очевидно е бил подготвен да говори с някоя друга жена, освен Блу. И въпреки засилващото ѝ се подозрение, че тайната ѝ няма да изтрае още дълго, Блу не беше сигурна как да приеме факта, че той можеше с лека ръка да развали прикритието ѝ.

— Блу се приготвя да разхожда кучетата на другите хора — отговори тя, остави чашата със сока на масата и започна да нанизва сандалите си, притиснала слушалката между ухото и рамото си — И стана много добре, че попаднахте на нея, а не на някого друго.

— Бях подготвен за тази възможност — изрече Ганзи. Беше странно да го чуе по телефона, гласът му изобщо не звучеше така, както изглеждаше лицето му. — Но въпреки това се радвам, че попаднах директно на теб. Е, как си? Вярвам добре?

„Той не го прави нарочно! Не се прави нарочно на големец!“
напомни си мислено Блу. И си го повтори няколко пъти. А после отговори:

— Вярваш правилно.

— Брилянтно! Виж какво сега, днес Адам е на работа, а Ронан е на църква с братята си, обаче на мен ми се иска да изляза и да... поразгледам — и побърза да добави: — Не в гората, разбира се! Просто си мислех за онази църква на картата ти. Искаш ли да...

И се запъна. Ганзи да се запъне? На Блу ѝ трябваше цяла секунда мълчание от негова страна, докато осъзнае, че той всъщност я пита дали иска да отиде с него. И после още една секунда, докато си даде сметка, че никога не бе излизала само с него, без другите момчета.

— Трябва да разхождам кучета.

— О! — възкликна разочаровано Ганзи. — Е, добре.

— Но ще ми отнеме само един час.

— О! — повтори той, но вече няколко идеи по-ведро. — В такъв случай да те взема ли?

Блу погледна крадешком през рамо по посока на дневната.

— Ами не — изрече. — Аз... ъмм... ще се срещнем на паркинга.

— Брилянтно! — повтори той. — Суперско! Мисля, че ще бъде много интересно! Е, ще се видим след час!

Суперско ли? Ганзи без Адам — Блу не беше много сигурна как ще се получи тази комбинация. Въпреки плахия интерес на Адам към нея момчетата определено действаха като екип, като една обща, многоглава цялост. Да се срещне с когото и да било от тях без присъствието на останалите, ѝ се струваше малко... *опасно*.

Но, от друга страна, не съществуваше вариант да не излезе с Ганзи. Защото тя искаше да проучи лей линията не по-малко от него.

Едва затвори телефона, чу да викат името ѝ.

— Блууу, о, Блууу, дете мое, ела тууук!

Това беше гласът на Маура, а напевният му ритъм звучеше по-скоро иронично. С чувство за неизбежност Блу проследи гласа до

дневната, където завари Маура, Кала и Персефона да пият нещо, което заподозря, че е коктейл „Отвертка“. Когато влезе в стаята, всички жени вдигнаха едновременно глави към нея и я изгледаха с лениви усмивки. Като стадо лъвици.

Блу повдигна вежди, загледана в чашите с коктейли. Светлината на утрото, нахлуваща през прозореца, придаваше на напитките ярък, наситен жълт цвят.

— Едва десет часът е — промърмори.

Кала протегна ръка, пръстите ѝ стегнаха като в менгеме китката ѝ и я придърпаха върху тъмнозеленото канапе в нишата до прозореца. Чашата ѝ беше почти празна.

— Днес е неделя — изрече. — Какво друго да правим?

— Аз обаче имам да разхождам кучета! — отвърна Блу.

От стола на сини и бели ивици в другия край на стаята Маура отпи от „отвертката“ си и сбърчи възмутено нос.

— Божичко, Персефона, правиш ги с *твърде* много водка!

— Ръката ми винаги се отплесва — прошепна тъжно Персефона откъм плетената пейка пред прозореца.

Когато Блу започна да се надига, Маура, с трудно прикрита стомана в гласа изрече:

— Постави за малко с нас, Блу! Разкажи ни за вчера. И за онзи ден. И за по-предишния. И въобще... да поговорим за последните две седмици, а?

Едва тогава Блу разбра, че майка ѝ е бясна. Беше я виждала побесняла само няколко пъти през целия си живот, но сега, когато тази ярост бе насочена срещу нея, усети, че започва да се препотява.

— Ами, аз бях... — не довърши. Лъжата изглеждаше безполезна.

— Виж какво, аз не съм ти надзирател! — прекъсна я Маура. — И не смятам нито да те заключвам в тази стая, нито да те пращам в манастир! Затова просто престани с това промъкване крадешком и с тези тайни, става ли? Веднага!

— Ама аз не съм...

— Напротив, *си*! Аз съм ти майка, откакто си се родила, и ти гарантирам, че *си*! Та да разбирам ли, че ти и Ганзи излизате? — изражението на Маура беше дразнещо знаещо.

— Мамо!

— Орла ми каза за мощната му кола — продължи майка й. Гласът й продължаваше да бъде все така гневен и все така изкуствено ведър. А фактът, че Блу си даваше прекрасно сметка, че си го бе заслужила, правеше удара още по-силен. — Не възнамеряваш да го целунеш, нали?

— Мамо, това никога няма да стане! — увери я съвсем искрено Блу. — Нали вече го познаваш?

— Не бях много сигурна дали да караш старо, шумно камаро не е мъжкият еквивалент на това да режеш тениските си и да лепиш картонени дървета по стените в стаята си.

— Повярвай ми, двамата с Ганзи не сме нищо такова! — обясни Блу. — Освен това дърветата не са от картон. От рециклиран брезент са.

— Боже! Околната среда въздъхва облекчено! — Маура направи нов опит да отпие от коктейла си, но сбърчи нос и изгледа кръвнишки Персефона. Персефона я изгледа съкрушено. След известно мълчание и с вече доста поомекнал тон Маура добави: — И изобщо не съм спокойна, че влизаш в кола без въздушни възглавници.

— Нашата кола също няма въздушни възглавници — изтъкна момичето.

Маура свали един дълъг косъм на Персефона от ръба на чашата си и промърмори:

— Да де, ама ти винаги ходиш с колелото.

Блу се изправи. Нещо й подсказваше, че отзад чорапите й са с полепнали зелени влакънца от канапето.

— Мога ли вече да тръгвам? Загазила ли съм?

— Да, загазила си! Казах ти да стоиш далече от него, а ти не ме послуша! — промърмори Маура. — Просто още не съм решила какво да правя по този въпрос. Чувствата ми са наранени. Консултирах се с няколко човека, които до един ми казват, че имам пълното право да се чувствам наранена. Все още ли забраняват на тийнейджърите да излизат? Или това остана в осемдесетте?

— Ще се ядосам много, ако ми забраниш да излизам — отбеляза Блу, все още разтърсена от болката, която бе причинила на майка си. — Вероятно ще се разбунтувам и ще избягам през прозореца с въже от завързани един за друг чаршафи.

Майка й потри лицето си. Гневът й се бе изчерпал напълно.

— Ти май си затънала дълбоко в тази работа, а? Е, не ти отне много време.

— Ако ти не ми забраняваш да го виждам, няма да ми се налага да не ти се подчинявам — отбеляза замислено Блу.

— Ето какво получаващ, Маура, когато използваш ДНК-то си за правене на деца! — намеси се Кала.

— Блу — изрече с въздишка майка ѝ, — знам, че не си идиот. Просто... понякога и умните хора правят глупави неща.

— Не бъди като тях! — припя с ръмжене Кала.

— Персефона? — обърна се към нея Маура.

С тихото си гласче Персефона отговори:

— Нямам какво да добавя — но след кратък размисъл все пак добави: — Ако смяташ да удряш някого с юмрук, не стискай палеца си между пръстите! Би било срамота да го счупиш!

— Окей — кимна Блу. — Е, излизам.

— Можеш поне да се извиниш — подвикна ѝ Маура. — Да се престориш, че имам някаква власт над теб!

Блу не беше много сигурна как да отговори на това. Маура имаше власт над дъщеря си по хиляди други начини, но те не бяха от вида, който придружаваше ултиматумите или вечерния час. Затова само каза:

— Извинявай! Трябваше да ти кажа, че ще направя онова, което ти ми забрани да правя.

— Хмм, това не ми донесе чак толкова удовлетворение, на каквото се надявах — промърмори майка ѝ.

Кала отново сграбчи китката на Блу и за момент момичето се уплаши, че тя ще долови степента на странност, придружаваща търсенето на Ганзи. Но Кала просто преглътна последната глътка от коктейла си и измърка:

— С този твой активен социален живот напоследък да не забравиш нашата филмова вечер в петък!

— Нашата... филмова... вечер? — повтори Блу.

Кала сбърчи вежди.

— Ти ми обеща!

За един безкраен миг Блу се опита да си припомни кога за последно бе говорила с Кала за филмова вечер, когато изведнъж осъзна

какво всъщност означава това — разговорът им преди известно време. За това да преровят стаята на Нийви.

— О, забравих, че беше този петък! — възкликна с невинен тон Блу.

Маура завъртя леко чашата си, която изглеждаше все така пълна. Тя обикновено предпочиташе да гледа другите как пият, вместо да го прави лично.

— Кой филм ще гледате? — попита накрая.

— „Дори и джуджетата започват като малки“ — отговори незабавно Кала. — На оригиналния немски „Auch Zwerge haben klein angefangen“.

Маура трепна, макар Блу да не бе много сигурна дали бе заради филма или заради немския акцент на Кала.

— Още по-добре — изрече накрая. — И без това в петък вечер двете с Нийви ще излизаме.

Кала повдигна вежди, а Персефона започна да върти един конец от дантелените си чорапи.

— Какво правите вие двете? — попита Блу. *Търсите баща ми? Гадаете по локви?*

Маура престана да върти чашата си и отговори:

— Не се мотаем с Ганзи.

Е, поне можеше да бъде сигурна, че майка ѝ за нищо на света не би я излъгала.

Просто не желаше да ѝ каже нищо.

ДВАЙСЕТ И ОСМА ГЛАВА

— Защо точно църквата? — попита Блу от пътническото място на камарото. Никога досега не беше сядала отпред и сега установи, че на предната седалка усещането за камарото като кола, съставена от хиляди блъскащи се части в неравномерен ред, беше още по-осезаемо.

Настанен удобно зад волана, със скъпи слънчеви очила и меки топсайдери, Ганзи помисли доста, преди да отговори:

— Не знам. Може би, защото е на линията, но не е толкова... каквото там е Кабесуотър. А що се отнася до Кабесуотър, ще трябва да помисля повече за видяното там, преди да се върнем.

— Защото влизането в гората е като да проникнеш в чужд дом — промърмори Блу, стараейки се да не поглежда обувките за яхта на Ганзи. Ценеше го много повече като човек, ако се преструваше, че той не носи такива обувки.

— Именно! Точно така се усеща! — извика той и насочи към нея пръст, точно както насочваше пръст и към Адам, когато той кажеше нещо, което Ганзи одобряваше. А после отново отпусна ръката си върху скоростния лост, за да овладее тракането му.

За Блу обаче идеята, че дърветата са мислещи създания и че могат да говорят, бе невероятно вълнуваща. И че познават точно нея!

— Завий тук! — извика тя, когато Ганзи почти подмина отбивката към порутената църква. С широка усмивка той завъртя рязко волана и свали бързо няколко скорости. И след само няколко протестни писъка на гумите камарото се насочи към обраслата с трева пътека. В този момент обаче жабката се отвори и изсипа цялото си съдържание в скута на Блу.

— Но защо изобщо си купил тази кола? — възкликна тя. Ганзи изключи двигателя, но тя имаше чувството, че краката ѝ продължават да вибрират.

— Защото е класика — отговори превзето той. — Защото е уникална!

— Но е пълен боклук! Не произвеждат ли уникални класически коли, които не... — започна Блу и онагледи мисълта си, като неуспешно се опита няколко пъти да затвори вратичката на жабката. Но когато напъха обратно съдържанието ѝ и трясна вратичката, тя отново се отвори и отново изсипа всичко върху краката ѝ.

— О, произвеждат — отговори Ганзи и на нея ѝ се стори, че долови някакъв особен нюанс в гласа му. Не точно гняв, по-скоро ирония. Той сложи в устата си едно листо мента и излезе от колата.

Блу върна в жабката регистрационния талон на колата и някакво праисторическо парче сушен бут, а след това огледа другия предмет, изсипал се в скута ѝ. Беше епипен — спринцовка, предназначена да рестартира сърцето на човек, получил остра алергична реакция. За разлика от срока на годност на сушения бут, този на спринцовката все още не беше изтекъл.

— На кого е тази спринцовка? — попита тя.

Но Ганзи вече беше излязъл от колата и се протягаше, сякаш бе престоял зад волана цяла вечност, а не само трийсетина минути. В едната си ръка държеше своя верен уред за измерване на електромагнитните вълни. Блу не можеше да не забележи, че той има впечатляващи мускули на ръцете — вероятно имаха пряка връзка със стикера на отбора по гребане на „Алионби“, който бе забелязала и жабката. Той я погледна през рамо и отвърна небрежно:

— Моя е. След като затвориш жабката, трябва да бутнеш резена надясно, за да се заключи.

Тя изпълни препоръката му и наистина — жабката най-сетне се заключи, приютила на сигурно място важната спринцовка против алергии.

От другата страна на колата Ганзи надигна глава, за да огледа небето — изпълнено с градоносни облаци, които бяха като живи същества, движещи се кули. В далечината, на хоризонта, облаци бяха придобили същия цвят като синьото било на планината. А пътят, по който бяха дошли дотук, беше като пъстра река на синьо-зелени петна, виеща се по посока на града. Непряката светлина на слънцето, достигаща до тях през облаци, беше много особена — почти жълта, уплътнена от голямата влага. С изключение на птиците наоколо не се чуваше никакъв друг звук, освен бавното, далечно търкаляне на гръмотевиците.

— Надявам се бурята да ни изчака — отбеляза той.

И закричи към порутената църква. Както Блу вече бе имала възможността да установи, така Ганзи стигаше до местата, към които се беше запътил — *крачейки*. Ходенето беше за простосмъртните.

Секунди по-късно тя застана до него и подобно на стотици други пъти преди, така и сега установи, че на дневна светлина църквата изглежда много по-призрачна от обикновено. Вътрешността ѝ, разположена между срутните стени и изпъстрена с паднали части от покрива, бе превзета от трева до коленете и фиданки, високи колкото момичето. Не се забелязваха никакви следи нито от пейките на богомолците, нито от самите богомолци. В цялата тази обстановка имаше нещо безрадостно и безсмислено — смърт без задгробен живот.

Спомни си как преди седмица бе стояла на същото това място, но с Нийви. Това я накара да се запита дали Нийви действително търси баща ѝ и ако е така, какво възнамерява да прави, ако го открие. Сети се за духовете, които влизаха в църквата, и се зачуди дали Ганзи...

— Имам чувството, че съм бил тук и преди — изрече до нея Ганзи.

Блу не знаеше какво да му отговори. Вече му беше казала едната част от истината за нощта преди Деня на свети Марко и не беше много сигурна дали би било правилно да му каже и другата половина. И което беше още по-важното, тя не бе убедена, че тази част е вярна. Застанала сега до този млад мъж, който си беше съвсем жив и здрав, тя не можеше да си представи, че след по-малко от година той ще бъде мъртъв. Беше облечен в скъпа затворена риза с къси ръкави и ѝ се струваше невъзможно някой, който е облечен в подобна риза, да се спомине от нещо друго, освен от инфаркт на осемдесет и шест годишна възраст, може би на игрището за поло.

Вместо това попита:

— Какво прави сега твоят магнитометър?

Ганзи обърна уреда към нея. Беше го стиснал толкова силно, че кокалчетата му бяха побелели, набъбнали като възли под кожата му. По повърхността на машинката проблясваха червени светлинки.

— Полудя. Същото като в гората — отговори.

Блу се огледа предпазливо. По всяка вероятност всичко това беше частна собственост, дори земята, върху която се намираше църквата, но районът зад нея изглеждаше някак си по-усамотен.

— Ако тръгнем натам, има много по-малка вероятност да ни прострелят за навлизане в чужда собственост. А не можем да се покрием заради ризата ти.

— Аквамаринът е прекрасен цвят и няма да позволя да ми бъде вменявано чувство за вина, задето го нося! — отсече важно Ганзи. Но гласът му беше изтънял и сега той отново се обърна и огледа църквата. Точно в този момент ѝ се стори много по-млад от всякога, с присвити очи, разрошена коса, неовладени черти на лицето. Млад и, колкото и да изглеждаше необичайно, уплашен.

Блу си помисли: „*Не мога да му кажа! Никога няма да мога да му кажа. Просто трябва да се постарая да го предотвратя!*“.

А после Ганзи, възвърнал отново чара си, махна с ръка по посока на лилавата ѝ туника и отсече:

— Води, Патладжанче!

Тя вдигна една здрава пръчка, в случай че в тревата имаше змии, и пое напред. Въздухът миришеше на дъжд и земята се разтресе от поредната гръмотевица, но не заваля. Машинката в ръката на Ганзи не спираше да мига — само премина към оранжево, когато се отдалечиха твърде много от невидимата линия.

— Благодаря, че дойде с мен, Джейн — обади се Ганзи.

— Няма проблеми, Дик! — срязва го тя.

— Моля те, недей! — изгледа я с много болка той.

Това искрено изражение я лиши от цялата радост, че го е подразнила, използвайки истинското му име. Продължи да върви напред.

— Ти си единствената, която изобщо не изглежда стресната от всичко това — изрече след малко той. — Що се отнася до мен, не че съм свикнал, но и преди съм попадал на разни необичайни неща и сигурно просто... Но тъй като и Ронан, и Адам, и Ноа до един изглеждат индиферентни... аз...

Блу се престори, че знае какво означава *индиферентен*, и отбеляза:

— Не забравяй, че аз живея с тези неща. Така де, майка ми е гадателка. И всичките ѝ приятелки са също гадателки. За мен това е... е, не е като да е напълно *нормално*, но може би точно така бих се чувствала, ако бях като тях. Нали се сещаш? Да виждам неща, които другите хора не виждат.

— Посветих години от живота си в стремеж да накарам този уред да прави това, което прави сега — призна си Ганзи. В тембъра на гласа му имаше нещо, което значително изненада Блу. И едва когато той отново заговори, тя осъзна, че той използва тона, който го бе чувала да използва към Адам: — От осемнайсет месеца насам се опитвам да открия лей линията на Хенриета!

— Това ли е, което очакваше?

— Не знам какво съм очаквал. Прочел съм всичко, което може да се намери за ефектите от леите, но никога не бях допускал, че могат да бъдат толкова мощни. Толкова... А това с дърветата изобщо не го бях очаквал. Не бях очаквал и всичко да се развие толкова бързо. Свикнал съм да получавам само по една следа месечно, а после да се опитвам да я следвам, докато не се появи нова. Обикновено стигайки до задънена улица, разбира се. А не дотук — замълча, а после с широка, благодарна усмивка добави: — И всичко това се дължи само на теб! Едва ти успя да ни насочиш наистина към линията! Идва ми да те разцелувам!

И макар че той надали го мислеше сериозно, Блу се дръпна настрана.

— За какво пък беше това?

— Вярваш ли в ясновидци? — контрира го тя.

— Е, нали ходих при такива, забрави ли?

— Това не значи нищо. Много хора ходят по врачки само за да се посмеят после.

— Е, но аз отидох, защото вярвам. Или поне вярвам на онези, които са добри в работата си. Просто знам, че има твърде много шарлатани и затова е адски трудно да попаднеш на истинските. Защо?

Блу удари злобно земята със своята пръчка срещу змии и отговори:

— Защото още откакто съм се родила, майка ми ми повтаря, че ако целуна голямата си любов, той ще умре!

Ганзи се разсмя.

— Изобщо не се смей, ти... — Блу се канеше да изрече „копеле“, но прецени, че думата е твърде груба, и млъкна.

— Мисля, че това е просто предохранителна мярка от страна на майка ти. Не излизай на срещи, иначе ще ослепееш. Не целувай голямата си любов, иначе той ще хапне дръвцето.

— Не е само тя! — извика Блу. — Всеки екстрасенс или медиум, когото съм срещала, ми повтаря същото! Предречено ми е! Освен това майка ми не е от този тип майки. Тя не би си играла с нещо от този род. Тя не се преструва!

— Извинявай! — смотолеви Ганзи, едва сега осъзнавайки, че тя съвсем сериозно се е обидила. — Отново се държа като кретен. А знаеш ли как би трябвало да умре този... този нещастник?

Блу сви рамене.

— Аха. Значи дяволът е в детайлите, както винаги. Затова, просто за всеки случай, не целуваш никого, така ли? — видя я да кимва. — Не мога да крия от теб, Джейн, че това ми се струва гадно.

Тя отново сви рамене и отвърна:

— Обикновено не го споделям с никого. Не знам защо сега го казах на теб. Но те моля, не казвай на Адам!

Веждите на Ганзи скочиха чак до линията на косата му.

— Значи просто ей така, така ли?

— Не! — извика тя с внезапно пламнали бузи. — Искам да кажа... Не! Просто защото... защото и аз не знам... предпочитам да не рискувам!

В този момент Блу започна да си фантазира, че изведнъж времето се преобръща и те започват отново този разговор, излизайки от колата. Само че тя започва да говори за времето или за предметите, които той учи. Не знаеше как да накара лицето си да спре да гори.

— Честно да ти кажа, ако убиеш Адам, няма да ми бъде особено весело — изсумтя Ганзи с лека тревога в гласа.

— Ще се постарая това да не се случи!

В продължение на няколко секунди между тях се настани тягостна тишина. А после, с доста по-нормален глас, той изрече:

— Все пак благодаря, че сподели това с мен. Благодаря ти и за доверието — подобно нещо не се казва на кого да е.

С огромно облекчение Блу отговори:

— Е, ти пък ми каза как се чувстваш относно Ронан и Адам, и онова индиферентно нещо. Искам да знам само още едно — защо го търсиш? Имам предвид Глендоуър?

Той се усмихна печално и за момент Блу си помисли с тревога, че той ще превключи отново на вятърничавия, лъскав Ганзи, но накрая го чу да казва:

— Тази история е доста трудна за обобщение.

— Но ти си в училище, подготвящо за Бръшляновата лига! Опитай!

— Добре тогава. Откъде да започна? Може би... Нали видя моята спринцовка? Тя е за ужилване от пчели. Аз съм алергичен към тях. Ужасно алергичен.

Блу се закова на място, силно обезпокоена. Бе наясно, че стършелите гнездят по земята, а райони като този тук са техни основни територии — тихи места, близо до дърветата.

— Ганзи, но сега сме сред природата! Където живеят пчелите!

Той махна пренебрежително, като че ли нямаше търпение да изчерпят конкретно тази тема.

— Ти продължавай да бодеш с пръчката си наоколо и всичко ще бъде наред — промърмори.

— С моята пръчка ли? Но ние вече цяла седмица се разхождаме по горите! Това изглежда крайно...

— Рицарско? — предположи Ганзи. — Истината е, че от онази спринцовка епипен всъщност няма никаква полза. Последното, което ми казаха за нея, бе, че ще има ефект само при едно ужилвано, а дори тогава не е ясно колко добър ще бъде този ефект. Бях на четири, когато за първи път се озовах в болница от ужилване, а след това реакциите се влошиха още повече. Нещата са такива, каквито са. Или това, или трябва да живея под стъклен похлупак.

Блу се сети за картата на Смъртта и за това как майка ѝ всъщност изобщо не я бе изтъкувала на Ганзи. Но пък беше много възможно картата да не е сочала предречената му трагедия в бъдещето, а по-скоро да е обобщавала живота му — факта, че той всеки ден върви ръка за ръка със смъртта.

Сега тя хвана здраво пръчката си, разрови добре тревата пред тях и подхвърли:

— Окей, слушам те!

Ганзи стисна устни, отпусна ги и продължи:

— Така. Та преди седем години бях на някаква тържествена вечеря с родителите ми. Вече не си спомням точно по какъв повод. Май един от приятелите на баща ми беше номиниран от партията.

— За... Конгреса?

Земята под краката им или може би въздухът около тях бяха разтърсени от гръмотевица.

— Да бе. Но не помня добре. Нали знаеш как понякога не можеш да си спомниш всичко както трябва? Ронан твърди, че спомените са като сънищата. Изобщо не помниш как си се озовал пред черната дъска в класната стая без дрехи. Както и да е. Онова тържество беше тъпо... все пак тогава бях на девет или десет години. Беше от онези коктейли с малките черни роклички, червените вратовръзки и храна на корем, стига да не са скариди. Бяхме се събрали няколко деца и започнахме да играем на криеница. Спомням си как тогава си мислех, че вече съм стар за криеница, но тъй като нямаше какво друго да правим, започнахме да играем.

Двамата с Блу навлязоха в малка горичка. Дърветата бяха толкова разредени, че вместо къпинак между тях растеше висока трева. Този Ганзи, този разказвач Ганзи, беше напълно различен от всички останали негови версии, с които тя се бе сблъсквала досега. И просто не можеше да не го слуша.

— Беше горещо като в ада. Беше пролет, но внезапно бе решило, че е лято. Нали знаеш каква е понякога пролетта във Вирджиния? Някак си тежка. Та на двора нямаше никаква сянка, но близо до него имаше страхотна гора. Тъмна, зелена и синя. Все едно се гмуркаш в езеро. Та влязох аз в нея и беше фантастично. Само след пет минути къщата зад нас вече не се виждаше.

Блу прекрати с ровенето с пръчката си и попита:

— Да не си се изгубил?

Ганзи поклати глава.

— Не. Стъпих в гнездо — очите му бяха свити по онзи начин, до който прибягват хората, когато се опитват да звучат небрежно, но за всички е очевидно, че историята действително им тежи. — Стършели. Точно както каза и ти. Те гнездят по земята. Не е необходимо да ти обяснявам, нали? Но по онова време нямах никаква представа. Първото, което почувствах, беше леко убождане през чорапа ми. Помислих си, че съм стъпил на трън — наоколо имаше много, от онези зелените, дето са като метлички. Но после почувствах второ убождане. Почти не боли, нали се сещаш?

На Блу започна да ѝ прилошава, предчувствайки какво ще чуе по-нататък.

Той продължи:

— Но после усетих същото и по едната си ръка и докато се сетя да отскоча, те бяха пропълзели по цялата ми ръка. И по двете всъщност.

Незнайно как, но чрез разказа си той бе успял да я отведе точни там, на онова място преди толкова много години. Блу усети, че сърцето ѝ започва да се свива от отровата, прониквала в неговото тяло в онзи момент.

— И какво направи? — попита.

— Знаех, че съм мъртъв. Знаех, че съм мъртъв много преди да усетя, че всичко в тялото ми се обърква. Защото вече бях ходил в болница за едно ужилване, а това бяха... стотици. Бяха в косата ми. Бяха дори в *ушите* ми, Блу!

— Уплаши ли се? — попита тя.

Не ѝ беше необходимо да чува отговора му. Видя го в празния му поглед.

— И какво стана?

— Умрях — отговори той. — Усетих как сърцето ми спира. А на стършелите изобщо не им пукаше. Продължаваха да ме жият, макар вече да бях мъртъв.

Тук Ганзи се закова на място и промърмори:

— И тук следва трудната част.

— Те са ми любимите — кимна Блу. Дърветата около тях се бяхме смълчали. Единственият звук, който се чуваше, беше грохотът на гръмотевицата. След кратка пауза тя добави, леко засрамена: — Извинявай! Не исках да прозвуча като... Но на мен целият ми живот се състои от „трудни части“. Никой не вярва в онова, което прави семейството ми. И затова не смятам да ти се смея.

Той издиша бавно и заговори:

— Чух глас. Беше по-скоро шепот. Никога няма да забравя какво ми каза! Каза ми: *Ще живееш заради Оуайн Глиндур. Някой друг по лей линията умира, макар че не би трябвало да умира, и затова ти ще живееш, макар че не би трябвало да живееш.*

Блу не отвърна нищо. Въздухът буквално се свлече върху тях.

— Казах на Хелън. Тя заяви, че било халюцинация — Ганзи отметна от лицето си една увиснала от дървото лоза. Тук храсталакът се сгъстяваше, дърветата се сближаваха все повече и повече. Може би

трябваше да се връщат. Гласът му беше много особен. Официален и уверен, когато добави: — Но не беше халюцинация!

Това беше онзи Ганзи, който бе писал в дневника. Истината за магията я обгърна, облада я.

— И това е достатъчно, за да прекараш целия си живот в търсене на Глендоуър? — попита тя.

— След като Артур е разбрал, че Граалът наистина съществува, можел ли е да не тръгне да го търси? — контрира въпроса ѝ с въпрос Ганзи.

Над главите им се чу отново грохот на гръмотевица, като гладното ръмжене на невидим звяр.

Блу изрече:

— Това не е никакъв отговор.

Без да я поглежда в очите, той отговори с непознат за нея глас:

— Имам *нужда* от това, Блу.

Лампичките на уреда в ръката му изведнъж изгаснаха.

Едновременно облекчена да се завърне отново на здравата почва на реалността и разочарована, че не може да надникне по-дълбоко в истинския Ганзи, Блу докосна уреда:

— Да не би да се отместихме от линията?

Върнаха се няколко метра назад, но машинката отказа да се включи.

— Да не би батерията да е свършила? — предположи момичето.

— Не знам как да проверя — промърмори Ганзи и за всеки случай изключи, а после отново включи уреда.

Блу протегна ръка и пое уреда. В мига, в който го докосна, лампичките изригнаха в червено като празнична заря. Наситено червено, а не примигващо. Тя се завъртя наляво-надясно. Оранжево вляво, червено вдясно.

Очите им се срещнаха.

— Вземи си го — промърмори тя.

Но в мига, в който уредът се озова обратно в ръцете на Ганзи, лампичките му автоматично изгаснаха. А когато гръмотевицата пак раздра небето и земята, съблазнителна и стихваща, тя почувства, че стихията е вложила в треперенето ѝ нещо, което дори след отминаването на звука не спира.

— Все още продължавам да мисля, че има логично обяснение за всичко това — каза Ганзи. — Но е факт, че от цяла седмица не показва нищо.

Според Блу действително имаше логично обяснение и то беше следното — Блу усилваше нещата. Само дето точно в този момент нямаше никаква представа какво усилва.

Въздухът отново бе разтърсен от грохот на гръмотевица. От слънцето нямаше и следа. Единственото, останало около тях, бе натежалият зелен въздух, който ги обграждаше.

— Но накъде ни насочва? — попита учудено Ганзи.

Оставяйки се на яркочервената светлинка да ги води, Блу пристъпи колебливо сред дърветата. Бяха направили само няколко крачки, когато машинката пак замря. И никакво количество смяна на ръцете и манипулации не бе в състояние да я накара отново да се събуди.

Двамата стояха един срещу друг, загледани в машинката между тях. С приведени глави, не откъсващи очи от тъмните в момента лампички.

— И сега какво? — обади се Блу.

Ганзи се вгледа внимателно в земята между краката си, точно под уреда.

— Отстъпи! Там има...

— Господи! — извика Блу и отскочи от Ганзи. А после пак: — Боже мой!

Но не успя да довърши мисълта си, защото току-що бе отскочила от нещо, което ужасно много приличаше на човешка раменна кост. Ганзи приклепна първи и бръсна листата, покрили костта. И наистина — до първата раменна кост се появи втора. Малко по-надолу се виждаше мръсен ръчен часовник. Всичко изглеждаше като нагласено — скелет в гората.

Това не може да е истина!

— О, не! — извика Блу. — Не пипай! Пръстови отпечатьци!

Но трупът отдавна бе преминал етапа, в който би могъл да помогне с пръстови отпечатьци. Костите бяха чисти като на музеен експонат, плътта — отдавна изгнила и смесила се с пръстта. Бяха останали само отделни нишки от дрехата, която някога бе носил този човек. Повдигайки внимателно листата, Ганзи разкри целия скелет.

Лежеше свит, единият крак беше сгънат, а ръцете разперени от двете страни на черепа в застиналия миг на трагедията. Времето бе пощадило някои елементи и отнело друго — часовникът бе тук, но ръката липсваше. Ризата я нямаше, но вратовръзката беше останала, надиплена над хълмовете и долчинките на свилите се прешлени на гръдния кош. Обувките бяха мръсни, но недокоснати от стихииите. Чорапите също бяха останали в кожените обувки, подобно на високи до глезените чували за костите на краката.

Бузата на черепа беше размазана. Блу се запита дали това не бе причината за смъртта на непознатия човек.

— Ганзи — прошепна по едно време с равен глас, — но това е било дете! Дете от „Алионби“!

И посочи към гръдния кош. Паднала между две ребра, се виждаше емблемата на „Алионби“ — синтетичните нишки на бродерията се бяха оказали недосегаеми за времето.

Двамата се вторачиха един в друг над мъртвото тяло. Над главите им падна светкавица и освети лицата им. И Блу сякаш видя черепа под кожата на Ганзи — скулите му бяха толкова близо до повърхността, високи и квадратни като онези на Смъртта от картите таро.

— Трябва да съобщим в полицията — каза тя.

— Почакай! — извика той. Отне му само миг, за да измъкне портфейла изпод тазовата кост. Беше от хубава, качествена кожа, зацапан с кал и леко избелял, но като цяло непокътнат. Ганзи го отвори и огледа многоцветните ръбове на кредитните карти, подредени в единия край. Някъде сред тях забеляза и горния ръб на шофьорската книжка и я извади.

И после Блу чу как Ганзи буквално ахва. По лицето му се изписа неподправен шок.

Лицето от снимката на шофьорската книжка беше на Ноа.

ДВАЙСЕТ И ДЕВЕТА ГЛАВА

В осма вечерта Ганзи се обади на Адам във фабриката за каравани.

— Идвам да те взема! — отсече и затвори.

Не каза, че е много важно, но тъй като за първи път молеше Адам да си тръгне по-рано от работа, трябва да беше важно.

Докато се обади и излезе на паркинга, камарото вече го чакаше. Неравномерното бръмчене на двигателя огласяваше пустошта. Адам влезе в колата.

— Ще ти обясня, когато стигнем — заяви все така лаконично Ганзи.

Включи на скорост и скочи толкова силно върху газта, че задните гуми на камарото изпищяха върху асфалта, докато потегляха. От изражението на приятеля си Адам предположи, че сигурно нещо се е случило с Ронан. Може би накрая Ронан бе сполетян от *Ронан*. Но не поеха към болницата. Камарото влетя директно в паркинга пред Манифактура Монмът. Двамата изкачиха бързо старото, скърцащо стълбище до втория етаж. Ганзи блъсна вратата и тя излетя до стената.

— Ноа! — изкрещя той.

Стаята се протягаше напред, безгранична във вечерния мрак. Прозорците зад миниатюрната Хенриета образуваха фалшив хоризонт. Будилникът на Ганзи не спираше да пищи, озвучавайки предупреждение за време, което отдавна бе минало.

Пръстите на Адам потърсиха неуспешно ключа за лампата.

— Трябва да поговорим! — изкрещя пак Ганзи. — Ноа!

Вратата към стаята на Ронан се отвори и разкри квадрат светлина. На прага се очерта силуетът на Ронан — бе вдигнал едната си ръка пред гърдите и придържаше внимателно гарванчето, сгущени между пръстите му. Свали от ушите си чифт безбожно скъпи слушалки и ги сложи около врата си.

— Човече, много закъсня! Париш? Мислех, че си на работа.

Значи Ронан знаеше за новите обстоятелства точно толкова колкото и Адам. Адам бе пронизан от кратка искра на облекчение от този факт, която обаче бързо изгасна.

— Бях — отговори и най-сетне успя да напипа ключа за лампата. Стаята се превърна в планета на здрача, в ъглите оживяха сенки със страшни челюсти.

— Къде е Ноа? — извика Ганзи и дръпна гневно кабела на алармения си часовник, за да му затвори устата.

Само с един поглед Ронан схвана състоянието на Ганзи и повдигна вежди.

— Излезе — отговори.

— *Невъзможно!* — отсече с необичайна за него страст Ганзи. — Не е излязъл! Ноа?

И тръгна напред из стаята, оглеждайки внимателно ъглите, рафтовете и въобще всички места, където човек по принцип не би открил свой съквартирант. Адам продължаваше да стои озадачен край вратата. Не можеше да повярва, че цялата тази суматоха е заради Ноа — Ноа, който можеше да остане незабелязан часове наред, който никога не повишаваше глас, Ноа, чиято стая бе безупречно подредена.

Ганзи прекрати търсенето и се обърна към Адам.

— Адам, каква е фамилията на Ноа?

Преди Ганзи да го попита, Адам имаше чувството, че би трябвало да знае. Но сега отговорът просто се изпари и от устата, и от мислите му, оставяйки го нелепо зяпнал. Бе като да се изгуби на път към класната стая, да се изгуби на път към дома, да забрави телефонния номер на Манифактура Монмът.

— Не знам — призна си накрая.

Ганзи насочи пръст към гърдите на Адам, сякаш стреляше с пистолет или наблягаше на нещо.

— Фамилията му е Черни! Ноа Черни — отметна глава назад и този път изрева: — Знам, че си тук, Ноа!

— Хей, пич! — намеси се Ронан. — Ти май превъртя.

— Отвори тази врата! — изкрещя Ганзи. — И ми кажи какво виждаш там!

С небрежно свиване на раменете Ронан се измъкна от своята стая и завъртя топката на вратата на Ноа. Тя се отвори леко и разкри ъгъл от постоянно оправено легло.

— Както обикновено прилича на манастир — сви презрително устни Ронан. — Има всички белези на психиатрично лечебно заведение. Но какво трябва да търся? Наркотици? Мацки? Оръжия?

— Кажи ми кои са ти общите часове с Ноа! — изрече напрегнато Ганзи.

Ронан изсумтя и отговори:

— Нямам такива.

— Аз също — отговори Ганзи. После погледна към Адам, който бавно поклати глава. — Адам също няма общи часове с него. И как е възможно? — но без да чака отговор, продължи: — А кога яде? Някой някога виждал ли го е да се храни?

— Мен лично не ме интересува — отбеляза Ронан. Плъзна пръст, но главичката на Резачка и в отговор тя наклони човчица. Това беше странен момент от една още по-странна вечер и ако се бе случил предишния ден, Адам със сигурност щеше да си каже, че рядко става свидетел на подобна нежност от страна на Ронан.

Ганзи започна да обстрелва и двамата с въпроси:

— Той плаща ли наем? Кога се нанесе тук? Задавали ли сте си някога този въпрос?

Ронан поклати глава и отбеляза замислено:

— Пич, ти вече прескочи всякакви граници. Какъв ти е проблемът, човече?

— Прекарах целия следобед в полицията — каза Ганзи. — С Блу отидохме до църквата и...

В този момент ревността заби жилото си в Адам, дълбоко и неочаквано. Парещата рана, която разтвори, изобщо не ставаше по-малко болезнена от съзнанието, че самият той не бе напълно наясно какво я бе причинило.

Ганзи продължи:

— Какво сте ме зяпнали така и двамата? По-важното е следното — открихме труп! Напълно изгнил, до кости. И знаете ли чий беше този труп?

Ронан впи очи в очите на Ганзи.

Адам се почувства така, сякаш бе сънувал отговора на този въпрос.

Зад тях вратата на апартамента внезапно се затвори с трясък.

Те се завъртяха едновременно към нея, но не видяха нищо — само потрепването на ъгълчетата на картите от стената подсказваше, че въздухът се бе раздвижил.

Момчетата се вторачиха в едва доловимите движения на хартията, заслушаха се в ехото от трясането.

Нищо не помръдваше. По кожата на Адам пролазиха тръпки.

— Моят — изрече Ноа.

Всички се завъртяха като един.

Ноа стоеше на прага на стаята си.

Кожата му беше бледа като пергамент, а очите му — сенчести и неясни, както изглеждаха винаги след смрачаване. На лицето му се виждаше вездесъщото петно, само дето сега то приличаше по-скоро на пръст или кръв, или може би на кухня, на кости, смазани под кожата му.

Ронан изпъна рамене и изрече:

— Стаята ти беше празна. Току-що погледнах.

— Казах ти — прошепна Ноа. — Казах на всички ви. Но вие не ми обърнахте внимание.

Адам затвори очи и остана така известно време.

Ганзи, отново напълно овладян, огледа обстановката. Най-важното, което изискваше от живота, бе наличието на факти — неща, които би могъл да си запише в дневника, които да повтори, ако трябва, и които да подчертае, независимо колко невероятно биха могли да звучат тези факти. А Адам си даде сметка, че Ганзи изобщо не е бил сигурен какво ще намери тук, когато го бе взел от фабриката. И как би могъл да бъде сигурен? Как изобщо някой би могъл да повярва, че...

— Той е мъртъв — изрече Ганзи, скръстил ръце пред гърди. — Ти наистина си мъртъв, нали?

— Ама аз ви *казах*! — простена жалостиво Ноа.

Всички впериха очи в него. Беше застанал само на няколко крачки от Ронан. И Адам осъзна, че Ноа изобщо не беше толкова реален, колкото Ронан, и че това би трябвало да стане очевидно до сега. Истински абсурд бе как не го бяха забелязали до този момент! Истински абсурд, че досега никой от тях не се бе сетил да го попита за фамилията му, за това откъде идва, за часовете, в които влиза и в които не влиза. Лепкавите му, студени ръце, безупречно подредената му стая,

неизменното уж зацапано лице. Та той е бил мъртъв още откакто го познават!

Реалността се превърна в мост, който започна да се разпада под краката на Адам.

— Мътните те взели, човече! — изрече накрая Ронан. А после, леко отчаяно: — И всичките тези нощи, в които ми стъжваше живота, че не съм те оставял да спиш, а то ти изобщо не си имал нужда от сън!

Адам попита с едва доловим глас:

— Как умря?

Ноа извърна лицето си към тях.

— Не! — намеси се Ганзи, вече с избистрена цел. — Не това е правилният въпрос, нали? Въпросът е: *кой те уби?*

При този въпрос Ноа си сложи изражението на отдръпване, което идваше само тогава, когато нещо го караше да се чувства неудобно. Приведена брадичка, склопени, чуждоземни очи. Изведнъж Адам се изпълни с всепоглъщащото усещане, че Ноа е мъртъв, а той не.

— Ако решиш да ми кажеш — допълни Ганзи, — мога да насоча полицията към тази следа!

Брадичката на Ноа се приведе още повече, изражението му някак си почерня, очите му се превърнаха в кухни, подобни на кухините на череп. Момче ли виждаха пред себе си? Или нещо, което приличаше на момче?

Адам искаше да извика: „Не го притискай, Ганзи!“.

Откъм скута на Ронан Резачка започна да пици. Силни, уплашени писъци, които разцепиха въздуха. Сякаш на този свят не остана нищо друго, освен безумните й крясъци. Изглеждаше невъзможно такова миниатюрно телце да издаде подобен колосален звук.

Ноа вдигна глава. Очите му бяха широко отворени и съвсем обикновени. Изглеждаше уплашен.

Ронан постави ръка над главата на Резачка, докато тя не се успокои и не млъкна.

Ноа каза:

— Не искам да говоря за това.

Раменете му бяха леко повдигнати, главата отпусната и той си изглеждаше така, както бе изглеждал винаги, като онзи Ноа, когото те

открай време познаваха. Онзи Ноа, чието място сред тях те никога не бяха поставяли под въпрос.

Един от *живите*.

— Окей — каза Ганзи. А после пак: — Окей. Какво искаш да направиш сега?

— Бих искал... — започна Ноа, но не довърши, както правеше винаги, потъвайки обратно в стаята си. Дали бе правил така и когато е бил жив, запита се Адам, или това е последица от смъртта, от старанието да водиш нормален разговор?

Ронан и Адам се обърнаха едновременно към Ганзи. Като че ли нищо повече не можеше да бъде казано или направено. Дори Ронан беше притихнал, скрил обичайните си бодли. Докато новите правила не станеха ясни, той не изгаряше от особено желание да проверява колко отвъден би могъл да се окаже Ноа, ако бъде провокиран.

Извъръщайки поглед от останалите, Ганзи подвикна:

— Ноа?

Мястото на прага на стаята на Ноа беше празно.

Ронан застана там и бутна рязко вратата, отваряйки я широко. Стаята беше чиста до блясък и недокосната, в леглото очевидно никой не бе спал.

Светът около Адам зажуза, внезапно зареден със стотици алтернативи, не всяка от които приятна. Имаше чувството, че ходи на сън. Нищо не беше истинско, докато не го докоснеше.

Ронан започна да псува — продължително, мръснишки, неудържимо, без да си поема дъх.

Палецът на Ганзи се плъзна по долната му устна. После се обърна към Адам:

— Какво става, според теб?

— Преследват ни духове — отговори Адам.

ТРИЙСЕТА ГЛАВА

Фактът, че Ноа бе мъртъв, разстрои Блу много повече, отколкото тя бе допускала. От разговора с полицията стана ясно, че той *никога* не е бил жив, или поне не и откакто тя го познаваше. И въпреки това душата ѝ бе изпълнена с необяснима скръб. Освен това присъствието на Ноа в Монмът се промени драстично, след като те откриха тялото му. Вече никога не можеха да получат целия Ноа. Ганзи чуваше само гласа му на паркинга, Блу мярваше сянката му по тротоара, докато вървеше към Монмът, Ронан откриваше одрасквания по кожата си.

Ноа се бе превърнал в дух много отдавна, но сега вече и се държеше като такъв.

— Може би защото тялото му е било преместено от лей линията — допусна Адам.

Блу просто не можеше да престане да мисли за черепа с размазаното лице, за Ноа как си дере червата при гледката на мустанга. Не повръща. Просто маркира тези действия, защото е *мъртъв*.

Искаше ѝ се по-скоро да открие кой му бе причинил това, а после същият този някой да гние в затвора до края на живота си.

Блу бе потънала до такава степен в окаяното положение на Ноа, че почти бе забравила, че двете с Кала щяха да претърсват стаята на Нийви в петък. Кала очевидно бе забелязала разсеяността ѝ, защото в петък сутринта ѝ бе оставила най-безочливо бележка върху хладилника, за да може Блу да я намери: „Блу, не забравяй! Довечера имаме филмова вечер!“. Блу откъсна лепящата бележка от хладилника и я натъпка в раницата си.

— Блу — изрече Нийви.

Блу подскочи във въздуха толкова високо, колкото бе възможно за човешко същество, като едновременно с това се завъртя. Нийви седеше на кухненската маса с чаша чай пред себе си и книга в ръка. Носеше кремава риза в абсолютно същия цвят като завесите зад гърба ѝ.

— Изобщо не те видях! — възкликна Блу. Лепящата бележка в раницата ѝ беше като горящо признание.

Нийви се усмихна мило и обърна отворената книга върху масата.

— Тази седмица не съм те виждала много — изрече.

— Аз... бях... навън... с... приятели — между всяка отделна дума Блу си казваше, че трябва да престане да звучи подозрително.

— Чух за Ганзи — каза Нийви. — Посъветвах Маура, че не е много разумно да се опитва да ви държи далече един от друг. Безсъмнено ви е било писано пътищата ви да се пресекат.

— О! Ъмм... Благодаря!

— Изглеждаш разстроена — отбеляза Нийви и с една от прекрасните си ръце потупа стола до себе си. — Искаш ли да погледна нещо за теб? Да ти гледам?

— О, много благодаря, но не мога... Трябва да тръгвам на училище — изрече бързо Блу.

Част от нея се питаше дали Нийви ѝ предлага това от любезност или от обратна психология — защото знае какво планират Кала и Блу. Както и да стояха нещата обаче, момичето не желаше да взема никакво участие в гадателските занимания на Нийви. Събра си нещата, насочи се към вратата и на излизане само помахаше през рамо.

Беше направила само няколко крачки, когато Нийви каза на гърба ѝ:

— Търсиш един бог. Не се ли досети, че може да има и дявол?

Блу застина на вратата. Обърна глава, но не погледна директно към Нийви.

— О, не съм си пъхала носа, където не ми е работа! — побърза да я успокои леля ѝ. — Просто онова, което правите, е толкова голямо, че го виждам и без да искам, докато търся други неща.

Сега вече Блу се обърна с лице към нея. Милото изражение на Нийви изобщо не се бе променило, ръцете ѝ все така бяха обгърнали чашата с чай.

— Числата са ми много лесни — продължи тя. — Всъщност те дойдоха първи. Вадя ги обикновено от нищото. Важни дати. Телефонни номера. Това е най-лесното за мен. Следващото по лекота обаче е смъртта. И винаги познавам кога някой е докоснат от смъртта!

Блу стисна здраво ремъците на раницата си. Да, майка ѝ и нейните приятелки бяха странни, но те си *знаеха*, че са странни. Бяха

наясно кога изричат нещо странно. А Нийви очевидно не притежаваше този филтър в поведението си.

Накрая тя изрече:

— Той е бил мъртъв от много време.

Нийви сви рамене и отбеляза:

— Ще има още много такива, преди всичко това да свърши.

Изгубила ума и дума, Блу бавно поклати глава.

— Просто те предупреждавам — завърши Нийви. — Бъди нащрек за дявола! Където има бог, наблизко винаги се спотайват и цял легион дяволи!

ТРИЙСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

За първи път, откакто се помнеше, Адам не беше никак щастлив, че от академията им бяха дали свободен ден. Този петък беше отдавна планиран като ден за административна работа на учителите. И така, макар и с огромна неохота, Ганзи бе отишъл на гости при родителите си, за да отпразнуват, макар и със закъснение, рождения ден на майка му, Ронан се бе затворил в стаята си и пиеше от зори, гневен на целия свят, а Адам беше оставен на бюрото на Ганзи в Манифактура Монмът, за да учи. В държавното училище учебният ден протичаше нормално, така че Адам можеше само да се надява, че след края на часовете Блу няма да забрави да се отбие при тях.

Без присъствието на никой друг в основното помещение апартаментът го потискаше. Част от Адам искаше да подмами Ронан да излезе от стаята си, за да му прави компания, но по-голямата друга част си даваше сметка, че по своя крайно нелицеприятен и неизказан начин Ронан скърби за Ноа. Затова Адам продължи да си стои послушно на бюрото на Ганзи, потейки се над домашното по латински, напълно съзнаващ, че светлината, нахлуваща през огромните прозорци, не осветява дъските на пода по начина, по който обикновено го правеше. Сенките се местеха и вкопчваха на странни места Адам усещаше уханието на саксията с мента на бюрото на Ганзи, но по едно време усети и Ноа — долови онази негова неповторима комбинация от характерния му дезодорант, сапун и пот.

— Ноа — обърна се Адам към празното помещение, — тук ли си? Или си навън и преследваш Ганзи?

Никакъв отговор.

Той сведе очи към тетрадката си. Латинските глаголи изглеждаха като някакъв безсмислен, изкуствен език.

— Можем ли да го поправим, Ноа? Имам предвид онова, което те превърна в невидим, за да станеш отново такъв, какъвто беше преди?

И веднага след тези думи подскочи стреснато от някакъв удар точно до бюрото. Беше му необходима секунда, докато си даде сметка,

че саксията с мента на Ганзи беше бутната на пода. Едно триъгълно парче се бе отчупило от глинената саксия и сега правеше компания на купчина изсипана пръст.

— Това няма да ни помогне с нищо — изрече спокойно Адам, но вътрешно беше потресен.

Не беше съвсем наясно с какво биха могли да помогнат на Ноа. След като бяха открили костите му, Ганзи се бе обадил в полицията, за да научи нещо повече, но информацията се оказа крайно оскъдна знаеха само, че Ноа е бил обявен за изчезнал преди седем години. Както винаги, така и сега, Адам бе призовал към сдържаност, и този път Ганзи като никога го беше послушал, като бе скрил от полицията факта, че са открили мустанга. Колата щеше да отведе властите в гората Кабесуотър, а това щеше да я превърне в твърде публична и да я лиши от магията ѝ.

Когато малко след това на вратата се почука, Адам не отговори веднага, защото си мислеше, че е Ноа. Но после чуването се повтори, а след него се чу и гласът на Деклан:

— Ганзи!

С огромна неохота Адам се изправи на крака и преди да отвори вратата, върна саксията на мястото ѝ върху бюрото. Деклан застана на прага, но не беше облечен нито в униформата си на „Алионби“, нито в костюма си за стажа — в дънки изглеждаше като съвсем друг човек, въпреки че дънките бяха безупречни, тъмни и много скъпи. Изглеждаше много по-млад, отколкото Адам бе свикнал да го възприема.

— О, Деклан! Здравсти!

— Къде е Ганзи? — изръмжа Деклан.

— Не е тук.

— О, я стига!

Адам не обичаше да го обвиняват в лъжа. Знаеше, че обикновено има и по-добри начини да получиш онова, което искаш. И сега изрече:

— Ганзи се прибра вкъщи за рождения ден на майка си.

— А брат ми къде е?

— Не е тук.

— Сега вече лъжеш!

— Да, така е — сви рамене Адам.

Деклан се опита да мине покрай него, но Адам вдигна ръка, хвана се за касата на вратата и блокира пътя му.

— Сега не е най-подходящият момент да влизаш при него. А и Ганзи каза, че не е за препоръчване вие двамата да разговаряте в негово отсъствие. Мисля, че е прав.

Деклан не отстъпи. Притисна гърди о ръката на Адам. А Адам беше убеден в едно — че за нищо на света няма да позволи на Деклан да говори с Ронан точно сега. Не и след като Ронан пиеше от ранни зори, не и след като Деклан вече беше достатъчно бесен. Без Ганзи наоколо да ги държи на разстояние битката между двамата братя беше неизбежна. И това бе единственото, което имаше значение в този момент.

— Надявам се, че не мислиш да ме удряш — изрече спокойно Адам, въпреки че вътрешно беше уплашен не на шега. — Останах с впечатлението, че това е в стила на Ронан, а не в твоя.

Получи се по-добре, отколкото Адам бе допускал — Деклан моментално отстъпи крачка назад. Бръкна в задния джоб на дънките си и извади оттам сгънат плик. В адреса на подателя Адам разпозна герба на „Алионби“.

— Изритват го от училище — промърмори Деклан и набута плика в ръцете на Адам. — А Ганзи ми обеща, че брат ми ще си поправи оценките! Е, очевидно не е станало. Вярвах на Ганзи, но ето че той ме предаде. Когато се прибере, уведоми го, че благодарение на него Ронан ще бъде изритан.

Това вече дойде в повече на Адам.

— О, така няма да се разберем! — извика. Надяваше се, че Ронан подслушва зад вратата си. — За всичко си е виновен само Ронан! Крайно време е вие двамата с Ганзи най-сетне да проумеете, че само Ронан е човекът, който може да подсигури оставането си в „Алионби“! Някой ден той просто ще трябва да избере какво иска. А до тогава вие двамата просто си губите времето!

Но независимо колко вярно бе всичко това и независимо колко убедително бе изложил Адам тезата си, нямаше начин Деклан да му обърне внимание, когато Адам Париш си бе позволил да се върне към местния си бедняшки акцент.

Адам прегъна плика. Ганзи щеше да се поболее, когато научи. За един кратък миг на Адам му мина през ума да не казва за писмото,

докато не бъде вече прекалено късно, но после веднага разбра, че това не е в негов стил.

— Ще се постарая той да го получи — изрече.

— И Ронан се изнася отгук! — отсече Деклан. Напомни и това на Ганзи. Без „Алионби“ няма и Монмът!

„В такъв случай ти го убиваш“ — помисли си Адам, защото не можеше да си представи Ронан да живее под един покрив с брат си. Не можеше да си представи Ронан да живее под който и да било покрив без Ганзи и точка. Но единственото, което сега изрече, бе:

— Ще му предам.

Деклан заслиза по стълбите и след няколко секунди Адам чу как колата му напуска паркинга пред Монмът.

Адам отвори плика и бавно прочете писмото, което бе поставено вътре. Въздъхна дълбоко, върна се на бюрото и вдигна телефона, който стоеше до вече счупената саксия с мента. Набра номера по памет.

— Ганзи?

* * *

Намиращ се на няколко часа път от Хенриета, Ганзи бе започнал да губи интерес към рождения ден на майка си. Обаждането на Адам бе заличило и последните следи от празничност в настроението му, а на Хелън и майка му не им отне много време, за да се впуснат в разгорещен учтиво разочарован разговор, за който и двете се преструваха, че изобщо не е породен от не-стъклената стъклена чиния на Хелън. По време на една особено остра не-размяна на реплики Ганзи пъкна ръце в джобовете си и се запъти към гаража на баща си.

Когато се връщаше в своя дом — простиращо се на много декара имение в английски стил в покрайнините на столицата Вашингтон Ганзи обикновено се изпълваше с приятна носталгия, ала днес като че ли нямаше търпение за него. Единственото, за което бе в състояние да мисли, бе за скелета на Ноа, за ниските оценки на Ронан и за това, че дърветата говорят латински.

И за Глендоуър.

Оуен Глендоуър, лежащ в блестящите си доспехи, почти невидим в сумрака на своята гробница. Във видението, което Ганзи бе

получил в онова дърво, древният крал бе изглеждал толкова реален, че Ганзи бе докоснал пращната повърхност на доспехите, бе прокарал пръсти по копието, което бе поставено до тялото, бе издухал праха от бокала, обгърнат от бронираната дясна ръка на Глендоуър. После се бе насочил към шлема и бе задържал ръце над него. Това бе мигът, който цял живот бе чакал — мигът на откритието, на събуждането.

И точно тогава видението му бе свършило.

Ганзи открай време бе усещал, че в него живеят двама души единият Ганзи, който владееше положението, който бе способен да се справи с всяка ситуация и да разговаря с всекиго, и другият, доста по-ранимият Ганзи, напрегнат и несигурен, смущаващо откровен, тласкан от наивни копнежи. И в този момент на преден план бе излязъл тъкмо този, вторият Ганзи, и това въобще не му се нравеше.

Набра кода за алармената система (рожденият ден на Хелън) и вратата на гаража се вдигна. Гаражът, който бе голям колкото къщата, беше от камък и дърво, с огромен свод под покрива — конюшни, приютили няколко хиляди коня, скрити под капаците на колите.

Подобно на Дик Ганзи III, Дик Ганзи II също обожаваше старите коли, но за разлика от Дик Ганзи II всички коли на стария Ганзи бяха възвърнали елегантното си съвършенство благодарение на екипи от експерти по реставрация на коли, запознати със странни френски и италиански термини. Повечето от колите в този гараж бяха внесени от Европа и голяма част от тях имаха десен волан или идваха с ръководства за управление на чужди езици. И което беше още по-важното, всички коли на баща му бяха прочути по един или друг начин — някои от тях бяха започнали живота си като собственост на знаменитости, други бяха участвали в снимките на известен филм, трети бяха претърпели катастрофа с популярна личност.

Ганзи се спря на едно пежо с цвета на ванилов сладолед, което някога е било собственост или на Линдберг, или на Хитлер, или на Мерилин Монро. Отпусна се на седалката зад волана, постави крака върху педалите, извади портфейла си и започна да рови из визитките, докато накрая не откри телефона на наставника по учебната дейност и „Алионби“ господин Пинтър. И докато телефонът звънеше, той извика на преден план другата своя личност, която всякога владееше положението и за която беше сигурен, че винаги се спотайва някъде в него.

— Господин Пинтър, здравейте! Хиляди извинения за безпокойството в извънработно време! — започна с отработена аристократична небрежност Ганзи. Прокара купчината визитки и кредитни карти, която държеше, по мекия волан на пежото. Интериорът на тази кола му напомняше за кухненския робот на майка му. Скоростният лост изглеждаше така, сякаш, докато превключва от първа на втора, би могъл да приготви чудесно целувчено тесто. — Обажда се Ричард Ганзи.

— О, господин Ганзи! — изрече Пинтър. Отне му доста дълго време да подреди сричките, през което време Ганзи си го представи как се напруга, за да свърже името с физиономията. Пинтър беше подреден, силно мотивиран човек, когото Ганзи определяше като „силно традиционен“, а Ронан наричаше „предупредителен пръст“.

— Обаждам се във връзка с Ронан Линч.

— Аха!

Очевидно Пинтър нямаше никакви проблеми със свързването на *това* име с конкретната физиономия.

— Господин Ганзи, нямам право да обсъждам подробностите около предстоящото освобождаване от академията на господни Линч и...

— С цялото ми уважение, господин Пинтър — прекъсна го Ганзи, съзнаващ напълно, че всъщност не му демонстрира никакво уважение, — но не съм много сигурен дали сте наясно с конкретната ситуация!

Почеса се по тила с ръба на една от кредитните карти и започна да обяснява крехкото емоционално състояние на Ронан, агонизиращите изпитания, на които го подлага неговото ходене насън, утвърждаващите живота радости на Манифактура Монмът и огромната крачка напред, която е направил Ронан, откакто се е преместил да живее при него. Накрая заключи тезата си с твърда увереност в бъдещите успехи на Ронан Линч, след като последният намери начин да закърпи кървящата рана в сърцето си, предизвикана от загубата на Нийл Линч.

— Не съм напълно убеден, че бъдещите успехи на господин Линч са от вида, за който подготвя „Алионби“ — изтъкна Пинтър.

— Господин Пинтър! — извиси глас в протест Ганзи, макар че и той бе склонен да се съгласи с наставника по този въпрос. Завъртя

дръжката за отваряне на прозореца и продължи: — Както добре знаете, „Алионби“ се отличава с невероятно разностранен и многопластов ученически състав! Всъщност това е една от причините, поради която родителите ми избраха този колеж за мен!

Всъщност всичко бе въпрос само на едно четиричасово проучване в Гугъл и един убедителен телефонен разговор с баща му, но на Пинтър не му трябваше да знае чак такива подробности.

— Господин Ганзи, оценявам загрижеността ви за съдбата на вашия прия...

— Не, по-скоро брат! — прекъсна го Ганзи. — Това е самата истина, господин Пинтър! Възприемам господин Линч като брат! А що се отнася до родителите ми, той е като техен син! Във всяко едно отношение — емоционално, практическо, фискално!

Пинтър не каза нищо.

— Последния път, когато идва на посещение в „Алионби“, баща ми остана с впечатлението, че отделът по военноморска история на библиотеката на академията изглежда малко бедничък за такова елитно учебно заведение — изрече Ганзи. Пъкна кредитната карта в дупките на парното, за да провери докъде може да стигне, преди да се сблъска с някакво съпротивление, но внезапно му се наложи да сграбчи бързо картата, преди да е потънала в невидимите недра на колата. — А след това отбеляза, че едно дребно дарение от... ммм... трийсет хиляди долара спокойно би могло да запълни този пропуск.

Гласът на господин Пинтър вече звучеше доста по-плътено, когато изрече:

— Господин Ганзи, мисля, че не схващате напълно защо оставането на господин Линч в „Алионби“ е немислимо. Истината е, че той тотално пренебрегва правилата на училището и очевидно не питае нищо друго, освен презрение към академичния състав! Направихме му достатъчно отстъпки предвид изключително трудните семейни обстоятелства, но той като че ли постоянно забравя, че да бъдеш ученик в академия „Алионби“ е привилегия, а не досадно задължение. Експулсирането му влиза в сила от понеделник!

Ганзи се приведе напред и отпусна глава върху мекия кожен волан. *Ронан, Ронан, защо...*

А на глас изрече:

— Наясно съм, че той се провали с гръм и трясък. Наясно съм, че трябваше да бъде изгонен още много отдавна. Но ви моля да ми отпуснете още малко време, до края на учебната година! Гарантирам ви, че ще го накарам да си вземе годишните изпити!

— Но той не е присъствал в нито един час, господин Ганзи!

— Обещавам ви, че ще си вземе годишните изпити!

В продължение на няколко секунди настъпи тишина. Някъде из стаята на Пинтър се чуваше работещ телевизор.

Накрая наставникът каза:

— Но трябва да изкара най-малко петици на всички изпити! И дотогава да си наляга парцалите и да влиза в часовете, иначе автоматично изхвърча от „Алионби“! Защото няма да получи повече възможности за реабилитация!

От гърдите на Ганзи се изтръгна въздишка на облекчение и той отвърна:

— Много ви благодаря, сър!

— И се постарайте да не забравите за интереса на баща си към отдела по военноморска история на нашата библиотека! Ще следя нещата изкъсо!

А Ронан си мислеше, че няма какво да научи от Пинтър! Ганзи се усмихна мрачно на таблото пред себе си, въпреки че настроението му изобщо не беше весело.

— Корабите и яхтите винаги са били важна част от живота в нашето семейство, сър — изрече. — И отново ви благодаря, че вдигнахте служебния си телефон в извънработно време!

— Приятен уикенд, господин Ганзи! — отговори Пинтър.

Ганзи натисна бутона за край на разговора и захвърли телефона върху таблото. Затвори очи и тихо изрече една ругатня. Беше успял да помогне на Ронан да избути учебната година дотук, значи не би трябвало да има проблем да го заведе и на изпитите, нали така?

Пежото се разклати лекичко, докато някой се отпусна на седалката до него. Първата мисъл, която мина през главата на Ганзи, беше: „Ноа?“.

Но после баща му изрече:

— Оставяш се да бъдеш съблазнен от тази френска красавица, а? Сигурно на нейния фон твоята неугледна кола ти изглежда доста грубичка.

Ганзи отвори очи. Седнал до него, баща му прокара ръка по таблото на колата, проверявайки за наличието на прах. А после изгледа с присвити очи Ганзи, като че ли само един поглед му бе достатъчен, за да определи здравето и психическото състояние на сина си.

— Хубава е — промърмори Ганзи. — Но не е за мен.

— Изненадан съм, че твоята развалина е успяла да те докара дотук — отбеляза баща му. — Защо на връщане не вземеш събърбъна? — предложи, имайки предвид далеч по-голямата модификация на шевролет, с каквато също разполагаха.

— Камарото си е наред.

— Мирише на бензин.

Ганзи веднага си представи как, с ръце на гърба си, баща му обикаля около камарото, паркирано точно пред гаража, надушва изтичането на гориво и забелязва драскотините по боята.

— Добре си е, татко. *Образцова* кола!

— Съмнявам се — отбеляза баща му, но добродушно. Впрочем Ричард Ганзи II рядко би могъл да бъде определен като нещо по-различно от дружелюбен и приветлив човек. „Прекрасен човек е този твой баща! — казваха хората на Ганзи. — Винаги усмихнат. Нищо не е в състояние да го извади от релси! И голям чешит.“ Последното беше заради страстта на баща му да колекционира странни стари неща, да оглежда дупките по стените и да си води дневник за нещата, случили се на 14 април през всяка отделна година от началото на историята насам. — Имаш ли някаква представа защо сестра ти е дала три хиляди долара за тази отвратителна чиния от бронз? Да не би да се сърди за нещо на майка ти? Или просто е решила да ѝ скрои мръсен номер?

— Мислеше си, че мама много ще хареса чинията.

— Но тя не е *стъклена*!

— Предупредих я — сви рамене Ганзи.

В продължение на няколко секунди в пежото се възцари мълчание. Накрая баща му попита:

— Искаш ли да я запалиш?

На Ганзи му беше безразлично дали ще кара тази кола или не, но от уважение към баща си напипа ключа, който висеше на таблото, и го завъртя. Двигателят автоматично запали, излизайки послушно от сън — нещо, на което камарото не беше способно.

— Клетка четири, отвори! — изрече баща му и гаражната врата пред тях започна бавно да се надига. Когато забеляза слисания поглед на сина си, той поясни: — Поръчах да инсталират гласов контрол на гаража. Единственият недостатък е, че ако някой отвън извика достатъчно силно, вратата, която е най-близо до него, ще се отвори. Няма съмнение, че това е в ущърб на сигурността. И затова сега работя по този въпрос. Все пак преди няколко седмици имахме опит за незаконно проникване. Хубавото е, че успяха да стигнат само до входната врата на имението, защото там съм инсталирал охранителна система със сензори за тежест.

Вратата на гаража се отвори и разкри камарото, което беше паркирано точно пред нея и блокираше изхода. Прасето беше ниско, предизвикателно и грубо по ръбовете в сравнение със сдържаното, достолепно и винаги усмихнато пежо. Внезапно Ганзи почувства дълбока, неудържима любов към колата си. И осъзна, че купуването ѝ е било най-доброто решение в неговия живот.

— Така и не свикнах с това нещо — промърмори бащата на Ганзи, оглеждайки добродушно Прасето.

Веднъж Ганзи бе чул баща си да възкликва: „Защо изобщо му трябваше да купува тази кола?“, а майка му да отговаря: „О, аз знам защо!“. Някой ден щеше да намери възможност да повдигне тази тема пред нея, защото много му се искаше да разбере каква, според нея, е причината, поради която той бе купил камарото. Анализът на мотивите, които му помагаша да се примирява с камарото, предизвикваша силно безпокойство у Ганзи, но той си знаеше, че това има нещо общо с начина, по който го караше да се чувства седенето в това реставрирано до съвършенство пежо. Според него една кола бе обвивка за съдържанието си и ако отвътре той изглеждаше така, както изглеждаше отвън, която и да е от колите в този гараж, не би могъл да живее със себе си. Знаеше, че отвън прилича много на баща си. Искеше му се обаче отвътре да прилича по-скоро на камарото. Кое то щеше да рече — по-скоро на Адам.

— Как върви училището? — попита баща му.

— Страхотно.

— Кой е любимият ти предмет?

— Световна история.

— Добър учител, така ли?

— Напълно адекватен за целта.

— А как се справя онзи твой приятел със стипендията? Сигурно при вас му е много по-трудно, отколкото в държавното училище.

Ганзи обърна страничното огледало с лице към тавана и отговори:

— Той е отличникът на випуска.

— О, значи трябва да е изключително умен!

— Всъщност е гений! — кимна абсолютно уверено Ганзи.

— Ами ирландецът?

Ганзи не бе в състояние да измисли убедителна лъжа за Ронан, особено след като само преди броени минути бе разговарял с Пинтър. Затова просто отговори:

— Ронан си е Ронан. Трудно му е без баща му.

Ганзи-старши не попита за Ноа и Ганзи си даде сметка, че всъщност не си спомня някога баща му да бе питал за Ноа. И което беше още по-интересното, не си спомняше *самият той* да бе споменавал за Ноа пред семейството си. Зачуди се дали от полицията ще се обадят на родителите му, след като той бе намерил трупа. Но ако още не са го направили, изглеждаше малко вероятно тепърва да се занимават с това. Бяха дали на Ганзи и Блу визитки с номера на психолог, ако решат да потърсят помощ, но на Ганзи му се струваше, че помощта, от която двамата се нуждаеха, бе от по-различно естество.

— А как върви търсенето на лей линията? — обади се баща му.

Ганзи се замисли каква част от събитията би могъл да сподели с баща си.

— Всъщност направих няколко напълно неочаквани пробива в това проучване — изрече накрая. — Хенриета изглежда доста обещаваща.

— Значи нещата не вървят никак зле, така ли? Сестра ти каза, че си й се сторил малко меланхоличен.

— *Меланхоличен* ли? Хелън е идиот.

Баща му цъкна с език и отбеляза:

— Дик, надали искаш да кажеш това. Може би въпрос на словесен подбор, а?

Ганзи изключи двигателя, погледна баща си в очите и отвърна:

— Татко, тя подари на мама *бронзова* чиния за рождения й ден!

Ганзи-старши издаде лек звук, подобен на „хम्म“, което означаваше, че заключението на Ганзи-младши може би не беше чак толкова крайно.

— Е, важното е да си щастлив и да не оставаш без работа! — завърши баща му.

— О, не се тревожи! — кимна Ганзи, прибирайки телефона си от таблото. Главата му вече бѣкаше от проблеми — трябваше да набути тримесечен учебен материал в главата на Ронан, трябваше да върне Ноа в предишния му облик, трябваше да убеди Адам да напусне дома на родителите си, въпреки че Хенриета вече изобщо не изглеждаше толкова безнадеждна като обект на проучванията му, трябваше да измисли нещо, с което да блесне пред Блу, когато я види. — Изобщо не оставам без работа!

ТРИЙСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

Когато Блу почука на вратата на Манифактура Монмът след края на учебния си ден, бе посрещната от Ронан.

— Ами, понеже не ме чакахте отвън... — започна тя притеснено. След всичкото това време с тях все още не бе влизала в дома им, затова се чувстваше малко като нарушител, докато седеше на разнебитената стълба. — Помислих си, че не сте тук.

— Ганзи купонясва с майка си — отговори Ронан. Вонеше на бири.

— А шибаният Ноа е мъртъв. Обаче Париш е тук.

— Ронан, пусни я! — обади се Адам и застана зад рамото на Ронан. — Здравсти, Блу! Май никога не си идвала тук горе, нали?

— Не съм. Ако трябва, аз ще...

— Не, влизай!

Настъпи лека суматоха, а после Блу влезе вътре и вратата зад нея се затвори, и двете момчета застанаха едно до друго и започнаха да следят внимателно реакцията ѝ.

Блу огледа ококорено втория етаж. Приличаше повече на дом на луд изобретател или вманиачен учен, или на особено хаотичен изследовател — след като вече се бе запознала с Ганзи, нещо ѝ подсказваше, че той е всички тези неща едновременно.

— Какво има на долния етаж? — попита.

— Прах — отговори Адам. И дискретно помести с крак чифт мръсни дънки все още с боксерките в тях далече от погледа на момичето. — И бетон. И още прах. И мръсотия.

— А също така — обади се Ронан, насочвайки се към две врати и другия край на огромното помещение, — много прах.

За момент двете момчета проточиха вратове, оглеждайки обширното пространство пред себе си, като че ли те също го виждаха за първи път. Залата, обагрена в червено от следобедното слънце нахлуващо през десетките парчета стъкло на прозорците, беше красива

и разхвърляна. На Блу ѝ напомняше за усещането, което я бе споходило, когато за първи път бе зърнала дневника на Ганзи.

И за първи път от много дни насам се замисли за видението и за пръстите му върху лицето ѝ.

Блу, целуни ме!

За половин дихание тя затвори очи, за да сложи в ред мислите си.

— Трябва да нахраня Резачка — каза Ронан — изречение, което прозвуча напълно безсмислено на Блу. После изчезна в един от миниатюрните офиси и трясна вратата след себе си. От стаята му се понесе нечовешки, грачещ писък, който Адам предпочете да не коментира.

— Днес очевидно няма да правим нищо — каза той. — Не искаш ли да поседнеш?

Блу се огледа за някакво канапе. Би било по-лесно да се поседне, ако имаше канапе. Обаче имаше само едно неоправено легло в средата на залата, много скъп на вид кожен фотьойл (от онзи вид с блестящите медни болтове, които придържат кожата), поставен пред един от високите от пода до тавана прозорци, и офис стол, по който бяха пръснати някакви листи. Никакво канапе.

— Ноа да не би...

Адам поклати глава.

Блу въздъхна. Може би Адам беше прав за трупа на Ноа. Може би преместването му от лей линията го бе лишило от енергията му като дух.

— Той тук ли е? — попита тя.

— Имам чувството, че е тук, но не съм сигурен.

Блу се обърна към въздуха в стаята и изрече:

— Можеш да използваш моята енергия, Ноа, ако имаш нужда от нея.

— Много храбро от твоя страна — отбеляза Адам със загадъчно изражение.

Но тя не мислеше така. Ако това бе нещо, за което трябваше да проявява храброст, майка ѝ със сигурност не би я влачила със себе си на църковното наблюдение.

— Обичам да бъда полезна — изрече. — Значи и ти живееш тук, така ли?

Адам поклати глава, загледан неопределено в града, разстилащ се от другата страна на прозорците. После отговори:

— Ганзи много би искал да е така. Обича всички негови неща да бъдат на едно място — в гласа му се усети горчивина. След кратка пауза добави: — Не трябва да говоря такива неща. Той не ми мисли лошото. А ние... това тук... този дом е на Ганзи. Всичко в него е на Ганзи. Аз имам нужда да се чувствам равен на него, а тук не мога да бъда такъв.

— Ти къде живееш? — попита тя.

Той стисна устни и промърмори:

— В дом, създаден за напускане.

— Това не е никакъв отговор.

— И домът не е никакъв дом.

— Би било ужасно да живееш тук, така ли? — възкликна тя и вдигна глава, за да огледа тавана, извисяващ се високо над нея. Всичко наоколо миришеше на прах, но в добрия смисъл на думата така, както миришеше в библиотека или музей.

— Точно така — отговори Адам. — Когато заживея сам, ще бъде и място, което сам съм създал.

— И затова учиш в „Алионби“.

— И затова уча в „Алионби“ — потвърди той и я погледна в очите.

— Въпреки че не си богат.

Той се поколеба какво да каже.

— Адам, на мен не ми пука! — извика тя. Реално погледнато, това не беше най-съчувственото изявление, което някога бе изричала, но ѝ се бе сторило съчувствено, когато го изричаше. — Знам, че на повечето хора им пука, но на мен не! — добави.

Той се смръщи лекичко, а после сведе незабележимо глава и кимна.

— Въпреки че не съм богат.

— Така и така сме го ударили на признания — отбеляза Блу, — позволи ми и аз да ти кажа нещо: аз също не съм богата!

Адам се изсмя с глас. И тя установи, че е започнала да харесва този негов смях, който изригваше внезапно от него и всеки път като че ли го изненадваше. И малко се уплаши от осъзнаването, че е започнала да харесва този смях.

— Ох, добре! — кимна накрая той и си пое дълбоко дъх. — Хайде, ела да ти покажа нещо! Ще ти хареса.

Подът под него изскърца, когато я поведе покрай бюрото към прозорците в другия край. Блу усети, че от височините тук главата ѝ започва да се замайва — тези масивни стари фабрични прозорци започваха само на няколко сантиметра над старите широки дъски, а първият етаж на сградата бе много по-висок от първия етаж на нейната къща. Адам приклекна и започна да рови сред купищата кашони, складирани край прозорците.

Накрая примъкна един от кашоните към себе си и направи знак на Блу да седне до него. Тя седна. Адам се отпусна върху коленете си, притиснал единия си крак до нейния. Не я гледаше, но нещо в позата му подсказваше, че е изпълнен изцяло от присъствието ѝ и преглътна.

— Това са някои от нещата, които е открил Ганзи — поясни той. — Неща, които не са достатъчно готини за музеите, неща, за които не са успели да докажат, че са стари, или пък неща, с които той просто не е искал да се разделя.

— Всичките в този кашон? — слиса се Блу.

— Всичките във всички кашони. Този е кашонът от Вирджиния — поясни и го наклони. Част от съдържанието на кашона се изсипа между тях, придружено от голямо количество пръст.

— Кашонът от Вирджиния, значи. А откъде са останалите?

— Има всякакви — отговори той с игрива, момчешка усмивка. — От Уелс, от Перу, от Австралия, от щата Монтана и какви ли не още странни места.

Блу извади от купчината пръчка, единият край на която бе разделен на две, и попита:

— Това да не би да е поредната върбова пръчка?

Въпреки че лично тя никога не бе използвала такава, знаеше, че някои ясновидци ги използват като средство за фокусиране на интуицията си и за да ги водят към изгубени предмети, мъртви тела или скрити подземни извори. Нещо като нискотехнологична версия на модерния уред за електромагнитни вълни на Ганзи.

— Сигурно. Макар че би могло да бъде и най-обикновена пръчка — отговори Адам и ѝ показа стара римска монета. Тя я взе и я използва, за да изстърже част от пръстта, полепнала върху миниатюрна скулпторка на куче. На кучето му липсваше заден крак — назъбената

рана разкриваше камък, който бе много по-лек дори от пласта мръсотия по повърхността.

— Изглежда малко гладно — отбеляза тя. Стилизираната кучешка скулптура ѝ напомни за гарвана, издълбан в склона на хълма — приведена глава, издължено тяло.

Адам вдигна един камък с дупка по средата и я погледна през него. Диаметърът на камъка скриваше напълно последните остатъци от синините по лицето му.

Блу взе подобен камък и го погледна през подобната дупка. Едната половина на лицето му беше обагрена в червено от следобедните лъчи на слънцето.

— Защо тези камъни са в кутията? — попита накрая.

— Пробити са от вода — обясни Адам. — От морска вода. Но Ганзи ги е намерил в планината. Доколкото си спомням, казвал ми е, че тези камъни съвпадали с някакви други камъни, които бил открил в Обединеното кралство.

Все така продължаваше да я гледа през дупката на камъка странен монокул с още по-странни образувания. Тя видя как гръклянът му се раздвижва, а после той протегна ръка и докосна лицето ѝ.

— Много си хубава! — прошепна.

— Това е от камъка — побърза да отговори тя. Кожата ѝ започна да се затопля — върховете на пръстите му докосваха крайчетата на устните ѝ. — Много е ласкателен за лицето.

Адам измъкна нежно камъка от ръката ѝ и го постави на пода между тях. После прокара пръсти през един от кичурите, обрамчващ бузата ѝ.

— Майка ми някога казваше: „*Не хвърляй комплименти на вятъра, ако усилието ти струва твърде много*“ — изражението му стана много сериозно. — А този комплимент не ми струва нищо, Блу.

Блу започна да дърпа лекичко ръба на роклята си, но не свали поглед от него.

— Не знам какво да кажа, когато изричаш подобни неща — смотолев.

— Ако искаш да продължа да ги казвам, просто кажи! — прошепна той.

Тя се разкъсваше между желанието да го окуражи и страха до къде би могло да доведе всичко това.

— Харесва ми, когато говориш такива неща — промълви.

— Но какво? — погледна я Адам.

— Не съм казвала „но“.

— Не си, но го усетих.

Тя впи очи в лицето му — крехко и толкова особено с тези синини. Най-лесното бе да го определи като свенлив или неуверен, но всъщност той не бе нито едно от тези неща. Свенлив и неуверен беше по-скоро Ноа. А Адам беше просто затворен. Мълчеше не от притеснение, а защото наблюдаваше нещата около себе си.

Но макар да знаеше всички тези неща за него, тя пак не можеше да си отговори на следния въпрос: *трябва ли да му каже за онова, което ѝ беше предречено? За опасността, която носи нейната целувка?* С Ганзи беше толкова лесно, но може би защото нямаше особено значение. Последното, което искаше, бе да подплашва Адам с фраза от рода на „голяма любов“, при това броени дни, след като двамата се бяха запознали. Но, от друга страна, ако не кажеше нищо, съществуваше огромна вероятност той да си открадне целувка и тогава и двамата да загаят. Много.

— Харесва ми, когато говориш такива неща, но... се опасявам, че ще ме целунеш — призна си накрая тя. Целта вече изглеждаше достатъчно недостижима, за да поема по този път. И когато той не каза нищо, тя побърза да поясни: — Познаваме се съвсем отскоро. А аз..., аз съм *много малка!*

Някъде към средата на изречението изгуби смелостта си да му разкаже за пророчеството, но и не беше много сигурна каква част от нея бе решила, че е по-добре да изтърси подобна глупост. *Много съм малка.* Потрепна.

— Това звучи... — Адам не довърши, търсейки подходящата дума. — Много разумно.

Същото прилагателно, с което Нийви бе определила Блу още в началото на познанството им. Значи тя действително беше разумна. Което беше обезпокоително. Беше положила толкова големи усилия да изглежда колкото е възможно по-ексцентрична, а ето че когато се стигнеше до най-главното, се оказваше *разумна.*

Двамата вдигнаха едновременно глави, дочули стъпки, приближаващи към тях. Беше Ронан, който държеше нещо между сгъвката на ръката си. Отпусна се внимателно на пода до Адам,

кръстоса крака и въздъхна тежко, сякаш е бил част от разговора им до този момент и това го е уморило. Блу бе едновременно облекчена и разочарована от присъствието му, което практически слагаше край на всякакви разговори за целувки.

— Искаш ли да я подържиш? — предложи той на Блу.

И едва тогава Блу разбра, че нещото, което Ронан държеше толкова внимателно, е живо. За един кратък миг тя не бе в състояние да стори нищо друго, освен да се замисли върху иронията на факта, че едно от момчетата гарвани действително притежава гарван. Към края на размислите ѝ обаче стана ясно, че Ронан бе възприел мълчанието ѝ като нежелание.

— Но какво правиш? — възкликна тя, когато той отдръпна ръката си. — Искам да я подържа!

Не беше много сигурна какво точно правеше — гарванът не беше традиционният домашен любимец — но това все пак беше въпрос ни принципи. И тя за пореден път си даде сметка, че се опитва да впечатли Ронан само защото него трудно нещо го впечатляваше, но после се успокои с мисълта, че всъщност единственото, което прави в търсене на одобрението му, бе да подържи една малка птичка. Ронан прехвърли внимателно гарванчето в свитите ѝ шепи. Птичето се оказа леко като перце, там, където ръцете на Ронан го бяха държали, кожата и перата му бяха влажни. Гарванчето вдигна огромната си човка и изтрака срещу Блу, а после срещу Адам.

— Как се казва? — попита тя. Близостта на това същество се оказа едновременно плашеща и прекрасна — дребна частица крехък живот, чието сърце биеше като полудяло в ръцете на Блу.

— Резачка — отговори Адам със смразяващ глас.

Гарванчето разтвори широко човката си и изграчи още по-силно и отпреди.

— Очевидно иска да се върне в теб — отбеляза Блу нещо, което беше точно така. Ронан пое птицата и погали нежно перата на главата ѝ.

— Приличаш на суперзлодей с любимия си помощник — промърмори Адам.

Усмивката на Ронан раздели лицето му на две, но иначе Блу никога не го беше виждала толкова мил и щастлив, като че ли

гарванчето в ръцете му беше неговото сърце, най-сетне оголено пред света.

В този момент всички чуха как в другия край на огромната зала се отваря врата. Адам и Блу се спогледаха. Ронан сведе леко глава сякаш очакваше удар.

Никой не каза нищо, докато Ноа се настаняваше на празното място между Ронан и Блу. Изглеждаше така, както го помнеше Блу — прегърбени рамене и ръце, които не можеха да си намерят място. Вездесъщото петно върху лицето му бе очевидно мястото, където бузата му е била размазана от удара. Колкото по-дълго се взираше в него, толкова по-уверена ставаше, че вижда едновременно и мъртвото, и живото му тяло. Петното бе начинът, по който нейният мозък се справяше с фактите.

Пръв се обади Адам.

— Ноа! — възкликна и вдигна юмрук.

След кратка пауза Ноа го поздрави с традиционното за тяхната група докосване на юмруци. А после потри тила си и промърмори:

— Вече се чувствам по-добре.

Каза го така, сякаш през цялото това време е бил болен, а не мъртъв. Предметите от кашона все така лежах на пода между тях и той започна да ги разглежда. Вдигна нещо, което приличаше на гравирани кост — вероятно някога фигурата е била по-голяма и ясна, но сега единственото, което беше останало от нея, бе нещо, което приличаше на ръб на акантов лист и може би някакъв надпис. Ноа вдигна костта и я постави на гърдите си като амулет. Не поглеждаше нито едно от двете момчета, но коляното му докосваше коляното на Блу.

— Искам да знаете — отбеляза той, притискайки гравирани кост срещу адамовата си ябълка, като че ли се опитваше да помогне на думите да излязат, — че аз бях... *повече*... когато бях жив.

Адам задъвка устни, обмисляйки отговор на това изявление. Но Блу смяташе, че разбира отлично какво има предвид той. Приликата на Ноа с лицето с крива усмивка от шофьорската книжка, която Ганзи беше открил, можеше да се сравни с приликата на фотокопие с оригинала на картина. За нея бе невъзможно да си представи точно Ноа, когото познаваше сега, да кара онзи натруфен мустанг.

— И така си напълно достатъчен — промълви тя. — Липсваше ми!

С изнурена усмивка Ноа протегна ръка и потупа леко косата на Блу, точно както правеше и преди. Тя едва усети пръстите му.

— Хей, човече! — обади се Ронан. — И всичките тези пъти, когато отказваше да водиш записки заради мен, защото казваше, че трябвало лично да влизам в час! А то, ти самият никога не си влизал в час!

— Но някога си влизал в час, нали, Ноа? — намеси се Блу, спомняйки си за емблемата на „Алионби“, която бяха открили между костите му. — Ти си бил ученик на „Алионби“!

— *Съм!* — натърти Ноа.

— *Бил си!* — поправи го Ронан. — Вече не ходиш на училище.

— Ти също — контрира го Ноа.

— И съвсем скоро и за него ще говорим в минало време — допълни със саркастична усмивка Адам.

— Окей, окей! — изкрещя Блу и размаха ръце във въздуха. Започваше да се изпълва с невероятен студ, защото Ноа черпеше мощно от енергията ѝ. Последното нещо, което ѝ трябваше сега, бе да допусне да бъде изцедена напълно, точно както стана в двора на църквата. — От полицията казват, че от седем години си обявен за изчезнал. Това според теб нормално ли е?

— Ама аз не... не мога... — запримигва срещу нея Ноа, блед и разстроен.

Блу протегна ръка и отсече:

— Хвани я! Когато присъствам на сеансите на майка ми и тя има нужда от по-силна концентрация, хваща ръката ми. Ето, може би това ще помогне!

Макар и колебливо, Ноа докосна ръката ѝ. Когато постави длан върху нейната, тя бе разтърсена от студа, който се излъчваше от него. И това не беше някакъв си обикновен студ, а друг, празен студ, кожа без пулс.

Ноа, моля те, не умирай наистина!

Той си пое дълбоко дъх и с въздишка изрече:

— Божичко!

Гласът му вече звучеше по-различно отпреди. Сега вече приличаше много повече на онзи Ноа, когото тя познаваше, онзи Ноа,

който безпроблемно минаваше за един от тях. Блу осъзна, че не само тя забелязва промяната, защото Адам и Ронан се спогледаха многозначително.

Тя видя как гърдите му се повдигат, а после спадат, как дишането му става все по-равномерно. Интересното бе, че преди изобщо не бе обръщала внимание дали той диша или не.

Ноа стисна очи. Все още държеше гравираната кост в ръката си отпуснал юмрук върху топсайдерите си.

— Спомням си оценките си, датите, на които бяха получени преди седем години.

Значи от полицията бяха прави. Седем години. Сега разговаряха с момче, което от седем години беше мъртво.

— Същата година, през която Ганзи е бил ужилен от стършели — прошепна Адам. А после допълни: — *„Ще живееш заради Оуайн Глендур. Някой друг по лей линията умира, макар че не би трябвало да умира, и затова ти ще живееш, макар че не би трябвало да живееш.“*

— Съвпадение — каза Ронан. Защото не беше.

Очите на Ноа продължаваха да стоят затворени.

— Това трябваше да направи нещо на лей линията. Не си спомням какво каза той, че трябвало да стане.

— Да я пробуди? — предположи Адам.

Ноа кимна, все така стиснал клепки. Ръката на Блу вече беше студена като лед, напълно безчувствена.

— Да, това — изрече. — Но на мен ми беше все едно. Винаги той ръководеше нещата, а аз просто му угаждах, защото ми предоставяше някакво занимание. Нямах представа, че той ще...

— Това е ритуалът, за който говореше Ганзи — поясни Адам на Ронан. — Значи някой все пак го е пробвал. Чрез жертвоприношение като символичен начин за осъществяване на връзка с лей линията. И жертвеният агнец си бил ти, нали така, Ноа? Някой те е убил, за да те жертва за тази цел?

— Лицето ми — промълви Ноа, извърна глава и отпусна разбитата си буза върху рамото си. — Не си спомням кога престанах да бъда жив.

Блу потрепери. Късната следобедна светлина, която къпеше помещението и пода, бе пролетна, но костите ѝ я усещаха като зимна.

— Но не се е получило — отбеляза Ронан.

— Почти пробудих Кабесуотър — прошепна Ноа. — Бяхме много близо до тази цел. Не е било напразно. Но се радвам, че той така и не го разбра. Той не знае. Той не знае къде е!

Блу потрепери несъзнателно както заради студената ръка на Ноа в нейната ръка, така и от ужаса на тази история. Запита се дали така се чувстват майка ѝ, лелите ѝ и приятелките на майка ѝ, когато гледат на някого или провеждат сеанс.

Дали държат ръцете на мъртъвци?

Досега беше смятала, че да бъдеш мъртъв е нещо по-постоянно или най-малкото — нещо доста по-безсъмнено не живо. Ала Ноа изглеждаше неспособен да бъде нито едно от двете.

Ронан отсече:

— Окей, стига игрички! Ноа, кой го направи? — Ръката на Ноа в ръката на Блу потрепна. — Говоря ти сериозно, човече! Изплюй камъчето! Не те моля да ми водиш записки в училище, нали така? Питам те само кой ти размаза главата?!

Изречено от Ронан, това прозвуча като справедлив гняв и въпрос на чест, която беше засегната, но в справедливия гняв като че ли беше включен и Ноа, като че ли тези думи превръщаха по някакъв начин и него в отговорен за случилото се.

— Ние бяхме приятели — прошепна Ноа и в гласа му се усети огромно унижение.

— Един приятел никога не би те убил! — разпени се Адам, изненадващо по-яростен, отколкото бе до този момент.

— Вие не разбирате — прошепна Ноа. Блу се изплаши, че той ще изчезне отново. Беше ѝ ясно, че за него това бе тайна, която бе пазил в себе си седем години, и все още нямаше сили да я сподели с когото и да било. — Той не беше на себе си. Беше изгубил всичко. Ако мислеше трезво, надали щеше да... той не искаше да... ние бяхме приятели като... вие страхувате ли се от Ганзи?

Момчетата не отговориха. Не беше и необходимо. Каквото и да представляваше Ганзи за тях, то беше бронирано. Необяснимо за себе си обаче, Блу отново забеляза как по лицето на Адам преминава сянка на срам. Каквото и да се бе случило между тях в онова негово видение, то очевидно продължаваше да го тревожи.

— Хайде, Ноа! Кажу ми името! — това беше Ронан. Вирнал глава, нащрек като своя гарван. — Кой те уби?

Ноа вдигна глава и отвори очи. Издърпа бавно ръката си от ръката на Блу и я сложи в скута си. Около тях сякаш се възцари мраз. Гарванчето се сгуши плътно в скута на Ронан и той покри нежно главата му с ръка, за да го защити.

Ноа изрече:

— Вие вече знаете!

ТРИЙСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

Вечерта бе отдавна влязла в правата си, когато Ганзи напусни къщата на родителите си. Беше изпълнен с безпокойство и неудовлетворение, които напоследък като че ли винаги се настаняваха в сърцето му, след като им бе гостувал. Тази необичайна енергия като че ли имаше нещо общо с усещането, че къщата на родителите му вече не е негов дом в истинския смисъл на думата — ако въобще някога е бил — както и с осъзнаването, че той се бе променил, а те не.

Ганзи свали прозореца си и извади през него ръка, докато шофираше. Радиото отново бе решило да спре, така че единствената музика, която се носеше наоколо, бе ревът на двигателя — след залез-слънце камарото по традиция ставаше още по-шумно.

Разговорът с Пинтър го разяждаше отвътре. Подкуп. Ето до какво се бе стигнало в крайна сметка. Чувството, което усещаше дълбоко в себе си, беше може би срам. Колкото и усилия да полагаше, в крайна сметка продължаваше да се превръща в типичен наследник на фамилията Ганзи.

Ала как иначе би могъл да задържи Ронан в „Алионби“ и в Манифактура Монмът? Прехвърли за пореден път в ума си основните опорни точки от бъдещия си разговор с Ронан, но всичките за пореден път му прозвучаха все като неща, в които Ронан за нищо на света не би се вслушал. Толкова ли му беше трудно да влезе в час? Толкова ли трудно щеше да му бъде да изтика само още една учебна година?

Все още му оставаше половин час, докато пристигне в Хенриета. В миниатюрно градче, състоящо се само от изкуствено осветена бензиностанция, Ганзи попадна на светофар, който внезапно светна червено за невидимия трафик на кръстовището.

Единственото, което се изискваше от Ронан, бе да влиза в часовете, да си учи уроците и да получава оценки. А после щеше да бъде свободен, да си прибере своя дял от парите от Деклан и оттам нататък да прави каквото си пожелае.

Ганзи погледна телефона си. Никакъв сигнал. Искаше му се да поговори с Адам.

Ветрецьт, който нахлуваше през отворения прозорец, насищаше вътрешността на колата с ухание на листа и вода, на растящи неща, на тайни неща. Най-голямото желание на Ганзи бе да прекарва колкото му бе възможно повече време в Кабесуотър, но си знаеше, че през предстоящата седмица училището щеше да отнема по-голямата част от времето му (след разговора с Пинтър за него и Ронан нямаше мърдане), а след края на часовете трябваше да следи Ронан дали си пише домашните. Светът бе започнал най-сетне да се отваря пред Ганзи, Ноа се нуждаеше от него, а Глендоуър отново се бе превърнал в реална възможност, но вместо да излезе навън и да се възползва от невероятния шанс, Ганзи трябваше да се прави на бавачка. Да го вземат мътните Ронан!

Светофарът светна зелено. Ганзи натисна толкова силно педала на газта, че гумите изсвириха и запушиха. Прасето експлодира от бялата линия. Да го вземат мътните Ронан! Ганзи започна да сменя скоростите — бързо, по-бързо, светкавично. Ревът на двигателя заглушаваше бесните удари на сърцето му. Да го вземат мътните Ронан! Стрелката на километража скочи и не след дълго достигна до червената предупредителна ивица.

Ганзи достигна максимално разрешената скорост за този участък. Но колата можеше много повече. Двигателят се справяше много добре в хладния въздух, беше бърз и не особено претенциозен, а той отчаяно мечтаеше да види какво ще се случи с останалите скорости.

Но после се овладя и издиша дълбоко, неравномерно.

Ако Ганзи беше Ронан, щеше да продължи да вдига скоростта. Проблемът при Ронан бе в това, че той нямаше ограничения, нямаше страхове, нямаше граници. Ако Ганзи беше Ронан, щеше да натисне газта до ламарината, докато не го спре било пътят, било някое ченге, а нищо чудно и дърво. И утре щеше да пропусне училище, за да отиде в гората. А на Ронан ще каже, че ако го изхвърлят, това си е само негов проблем — ако изобщо някога му е пукало.

Но Ганзи нямаше представа как да бъде такъв човек.

Под него камарото внезапно се разтресе. Ганзи вдигна крак от газта и впи очи в не особено добре осветените джаджи по таблото. Но

нищо не му направи впечатление. След миг колата отново се разтресе и Ганзи разбра, че това ѝ е краят.

Имаше време само колкото да намери относително равно място, за да отбие, когато двигателят внезапно угасна, точно както беше направил в Деня на свети Марко. Ганзи завъртя рязко ключа, но нищо. Камарото беше замлъкнало.

Ганзи си позволи съмнителното удоволствие да изсумти тихичко една псувня (най-мръсната, която бе по силите му), а после излезе от колата и вдигна капака. Адам го бе научил на някои основни неща — да сменя свещи, да проверява маслото. Ако имаше някой разхлабен ремък или маркуч, стърчащ от недрата на колата, той би могъл да го върне на мястото му. Но в този случай двигателят бе решил да си остане пълна загадка.

Извади телефона от задния си джоб и установи, че има съвсем слабо покритие на сигнала. Достатъчно, за да му се надсмива, но не достатъчно, за да му позволи да се обади на някого. Ганзи започна да обикаля колата, вдигнал телефона високо над главата си като Статуята на свободата. Пак нищо.

И с известна горчивина Ганзи си спомни за предложението на баща му на връщане да вземе събърбъна.

Не беше много сигурен какво разстояние бе изминал от осветената бензиностанция насам, но при всички случаи вече бе доста по близо до покрайнините на Хенриета, отколкото тогава. Ако тръгнеше пеша по посока на града, можеше да намери по-добро покритие на телефона и преди да се е добрал до друга бензиностанция. От друга страна, можеше просто да остане тук. Понякога, когато камарото спреше по този начин, му трябваше просто да се охлади, за да поеме отново напред.

Ала той беше твърде неспокоен, за да стои на едно място.

Тъкмо приключваше със заключването на колата, когато зад камарото в тъмнината изплуваха фарове и го заслепиха. Обръщайки глава, Ганзи чу затръшването на врата, а после стъпки, които хрущяха по ситния чакъл на банката край пътя.

За момент фигурата, която се изправи пред него, му се стори непозната — човекоподобно, а не човек. А после Ганзи го позна.

— Господин Уелк? — възкликна сащисано.

Барингтън Уелк носеше тъмно яке и маратонки, а несъразмерно големите за лицето му черти излъчваха странно, особено напрежение. Сякаш искаше да зададе някакъв въпрос, но не можеше да намери подходящите думи.

Но той не изрече: „Проблеми с колата?“ или „Господин Ганзи?“, или нещо от този род, както беше логично.

Вместо това учителят по латински облиза устни и изсъска:

— Искам онзи твой дневник! И по-добре ми дай и телефона си!

На Ганзи му се стори, че не е чул правилно. Затова каза само:

— Моля?

Уелк бръкна в джоба на тъмното си сако и извади оттам малък, невъзможно реален на вид пистолет.

— Онзи твой дневник, дето непрекъснато го мъкнеш в клас! И мобилният телефон! Побързай!

Беше му някак си трудно да осмисли реалността на този пистолет. Беше му трудно да превключи от мисълта, че Барингтън Уелк е зловец по начин, който го превръщаше в шега между него и приятелите му, на представата, че Барингтън Уелк е зловец, защото има пистолет и при това го е насочил към Ганзи.

— Ами... — примигна момчето, — добре.

Като че ли не можеше да се каже нищо повече. Ганзи предпочиташе живота си пред почти всичките си вещи, с изключение вероятно на камарото, а за щастие Уелк не беше поискал камарото. Сега той подаде телефона си на учителя и добави:

— Дневникът ми е в колата.

— Извади го! — изръмжа Уелк и раздвижи пистолета пред лицето му.

Ганзи отключи камарото.

Последният път, когато бе видял Уелк, учителят връщаше контролни върху латинските съществителни от четвърто склонение.

— И въобще не си и помисляй да се измъкваш с тази таратайка!
— подхвърли Уелк.

На Ганзи дори не му беше хрумнало, че ако камарото работеше нормално, би могъл да избяга с него.

— Освен това искам да знам къде сте ходили през последната седмица! — добави Уелк.

— Моля? — попита любезно Ганзи. В момента ровеше из задната седалка за дневника и от шумоленето на хартията не бе успял да чуе добре гласа на Уелк.

— Не ме предизвиквай! — срязва го Уелк. — От полицията се обаждаха в училището. Направо не мога да повярвам! След седем години! И сега ще завалят милиони въпроси. Ще им отнеме не повече от две секунди, за да осъзнаят, че отговорите на повечето от тях носят моето име. И всичко това — само заради теб! Седем години и аз си мислех, че съм... А сега съм прецакан! И ти си този, който ме прецака!

Ганзи се измъкна от камарото с дневника си в ръка и едва след секунда осъзна за какво всъщност говори Уелк — Ноа. Този човек пред него бе убил Ноа!

Някъде дълбоко в себе си той започваше да усеща нещо. Като че ли все още не беше страх. Беше нещо, опънато като въжен мост, едва издържащо на по-голяма тежест. Беше подозрението, че нищо друго в живота на Ганзи не е било реално, с изключение на този момент.

— Господин Уелк...

— *Кажете ми къде ходихте!*

— В планините край Недърс — отговори тихо той. Това беше вярно, пък и във всеки случай нямаше никакво значение дали ще излъже или не — отдавна бе записал координатите на мястото в дневника, който всеки момент щеше да му поднесе.

— Какво открихте? Да не би да сте намерили Глендоуър?

Ганзи се сепна и това сепване го изненада. Някак си бе успял да се самоубеди, че всичко това е заради нещо друго, заради нещо по-логично, и затова сега произнасянето на името на Глендоуър го стресна.

— Не — отговори. — Открихме само една фигура, издълбана в земята.

Уелк протегна ръка за дневника. Ганзи преглътна.

— Уелк... сър... сигурен ли сте, че това е единственият възможен начин?

Чу се меко, но непогрешимо прищракване. Това беше звук, който бе лесно разпознаваем благодарение на стотиците екшъни и кримки, които Ганзи бе гледал, на видеоигрите, които бе играл. Въпреки че никога не го беше чувал наяве, той познаваше отлично звука, който пистолетът издава, когато му свалят предпазителя.

Уелк опря дулото на пистолета в челото на момчето и изсъска.

— Не. Това е *другият* възможен начин!

И Ганзи изведнъж излезе от себе си по същия начин, както му се бе случило в Манифактура Монмът, когато бе наблюдавал осата. Едновременно обхвана реалността — пистолет, опрян в средата на челото му, толкова студен, че се усещаше като острие, и вероятността — пръстът на Уелк натиска спусъка, куршумът пробива черепа му и вместо да намери обратния път към Хенриета, той намери смъртта си.

Дневникът в ръцете му натежа. Той нямаше нужда от него. Знаеше всичко наизуст.

Но все пак този дневник бе самият той. Прощавайки се с него, той се прощаваше с всичко, за което бе работил толкова време.

Ще си направя нов дневник.

— Ако просто ме бяхте попитали — изрече, — щях да ви кажа всичко, което е написано тук. Щях да бъда щастлив да го споделя с вас. То никога не е било тайна!

Пистолетът, опрян в челото на Ганзи, потрепна. Уелк промърмори:

— Не мога да повярвам на онова, което казваш, когато съм опрял до главата ти пистолет. Не мога да повярвам също така, че изобщо си правиш труда да го казваш!

— Само така можете да разберете, че е истина — отговори Ганзи и позволи на Уелк да измъкне дневника от ръката му.

— Отвращаваш ме! — изръмжа Уелк, притиснал дневника до гърдите си. — Мислиш се за недосегаем. Е, аз също се мислех някога за такъв!

Когато чу това, Ганзи разбра, че Уелк се кани да го убие. Нямаше начин човек, който е изпълнен с такава омраза в сърцето си и с такава горчивина в гласа си и държи пистолет, да не дръпне спусъка.

Лицето на Уелк се смръщи.

И в следващия миг вече нямаше никакво време — само пространството между изпускането на един дъх и поемането на следващия.

Преди седем месеца Ронан бе учил Ганзи как да забива кроше в противника.

Удряй с тялото си, не само с юмрука си.

Гледай къде се прицелваш.

Лакът на деветдесет градуса.

Не мисли колко ще те боли.

Ганзи, казах ти — изобищо не се замисляй колко ще те боли!

И Ганзи замахна.

За миг забрави почти всичко, на което го беше учил Ронан, но все пак си спомни да гледа целта. И само благодарение на това, а може би и на късмета, успя да избие пистолета от ръката на Уелк, изпращайки го към чакъла на банкетата.

Уелк изрева.

Двамата се хвърлиха едновременно към пистолета. Ганзи се спъна, падна на коляно и започна да рита сляпо по посока на оръжието. Чу как кракът му се сблъсква с нещо. Първо ръката на Уелк, ѝ после нещо по-твърдо. Пистолетът се плъзна към задните гуми на камарото, а Ганзи изпъзля към другия му край. Светлината от фаровете на колата на Уелк не стигаше до него. Единствената му мисъл беше, че трябва да се скрие добре и да не помръдва в мрака.

Откъм другия край на колата не се чуваше нищо. Стараейки се да овладее тежкото си дишане, Ганзи отпусна буза о топлата броня на Прасето. Палецът му пулсираше от сблъсъка с пистолета.

Не дишай!

Близко до пътя Уелк започна да псува яростно. Чакълът изхрущя под краката му, когато приклепна до колата. Не успя да открие пистолета. И пак изруга.

В далечината се чу двигател. Може би друга кола, вероятно идваща към тях. Спасител или най-малкото — свидетел.

За момент Уелк замръзна на място, но после внезапно хукна напред по посока на колата си. Стъпките му постепенно заглъхнаха.

Ганзи се приведе и надникна под купето на Прасето, което изпукваше от време на време, докато изстиваше. И зърна елегантния силует на пистолета между задните гуми, осветен от фаровете на колата на Уелк.

Ганзи не беше много сигурен дали Уелк се оттегля от полесражението, или е отишъл до колата си за фенерче. Момчето се плъзна в затревената канавка край банкетата. А после просто зачака. Сърцето му биеше в ушите, тревата драскаше бузите му.

Колата на Барингтън Уелк скочи на пътя и с рев се насочи към Хенриета.

Веднага след това мина другата кола. В пълно неведение за случилото се.

Ганзи остана още дълго в тревата в канавката, заслушан в жуженето на насекомите и подобните на въздишки звуци, които издаваше Прасето, докато двигателят изстиваше. Палецът му вече започваше сериозно да го боли от сблъсъка с пистолета. Вярно, че се бе отървал леко, но от тази мисъл на ръката му не й ставаше по-добре.

И дневникът му. Чувстваше се оголен — хрониките на неговите изконни желания, откъснати от него насила.

След като установи, че Уелк не мисли да се връща, Ганзи се изправи на крака и заобиколи камарото. Падна на колене и пропълзя колкото му бе възможно по-навътре под колата, напипвайки пистолета със здравата си ръка. После внимателно вдигна предпазителя. Сякаш чуваше гласа на Блу, когато откриха трупа на Ноа — *отпечатъци!*

Почти като насън Ганзи отвори вратата на колата си, свлече се зад волана и захвърли пистолета на седалката зад пътника. Сякаш човекът, който си бе тръгнал от къщата на родителите му, беше друг и всичко това се бе случило в друга нощ, с друга кола.

Той затвори очи и завъртя ключа.

Прасето се разкашля, после пак, но накрая двигателят запали.

Ганзи отвори очи. Нищо в тази нощ вече не изглеждаше същото като преди.

Включи фаровете и се качи обратно на пътя. Натисна леко педала на газта, за да пробва двигателя. Този път той издържа. Колата не се разтресе.

Ганзи скочи върху газта и се изстреля към Хенриета. Уелк беше убил Ноа и вече знаеше, че е разкрит. Независимо накъде се бе запътил оттук нататък, нямаше какво повече да губи.

ТРИЙСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Блу никога не си бе падала особено много по тавана, дори преди Нийви да се нанесе там. Наклонените греди на покрива предоставяха множество възможности да си удариш главата точно, когато най-малко очакваш. Необработените дъски на пода и местата, кърпени с груб шперплат, бяха крайно негостоприемни за босите крака. Лятото превръщаше тавана в истински ад. А и тук като цяло нямаше нищо друго, освен прах и оси. Маура беше заклет антиколекционер и затова всичко, което излизаше от употреба в техния дом, беше прехвърляно на съседите или на някоя самарянска организация. Поради това нямаше никакви причини да се качваш на тавана.

До този момент.

Тъй като вече ставаше късно, Блу си бе тръгнала от Монмът, оставайки Ронан, Адам и Ноа да обсъждат как биха могли да докажат, че учителят им по латински е замесен в смъртта на Ноа, в случай че полицията все още не е тръгнала по тази следа. А само пет минути, след като тя се бе прибрала у дома, Адам се бе обадил, за да ѝ съобщи, че Ноа е изчезнал в мига, в който тя е излязла.

Значи беше вярно. Тя *наистина* беше масата в „Старбъкс“, за която всички се натискаха.

— Мисля, че разполагаме с около час — отбеляза Кала, докато Блу отваряше вратата на тавана. — Трябва да се приберат към единайсет часа. Но по-добре е да вляза първа — в случай че...

— Какво, според теб, държи тя там? — изгледа я въпросително Блу.

— Нямам представа.

— Невестулки?

— Говориш глупости.

— Магьосници?

Кала мина покрай Блу и тръгна нагоре по стъпалата. Единствената електрическа крушка, която осветяваше тавана, не успяваше да стигне и до стълбите.

— Това е по-вероятно — промърмори в отговор. — О, не, вони!
— Това трябва да е от невестулките.

От по-високата си позиция на стълбата Кала хвърли на Блу поглед, който според момичето би могъл да се окаже много по-опасен от всичко, което щяха да открият на тавана. Но иначе Кала беше права. Въздухът, който се бе раздвижил бавно около тях, беше доста зловонен. Блу не можеше да определи миризмата, въпреки че в нея се долавяха нотки от познати неща като гниещ лук и мръсни крака.

— Мирише на сяр — отбеляза Блу. — Или на труп.

Спомняйки си за смразяващия глас, който бе излязъл от устата на Нийви през онази нощ, Блу не би се изненадала да видят и двете.

— Мирише на асафетида — поправи я мрачно Кала.

— Какво е това?

— Смола, която е особено вкусна в къри или изключително полезна във вещерството.

Блу се опита да диша само през устата си. Беше ѝ трудно да си представи, че нещо, което вонеше толкова убедително на краката на мъртвец, може да бъде вкусно в каквото и да било ядене.

— Какво, според теб, е тогава?

Кала стигна до върха на стълбата и отсече:

— Не е къри!

Когато се присъедини към нея на върха на стълбите, Блу установи, че Нийви бе трансформирала тавана в нещо, което бе твърде различно от картината, която тя помнеше. Директно на пода бе хвърлен матрак, покрит с рогозки. Помещението беше обградено от всички страни с незапалени свещи с различна височина, тъмни купи и чаши вода, подредени на групички. Ярво бояджийско тиксо образуваше фигури по пода между някои от предметите. До краката на Блу се виждаше наполовина изгоряло стъбло от някакво растение, поставено върху чиния с пепел. В една от нишите, върху постаменти се виждаха две огромни огледала, обърнати едно към друго — те отразяваха взаимно изображенията си, прехвърляйки ги постоянно между себе си.

Освен това беше студено. След жегата през изминалия ден таванът не би трябвало да бъде толкова студен.

— Не пипай нищо! — предупреди я Кала. Което Блу определи като иронично предвид целта, с която бяха дошли.

Блу не докосна нищо, но все пак пристъпи навътре в стаята и се вторачи в статуя на жена с очи върху корема ѝ. От цялото помещение я побиваха тръпки.

— Очевидно непрекъснато прави къри — смотолеви.

Стълбите зад тях изскърцаха. Кала и Блу се обърнаха едновременно стреснати.

— Може ли да се кача? — попита Персефона. Което беше глупав въпрос, защото тя вече се бе качила. Облечена в дългата дантелена рокля, която ѝ бе ушила Блу, тя застана най-отгоре на стълбите. Косата ѝ бе вдигната в стегнат кок, което подсказваше, че не се страхува да си изцапа ръцете.

— *Персефона!* — изгърмя Кала. Беше преодоляла шока си и сега просто бе бясна, че са я стреснали. — Би трябвало да издаваш някакъв шум, когато влизаш в стаите!

— Позволих на стълбището да изскърца! — изтъкна назидателно Персефона. — Маура каза, че до полунощ ще се върнат, така че до тогава трябва да сте свършили.

— Тя знае? — извикаха в хор Кала и Блу.

Персефона приклепна пред стената, за да огледа една черна кожена маска с дълга остра човка, и промърмори:

— Да не сте си мислели, че ви е повярвала за онзи джуджешки филм?

Кала и Блу се спогледаха. На момичето не му беше никак трудно да схване значението на този факт — майка ѝ искаше да научи нещо повече за Нийви не по-малко от самите тях. А после изрече:

— Преди да започнем, бихте ли ми казали какво ви е обяснила Нийви за причината да пристигне в Хенриета?

Кала започна да кръстосва из стаята, като потриваше ръце или се топлеше, или се чудеше кой да бъде първият предмет, който да хване.

— Лесен въпрос — отговори. — Майка ти я е извикала тук, за да намери баща ти.

— Това не е съвсем вярно — поправи я Персефона. — Маура ми каза, че Нийви се е свързала *първа* с нея. И самата тя е предложила да го потърси.

— Ей така, изведнъж? — възкликна Кала. Вдигна една свещ. — Доста странно.

Блу скръсти ръце пред гърди и изрече:

— Все още ми липсват доста детайли, дами!

Кала премести свещта от лявата си ръка в дясната и отговори:

— В основни линии нещата стоят така: баща ти се появи преди осемнайсет години, замая главата на Маура, превърна я в напълно безполезна приятелка в продължение на година, осемени я, а след това, когато ти се роди, изчезна. Беше твърде уклончив в отговорите и много готин, затова предположих, че е някой боклук от караваните с полицейско досие.

— Кала! — извика предупредително Персефона.

— Това изобщо не ме притеснява — успокой ги Блу. С какво би могло да я притесни миналото на един непознат? — Просто искам да знам фактите.

Персефона поклати глава и прошепна:

— Наистина ли трябва да бъдеш винаги толкова разумна?

Блу просто сви рамене, а после се обърна към Кала:

— Какво ти казва тази свещ?

Кала отдалечи свещта от тялото си, примижа и отговори:

— Само че е била използвана за магия по гадаене. За локализиране на обекти, тоест точно каквото и очаквах.

Докато Кала се оглеждаше за други неща, Блу се замисли за онова, което току-що бе научила за баща си, и установи, че все така таи в себе си своята крайно неоснователна привързаност към него. Зарадва се, когато разбра, че е бил много готин. После каза:

— Чух мама да казва на Нийви, че търсенето би трябвало да бъде такова, че все едно го издирва онлайн.

— Звучи логично — кимна Кала. — Води я единствено любопитството. Не е като да линее по него.

— О! — промълви Персефона. — За това не съм много сигурна.

Тази реакция накара Блу да наостри уши.

— Хей, да не би да смятате, че майка ми все още е влюбена? Този човек има ли си име?

— Кученце — отговори Кала и Персефона се изкикоти, очевидно спомняйки си как е изглеждала Маура, оглупяла от любов.

— Отказвам да повярвам, че мама някога е наричала някого „кученце“! — отсече Блу.

— Може, но си беше точно така. Освен това му викаше „любовнико“ — изтъкна Кала, вдигайки една празна купа. На дъното

на купата имаше коричка, сякаш някога бе съдържала някаква гъста течност. Например пудинг. Или кръв. — Както и „Орехчо“.

— Вече си измисляте! — промърмори Блу, изпълнена с непознат за нея срам заради майка си.

Персефона — леко позачервена от опитите си да сдържи смеха си, само поклати глава. От кока ѝ се бяха измъкнали големи кичури коса, благодарение на които тя изглеждаше така, сякаш едва се е отървала от торнадо.

— Опасявам се, че не си измисляме — простена накрая.

— Но от къде на къде ще викаш на някого...

Обръщайки се към Блу с извити до косата си вежди, Кала отговори:

— Използвай въображението си!

Тук вече Персефона не издържа и избухна в безпомощен смях.

— Така значи! — смръщи се Блу и кръстоса ръце пред гърди. Но сериозността ѝ послужи единствено да срине и последните остатъци от самоконтрол на двете жени. Смеейки се неудържимо, те започнаха да си припомнят и други умалителни имена, които Маура очевидно бе измислила преди осемнайсет години.

— Дами! — прекъсна ги остро Блу. — Остават ни само четирийсет и пет минути! Кала, докосни онова там! — и кимна по посока на огледалата. От всички предмети в тази стая за нея те бяха най-плашещите, което ѝ се стори достатъчно основателна причина да бъдат проверени.

Овладейвайки смеха си, Кала пристъпи към огледалата. Имаше нещо крайно изнервящо в тоталната непрактичност на две отражателни повърхности, насочени една към друга.

— Не заставай между тях! — предупреди я Персефона.

— Да не съм идиот! — тросна се Кала.

— Защо да не застава между тях? — попита Блу.

— Кой знае какво прави тя с тях! Не искам душата ми да бъде сложена в бутилка и пренесена в някое друго измерение или нещо подобно! — промърмори Кала и сграбчи ръба на по-близкото до нея огледало, като внимаваше да не застане на пътя на другото. Но после се смръщи и направи знак на Блу. Блу услужливо пристъпи напред и позволи на Кала да стисне рамото ѝ.

Минаха няколко секунди на пълна тишина, нарушавана единствено от насекомите отвън.

— Хммм, нашата малка Нийви е твърде амбициозна! — изръмжа накрая Кала и стисна още по-силно и ръба на огледалото, и рамото на Блу. — Очевидно славата, с която се е сдобила, не ѝ е достатъчна. Според нея телевизионните изяви са за дребните риби.

— Не бъди толкова саркастична, Кала! — обади се Персефона. — По-добре кажи какво виждаш!

— Виждам я, носеща онази черна маска с човката, застанала между тези огледала. Но вероятно я виждам там, откъдето е дошла, защото там си има четири огледала. Две по-големи зад всяко от тези тук. Виждам я във всяко от тези четири огледала и тя носи маска във всяко от тях, но във всяко изглежда различно. В едното е по-слаба. В другото е облечена цялата в черно. В третото цветът на кожата ѝ не е същият. Не съм много сигурна какво представляват тези картини... Може да са възможности — Кала млъкна, а Блу вътрешно потрепери при мисълта за съществуването на четири различни Нийви. — Донеси ми маската! Не, не ти, Блу! Персефона?

Персефона хвана много внимателно маската и ѝ я подаде. И отново настъпи пауза, докато Кала възприемаше посланията на предмета. Беше стиснала маската така, че кокалчетата ѝ бяха побелели.

— Била е разочарована, когато е купила тази маска — изрече накрая. — Тъкмо е получила лош отзив за... може би една от книгите си? Или някоя от телевизионните си изяви? Не, не това. Просто е видяла числата за едното или другото и те са я разочаровали. Да, определено виждам числата, и точно това си е представяла, докато е купувала тази маска. Сравнявала се е с Лейла Полоцки.

— Коя е тази жена? — попита Блу.

— Ясновидка, която е по-известна от Нийви — обясни Кала.

— Не знаех, че подобно нещо е възможно — промърмори Блу. В нейните представи едно телевизионно предаване и четири книги бяха предостатъчно доказателство за известност — надали някой съвременен ясновидец би могъл да иска нещо повече в днешния невярващ свят.

— О, напълно възможно е — отбеляза Кала. — Питай Персефона!

— Не съм много сигурна — промълви Персефона. Но Блу не бе напълно наясно дали тя има предвид известността, или за онова, което трябваше да я питат.

— Както и да е! — отсече Кала и продължи: — Та нашата Нийви си мечтае да обикаля света и да се сдобие с почит и уважение. И тази маска тук ѝ помага да си го представи.

— И какво общо има всичко това с пребиваването ѝ тук, при нас? — запита Блу.

— Все още не мога да кажа. Нуждая се от по-подходящ предмет — отвърна Кала, пусна огледалото и върна маската на кукичката на стената.

Трите започнаха да се разхождат из помещението, оглеждайки се за нещо интересно. Блу откри пръчка, съставена от три отделни по малки пръчки, привързани с червена панделка, както и червена панделка, идентична на черната. До прозореца намери източника на непоносимата воня — малка торбичка с нещо, което беше пришито в нея.

Подаде торбичката на Кала, която я хвана за миг, а веднага след това пренебрежително отсече:

— Това е асафетидата. Обикновено заклинание за защита. Уплашила се е сериозно от някакъв сън и си е направила талисман.

Персефона приклепна и плъзна ръце над една от купите. Начинът, по който държеше ръцете си с широко разтворени, неподвижни пръсти, напомни на Блу за Ганзи, когато бе поставил ръцете си над плиткото изворче в Кабесуотър. Накрая Персефона изрече:

— Във всичко това има голяма доза несигурност, не мислите ли?! Поне аз го усещам така. Може би нещата са всъщност много прости — тя наистина е дошла тук, за да помогне на Маура, но после си е позволила Хенриета малко да я поувлече.

— Заради пътя на мъртвите ли? — попита Блу. — Една нощ я хванах да гадае по вода и тя ми каза, че тук било много лесно да бъдеш екстрасенс заради пътя на мъртвите.

Кала се изсмя презрително, а после се обърна и продължи да тършува из нещата край леглото.

— И по-лесно, и по-трудно — отбеляза Персефона. — Пътят на мъртвите притежава невероятна енергия, все едно ти непрекъснато да

стоиш в стаята около нас. Но е като твоите момчета — твърде шумен е.
„*Моите* момчета?!“ — възкликна мислено Блу и първо се нацупи, после се почувства поласкана, а накрая пак се нацупи.

Персефона попита:

— Кала, какво откриваш?

Все така с гръб към тях, Кала отговори:

— Преди единайсет месеца някакъв мъж се обади на Нийви по телефона и я попитал дали би могла да дойде в Хенриета, Вирджиния, изцяло на негови разноски. Искал от нея да приложи всичките си умения, за да локализира някаква лей линия и „място на силата“, за които той знаел, че са наблизко, но не бил в състояние да намери. Тя му отговорила, че не проявява интерес към темата, но впоследствие, когато се замислила, решила да провери тази възможност за собствените си цели. Предпожила, че Маура ще ѝ позволи да остане в града, ако тя ѝ помогне да открие стария си приятел.

Лицата на Персефона и Блу бяха олицетворение на изумлението.

— Но това е удивително! — извика първа Блу.

Кала се обърна. В ръце държеше малка тетрадка с твърди корици, която размаха срещу тях и отсече:

— Казва го бизнес журналът на Нийви!

— О, технологии! — въздъхна разочаровано Персефона. А после добави: — Стори ми се, че чух кола. Веднага се връщам!

И докато Персефона заслиза надолу по стъпалата така безшумно, както беше дошла, Блу се приближи до Кала и подпря брадичка на рамото ѝ, за да погледне със собствените си очи.

— И къде го пише всичко това?

Кала прелисти страниците, изписани с почерка на Нийви, и ѝ показва колонки със скучна информация за часове за срещи, крайните срокове на издатели и дати за обяд. После се върна на бележките за обаждането на мъжа от Хенриета. Беше точно така, както Кала им беше казала, с едно много важно изключение. Нийви си бе записала също така името на мъжа и телефонния му номер.

Всяко мускулче в тялото на Блу се стегна.

Защото името на мъжа, който се бе свързал с Нийви преди близо година, беше толкова необичайно, че Блу вече го бе научила наизуст — *Барингтън Уелк*.

Зад тях разхлабеното стъпало изскърца. Персефона изрече нещо, което приличаше по-скоро на окашляне.

— И въпреки това пак беше малко зловеща — промърмори Кала и се обърна.

Стиснала ръце пред гърди, Персефона изрече тихо:

— Имам две лоши новини — обърна се към Блу. — Първо, твоите момчета гарвани са тук и едно от тях като че ли е счупило палеца си в някакъв пистолет.

Зад Персефона се чу ново изскърцване — още някой се качваше по стълбите. Блу и Кала едновременно потрепнаха, когато до Персефона се материализира Нийви и ги фиксира със суровия си, неземемен поглед.

— И второ — добави Персефона, — Нийви и Маура се прибраха по-рано от очакваното.

ТРИЙСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

Кухнята беше препълнена. Тя по принцип никога не си е била голяма, но към момента, когато в нея се натъпкаха три момче, четири жени и една Блу, подът изведнъж престана да бъде достатъчен. Адам беше особено учтив — помагаше на Персефона да направи чай за всички присъстващи, въпреки че непрекъснато трябваше да задава въпроси от рода на: „Къде са чашите? А къде са лъжичките? Ами захарта?“. Ронан компенсираше предостатъчно сдържаността на Адам — той заемаше място за трима с неспокойното си крачене напред-назад. По едно време слезе и Орла, за да не изпусне нещо, но се вторачи с такова обожание в Ронан, че Кала ѝ се развика да се маха и да не пречи на хората.

Нийви и Ганзи седяха на масата. Адам и Ронан изглеждаха точно така, както ги бе оставила Блу преди няколко часа, но очите ни Ганзи бяха съвсем различни от обичайното. На Блу ѝ беше необходимо малко повече време, докато осъзнае какво е различното в тях, но накрая разбра — бяха по-ярки отпреди, а кожата около тях малко по-опъната.

Беше изпънал ръката си върху масата. Палецът му беше счупен почти на две.

— Някой би ли срязал тази болнична гривна, ако обичате? — обади се по едно време той. В целенасочено небрежния начин, по който изрече тези думи, имаше нещо едновременно галантно и трескаво. — Чувствам се като инвалид. Моля ви!

Докато му подаваше ножиците, Персефона отбеляза:

— Блу, аз нали ти казах да не стискаш палеца си между пръстите, когато се каниш да нанесеш юмручен удар на някого?

— Но не си ми казвала да кажа на *него*! — тросна се Блу.

— Окей, народе! — отсече Маура, застанала на прага на кухнята. Разтри бавно челото си и продължи: — Тук очевидно стават някои доста интересни неща. Първо, някой току-що се е опитал да убие *теб*! — това към Ганзи. — Второ, *вие двамата* ми казвате, че вашият приятел е бил убит от човека, който току-що се е опитал да убие *него*!

— това към Ронан и Адам. — Трето, *вие трите* ми казвате, че Нийви е провела телефонен разговор с човека, който е убил вашия приятел, а сега се е опитал да убие и Ганзи! — това към Блу, Персефона и Кала. — И четвърто, *ти* пък ми казваш, че от онзи телефонен разговор насам нямаш нищо общо с този човек!

Последното беше към Нийви. И макар Маура да се бе обърнали към всеки от тях, всички вкупом насочиха погледи към Нийви.

— А ти си им позволила да ровят из нещата ми — отговори Нийви.

Блу предположи, че майка ѝ изведнъж ще се засрами и смири, но я очакваше изненада — Маура сякаш израсна, стана по-висока и по-внушителна и изрече властно:

— И съвсем основателно, както става ясно! Не мога да повярвам, че не си ми казала истината! Щом си искала да си поиграеш с пътя на мъртвите, защо просто не ме помоли? Откъде си била толкова сигурна, че ще ти откажа? И защо изобщо трябваше да се преструваш, че искаш да...

Млъкна и погледна към Блу.

Блу довърши:

— Да намери Орехчо.

— О, боже! — възкликна Маура. — Кала, ти си виновна за всичко!

— Нищо подобно! — отсече Блу. Струваше ѝ голямо усилие да се преструва, че момчетата не са я зяпнали до едно в очакване на думите ѝ. — Мисля, че и аз имам право да бъда бясна, не мислиш ли? Защо просто не ми каза, че всъщност не си познавала добре баща ми и че си ме родила без брак? Защо това трябваше да бъде такава голяма тайна?

— Никога не съм твърдяла, че не съм го познавала — отговори майка ѝ с кух глас. По лицето ѝ се изписа изражение, което никак не се хареса на Блу — беше твърде емоционално.

Затова реши да се обърне към Персефона.

— Откъде бяхте толкова сигурни, че аз нямаше да бъда доволна да науча истината? Наясно ли сте, че изобщо не ми пука дали баща ми е бил някакъв си пройдоха на име Орехчо или някой друг! Това не променя нищо. Абсолютно нищичко!

— Името му надали е било точно Орехчо, не мислиш ли? — обърна се с тих глас Ганзи към Адам.

Кухнята се огласи от неизменно спокойния глас на Нийви:

— Мисля, че ситуацията беше твърде опростена! Аз наистина посветих доста време на търсенето на бащата на Блу. Просто това не беше единственото, което търсех.

— Затова ли бяха всички тези потайности? — сръза я Кала.

Нийви фиксира многозначително поглед в счупения палец на Ганзи и отговори:

— Това е от онзи вид открития, който влече след себе си редица опасности. Безсъмнено и вие усещате необходимостта от пазенето на определени неща в тайна, иначе бихте споделили с Блу всички, което ви е известно.

— Блу не е ясновидка! — сръза я Маура. — Повечето от нещата, които не сме й предали, биха имали смисъл само при провеждане на гадания или ритуали върху пътя на мъртвите.

— Но не казахте и на мен — обади се Ганзи. Беше вперил поглед в палеца си, присвил замислено вежди. И изведнъж Блу осъзна кое му е различното — носеше очила. Бяха от онези очила с много тънките рамки, които по принцип не забелязваш, докато някой не ти посочи. С тях той изглеждаше едновременно по-зрял и по-сериозен, а може би просто такава бе изражението му точно в този момент. И макар че никога нямаше да му го каже, истината бе, че тя предпочиташе този Ганзи пред безгрижния Ганзи, постигащ красотата си без никакво усилие. Той продължи: — Когато идвахме да ни гледате и аз ви попитах за лей линията, вие не ми дадохте никаква информация.

Сега вече Маура определено се позасрами и промърмори:

— Откъде можех да знам какво ще правиш с тази информация, а? И къде е този човек сега? Барингтън, нали така беше? Това истинското му име ли е?

— Да. Барингтън Уелк — отговориха в хор Адам и Ронан, а после се спогледаха мрачно.

— Когато бях в болницата, от полицията ми казаха, че вече го търсят. При това не само местната полиция на Хенриета, но и щатската — поясни Ганзи. — Но не са го открили в дома му и по видяното там са предположили, че е избягал.

— Според мен просто е тръгнал по следата, както се казва — обади се Ронан.

— Смяташ ли, че той ще продължи да се интересува от теб? — обърна се Маура към Ганзи.

— Надали — поклати глава момчето. — Освен това не мисля, че някога се е интересувал конкретно от мен. Не мисля също така, че е имал план. Просто е искал да ми пипне дневника. Той търси Глендоуър.

— Но не знае къде се намира Глендоуър, така ли?

— Никой не знае — отговори Ганзи. — Имам един колега... — при думата „колега“ Ронан се изхили подигравателно, но без да му обръща внимание, Ганзи продължи: — Имам един колега във Великобритания, от когото знам за ритуала, за който Уелк е използвал Ноа. Много е възможно обаче да опита да го извърши отново, но на друго място. Например в Кабесуотър.

— Мисля, че трябва да я събудим — обади се Нийви.

И отново всички впериха погледи в нея. Тя ги изглежда невъзмутимо — същинско море на спокойствието, скръстила ръце на масата пред себе си.

— Извинявай, но доколкото ми е известно, това включва и труп! — тросна ѝ се Кала.

— Не задължително — вирна глава Нийви. — Принасянето на нещо в жертва невинаги означава смърт.

Ганзи като че ли не беше особено убеден.

— Дори и да приемем, че това е вярно — отбеляза, — Кабесуотър е доста странно място. Как ли тогава ще изглежда останалата част от лей линията, ако я събудим?

— Не съм много сигурна — отвърна Нийви. — Но още сега мога да ви кажа, че тя ще бъде събудена. Виждам го и без купа за гадаене — обърна се към Персефона и попита: — Съгласна ли си с мен?

Персефона вдигна чашата пред лицето си, с което скри устата си, но отговори:

— Напълно. Аз виждам същото. Някой действително ще я събуди през следващите няколко дена.

— И не мисля, че някой от вас изгаря от желание това да бъде господин Уелк, нали така? — продължи Нийви. — Онзи, който събуди

пътя на мъртвите, ще бъде възнаграден от пътя на мъртвите. Както онзи, който принася жертвата, така и самата жертва.

— Възнаграден в смисъла, в който е възнаграден Ноа? — намеси се Блу. — Не ми изглежда като да е извадил голям късмет.

— От онова, което чувам сега, той е живял физически живот в един апартамент с тези момчета — отбеляза Нийви. — А това ми изглежда далеч за предпочитане пред традиционното съществуване на призраците. Лично аз бих го определила като голям късмет.

Ганзи прокара замислено пръст по долната си устна и изрече:

— Аз обаче не съм много убеден. Късметът на Ноа също е свързан с лей линията, нали така? Когато тялото му бе преместено оттам, той изгуби голяма част от присъствието си. Ако някой от нас извърши този ритуал, и ние ли ще бъдем свързани с леята по същия начин, дори ако жертвоприношението не включва смърт? Да, има твърде много неща, които не знаем. Затова смятам, че е далеч по-добре да не позволим на Уелк да повтори ритуала. Бихме могли просто да дадем координатите на Кабесуотър на полицията.

— НЕ!

Това бяха Нийви и Маура, в хор. Обаче Нийви спечели наградата за цялостно изпълнение, като добави към крясъка си и впечатляващо скачане от стола.

— Доколкото разбрах, вече сте ходили в Кабесуотър, нали така? — попита.

— Така е.

— Не усетихте ли тогава излъчването на това място? Да не би да искате да го разрушите? Да не би да искате там да се напълни с всякакви хора? Прилича ли ви на място, което би могло да съществува при наплив на туристически тълпи? Та това място е... свято!

— Всъщност нито искам да изпращам полицията в Кабесуотър, нито да будя лей линията — отбеляза Ганзи. — Единственото, което искам в момента, е да науча повече за Кабесуотър, а и много ще се радвам да открия Глендоуър.

— Ами Уелк? — обади се Маура.

— За него не знам — призна си момчето. — Просто повече не искам да имам нищо общо с него.

Няколко разгневени погледа се насочиха едновременно към него. Заговори Маура:

— Да не си мислиш, че той ще изчезне, само защото ти не искаш да имаш нищо общо с него?

— Не съм казвал, че това е възможно — промърмори Ганзи, без да вдига очи от счупения си пръст. — Просто изразих на глас онова, което бих искал.

Отговорът беше наивен и той го знаеше.

После продължи:

— Връщам се в Кабесуотър. Той ми открадна дневника, но няма да му позволя да ми открадне и Глендоуър! Не възнамерявам да спирам да търся уелския крал, само защото и Уелк го търси. И някак си ще оправя Ноа. Засега не знам как, но ще го направя!

Блу погледна към майка си, която просто ги наблюдаваше със скръстени пред гърди ръце, и отсече:

— Аз ще ти помогна!

ТРИЙСЕТ И ШЕСТА ГЛАВА

— Таксито е дотук! — отсече Ронан, дръпвайки ръчната спирачка. — Дом, гаден дом!

В мрака двойната каравана на семейство Париш приличаше на печална сива кутия с две светли дупки. Един силует на кухненския прозорец дръпна завеската и погледна беемвето. Ронан и Адам бяха сами в колата — Ганзи бе карал камарото от болницата до Фокс Уей, затова после го закара и до Монмът. Разпределението беше удобно за всички. Ронан нямаше нищо против да закара Адам — в момента двамата не бяха скарани и същевременно бяха твърде стреснати и от събитията през деня, за да се скарат отново.

Адам протегна ръка към задната седалка за голямата си чанта единственият подарък, който бе позволил на Ганзи да му напрани, и то само защото нямаше нужда от него.

— Благодаря за возенето — промърмори.

Друг силует, безсъмнено бащата на Адам, се бе присъединил към първия на прозореца. Стомахът на Адам се сви. Стисна пръсти около дръжката на чантата си, но не излезе.

— Човече, не си длъжен да се връщаш при тях — каза Ронан.

Адам не каза нищо — нямаше смисъл. Вместо това попита:

— Ти нямаш ли си домашни за писане?

Но като изобретател на ироничните забележки, Ронан бе недосегаем за тях. Усмивката му, която заигра по лицето му под бледия блясък на таблото, беше безмилостна.

— Да, Париш, доколкото знам, имам.

Но Адам продължаваше да стои в колата. Никак не му харесваше възбудата, личаща в силуета на баща му. Но беше крайно неразумно и да се мотае в колата — особено в *тази* кола, безсъмнено на ученик от „Алионби“ — перчейки се с приятелите си.

— Мислиш ли, че ще арестуват Уелк преди утрешните часове? — попита Ронан. — Питам, за да знам има ли смисъл да се подготвям.

— Ако изобщо се весне в училище — отговори Адам. — Но мисля, че изпитването на ученици ще бъде последната му грижа.

Настъпи мълчание, а после Ронан рече:

— По-добре да тръгвам, за да нахраня птицата.

Но продължи да се взира в скоростния лост с невиждащ поглед. После добави:

— Още не мога да спра да мисля какво би станало, ако днес Уелк бе успял да застреля Ганзи.

Адам не си бе позволил да се замисля върху подобна възможност. Всеки път, когато мислите му се приближаваха на крачка от тази тема, отваряха нещо мрачно и с остри ръбове дълбоко в него. Беше му трудно да си спомни какъв беше животът в „Алионби“ преди появата на Ганзи. Далечните спомени изглеждаха тягостни и самотни, наситени преди всичко с нощни часове, през които Адам седеше на стълбите на двойната каравана, преглъщаше сълзите си и се питаше защо изобщо си прави този труд. Но тогава беше по-малък с година и половина.

— Но не успя — изрече само.

— Така е — кимна Ронан.

— Добре че си го научил на онзи удар.

— Никога не съм го учил да си чупи палеца.

— Е, такъв си е Ганзи. Научава само толкова, колкото поне на повърхността да изглежда компетентен.

— Загубеняк! — изръмжа презрително Ронан и отново заприлича на себе си.

Адам кимна, стегна се и каза:

— Е, до утре тогава. И още веднъж благодаря!

Ронан извърна очи наляво, към черното поле срещу караваната. Ръката му се плъзгаше на празен ход по волана — очевидно нещо го тормозеше, но при Ронан никога не можеше да се каже дали продължава да мисли за Уелк или за нещо съвсем различно.

— Няма проблеми, човече! — промърмори разсеяно. — До утре!

Адам въздъхна дълбоко и излезе от колата. Когато затвори вратата, потропа леко по капака на беembeто и Ронан бавно потегли назад. Над главите им звездите бяха брутални и ярки.

В мига, в който Адам изкачи трите стъпала към вратата на караваната, тя се отвори и светлината отвътре освети краката му. Баща

му застана на прага, без да затваря.

— Здравсти, татко! — каза Адам.

— Изобщо не ме здравосвай! — срязва го баща му. Вече беше набрал скорост. Вонеше на цигари, въпреки че не пушеше. — Прибираш се вкъщи по късни нощи, а? За да се скриеш от лъжите си ли?

— Какво? — извика Адам и застана нащрек.

— Днес майка ти е влизала в стаята ти и е намерила нещо. Сещаш ли се какво би могло да е то?

Коленете на Адам започнаха бавно да омекват. Той полагаше големи усилия да държи по-голямата част от живота си в „Алионби“ скрит от баща си и веднага можеше да назове поне няколко неща за себе си и своя живот, които не биха се харесали никак на Робърт Париш. Но фактът, че сега нямаше никаква представа точно какво бяха намерили, беше агонизиращ. Не смееше да погледне баща си в очите.

Робърт Париш сграбчи сина си за яката и повдигна насила брадичката му.

— Гледай ме в очите, когато ти говоря! Намерила е фиша ти от фабриката! За заплатата!

Ясно.

Мисли бързо, Адам! Какво иска да чуе той?

— Не мога да разбера защо си ядосан — изрече Адам. Стараеше се да говори колкото е възможно по-спокойно, но сега, след като знаеше, че става въпрос за пари, нямаше представа как да избяга от темата.

Баща му придърпа лицето му само на няколко сантиметри от собственото си лице, за да може синът му да почувства думите му, не само да ги чуе.

— Излъгал си майка си за заплатата, която получаваш!

— Не съм излъгал.

Това беше грешка. И Адам го разбра още в мига, в който думите излязоха от устата му.

— *Не ме лъжи в очите!* — изрева баща му.

И макар да знаеше какво предстои, Адам се оказа твърде бавен, за да защити лицето си.

Когато юмрукът на баща му се стовари върху бузата му, беше по-скоро звук, отколкото чувство — пукване подобно на далечен чук,

удрящ върху пирон. Адам се опита да се задържи на крака, но кракът му пропусна ръба на стъпалото и баща му го пусна да падне.

И когато главата на Адам се стовари върху парапета, настъпи катастрофа от светлина. В един-единствен миг на експлозия той видя с очите си от колко цвята се състои бялото.

В черепа му изсъска непоносима болка.

Приземи се на земята до стълбите без никакъв спомен за секундата между удара в парапета и падането на земята. Лицето му се покри с пръст и прах, пръстта влезе и в устата му. Наложил му се отново да си припомня механизма на дишането, на отварянето на очите и отново на дишането.

— О, я стига! — извика баща му отегчено. — Хайде, ставай!

Адам се надигна бавно на ръце и колене. Залюля се, но не успя да се изправи. Ушите му продължаваха да звънят и да пицят. Зачака ги да спрат. Но нямаше нищо друго, освен извисяващ се до болка вой.

С периферното си зрение забеляза, че някъде към средата на алеята стоповете на беემвето на Ронан светват.

Върви си, Ронан!

— Тези номера не ми минават, момче! — изрева Робърт Париш. — Не си въобразявай, че ще спра да говоря за това, само защото ти си се хвърлил сам на земята! Познавам те, когато се преструваш, Адам! Не съм глупак. Не мога да повярвам, че си изкарал толкова пари и си ги хвърлил на вятъра за онова проклето училище! Въпреки че хиляди пъти си ни чувал с майка ти да си говорим за сметките за тока, за телефона!

Баща му изобщо не беше свършил. Виждаше се по начина, по който движеше краката си, докато слизаше по стълбите, по напрегнатото му тяло. Адам сведе глава и я стисна с ръце, молейки се ушите му да престанат да пицят. Сега най-важното, което трябваше да направи, бе да влезе в главата на баща си и да си представи какво би трябвало да каже, за да го успокои.

Но не бе в състояние да мисли. Мислите му се разбиваха мъчително в пръстта под него, в хармония с ритъма на сърцето му. Лявото му ухо запищя. Стана му толкова горещо, че се препоти.

— Ти ме излъга! — изрева баща му. — Каза ми, че онова училище ти давало пари, за да ходиш там! Не ми каза, че изкарваш... — спря само колкото да измъкне от джоба на ризата си смачкано

листче хартия. Ръката му трепереше, когато прочете: — Осемнайсет хиляди четиристотин дващест и три долара годишно!

Адам се опита да каже нещо.

— Какво?

Баща му се приближи, сграбчи го отново за яката и издърпа нагоре сина си така, сякаш вдигаше куче. Адам се изправи, но само на пръв поглед. Земята под краката му се изплъзваше и той се препъна. И пак се опита да намери подходящите думи, обаче дълбоко в него нещо се беше пукнало.

— Частична — успя да промълви накрая. — Частична стипендия.

Баща му пак изрева нещо, но то беше в лявото му ухо, а там вече не бе останало нищо друго, освен тътен.

— Не сваляй очи от мен, когато ти говоря! — изръмжа баща му. А после, необяснимо защо, обърна глава и изкрещя: — Ти пък какво искаш?

— Да направя *това*! — изръмжа Ронан Линч и заби юмрука си в лицето на Робърт Париш. Зад него беемвето стоеше с отворена врата, фаровете осветяваха облаците прах в мрака.

— *Ронан* — изрече Адам.

Или може би просто си го помисли. Сега, след като баща му го беше пуснал, той се залюля.

Робърт Париш сграбчи ризата на Ронан и го метна по посока на караваната. Но на Ронан му бе необходима само секунда, за да почувства отново земята под краката си. Коляното му се заби с все сила в корема на огромния мъж. Превит одве, бащата на Адам се пресегна да сграбчи Ронан за косата, но пръстите му преминаха безболезнено над избръснатата глава на момчето. Ала това го забави само с част от секундата — моментално заби черепа си в лицето на Ронан.

С дясното си ухо Адам чу как майка му им пици да престанат. Държеше телефона и го размахваше към Ронан, сякаш това щеше да го накара да спре. На този свят имаше само един човек, който бе в състояние да спре Ронан, обаче майка му не разполагаше с този номер.

— Ронан — изрече Адам и този път беше сигурен, че го е казал и на глас. Но гласът му прозвуча странно, сякаш натъпкан с памук. Направи крачка напред и земята окончателно се изплъзна изпод

краката му. *Стани, Адам!* Беше паднал отново на ръце и колене. Небето изглеждаше същото като земята. Той се чувстваше напълно разбит.

Не бе в състояние да се изправи. Можеше единствено да наблюдава как приятелят му и баща му са се хванали за гушата на няколко метра от него. Адам беше като очи, но без тяло.

Битката беше мръсна. На един етап Ронан падна и Робърт Париш започна да го рита като подивял в лицето. Но ръцете на Ронан съвсем инстинктивно се вдигнаха нагоре, за да го защитят. Мъжът се спусна към него, за да разтвори ръцете му, но едната ръка на Ронан се стрелна като змия и светкавично завлече противника си на земята.

Адам улавяше частични елементи от картината — баща му и Ронан се въргалят по земята, дърпат се, нанасят си удари. Внезапно караваната се освети от лампи, проблясващи в червено и синьо. Ченгетата.

Майка му продължаваше да пищи.

Но всичко това беше просто шум. Онова, от което Адам се нуждаеше в този момент, бе да успее да се изправи, да тръгне и да мисли и едва тогава би могъл да се опита да спре Ронан, преди да се е случило непоправимото.

— Синко? — до него приклепна полицай. Миришеше толкова силно на хвойна, че Адам се уплаши да не се задуши. — Добре ли си?

С помощта на полицая Адам се изправи на крака. Малко по-нататък друг полицай изтръгна Ронан от лапите на Робърт Париш.

— Добре съм — прошепна Адам.

Ченгето пусна ръката му, но после, почти светкавично, отново я хвана.

— Момче, изобщо не си добре! Да не би да си пил?

Ронан сигурно бе дочул този въпрос, защото, макар и отдалече, изкрещя отговор. Неговият отговор включваше изобилие от ругатни и думата „*пребива*“.

Нещата пред очите на Адам ту заставаха по местата си, ту се размиваха. Едва различаваше Ронан от това разстояние. Напълно ужасен, запита:

— Да не би да му слагат белезници?

Това не може да е истина! Той не трябва да ходи в затвора заради мен!

— Да не би да си пил? — повтори ченгето.

— Не — отговори Адам. Все още не се чувстваше много стабилен на краката си — земята под него се накланяше и повдигаше при всяко движение на главата му. Беше наясно, че отстрани изглежда като пиян. Трябваше да се стегне. Нали този следобед бе докоснал лицето на Блу? Стори му се, че оттук нататък всичко става възможно, светът се надига, за да го прегърне. Опитва се да овладее това усещане, но то се оказва твърде загадъчно. — Не мога да...

— Не можеш какво? — попита ченгето.

„Не чувам с лявото си ухо“ — помисли си Адам.

Майка му стоеше на верандата и наблюдаваше него и полицаи с присвити очи. Адам сякаш чуваше мислите ѝ, защото двамата бяха водили многократно този разговор: *Не казвай нищо, Адам! Кажу ми, че си паднал. Защото отчасти беше точно така, нали? Отчасти ти сам си беше виновен. Спокойно! Ние ще оправим този проблем между нас, като семейство.*

Ако Адам предадеше баща си, всичко около него щеше да се срине. Ако Адам предадеше баща си, майка му никога нямаше да му прости. Ако Адам предадеше баща си, никога повече нямаше да може да се върне у дома.

В другия край на празното петно пред караваната един от полицаите сложи ръка върху главата на Ронан и го поведе към полицейската кола.

И макар че вече не чуваше с лявото ухо, Адам чу съвсем ясно гласа на Ронан:

— Казах, че *схващам идеята*, човече! Да не би да си мислиш, че влизам за първи път в такава кола?

Адам не можеше да се премести при Ганзи. Беше дал достатъчно много от себе си, за да си гарантира, че когато напусне дома си, ще го направи по своите правила. *Не* по правилата на Робърт Париш. *Не* и по правилата на Ричард Ганзи.

Или щеше да го направи по правилата на Адам Париш, или никога нямаше да го направи.

Адам докосна лявото си ухо. Мястото беше горещо и болезнено, а без възможността на слуха му да му подсказва кога пръстът му е в ухото докосването му изглеждаше въображаемо. Воят в ухото му беше утихнал и сега там имаше... нищо. Нямаше абсолютно нищо.

Ганзи изрече в ума му: *Няма да си тръгнеш оттам заради гордостта си?*

— Ронан ме защитаваше — изрече устата на Адам, пресъхнала като земята около тях. Полицаят се вторачи напрегнато в него. — От баща ми — добави. — Всичко това... е от него. Лицето ми и моето...

Майка му впи отровно очи в него.

Адам затвори своите. Нямаше смелостта да я гледа и да изрича тези думи. И дори със затворени очи усещаше, че пропада, сякаш хоризонтът пред него се сриваше, сякаш главата му клюмваше. И изведнъж Адам осъзна с болезнен ужас, че баща му беше успя да потроши някаква много ключова негова част.

И тогава той изрече нещо, което не би имал смелостта да изрече до този момент. Попита:

— Може ли аз... Може ли да повдигна обвинения срещу него?

ТРИЙСЕТ И СЕДМА ГЛАВА

Уелк изпитваше болезнена носталгия към добрата храна, която вървеше ръка за ръка с богатството.

Преди, когато се прибираще у дома за празниците, никой от родителите му не готвеше, но наемаха елитен готвач, който идваше през ден, за да приготвя вечерята. Всъщност беше готвачка на име Кари. Кари беше словоохотлива, но страховита жена, която обожаваше да кълца разни неща с ножовете си. Как му липсваше нейното гуакамоле!

Сега той бе приседнал на бордюра пред един отдавна затворен автомобилен сервиз и ядеше сух бургер, който си бе купил от дупка за бързо хранене на няколко километра оттук — първият бургер от ресторант за бързо хранене, който хапваше от седем години насам. И тъй като не беше сигурен какво усърдие щяха да проявят ченгетата в издирването на колата му, бе я паркирал в далечния край на паркинга, отвъд обсега на уличната лампа, след което се бе върнал тук, за да се нахрани.

Докато дъвчеше, в главата му се оформи план и този план включваше прекарване на нощта на задната седалка на автомобила му и съставянето на друг план на сутринта. Планът не беше особено вдъхновяващ, но и неговото настроение бе доста унило. Сега, като се замислеше, си даваше сметка, че трябваше просто да похити Ганзи, но похищението изискваше много по-задълбочено планиране от кражбата, а и той не се бе подготвил да пъкне когото и да било в багажника си. Всъщност не се бе подготвил за каквото и да било. Просто се бе възползвал от шанса си, когато бе видял, че колата на Ганзи го е оставила на сред път. Ако изобщо бе помислил, сигурно щеше да отвлече Ганзи, за да го използва за ритуала — по-късно, когато открие сърцевината на лей линията.

Само дето Ганзи нямаше да бъде особено подходяща мишена — издирването на убиеца му след това щеше да придобие монументални мащаби. Всъщност хлапето на Париш щеше да бъде по-добър избор.

Никой нямаше да си мръдне пръста да търси дете, родено в каравана. Но пък не можеше да не му признае, че винаги предаваше домашните си навреме.

Уелк мрачно отхапа следващата хапка от твърдия си бургер. Но той с нищо не подобри настроението му.

Внезапно уличният телефон до него започна да звъни. До този момент Уелк дори не бе забелязал, че наблизко има уличен телефон — предполагаше, че мобилните телефони вече отдавна са иззели занаята на уличните. Загледа се в единствената друга кола, оставена на паркинга, за да провери дали някой там не чака обаждане. Но другата кола беше празна, а спадналата дясна предна гума подсказваше, че е оставена на паркинга за доста повече от няколко минути.

Настръхнал от напрежение, той изброи дванайсет иззвънявания на телефона, но никой не се появи, за да го вдигне. За негово облекчение накрая звънът спря, но той вече не беше достатъчно спокоен, за да остане там, където беше. Уви останалата част от бургера си в хартията и се изправи.

Телефонът отново зазвъня.

И този звън го придружи чак до кофата за боклук от другата страна на вратата на затворения сервиз и продължи, докато той се върна до бордюра, за да вдигне едно пържено картофче, което беше изпуснал, и не спря да звъни, докато той се насочваше към колата си в другия край на паркинга.

Уелк изобщо не бе склонен към филантропия, но му мина през ума, че който и да беше в другия край на този уличен телефон, очевидно много държеше да се свърже с някого. Върна се до телефона, който продължаваше да звъни — какво старомодно звънене, наистина, телефоните вече не звучаха по този начин — и свали слушалката от вилката ѝ.

— Ало?

— Господин Уелк? — изрече с най-сладкия си глас Нийви. — Надявам се, че си прекарвате добре вечерта.

Уелк стисна здраво слушалката и изсъска:

— Как разбрахте къде да ме намерите?

— Числата са най-лесното нещо за мен, господин Уелк, а и вие не сте никак труден за намиране. Освен това имам косъм от косата ви! — изрече любезният и призрачен глас на Нийви.

Уелк си помисли, че жив човек няма как да звучи толкова натрапчиво като компютризирано гласово меню.

— Защо ме търсите? — изсумтя той.

— Радвам се, че попитахте — отбеляза Нийви. — Обаждам се във връзка с идеята, която вие предложихте при последния ни разговор.

— При последния ни разговор вие казахте, че идеята ми не ви интересува и няма да ми помогнете — отбеляза Уелк.

Все още осмисляше факта, че тази жена е взела един от космите му. Представата как тя се движи бавно и внимателно из тъмния му, изоставен апартамент не бе сред най-приятните. Уелк се обърна с гръб към някогашния сервиз и насочи поглед в нощта. Вероятно тя беше някъде там, може би го бе проследила и затова знаеше къде да го открие. Но още докато тази мисъл се търкаляше из главата му, той си даде сметка, че това няма как да е вярно. А, освен това нали именно поради тази причина се бе свързал с нея преди близо година — защото бе сигурен, че тя е съвсем истинска?! Каквото и да означаваше това.

— Да, тъкмо за помощта се обаждам — изрече Нийви. — Промених решението си.

ТРИЙСЕТ И ОСМА ГЛАВА

— Здравсти, Париш! — приветства го Ганзи.

Камарото беше паркирано в сянката на пешеходната пътека точно пред стъклените врати на болницата. Докато чакаше появата на Адам, Ганзи ги бе наблюдавал как се отварят и затварят за невидими пациенти. Сега той зае мястото си зад волана, а Адам се настани на пътническата седалка. Имаше необичайно нормален вид — обикновено след сблъсъците с баща му беше изпъстрен със синини и драскотини, но този път единственото, което се виждаше, беше леко зачервеното му ухо.

— Казаха ми, че нямаш здравна застраховка — отбеляза Ганзи.

Бяха му казали също така, че Адам сигурно никога повече нямаше да може да чува с лявото си ухо. А това беше най-трудното за осмисляне — че с приятеля му се бе случило нещо невидимо, но необратимо. Изчака Адам да каже, че ще намери начин да си плати медицинските услуги. Но той просто започна да върти болничната гривна на китката си.

Ганзи допълни предпазливо:

— Аз се погрижих за този проблем.

На това място Адам винаги казваше нещо. Винаги се ядосваше. Винаги се озъбваше: „Не, няма да приема проклетите ти пари, Ганзи! Не можеш да ме купиш!“. Но този път просто продължаваше да върти хартиената болнична гривна отново и отново.

— Печелиш — изрече накрая. Прокара пръсти през неравната си коса. Звучеше много уморено. — Закарай ме да си прибера нещата.

Ганзи тъкмо се канеше да завърти ключа и да запали камарото, но когато чу тези думи, свали ръка и изрече:

— Не съм спечелил нищо. Да не би да си мислиш, че съм искал да се стигне дотук?

— Да — отговори Адам, без да го поглежда. — Да, точно така си мисля.

В душата на Ганзи нахлуха обида и гняв.

— Не се дръж като гадняр! — изсумтя.

Адам започна да човърка неравния край, където хартиената гривна беше залепена, и накрая каза:

— Просто ти съобщавам, че вече можеш да отсечеш триумфално: „Казах ти!“. Или: „Ако ги беше напуснал по-рано, това нямаше да стане!“.

— Така ли съм казал преди? Е, но не е необходимо да се държиш така, сякаш е настъпил краят на света.

— Напротив, краят на света действително настъпи.

Между камарото и вратата на болницата паркира линейка. Светлините ѝ не бяха включени, но от нея веднага изскочиха парамедици и се втурнаха отзад, за да се погрижат за някакъв невидим спешен случай. В гърдите на Ганзи нещо пламна.

— Смяташ, че изнасянето от дома на баща ти е краят на света?
— промърмори.

— Много добре знаеш какво исках — прошепна Адам. — И знаеш, че не исках това.

— Държиш се така, сякаш вината е твоя.

— Каж ми, че не си доволен от развитието на нещата! — предизвика го Адам.

Ганзи не можеше да си криви душата — наистина бе искал Адам да напусне онова подобие на къща. Ала никаква част от него не бе желала да го види толкова пребит, за да се стигне дотук. Никоя част от него никога не бе искала Адам да бъде принуден да бяга, вместо да напусне триумфално дома си. Никоя част от него никога не си бе мечтала Адам да го гледа така, както го гледаше в този момент. Затова изрече истината, когато отговори:

— Никак не съм доволен от развитието на нещата.

— Все тая! — махна с ръка Адам. — Важното е, че открай време ми опяваш да се изнеса оттам.

Ганзи презираше повишаването на глас (в такива моменти сякаш чуваше думите на майка си: *Хората крещат тогава, когато не разполагат с необходимия словесен запас, за да шептят*), но този път чу това да се случва въпреки усилията му да се сдържи и то го свари толкова неподготвен, че едва съумя да овладее тона си.

— Но не по този начин! Поне имаш място, където да отидеш! Край на света ли? Но какъв изобщо ти е проблемът, Адам? Така де, за

толкова отблъскващо ли смяташ жилището ми, че дори не можеш да си представиш да живееш там? Защо всичко мило, което правя за теб, го определяш като съжаление? Защо всеки мой жест е благодеяние? Е, ето и моето мнение по въпроса: *писна ми да вървя на пръсти около твоите принципи!*

— А на мен ми писна от високомерието ти, Ганзи! — не му остана дължен Адам. — И изобщо не се опитвай да ме правиш на глупак! Кой друг, освен теб вече използва в ежедневието си думи като „отблъскващ“? Не се преструвай, че не правиш всичко възможно да ме изкараш глупак!

— Аз просто така си говоря! Съжалявам, че твоят баща никога не те е научил на значението на думата „отблъскващ“! Сигурно защото е бил твърде зает да размазва главата ти в стените на вашата каравана, докато ти му се извиняваш, че си се родил!

И двамата едновременно затаиха дъх.

Ганзи осъзна, че бе отишъл твърде далече. Беше твърде далече, твърде късно, твърде много.

Адам срита вратата и я отвори.

— Да ти го начукам, Ганзи! Да ти го начукам! — изрече тихо, несдържано.

Ганзи затвори очи.

Адам трясна вратата, а после я трясна втори път, когато тя не се затвори. Ганзи не отвори очи. Не искаше да вижда какво прави Адам. Не искаше да проверява дали хората наоколо гледат как някакво обикновено момче се кара с богаташче в яркооранжево камаро и пуловер на „Алионби“. Точно в този момент Ганзи мразеше униформата си със знака на гарвана, мразеше шумната си кола, както и всяка по-сложна дума, която родителите му използваха в нормалните си разговори по време на вечеря. Мразеше отвратителния баща на Адам, мразеше безхарактерната му майка, но най-вече... най-вече мразеше звученето на последните думи на Адам, които се въртяха в главата му отново и отново, като развалена грамофонна плоча.

Не бе в състояние да го издържи — всичко това, което беше вътре в него.

В крайна сметка се оказа, че за Адам той *е никой*. Никой е сигурно и за Ронан. Адам го бе залял с отровни думи, а Ронан бе пропилял всички възможности за втори шанс, които му бяха

предоставили. За тях Ганзи беше просто тип с много скъпи неща и дупка в душата, която с всяка следваща година поглъщаше все повече и повече от сърцето му.

Те непрекъснато се отдалечаваха от него. Но той като че ли никога не можеше да се отдалечи от тях.

Ганзи отвори очи. Линејката бе все така там, но Адам го нямаше.

Отне му известно време, докато го види къде е. Вече бе изминал няколкостотин метра — вървеше през паркинга по посока на пътя със сянка колкото синя точица.

Ганзи се приведе през съседната седалка, за да отвори прозореца, а после запали Прасето. Докато заобиколи товарната зона и се добере до паркинга, Адам вече беше стигнал до голямата четирилентова магистрала, която минаваше покрай болницата. Имаше достатъчно коли, но Ганзи спря до Адам, с което накара колите зад него да започнат да го заобикалят, някои от тях надули недоволно клаксоните си.

— Къде отиваш? — извика. — Къде трябва да отидеш?

Адам нямаше как да не го бе усетил — по-шумна кола от камарото просто не съществуваше — обаче продължи да върви, без да вдигне глава.

— Адам! — не се отказваше Ганзи. — Само не ми казвай, че се връщаш там!

Нищо.

— Не е задължително да бъде в Монмът! — опита Ганзи за трети път. — Просто ми позволи да те откарам там, където отиваш!

Просто влез в колата, моля те!

Адам се закова на място. Влезе непохватно и дръпна вратата. Но не го направи достатъчно силно, затова му се наложи да опита още два пъти. После в колата се възцари мълчание. Ганзи даде мигач и се включи отново в трафика. В устата му напиреха думи, умоляваха да бъдат изречени, но той упорито не им позволяваше.

Накрая се обади Адам. Не го погледна, когато промърмори:

— Няма значение как го казваш. В крайна сметка стана така, както го искаше. Всички твои неща на едно място, всичко под един покрив. Всичко, което притежаваш, да ти бъде пред погледа и...

Но после млъкна. Хвана се за главата. Пръстите му се плъзнаха през косата над ушите му и продължиха да се плъзгат до побеляване на кокалчетата му. А когато си пое дълбоко дъх, това беше накъсаният звук, който придружаваше усилията да не се разплачеш.

През главата на Ганзи минаваха стотици неща, които искаше да каже на Адам — за това как всичко ще се нареди, как всяко зло е за добро, как Адам Париш винаги си е бил сам господар, още преди да срещне Ганзи, и как няма начин да престане да си бъде сам господар, само защото е сменил покрива над главата си, как в някои дни на Ганзи му се искаше да е като него, защото Адам беше толкова реален и истински, нещо, което Ганзи като че ли никога не можеше да стане. Ала незнайно как думите на Ганзи се бяха превърнали в неволни оръжия и той си нямаше доверие, че пак няма да изстреля нещо неподходящо.

Затова, все така сред гробовно мълчание, те отидоха да приберат нещата на Адам, а когато си тръгнаха за последен път от парка за каравани, сподиряни от неизменния поглед на майка му иззад пердетата на кухненския прозорец, Адам не се обърна назад.

ТРИЙСЕТ И ДЕВЕТА ГЛАВА

Когато този следобед Блу пристигна в Манифактура Монмът, първоначално остана с впечатлението, че няма никого. Без нито една от двете коли на паркинга, целият район наоколо излъчваше безутешност и изоставеност. Тя се опита да се постави на мястото на Ганзи, когато е видял някогашната фабрика за първи път и е решил, че тя би била страхотно място за живеене — но някак си не ѝ се получи. Или ѝ се получи толкова, колкото и когато си представи, че вижда за първи път Прасето и решава, че то е страхотна кола за каране, или че вижда Ронан и си казва, че той би бил много добър приятел. Постепенно обаче картината все пак се оформи пред очите ѝ, придружена от съответното чувство, защото бе заобичала жилището на момчетата, Ронан бе започнал да ѝ влиза под кожата, а колата...

Е, засега би могла да мине и без колата.

Сега тя почука на вратата към стълбището и извика:

— Ноа, тук ли си?

— Тук съм.

Тя подскочи, когато гласът му прозвуча някъде зад нея, а не откъм другата страна на вратата. Когато се обърна, първо видя краката му, а после, постепенно, и останалата му част. Все още не беше много сигурна дали той беше съвсем цял и дали всъщност не е бил тук през цялото време — напоследък бе доста трудно да вземеш някакво категорично решение за съществуването на Ноа.

Позволи му да потупа косата ѝ с ледените си пръсти.

— Не е толкова бодлива, колкото обикновено — отбеляза тъжно той.

— Не съм спала достатъчно. За качествени бодлички е необходим здрав сън. Ноа, радвам се да те видя!

Ноа скръсти ръце пред гърди, после ги отпусна, след това ги сложи в джобовете си, накрая ги извади оттам.

— Чувствам се нормален, само когато ти си наблизо — промълви притеснено. — Така де, нормален поне толкова, колкото бях преди да

открит труп ми. А това все още не е толкова, колкото, когато бях...

— Не вярвам, докато си бил жив, да си бил чак толкова различен от сега — отбеляза Блу. Но, от друга страна, все още не можеше да помири представата си за този Ноа, когото виждаше пред себе си с изоставения червен мустанг.

— Доколкото знам — отвърна Ноа, припомняйки си бавно своя живот, — тогава бях по-лош.

Посоката, която вземаше разговора, ставаше твърде опасна за него и Блу се изплаши да не би това да го накара да изчезне, затова побърза да смени темата, като попита:

— А къде са останалите?

— Ганзи и Адам отидоха да вземат нещата на Адам, за да може той да се пренесе тук — отговори Ноа, — а Ронан отиде в библиотеката и...

— Да се пренесе тук ли? Ама той нали каза, че... Хей, я почакай! Къде каза, че е отишъл Ронан?

С безброй паузи и въздишки и вдигане на очи към дърветата Ноа й разказа събитията от изминалата нощ, завършвайки с думите: — Ако Ронан го бяха арестували за побой над бащата на Адам, щяха моментално да го изгонят от „Алионби“, независимо от останалите причини. Управата на „Алионби“ за нищо на света не би оставила в академията ученик, срещу когото е повдигнато обвинение в побой. Обаче Адам повдигна обвинения срещу баща си, така че Ронан се отърва. Това, разбира се, означава, че сега Адам трябва да се изнесе от дома си, защото баща му го мрази.

— Но това е ужасно! — извика Блу. — Ноа, това е истинска трагедия! Нямах никаква представа за бащата на Адам.

— Защото той искаше да бъде така — поясни тъжно Ноа.

Дом, създаден за напускане. Да, тя помнеше много добре как бе описал Адам дома си. И сега, естествено, си спомни всичките му рани и синини и десетките коментари между момчетата, които навремето й изглеждаха необясними със завоалираните им подмятания за семейния живот на Адам. Първата й реакция беше крайно неприятна — че не е била достатъчно добра приятелка на Адам, за да го предразположи да сподели с нея истината. Но усещането беше мимолетно и почти автоматично заменено с осъзнаване на разтърсващия факт, че Адам

вече няма семейство. Постави се за миг на негово място и се зачуди каква ли би била тя без своето семейство.

Опомни се и попита:

— Добре, това ми е ясно. Ами Ронан? Как така е намерил входа на библиотеката?

— Нямаше избор — отговори Ноа. — Трябва да навакса с материала за изпита в понеделник.

Това беше най-хубавото нещо за Ронан, което Блу някога бе чувала.

В този момент телефонът на горния етаж извънтя — чуваше се и в цялата празна сграда.

— Трябва да го вдигнеш! Важно е! — извика рязко Ноа. — Хайде, побързай!

Блу бе живяла твърде дълго с жените в къщата на Фокс Уей №300, за да поставя под въпрос интуицията на Ноа. Втурна се бързо по стълбите след него. Но вратата към апартамента се оказа заключена. Ноа извърши поредица неразбираеми движения, много по-развълнуван от всеки друг път. Накрая избухна:

— Бих могъл да го направя, ако...

„Ако имаш повече енергия“ — помисли си Блу. И веднага докосна рамото му. Моментално подсилен от нейната енергия, Ноа подпря вратата, надигна я, извади ключалката от пантите и отвори. Блу се втурна към телефона.

— Ало? — извика задъхано в слушалката. Телефонът на бюрото беше от стария вид — черен, масивен, с шайба, напълно в тон с любовта на Ганзи към чудатите и рядко функционални неща. След като вече го познаваше донякъде, Блу не би се изненадала той да си бе открил стационарна линия, само за да оправдае наличието на този конкретен телефон върху бюрото си.

— О! Здравейте, скъпа! — изрече непознат глас в другия край на линията. Силният, непознат за нея акцент беше осезаем. — Ричард Ганзи вкъщи ли си е?

— Не — отговори Блу. — Мога ли да му предам нещо?

Нали в общи линии тъкмо в това се състоеше ролята ѝ в живота — или поне досега.

Ноа я бутна с ледения си пръст и прошепна:

— Кажи му коя си!

— Аз работя с Ганзи — добави Блу. — По лей линията.

— О! — достигна отново до нея изисканият глас. — В такъв случай се радвам да се запознаем! Как, казахте, е името ви? Аз съм Роджър Малъри.

Този човек извършваше някакви ужасно сложни словесни маневри с неговото „р“, което го правеше на моменти доста труден за разбиране.

— Блу Казвам се Блу Сарджънт.

— Блеър?

— Блу.

— Блейз?

Блу въздъхна и изрече:

— Джейн.

— О, Джейн, разбира се! Стори ми се, че все повтаряхте „Блу“ по някакви неясни причини. Е, радвам се да се запознаем, Джейн! Опасявам се, че имам лоши новини за Ганзи. Бихте ли го уведомили, че аз пробвах онзи ритуал с един колега — онзи приятел от Съри, за когото веднъж споменах, много мил човек всъщност, макар и с отвратителен дъх — и нещата не минаха много добре. Колегата ми, той ще се оправи, разбира се, но докторите казват, че ще минат няколко седмици, докато кожата му заздравее... Но пък посадките вървели отлично според тях...

— Момент! — извика Блу и грабна най-близкото до нея листче хартия от бюрото на Ганзи, което изглеждаше разбъркано като висша математика. На това листче той вече бе нарисувал котка, нападаща човек, затова тя реши, че няма да ѝ се сърди, ако го използва за бележка. — Записвам онова, което ми казахте. Имате предвид ритуала за пробуждане на лей линията, нали? Какво точно се обърка?

— Трудно е да се каже, Джейн. Достатъчно е да подчертая обаче, че лей линиите се оказаха много по-могъщи, отколкото двамата с Ганзи някога сме очаквали. Магия ли е, наука ли е, не знам, но със сигурност знам, че е енергия! Та колегата ми буквално излезе от кожата си. Бях сигурен, че съм го загубил завинаги. Никога не бях допускал, че човек би могъл да изгуби толкова много кръв и да не загине. О, между другото, когато съобщавате на Ганзи тези неща, не му казвайте последното, може ли? Смъртта е доста болезнена тема за горкото момче и не искам да го разстройвам!

Блу не бе забелязала смъртта да е болезнена тема за Ганзи, но въпреки това обеща да не му казва тази част.

— Но все още не сте ми казали какво всъщност сте пробвали! — напомни деликатно тя.

— Не съм ли? О, боже!

— Не, не сте. Което означава, че и ние бихме могли да го направим случайно, ако не знаем.

Малъри се изкиска. Но това бе звук, който прозвуча по-скоро като изсмукване на бита сметана от повърхността на горещ шоколад.

— Напълно сте права, госпожице! Е, станалото беше доста логично и ако трябва да бъда честен, се базираше на една от по-старите идеи на Ганзи. Направихме нов каменен кръг с помощта на камъни с отлични енергийни стойности при замерването им и... Това са, разбира се, все специфични термини, Джейн, не знам колко добре сте запозната с тях, но е приятно да видиш и момиче, посветило се на нашата мисия... Лей линиите обикновено са мъжка игра, така че е приятно да чуя, че дама като вас...

— Да, благодаря — прекъсна го Блу. — Страхотно е наистина. Много се забавлявам. Е, значи направихте нов каменен кръг и...?

— О, да, така. Та подредихме седем камъка в кръг върху мястото, за което се надявахме да е центърът на лей линията, и после ги обърнахме в съответната позиция, докато не получихме доста високи показания за енергията в средата. Нещо подобно на позициониране на призма за фокусиране на светлината.

— Тогава ли се свлече кожата на вашия колега?

— Някъде по това време. Той тъкмо отчиташе показанията в средата и... С прискърбие съобщавам, че не си спомням точните му думи, защото бях твърде разтърсен от случилото се после... но той като че ли направи някаква забележка или шега, или нещо от този род... нали знаете какви са младите хора, самият Ганзи на моменти би могъл да бъде доста лекомислен...

Блу не бе много сигурна какво точно означава „лекомислен“ и дали Ганзи би могъл да бъде точно такъв, но мислено си напомни да провери за какво става въпрос.

— ... и после каза нещо за това да излезеш от кожата си или да си хвърлиш кожата, или нещо подобно. И както стана ясно, тези неща се оказаха доста буквални, та... Не съм много сигурен как точно

думите отключиха тази реакция и не мисля, че сме пробудили линията, или поне не истински, но ето какво стана. Да, крайно разочароващо.

— С изключение на това, че колегата ви все пак е оживял, за да разказва, нали? — изрече Блу.

— Всъщност аз съм този, който трябва да разказва — отбеляза Малъри.

Тя предположи, че това е шега. Не беше много сигурна, но предпочете за всеки случай да се засмее. И не се почувства виновна за това. Накрая благодари на Малъри, размениха си задължителните любезности за довиждане и разговорът приключи.

— Ноа? — обърна се Блу към стаята, защото Ноа беше изчезнал.

Никакъв отговор. Но отвън се чу тряскане на врати на коли и гласове.

Блу си припомни думите на Малъри: „Колегата ми буквално излезе от кожата си“. И макар че за нея смъртта не бе толкова „болезнена тема“, картината, която изрисуваха тези думи пред очите и, беше твърде ярка и крайно стресираща.

Миг по-късно чу, че вратата на първия етаж се трясва, а после по стълбите затрополиха мъжки крака.

Първи се появи Ганзи. Безсъмнено не бе очаквал да завари тук никого, защото изражението на лицето му изобщо не бе подредено така, че да скрие нещастieto му. Но когато зърна Блу, моментално, сякаш от нищото, успя да измъкне една сърдечна усмивка.

При това ужасно убедителна усмивка. И въпреки че тя бе видяла лицето му само секунда преди това, и макар да бе разчела съвсем точно изражението му, сега ѝ се наложи да си напомни, че усмивката е фалшива. Само че не можеше да разбере защо едно момче с безметежния живот на Ганзи е било принудено да се научи толкова бързо да си слага маска на щастие.

— Джейн! — изрече той и на Блу ѝ се стори, че все още долавя нотка на нещастие във ведрия му глас, въпреки че лицето му вече не го издаваше. — Съжалявам, че си била принудена да стоиш сама.

В ухото на Блу се появи единствено гласът на Ноа като студен, почти леден шепот: *Скарали са се!*

И тогава в стаята влязоха Адам и Ронан. Ронан бе превит одве под тежестта на огромна платнена торба и раница на гърба му, а Адам

носеше очукана кутия от сладки, от която се подаваше един от трансформърите.

— Хубав трансформър — отбеляза Блу. — Това полицейската кола ли беше?

Адам вдигна към нея очи, напълно безизразен, като че ли всъщност не я виждаше. А после, една идея по-късно от нормалното, отговори:

— Да.

Ронан, все така превит под тежестта на багажа, се насочи към стаята на Ноа и започна на всяка крачка да повтаря: „Ха, ха, ха!“. Беше от онзи вид смях, който би могъл да се чуе, само когато си единственият човек в групата, който се смее.

— Обади се един човек — каза Блу и показва листчето хартия, където си бе записала. Беше го надраскала точно пред нарисуваната котка и някой би могъл да си помисли, че това го казва котката.

— Малъри — изрече Ганзи, когато погледна листчето, но с далеч по-малка доза ентузиазъм от обичайното.

После проследи с присвити очи как Адам се насочва с кутията си след Ронан. Едва след като вратата на стаята на Ноа се затвори след тях, Ганзи откъсна очи от приятелите си и ги насочи към Блу. Изведнъж апартаментът стана някак си пуст без другите, сякаш те бяха преминали в друг свят, а не просто в друга стая.

Ганзи я попита:

— Какво каза Малъри?

— Пробвал ритуала върху лей линията и каза, че нещо се объркало и че другият човек с него... ммм, неговият колега... пострадал.

— Как?

— Просто пострадал. Много тежко. От енергията — отговори предпазливо Блу.

Ганзи изрита с ярост обувките си. Едната прелетя над макета на Хенриета, а другата се приземи чак от другата страна на бюрото му. Отскочи от старите дъски и се плъзна по пода. Ганзи промърмори под носа си:

— Йо-хо-хо!

— Изглеждаш разстроен.

— Така ли? — погледна я той.

— За какво се скарахте с Адам?

Ганзи хвърли един поглед към затворената врата на Ноа.

— Откъде знаеш? — простена уморено и се хвърли по очи върху неоправеното си легло.

— О, я стига! — махна с ръка Блу, защото, дори и Ноа да не й беше казал, тя пак щеше да се досети.

Той изломоти нещо в чаршафите си и размаха неопределено ръка във въздуха. Блу се отпусна на колене до главата му и се облакът на ръба на леглото.

— Я пак! — го подкани — Но този път с по-малко възглавница в уста!

Ганзи не обърна глава към нея и гласът му остана приглушен, когато изрече:

— Думите ми са безпогрешни оръдия на унищожението, но се оказвам неекипиран с възможността да ги обезоръжавам! Можеш ли да си представиш, че съм жив, само защото Ноа е умрял? Каква е тази саможертва? Какво добро на света мога да донеса аз? — и направи още едно неопределено движение с ръката си, без да вдига лице от възглавницата. Сигурно беше предназначено да превърне думите му просто в шега. После продължи: — О, не! Стига толкова! Стига самосъжаление! Не ми обръщай внимание. Значи Малъри смята, че събуждането на лей линията не е много добра идея, така ли? Ама, разбира се! Какво по-хубаво на този свят от задънения край!

— Ти *наистина* се самосъжालяваш! — възкликна Блу, но установи, че това донякъде й харесва. Никога не бе виждала истинския Ганзи за толкова дълго време в един ден. Жалко само, че той трябваше да бъде нещастен, за да позволи на истинското си „аз“ да се покаже.

— Почти свърших. Няма да ти се наложи да ме търпиш още дълго такъв.

— Всъщност така повече ми харесваш.

По някаква неясна причина след тези думи лицето й моментално пламна. Беше добре, че той все още не бе вдигнал глава от възглавницата, а останалите момчета бяха все така в стаята на Ноа.

— Съсипан и напълно разбит — простена Ганзи. — Да, точно такива най-много ни обичат жените. Та казваш, че онзи човек пострадал тежко, така ли?

— Да.

— Е, значи това е краят! — въздъхна той и се обърна по гръб. Гледаше право в очите на Блу, която се оказа точно над него. — Не си струва риска.

— Ти не ми ли каза, че имаш *необходимост* да откриеш Глендоуър?

— Аз, да — кимна Ганзи. — Но те, не.

— Значи ще го направиш сам?

— Не, просто ще намеря друг начин. Много би ми се искало енергията на леята да ми посочи с ярки стрелки местоположението му, но щом така стоят нещата, аз ще продължа по стария начин. И как точно е пострадал онзи човек?

Блу промърмори нещо неопределено, защото си спомни за предупреждението на Малъри да му спести детайлите.

— Блу! Как точно? — погледът му беше непреклонен, сякаш вливането на очи бе по-лесно, когато неговото лице беше точно под нейното.

— Ами... човекът изрекъл нещо за загуба на кожа, а после, както става ясно, кожата му се свлякла. Малъри ме предупреди да не ти казвам за това.

Ганзи сви устни и промърмори:

— Очевидно още помни, когато аз... Няма значение. Значи кожата му се свлякла? Зловеща картинка.

— Кое е зловеща картинка? — попита Адам, приближавайки се към тях.

Ронан с един поглед обхвана позата на Блу и тази на Ганзи под нея и подхвърли:

— Блу, ако сега се изплюеш, плюнката ти ще се приземи право в окото му!

Ганзи побърза да се премести в другия край на леглото с удивителна скорост, като междувременно не пропусна да хвърли един бърз поглед и на Адам.

— Блу каза, че Малъри се опитал да събуди лей линията, но човекът заедно с него пострадал сериозно. Затова ние няма да го правим. Не и сега! — каза.

— Изобщо не ми пука за риска! — отсече Адам.

Ронан пхна клечка в зъбите си и промърмори:

— На мен също.

— Ти нямаш какво да губиш — каза Ганзи, сочейки Адам. После се обърна към Ронан и допълни: — А на теб изобщо не ти пука дали ще живееш, или ще умреш. Това прави преценката и на двамата крайно субективна, следователно невалидна.

— Ти пък нямаш какво да спечелиш — намеси се Блу. — А това прави и твоята преценка невалидна. Но иначе мисля, че съм съгласна с теб. Така де, вижте само какво е станало с нещастния колега на твоя британски приятел!

— Благодаря ти, Джейн, че си гласът на разума в тази стая! — каза Ганзи. — Ронан, изобщо не ме гледай така! Откога смятаме, че събуждането на лей линията е единственият начин да открием Глендоуър?

— Не разполагаме с време да намерим друг начин — обади се Адам. — Ако Уелк я събуди, ще се сдобие с голямо предимство пред нас. Освен това той говори латински. Ами ако дърветата го знаят? Ако той намери Глендоуър, ще получи правото да му сбъднат едно желание и така убийството на Ноа моментално ще му се размине. И тогава край на играта. Злодеят в тази история получава всичко.

Когато Ганзи праметна крака през леглото и се изправи, всички следи от уязвимостта му бяха изчезнали.

— Това е лоша идея, Адам! — отсече. — Ако намериш начин да го направим, без да нараним когото и да било, съм с теб. Дотогава просто ще чакаме.

— Но ние нямаме време! — не се предаваше Адам. — Персефона каза, че само след няколко дена някой със сигурност ще събуди лей линията!

Ганзи се изправи на крака и каза:

— Адам, знаеш ли какво се случва сега в другия край на света? Някой там е останал без кожа, защото си е играл с лей линията! Всички видяхме Кабесуотър, нали? Това изобщо не е игра! Това там е съвсем реално и изключително могъщо, така че за нищо на света няма да позволя някой да си играе с него!

И после, сякаш за цяла вечност, Ганзи задържа погледа на Адам. В изражението на Адам обаче имаше нещо непознато, нещо, което наведе Блу на мисълта, че изобщо не го познава.

Спомни си го как подава единствената си карта таро на майка й, а после си спомни и тълкуванието на двойката мечове, което бе

направила Маура. И с тъга си помисли: „*Да, майка ми наистина е много добра в работата си*“.

— Понякога — изсъска Адам на Ганзи — се чудя как се понасят!

ЧЕТИРИЙСЕТА ГЛАВА

Барингтън Уелк не беше никак доволен от Нийви. Първо, още откакто се бе качила в колата му, тя не правеше нищо друго, освен да се тъпче с хумус и крекери, а комбинацията от воня на чесън и дъвчене на крекери беше непоносима. Мисълта, че тя пълни шофьорската му седалка с трохи, беше поредната тревожна мисъл в една седмица, изпълнена само с такива мисли. Освен това първото нещо, което тя бе направила, след като се бяха поздравили, бе да го зашемети с електрошоковия си пистолет. А това беше последвано от позора да бъде завързан и хвърлен на задната седалка на собствената си кола.

„Не стига, че толкова време трябваше да се примирявам с тази шибана кола — мислеше си Уелк, — ами сега ще трябва и да умра в нея!“

Тя не му бе казала, че възнамерява да го убие, но през последните четирийсет минути Уелк не беше в състояние да вижда почти нищо друго, освен пода зад пътническата седалка отпред. А там беше напъхана широка, плоска глинена купа, съдържаща интересен набор от свещи, ножици и ножове. Ножовете бяха порядъчно големи и зловещи, но не бяха гаранция за предстоящо убийство. Обаче гумените ръкавици, които Нийви си беше сложила, и допълнителният чифт от същите в купата определено бяха.

Освен това Уелк не можеше да бъде сигурен, че пътуват към лей линията, но от времето, което Нийви бе посветила на оглеждане на дневника на момчето, преди да поеме на път, той предполагаше, че отиват точно там. Уелк не си падаше по мрачните предчувствия, но нещо му подсказваше, че съдбата му най-вероятно ще бъде същата като на Черни преди седем години.

Значи ритуална смърт. Жертвоприношение, при което кръвта му щеше да се пропие в земята, докато не достигне спящата лей линия под него. Сега той разтри вързаните си ръце и обърна глава към Нийви, която с едната си ръка държеше волана, а с другата си похапваше крекери и хумус. И сякаш не ѝ стигаше, че го нападна с

електрошоков пистолет и го върза, ами сега трябваше да го обижда с някаква транс музика, която звучеше от флашката, включена в радиото му. Вероятно се подготвяше за ритуала.

Уелк си каза, че неговата смърт върху лей линията щеше да ознаменува своеобразно затваряне на кръга.

Но кръговете не го интересуваха. Интересуваше го само изгубената му кола, изгубеното му самоуважение. Интересуваше го възможността нощем да спи добре. Интересуваха го езиците, които бяха достатъчно древни, за да не се променят. Интересуваше го гуакамолето, което приготвяше отдавна изгубената готвачка на родителите му.

А, освен това Нийви не го беше завързала достатъчно здраво.

ЧЕТИРИЙСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

След като си тръгна от Манифактура Монмът, Блу се прибра у дома и се оттегли в далечния край на бука в задния двор, за да се опита да си напише домашните. Но скоро установи, че посвещава много по-малко време на решаването на уравнения, отколкото на решаването на загадката „Ноа — Ганзи — Адам — Ронан“. Накрая се отказа и се облегна на големия ствол, и точно тогава се появи Адам. Той пристъпи под сумрачната зелена сянка на дървото откъм страната на къщата и промърмори:

— Персефона каза, че мога да те намеря тук.

И продължи да виси там, в края на сянката.

На Блу ѝ се искаше да каже: „Много съжалявам за баща ти“, но вместо това просто протегна ръка към него. От гърдите на Адам се изтръгна неуверена въздишка от вида, който се виждаше и от шест крачки. А после, безмълвно, той седна до нея и отпусна глава в скута ѝ, заровил лице в нея.

Блу се стресна не на шега, но не реагира веднага — само погледна през рамо, за да се увери, че дървото ги скрива достатъчно от къщата. Чувстваше се така, сякаш към нея се бе приближило диво животно и беше едновременно поласкана от доверието, което то ѝ оказваше, и притеснена да не го подплаши. След няколко секунди погали внимателно няколко фини, пепеляви кичура от косата му, загледана тъжно в тила му. Това накара гърдите ѝ да затрептят от копнеж да го докоснат и да поемат аромата му на прах и моторно масло.

— Косата ти е с цвета на пръстга — изрече накрая.

— Защото знае откъде идва.

— Това е смешно, защото в такъв случай и моята би трябвало да е със същия цвят.

В отговор той само помръдна рамене. Накрая изрече:

— Понякога се страхувам, че той всъщност никога няма да ме разбере.

Тя прокара пръст по ръба на ухото му. Усещането беше опасно и възбуждащо, но не толкова опасно и възбуждащо, колкото би било, ако го докоснеше, когато той я гледа.

— Ще кажа това само веднъж и повече никога няма да го повторя — промълви тя. — Но според мен ти си невероятно храбър!

Настана продължително мълчание. Някъде из квартала избръмча кола. Вятърът раздвижи листата на бука и ги обърна с лицето надолу, което подсказваше, че предстои дъжд.

Без да вдига глава, Адам промълви:

— Блу, бих искал да те целуна, независимо дали си малка или не.

Пръстите на Блу застинаха в косата му.

— Не искам да те наранявам — прошепна накрая.

Той се освободи от прегръдката ѝ и лицето му се оказа само на няколко сантиметра от нейното. Изражението му беше тъжно и отчаяно, съвсем различно от първия път, когато бе поискал да я целуне.

— Аз вече целият съм в рани.

Блу предположи, че той надали има предвид целувката, от което лицето ѝ пламна. Целувка изобщо не трябваше да има, но дори и да можеше да има, не трябваше да стане по този начин. Тя отговори:

— По света има далеч по-лоши неща.

Нещо в тези думи го накара да преглътне и да извърне глава. Отпусна унило ръце в скута си. „Ако бях, което и да е друго момиче на тази земя — каза си тя, — това щеше да бъде първата ми целувка.“ Запита се какво ли е да целуне това трескаво, злочесто момче.

Адам вдигна глава и се загледа в слънчевите петна, които играеха между листата в короната на големия бук. Не я погледна, когато изрече:

— Не си спомням как, според майка ти, би трябвало да разреши проблема си. Онова, което каза тя, когато ни гледа. За избора, който не съм можел да направя.

Блу въздъхна. Значи ето за какво било всичко това. Всъщност знаеше го, още когато той пристигна, макар че самият Адам надали си бе давал сметка за какво точно е дошъл.

— Тя каза, че ще разрешиш проблема си, като избереш трети вариант — отговори сега момичето. — А следващия път си носи тетрадка.

— Не си спомням да е споменавала нещо за тетрадка.

— Защото това го казвам аз, глупчо! Когато пак отидеш да ти гледат, си записвай! Така след това ще можеш да сравниш записките си с реално случилото се и да прецениш дали ясновидката е добра или не.

Сега вече той я погледна, но тя не бе напълно сигурна дали той общо я вижда.

— Непременно ще го направя — отговори.

— Но този път ще ти спестя колебанията дали майка ми е добра или не — добави Блу и вдигна глава, когато той се изправи на крака. Пръстите и кожата ѝ копнееха за момчето, с което преди няколко дена се бяха държали за ръце, но онова момче определено не беше момчето, което стоеше сега пред нея. — Защото мога да ти гарантирам, че майка ми е *много добра* ясновидка!

Той пхна ръце в джобовете си, разтри буза о рамото си и промърмори:

— Значи смяташ, че трябва да я послушам, така ли?

— Не, трябва да послушаш *мен*!

Набързо скалъпената усмивка на Адам беше толкова крехка, че всеки момент щеше да се счупи.

— И какво казваш ти? — смотолеви.

Изпълнена с внезапен страх за него, Блу отговори:

— Продължавай да бъдеш храбър!

* * *

Навсякъде имаше кръв.

„Доволен ли си сега, Адам?“ — изръмжа Ронан и приклепна до Ганзи, който се гърчеше в конвулсии на земята. Блу се бе облещила срещу Адам, но ужасът, изписан по лицето ѝ, беше най-лошото от всичко. И за всичко това бе виновен само той. Ронан беше обезумял от загубата на приятеля си. „Това ли искаше през цялото време?“

Първоначално, когато отвори очи и излезе от кървавия си сън, все още усещайки адреналина от него в краката си, Адам не бе в състояние да си даде сметка къде се намира. Имаше чувството, че левитира. В пространството около него имаше нещо сбъркано — беше като че ли твърде светло, твърде високо над главата му, а стените отказваха да върнат обратно звука от дишането му.

А после си спомни къде се намира — в стаята на Ноа, със затворените ѝ стени и ужасно високи тавани. Поредната вълна на нещастieto заля душата му и този път изобщо не му беше трудно да идентифицира източника ѝ — наричаше се носталгия. За няколко неопределени на брой минути Адам продължи да лежи, но напълно буден, спорейки със самия себе си. Отлично знаеше, че от логична гледна точка няма основания за носталгия — неговото си бе чист стокхолмски синдром, който го караше да се идентифицира с похитителите си и да счита за милост моментите, когато баща му *не го биеше*. Обективно погледнато, той си знаеше, че е бил подложен на сериозен физически тормоз. Бе наясно, че пораженията от този тормоз са много по-дълбоки от всяка една рана, с която се бе появявал в училище. Би могъл до безкрайност да анализира реакциите си, да подлага на съмнения емоциите си, да се чуди дали и той, когато порасне, няма да започне да бие детето си.

Но сега, докато лежеше сред мрака на нощта, единственото, за което бе в състояние да мисли, бе: *Майка ми никога няма да ми проговори. Аз вече нямам дом.*

В съзнанието му се материализираха призракът на Глендоуър и лей линията. Сега те му изглеждаха още по-близо отпреди, но вероятността за успешен изход от ситуацията ставаше все понищожна. Уелк бе вече някъде там, а той търсеше тези неща много по-отдавна и от Ганзи. И нямаше никакво съмнение, че ако някой не се намесеше, той щеше да открие онова, което търси, много по-рано от тях.

Налага се да събудим лей линията!

В главата му започнаха да се блъскат хаотично всякакви мисли — за последния побой, който му бе нанесъл баща му, как Прасето спира до него и Ганзи му подвиква, за предшественика на Ронан на касата през онзи ден, когато той бе взел решение да се бори и да влезе в „Алионби“, как юмрукът на Ронан се забива в лицето на баща му. Беше изпълнен с толкова много желаниа — прекалено голям брой, за да ги подреди по приоритети, но всяко едно от тях заредено със силата на отчаянието. Да не му се налага да работи толкова много, да бъде приет в добър колеж, да изглежда добре с вратовръзка, да не продължава да изпитва глад, след като е изял тънкия сандвич, който си бе донесъл на работа, да кара лъскавото ауди, което веднъж с Ганзи

бяха оглеждали след училище, да се прибере у дома, да беше успял сам да се опълчи на баща си, да притежава апартамент с гранитни плотове и телевизор, по-голям дори от бюрото на Ганзи, да принадлежи някъде, да се прибере у дома, у дома, у дома!

Ако успееш да пробудят лей линията, ако успееш да открият Глендоуър, той би могъл да има всички тези неща. Или поне повечето от тях.

Но при тази мисъл в съзнанието му отново изплува окървавеното тяло на Ганзи от съня му, а после и болезненото изражение на Ганзи от изминалия ден, когато се бяха скарали. Адам за нищо на света не би изложил на подобен риск най-добрия си приятел.

От друга страна, той за нищо на света нямаше да позволи на Уелк да го изпревари и да му измъкне онова, за което бе положил толкова труд. Да почака ли? Е, Ганзи можеше да си позволи да чака. Но Адам — не!

И тогава Адам най-сетне видя пред себе си третата алтернатива, третия избор, за който му бе говорила ясновидката. *И решението бе взето.*

Пристъпвайки безшумно из новата си стая, Адам започна да пълни чантата си с разни неща. Нямаше как да предположи какво точно ще му потрябва. Измъкна пистолета изпод леглото си и го загледа продължително в него — черен, зловещ силует върху старите дъски на пода. Когато преди няколко часа Ганзи го бе видял да го вади от багажа си, бе извикал ужасено:

— Какво е това?

— Много добре знаеш какво е — бе отговорил Адам. Това беше прословутият пистолет на баща му и макар Адам да не беше сигурен дали баща му би се осмелил някога да го използва срещу майка му, той не можеше да поеме риска да му го остави.

Притеснението на Ганзи, свързано с пистолета, бе осезаемо. Може би се дължеше отчасти на пистолета, който Уелк бе опрял в челото му.

— Не искам наоколо да се подхвърлят подобни неща! — бе отсякъл приятелят му.

— Аз пък не мога да го продам — бе отговорил Адам. — Имах подобна идея, но разбрах, че официално не мога да го продам. Регистриран е на негово име.

— Все трябва да има някакъв начин да се отървеш от него, нали? Например да го заровиш някъде?

— И някое хлапе да го намери, така ли?

— Не го искам тук!

— Ще намеря начин да се отърва от него — бе обещал Адам. — Но не можеш да го оставя при него. Вече не!

Тази нощ той всъщност не изгаряше от желание да взема със себе си и пистолет.

Но и нямаше никаква представа какво ще му се наложи да принесе в жертва.

Провери дали предпазителят си е на мястото и сложи оръжието в чантата си. Но когато се изправи на крака и се обърна към вратата, едва успя да сдържи вика си. Точно пред него стоеше Ноа. Кухините на очите му бяха на едно ниво с очите на Адам, разбитата му буза — на едно ниво с унищоженото ухо на Адам, бездиханните му устни — на сантиметри от стаения дъх на Адам.

Без Блу наблизко, за да го направи по-силен, без Ганзи наблизко, за да го направи човек, без Ронан наблизко, за да го превърне в един от групата, Ноа беше призрачно страховит.

— Не го хвърляй! — прошепна призракът.

— Ще се постарая — отговори Адам и вдигна голямата си чанта. Пистолетът вътре в нея изведнъж натежа. *Проверих предпазителя, нали? Да, проверих го. Сигурен съм, че го проверих!*

Когато се изправи, Ноа беше изчезнал. Адам мина през черния, леден въздух, който допреди секунда беше приятелят му, и отвори вратата. Ганзи спеше, свит на леглото си, със затворени очи и слушалки в ушите. Даже вече и без лявото си ухо, Адам долови тихия звук на музиката, която си бе пуснал Ганзи, за да му прави компания и евентуално да подмами съня.

„Не го предавам — каза си Адам. — Все още сме заедно във всичко това. Само че, когато се върна, ще му бъде *истински* равен.“

Измъкна се безшумно от апартамента. Ганзи не помръдна. Единственият звук, който се носеше в черната нощ навън, бе шепотът на вятъра в гъстите дървета на Хенриета.

ЧЕТИРИЙСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

Ганзи се събуди внезапно от луната, блеснала в очите му.

Но после, когато повторно отвори очи и вече окончателно дойде на себе си, установи, че няма никаква луна — само няколко светлинки от Хенриета, отразени в мръснолилаво от ниските облаци, надвиснали над града, и от прозорците, изпръскани от дъждовни капки.

Наистина нямаше луна, но все пак беше сигурен, че бе събуден от нещо като светлина. Неочаквано, в далечината, долови гласа на Ноа. Косъмчетата по ръцете му бавно настръхнаха.

— Съжалявам, но не те разбирам — прошепна Ганзи. — Би ли могъл да говориш по-високо, Ноа?

В този момент се изправиха и косъмчетата по тила му. Облаче от дъха му увисна във внезапно вледенилия се въздух пред устата му.

Гласът на Ноа прошепна:

— Адам.

Ганзи се изправи несигурно от леглото си и се насочи към стаята на Ноа. Но беше твърде късно. Адам вече не беше там. Наоколо се виждаха само част от вещите му, разхвърляни. Беше си събрал багажа и бе напуснал. Не, не беше напуснал — дрехите му бяха тук. Значи не си бе тръгнал завинаги.

— Ронан, ставай веднага! — извика Ганзи, бутвайки безцеремонно вратата на Ронан. Без да чака отговор, той излезе на стълбите и през счупения прозорец на площадката огледа внимателно паркинга. Отвън се сипеше ситен дъждец, подобен на мъгла — фин спрей, обгръщащ с ореоли лампите на далечните къщи и улици. И макар вече да знаеше какво ще открие, сблъсъкът с реалността пак се оказа стресиращ — камарото липсваше от паркинга пред Манифактура Монмът. Логично. То беше по-лесно за запалване без ключ, отколкото беемвето на Ронан. Най-вероятно го бе събудил именно ревът на двигателя и светлините на фаровете, а лунната светлина е била просто спомен от последното рязко събуждане през нощта.

— Ганзи, какво става бе, човече? — чу гласа на Ронан. Той стоеше на прага на апартамента им и почесваше сънено тила на голата си глава.

Ганзи не искаше да го изрича. Ако го кажеше на глас, щеше да стане реално, щеше да се е случило наистина, Адам щеше вече да го е направил. Нямахше да го заболи толкова, ако го бе направил Ронан, защото подобни действия бяха напълно в стила му. Но това бе Адам. Адам, за бога! Логичният и здравомислещ Адам!

Казах му съвсем ясно, нали? Казах му недвусмислено, че трябва да изчакаме! Не е като да не ме е разбрал!

Ганзи се опита да погледне на ситуацията от няколко различни ъгъла, но не откри нито един способ, с който да я направи по-малко болезнена. Нещо дълбоко в него започна да се руши.

— Какво става? — попита пак Ронан, този път вече със съвсем променен тон.

Не оставаше нищо друго, освен да му каже истината.

— Адам е отишъл да пробуди лей линията.

ЧЕТИРИЙСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

Само на километър и половина от Монмът, на Фокс Уей №300, на вратата на стаята на Блу се почука. Тя вдигна глава.

— Спиш ли? — попита майка ѝ.

— Да — отговори момичето, което четеше.

Маура се намъкна безцеремонно в стаята ѝ с думите:

— Лампата ти светеше.

А после се отпусна с въздишка в долния край на леглото ѝ. Изглеждаше нежна като стих под меката светлина на нощната лампа. В продължение на няколко дълги минути не каза абсолютно нищо — само преглеждаше книгите на Блу, натрупани върху масичката за карти. В това мълчание, настанило се между тях, нямаше нищо непознато — откакто Блу се помнеше, майка ѝ бе влизала вечер в стаята ѝ и двете се бяха отдавали на четене на книги в двата края на леглото ѝ. Когато Блу беше малка, двойният ѝ матрак ѝ бе изглеждал по-уютен, но сега, когато бе достигнала човешки размери, за тях бе невъзможно да седят в двата края на леглото, без да докосват колене или лакти.

След още няколко минути суетене около книгите на Блу Маура отпусна ръце в скута си и огледа стаичката на дъщеря си. Беше осветена в мътнозелено от нощната лампа. На отсрещната стена Блу бе поставила дървета от брезент, върху които бе направила колаж от листа, изработени от различни парчета изхвърлена хартия. Върху цялата врата на гардероба си бе залепила изсушени цветя. Някои от тях все още изглеждаха добре, но други отдавна бяха преминали най-хубавите си дни. От вентилатора на тавана висяха оцветени пера и дантели. Блу бе прекарала тук всичките шестнайсет години от живота си и това си личеше.

— Мисля, че е крайно време да ти се извиня — изрече накрая Маура.

Блу, която четеше и препрочиташе за кой ли път една от задължителните си книги по американска литература, но без особен

успех, остави книгата и попита:

— За какво?

— Може би, защото не бях напълно откровена с теб. Знаеш ли, не е никак лесно да бъдеш родител. И затова е виновен Дядо Коледа! Посвещавах толкова много усилия и време да не позволиш на детето си да разбере, че той е измислен, че накрая просто не знаеш кога да спреш.

— Мамо, заварих ви с Кала да опаковате подаръците, още когато бях на... като че ли на шест, нали?

— Говорех метафорично, Блу!

Блу почука върху книгата си по литература и отбеляза назидателно:

— Метафората би трябвало да изясни нещата, като предостави пример. А ти не си изяснила нищо.

— Знаеш ли какво искам да кажа, или наистина не се сещаш?

— Искаш да кажеш, че съжеляваш, защото не ми каза навреме за Орехчо.

Маура изгледа на кръв вратата, сякаш зад нея стоеше Кала, и промърмори:

— Бих искала да не го наричаш така.

— Ако *ти* ми бе разказала първа за него, нямаше да използвам името, което ми каза Кала!

— Имаш право.

— Е, как се казваше всъщност?

Майка ѝ се излегна на леглото ѝ. Но тъй като легна направо, ѝ се наложи да свие крака, за да не се удари в ръба, а на Блу ѝ се наложи да свие крака, за да не бъдат премазани.

— Артемус — отговори накрая.

— В такъв случай няма нищо чудно, че си предпочитала да го наричаш „Орехчо“ — отбеляза спокойно Блу. Но преди майка ѝ да е успяла да каже каквото и да било, тя допълни: — Хей, я почакай! Артемус не е ли римско име? Искам да кажа — латинско?

— Да, такова е. И не го смятам за грозно. Освен това никога не съм те учила да съдиш хората по такива повърхностни характеристики.

— Нищо подобно! — възрази Блу. Зачуди се дали е съвпадение, че в момента в живота ѝ има толкова много латински. Като че ли

постепенно започваше да придобива гледната точка на Ганзи съвпаденията вече не ѝ се струаха случайни.

— Е, може и да си права — кимна след няколко секунди Маура.

— Та ето какво мога да ти кажа по този въпрос. Мисля, че баща ти има нещо общо с Кабесуотър или лей линията. Много преди ти да се родиш, ние с Кала и Персефона се бяхме забъркали в нещо, в които вероятно не трябваше да се забъркваме, но...

— Наркотици? — изгледа я Блу.

— Не, ритуали. Ти да не би да си се забъркала в нещо с наркотици?

— Не. Но може би донякъде в ритуали.

— Наркотиците може би са за предпочитане.

— Не са ми интересни. Ефектите им са доказани, следователно тръпката липсва. Така. Разказвай, слушам те!

Маура започна да потропва с пръсти върху корема си. Блу бе залепила на тавана над леглото едно стихотворение, така че бе много възможно майка ѝ да се опитваше да го прочете.

— Ами, той се появи след един ритуал. Мисля, че беше приклепен в Кабесуотър, а ние го освободихме.

— И ти не си го попитала?!

— Ние... връзката ни не беше от този характер.

— Не искам да знам от какъв характер е била, щом не е включвала общуване като нормални хора!

— О, но ние разговаряхме! Той беше много свестен човек! — възкликна Маура. — Беше много мил. Хората го притесняваха. Смяташе, че трябва да бъдем по-загрижени за света около нас и за последиците от нашите действия за бъдещето и за природата. Много харесвах тази негова черта. Не че беше тип проповедник — просто си беше такъв.

— И защо ми казваш всичко това? — попита Блу, леко притеснена от издйнически потреперващите устни на майка си.

— Ти каза, че искаш да знаеш повече нещо за него. И сега ти ги разказвам, защото много приличаш на него. Щеше много да се зарадва да види стаята ти с всичките тези глупости, които си налепила по стените и гардероба си.

— Много благодаря! — изгледа я свъсено Блу. — Но защо си тръгна?

В мига, в който зададе този въпрос, момичето си даде сметка, че е бил твърде директен и груб. Но Маура веднага отговори:

— Той не си тръгна. Той изчезна. Веднага след като ти се роди.

— На това му се вика напускане на дома.

— Не мисля, че го направи нарочно. Е, добре де, в началото си го мислех. Но после почнах да размишлявам, а и научавах все повече неща за Хенриета, а освен това смятам, че... ти си много странно дете. Никога досега не съм срещала човек, който помага на ясновидците да чуват и виждат по-добре. Не съм много сигурна обаче дали неволно не сме изпълнили някой ритуал, когато ти се раждаше. Имам предвид ритуал, в който раждането ти е бил просто завършекът му. Нищо чудно това просто да го е върнало обратно там.

— Смяташ, че за това съм виновна аз? — извика възмутено Блу.

— Не говори глупости! — срязва я Маура, изправяйки се в леглото. Косата ѝ беше разрошена от лежането. — Та ти беше просто едно бебе! Как би могла да носиш някаква вина?! Просто предположих, че е станало така. И тъкмо затова се обадох на Нийви и я помолих да го потърси. Казвам ти го, за да знаеш защо се свързах с нея.

— А ти всъщност познаваш ли я добре?

— Не — поклати глава Маура. — С нея не сме израснали заедно, но после, през годините се събирахме от време на време, по ден-два тук, ден-два там. Но никога не сме били приятелки, а още по-малко — истински сестри. Всъщност обадох ѝ се заради репутацията ѝ. Не бях допускала обаче, че е стигнала до такива нива на магията.

По коридора отвън се чува тихи стъпки, а малко след това на прага на стаята застана Персефона. Маура въздъхна и сведе очи към скута си, като че ли бе очаквала този развой на нещата.

— Не исках да ви прекъсвам — изрече Персефона, — но след три или седем минути момчетата гарвани на Блу ще спрат с колата си до тротоара пред къщата ни и ще седнат на стъпалата, за да обсъдят как да я убедят да се измъкне заедно с тях.

Маура разтри кожата между веждите си и промърмори:

— Знам.

— Но това звучи стряскащо конкретно! — възкликна Блу с разтуптяно сърце.

Персефона и майка ѝ се спогледаха и Маура каза:

— Това е другото нещо, за което не бях напълно откровена с теб. Понякога Персефона, Кала и аз сме много добри в конкретизирането.

— Но само понякога — припя Персефона. А после, с известна тъга, добави: — Напоследък обаче все по-често.

— Настъпва промяна — прошепна Маура.

На вратата се появи още един силует. И Кала изрече:

— Освен това Нийви още не се е върнала. И е направила нещо на колата — не иска да запали.

Веднага след това всички едновременно обърнаха глави към прозореца, когато чува пред къщата им да паркира кола. Блу погледна умолително майка си.

Вместо да ѝ отговори, Маура погледна към Кала и Персефона и извика:

— Кажете ми, че грешим!

— Знаеш, че не мога да ти кажа подобно нещо, Маура — отвърна Персефона с тихия си, спокоен глас.

Маура се изправи на крака и се обърна към дъщеря си:

— Ти тръгваш с тях! А ние ще се погрижим за Нийви. Надявам се, че си наясно в каква сериозна работа се забъркваш, нали?

Блу отговори:

— Имам известна представа.

ЧЕТИРИЙСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Има дървета, а има и дървета през нощта. Дърветата през нощта стават безцветни, безформени, движещи се същества. Когато Адам стигна до Кабесуотър, гората сякаш беше оживяла. Вятърът между клоните звучеше като мехове при издишване, а съскането на дъжда върху листния балдахин — като вдишване. Във въздуха ухаеше на влажна земя.

Адам насочи лъча на фенерчето си към края на дърветата. Но светлината не успя да нахлуе в гората, погълната от съвсем подходящия за събитието пролетен дъжд, който започваше да прониква в косата му.

„Ще ми се да бях дошъл през деня“ — помисли си Адам.

Не че имаше фобия от тъмното. Фобията означаваше, че страхът е ирационален, а Адам подозираше, че в Кабесуотър има множество неща, които биха оправдали всеки страх след залез-слънце. „Поне сега, ако Уелк вече е пристигнал и използва фенерче, ще го видя по-лесно“ — успокои се момчето.

Това беше слаба утеха, но Адам вече беше стигнал твърде далече, за да се отказва. Огледа се още веднъж — тук човек винаги се чувстваше наблюдаван. А после прекрачи над невидимия ромон на скромното поточе и влезе в гората.

И настана светлина.

Той сведе рязко глава, затвори очи и ги заслони с фенерчето си. Клепачите му пламтяха от рязката смяна на мрак със светлина. А после много бавно ги отвори. Навсякъде около него гората проблясваше под следобедното слънце. През зеления балдахин над главата му проникваха прашни лъчи и обсипваха с игриви петна скромното поточе вляво от него. Под косия им поглед листата изглеждаха жълти, кафяви и розови. Меките като козина лишеи по стволите на дърветата се къпеха в навъсено оранжево.

Кожата на ръката му пред него беше станала розова и приятно загоряла. Въздухът около тялото му се движеше бавно, някак си

осезаем, изпъстрен със златисти пращинки, всяка от които — фенерче.

Нямаше нито следа от нощта. Нямаше следа и от жива душа между дърветата.

Над главата му изкряка птица — първата, която Адам чуваше в тази гора. Беше продължителен, тръбен звук, в рамките на около четири-пет тона. Беше като звука, който издават ловните рогове през есента. *Бягай, бягай, бягай!* Той предизвика в душата му едновременно благоговение и тъга — онази горчиво-сладка красота, която бе запазена марка на магическата гора Кабесуотър.

„Това място не би трябвало да съществува“ — помисли си Адам, но веднага след това побърза да си оттегли думите. Кабесуотър бе станала светла, точно когато той си бе пожелал да не бъде тъмно и точно както бе променила цвета на рибките в изворчето в мига, в който Ганзи си бе помислил, че би било по-добре да са червени. Кабесуотър беше точно толкова буквална, колкото беше и Ронан. Адам нямаше представа дали би могъл чрез мисълта си да я накара да спре да съществува, а и нямаше намерение да проверява.

Налагаше се да внимава какво си мисли.

Сега той изгаси фенерчето си, пусна го обратно в чантата си и пое срещу течението на поточето, както бяха направили при първото си посещение в магическата гора. Дъждът го беше направил доста попълноводно, така че сега нямаше никакви проблеми да бъде проследено до извора си, докато се виеше през сплесканите отскоро треви по склона на планината.

Пред себе си Адам забеляза бавно движещите се отражения върху стволовете на дърветата, които силните, коси лъчи на следобедното слънце извличаха от мистериозното изворче, което бяха открили първия път тук. Значи приближаваше своята цел.

Препъна се. Кракът му беше попаднал върху нещо неочаквано, нещо, което не прощаваше.

Какво е това?

В краката му лежеше празна купа с широко гърло. Беше блестящо, грозно лилава, нелепа и напълно човешка на фона на това място.

Силно озадачен, Адам плъзна поглед от празната купа в краката си към друга купа, намираща се на около десет крачки от мястото, също толкова натрапчива наред розовите и жълти листа, покрили

земята. Втората купа беше напълно еднаква с тази в краката му, само дето беше пълна догоре с някаква тъмна течност.

И отново бе поразен от това колко не на място изглежда този сътворен от човешката ръка предмет наред магическите дървета. А после се озадачи още повече, когато осъзна, че повърхността на черната течност е напълно гладка, неопетнена от нито едно клонче, насекомо или листо. Което означаваше, че купата е била напълнена съвсем скоро.

Което означаваше...

Адреналинът нахлу в тялото му секунда преди да чуе гласа.

* * *

Докато си лежеше завързан в колата, Уелк нямаше как да прецени кога би могъл да предприеме полета си към свободата. Нямаше съмнение, че Нийви определено има някакъв план, което беше много повече, отколкото Уелк би могъл да каже за себе си. И изглеждаше крайно невероятно тя да се опита да го убие, докато не подготви и последната подробност от ритуала. Затова Уелк си позволи да бъде откаран в собствената си кола, вече воняща на чесън и пълна с трохи, до края на гората. Нийви не беше достатъчно смела да продължи с колата му и по черните пътища — за което той ѝ беше особено благодарен — затова я паркира на малко, покрито с чакъл обръщало. Останалата част от пътя трябваше да извървят пеша. Все още не се беше стъмнило напълно, но въпреки това Уелк се препъна няколко пъти в туфичките трева.

— Съжалявам — обади се Нийви. — Но наистина потърсих в Гугъл Мапс по-близко място за паркиране.

Уелк, когото всичко в Нийви го дразнеше — от меките ѝ, пухкави ръце, през намачканата ѝ дълга пола до къдравата ѝ коса, изобщо не си направи труда да бъде любезен, когато отговори:

— Защо изобщо си правите труда да се извинявате? Нали и без това планирате да ме убиеете?

Нийви примигна и отбеляза:

— Ще ми се да не го определяте по този начин. Вие сте предвиден да бъдете пожертван. А да бъдеш жертвоприношение, е

доста хубаво нещо, с прекрасни, хилядолетни традиции. Освен това го заслужавате. Така е справедливо.

— Ако ме убиете — подметна Уелк, — това ще означава ли, че в името на справедливостта някой някога ще трябва да убие и вас? В бъдеще?

Препъна се в поредната туфа трева, но този път Нийви нито се извини, нито отговори на въпроса му. Вместо това впи в него очи и това продължи неопределено време. Погледът ѝ не беше толкова проникателен, колкото изчерпателен. Накрая изрече:

— Барингтън, не мога да не призная, че за един кратък миг изпитах известно съжаление, че съм избрала точно теб. Изглеждаше ми много приятен човек, преди да те зашеметя с електрошоковия си пистолет.

Поддържането на учтив разговор се оказа доста трудна работа, след като участниците в него си припомниха, че единият е зашеметил другия с електрошок, затова и двамата предпочетоха да довършат разходката си в мълчание. За Уелк беше много странно да се върне отново в гората, където някога за последно бе видял Черни жив. До този момент смяташе, че горите са си гори и че връщането няма да му се отрази по никакъв начин, особено по друго време на деня. Но нещо в атмосферата на това място го отгласна моментално към онзи момент, към скейтборда в ръцете му, към тъжния въпрос, прорязал предсмъртното дихание на Черни.

Шептящите гласове съскаха и припукваха в главата му, подобно на пожар, който бе започнал да се разгаря, но Уелк не им обръщаше внимание.

Старият живот му липсваше. Липсваше му всичко в него — безгрижието, екстравагантните Коледи у дома, педалът на газта под крака му, свободното време, което беше като благословия, а не кухо проклятие. Липсваше му пропускането на часове и влизането в часове, и изписването със спрей на знака на изхода на Хенриета на шосе 64 след безпаметния запой на рождения му ден.

Но най-много му липсваше Черни.

Не си бе позволил да мисли за това нито веднъж през последните седем години. Вместо това се бе опитал да се самоубеди, че Черни е бил безполезен. Бе се опитал да си напомня за практичния аспект на смъртта.

Но вместо това си спомняше непрекъснато звука, който бе издал Черни, когато го удари за първи път.

На Нийви не ѝ бе необходимо да напомня на Уелк да седи мирно, докато подготвя елементите от ритуала. Пригответи спокойно петте лъча на пентаграма с една незапалена свещ, една запалена, празна купа, пълна купа и три малки костици, подредени в триъгълник. И през цялото това време той седеше, отпуснал глава върху свитите си колене, със завързани на гърба ръце, и му се искаше да може да се разплаче. Нещо, което да облекчи непоносимия товар в душата му.

По едно време Нийви го погледна и си помисли, че той е уплашен от приближаващата смърт.

— О, не бъди толкова тъжен! — изрече меко. — Няма да боли много — обмисли казаното и се поправи: — Или поне не за дълго.

— Как смяташ да ме убиеш? Как протича този ритуал?

Нийви го изгледа смръщено и отговори:

— Въпросът не е никак лесен. Все едно да питаш художника защо избира цветовете, които избира. Понякога ритуалът не е *процес*, а *чувство*!

— Хубаво — промърмори Уелк. — Тогава какво *чувстваш*?

Нийви докосна устни с перфектно оформения си, лакиран в бледомораво нокът, и отбеляза:

— Направих пентаграм. Той е много силна фигура за всякакъв вид заклинания, а аз работя добре в него. Някои го намират за твърде предизвикателен или твърде ограничаващ, но мен лично ме удовлетворява. Разполагам със запалената си свещ, за да излъчва енергия, както и с незапалената си свещ, за да я привлича. Разполагам с купата си за гадаене, за да виждам другия свят, както и с празната купа, която другият свят да може да изпълни. Кръстосах костите на три гарвана, които убих, за да покажа на пътя на мъртвите характера на заклинанието, което възнамерявам да направя. Затова смятам, че най-вероятно ще ти пусна кръвта в центъра на пентаграма, докато призовавам линията да се събуди.

Вторачи се с присвити очи в Уелк, а после добави:

— По време на самия ритуал може и да променя нещо. Нещата обикновено не са фиксирани. Хората рядко проявяват интерес към техниките на моята работа, Барингтън.

— Но аз проявявам — отговори той. — Понякога най-интересната част е самият процес.

И когато тя му обърна гръб, за да си вземе ножовете, той се измъкна от въжетата. После грабна един паднал наблизко клон и с все сили го стовари върху главата ѝ. Клонът надали щеше да бъде достатъчен, за да я убие, тъй като все още беше зелен и гъвкав, но поне я свали на колене на земята.

Нийви започна да стене и да движи бавно глава, и за да се подсигури, Уелк стовари клона отгоре ѝ още веднъж. После я завърза с въжетата, които бе свалил от собствените си ръце — но след като се бе поучил от нейните грешки, този път ги стегна по-здро̀во и завлече отпуснатото ѝ, изпаднало в безсъзнание тяло в средата на пентаграма.

После вдигна глава и видя на няколко крачки пред себе си Адам Париш.

* * *

Днес за първи път Блу си даваше сметка, че за нея е особено опасно да навлиза в Кабесуотър — опасно, защото тя усилваше нещата. Правеше ги по-могъщи. Към момента, когато стигнаха до гората, нощта вече се усещаше като наситена с особено осезаема енергия. Дъждът бе заменен от нескончаем ръмеж. Комбинацията от усещането за енергийна наситеност и дъжда накара Блу да хвърли тревожен поглед на Ганзи, докато излизаше от колата си — но раменете му не бяха влажни и не беше облечен в униформата си от „Алионби“. Когато го бе видяла в църковния двор, той със сигурност бе облечен с пуловера с гарвана, а раменете му със сигурност бяха подгизнали от вода. Нямахме как да бе успяла да промени бъдещето му достатъчно, за да превърне точно тази нощ в нощта на неговата смърт, нали така? Нали открай време ѝ беше предречено, че ще го срещне, тъй като от нея се очакваше да се влюби в него и да го убие?! Освен това Персефона за нищо на света не би ги пустила да тръгнат, ако беше доловила, че тази нощ е нощта, в която Ганзи умира.

Осветявайки си пътя с фенерчета, те откриха Прасето, паркирано близо до мястото, където преди бяха открили мустанга на Ноа.

Следите от колата към гората вървяха в няколко посоки, сякаш Адам не е можел да реши откъде иска да влезе.

При вида на камарото лицето на Ганзи, което и без това си бе мрачно, буквално се вкамени. Никой не отрони и думица, докато пресичаха границата на дърветата.

В началото на гората усещането за енергийна наситеност, за *възможности*, автоматично стана още по-отчетливо и осезаемо. Рамо до рамо, тримата навлязоха в дебрите на магическата гора и между едно примигване на очите и следващото се оказаха обградени от сънлива следобедна светлина.

И макар да се бе подготвила психически за магията, Блу ахна.

— Какво толкова си мисли в момента Адам? — промърмори Ганзи, но към никого конкретно. — Как можеш да си играеш със... — и изведнъж загуби интерес към собствения си въпрос.

Пред тях стоеше мустангът на Ноа, още по-сюрреалистичен под неземната златиста светлина и от първия път, когато го бяха зърнали. Слънчевите лъчи нахлуваха косо през балдахина на дърветата и чертаеха светли ивици по покрития с цветен пращец покрив на колата.

Блу застана пред колата и се загледа в нея. После направи знак на момчетата да се приближат. Те пристъпиха напред и се втренчиха в предното стъкло на мустанга. От предишното им посещение тук досега някой бе изписал върху пращното стъкло една дума. Със закръглени, ръкописни букви пишеше: УБИТ.

— Ноа? — обърна се Блу към празния въздух около тях, въпреки че изобщо не го усещаше толкова празен. — Ноа, с нас ли си? Ти ли написа това тук?

— О! — възкликна тихичко Ганзи.

Възклицанието беше изречено с равен тон, но вместо да поискат от него да се изясни, Блу и Ронан проследиха погледа му до стъклото пред самия волан. В момента един невидим пръст изписваше нова буква върху него. И макар Блу да бе предположила, че вероятно Ноа е този, който е написал първата дума, все пак си го бе представяла с тяло, докато е пишел думата. И й беше доста по-трудно да наблюдава как буквите се появяват спонтанно. Това я караше да си спомня за Ноа с тъмните кухни вместо очи, за разбитата му буза, за почти нечовешката му форма. И макар че следобедът тук беше доста топъл, тя потрепери от студ.

Това е Ноа. Черпи енергия от мен. Ето това усещам!

Втората дума върху стъклото вече се очерта.

УБИТ.

Нещото започна нова дума. Между края на първата дума и началото на втората нямаше достатъчно място, затова втората дума частично изтри първата.

УБИТ.

И после пак, всяка следваща дума изтриваща предходната:

УБИТ.

УБИТ.

УБИТ.

Писането продължи, докато стъклото откъм седалката на шофьора не блесна, изчистено напълно от невидимия пръст, докато думите не станаха толкова много, че вече нито една от тях не се разчиташе. Докато стъклото не се превърна просто в прозорец към празната кола, с изоставения бургер върху седалката на пътника.

— Ноа — промълви Ганзи, — много съжалявам!

Блу изтри сълзите си и прошепна:

— Аз също!

А Ронан пристъпи напред, подпря се на предното стъкло и върху капака на колата изписа:

НЕЗАБРАВЕН.

В главата на Блу гръмна гласът на Кала, толкова ясен, че тя се озърна, уплашена, че и останалите го чуват: *Някаква тайна е убила баща ти и само ти знаеш каква е тя.*

А после, без какъвто и да е коментар, Ронан пхна ръце в джобовете си и закрачи към гъстите горски дебри.

Гласът на Ноа изсъска в главата на Блу, студен и настойчив, но тя изобщо не го разбра какво иска да й каже. Помоли го да повтори, но последва единствено тишина. Изчака още няколко секунди — напразно. Адам беше напълно прав — Ноа скоростно се топеше.

След като Ронан вече бе тръгнал напред и се бе отдалечил значително от тях, Ганзи се разтревожи и й даде знак да побързат след него. Блу го разбираше много добре. Беше много важно тримата да не се изпускат от очи. Кабесуотър изглеждаше от онези места, където нещата просто изчезваха. Като дим.

— *Екселсиор!* — изрече мрачно Ганзи.

— Какво изобщо означава това? — попита Блу, която беше чувала вече няколко пъти тази дума.

Ганзи я погледна през рамо. И отново се оказа с една идея по-близо до момчето, което бе видяла преди време в църковния двор.

— Напред и нагоре! — отговори той.

ЧЕТИРИЙСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

— За бога! — изсумтя Уелк, когато зърна Адам, застанал до купата, която той току-що беше сритал. В ръката си държеше доста голям и ефективен на вид нож. Беше неугледен и небръснат и изглеждаше като момче от „Алионби“ след лош уикенд. — *Защо?*

В гласа му се усещаше искрено раздражение.

Адам не беше виждал учителя си по латински, откакто беше разбрал, че той е убил Ноа, и затова беше смутен от прилива на емоции в душата си при вида на Уелк. Особено след като си даде сметка, че това, което вижда пред себе си, е отново ритуал, с поредната жертва в центъра. В този контекст обаче му бе необходимо известно време, докато познае Нийви след онази нощ в кухнята на къщата на Фокс Уей №300. Нийви го наблюдаваше втренчено от центъра на кръга, описан от лъчите на пентаграма. Но изобщо не изглеждаше толкова уплашена, колкото според него би трябвало да бъде човек, завързан в средата на толкова могъщ символ.

В главата на Адам се въртяха няколко неща, които искаше да каже, но когато отвори уста, тя не изрече нито едно от тях.

— *Защо точно Ноа?* — попита. — *Защо не някой лош човек?*

Уелк затвори за миг очи и промърмори:

— *Отказвам да водя този разговор! Защо си тук?*

Разбираше се от само себе си, че той не знаеше какво да прави с факта на появата на Адам — което бе съвсем справедливо, защото и Адам не знаеше какво да прави с факта на присъствието на Уелк. Единственото, което момчето бе наясно, че трябва да направи, бе да попречи на учителя си да събуди лей линията. Всичко останало (обезоръжаването на Уелк, спасяването на Нийви, отмъщението за Ноа) можеше да бъде разрешено в крачка. Изведнъж Адам си спомни, че в чантата му лежи пистолетът на баща му. Беше напълно възможно да го насочи срещу Уелк и да го убеди да направи нещо, но какво? Във филмите изглеждаше лесно — в когото е пистолетът, той печели. Но в действителност той не можеше да насочи пистолета към Уелк и

едновременно с това да го върже, дори и да имаше под ръка нещо подходящо. Уелк много бързо щеше да го надвие. Може би, ако използва въжетата, с които той бе завързал Нийви...

Адам извади пистолета. Оръжието натеза зловещо в ръката му.

— Тук съм, за да ти попреча да го направиш отново! Отвържи я!

— О, за бога! — възкликна отново Уелк.

Направи две крачки към Нийви и опря острието на ножа о бузата ѝ. Устните ѝ се стегнаха, но съвсем мъничко. Уелк изръмжа:

— Остави веднага пистолета на земята, иначе ще ѝ прережа гърлото! Всъщност я по-добре го хвърли насам! И гледай предпазителят да е спуснат, когато го хвърляш, иначе като нищо ще я застреляш!

Адам се изпълни с подлото подозрение, че ако беше Ганзи, щеше да успее да се измъкне с говорене в тази ситуация. Щеше да изпъне рамене, да изпълни с присъствието си всичко наоколо и лесно да накара Уелк да играе по свирката му. Обаче той не беше Ганзи, затова единственото, което успя да измисли, бе:

— Не съм дошъл тук, за да умира, който и да е. Добре, ще хвърля пистолета далече от мен, обаче няма да го хвърля близо до теб!

— Тогава ще ѝ нарежа лицето!

С напълно спокойно изражение Нийви изрече:

— Ако го сториш, ще провалиш ритуала. Не ме ли чу какво ти обяснявах преди малко? Нали уж се интересувахте от процеса?

Когато погледна в очите ѝ, Адам се изпълни с неясното, смущаващо усещане, че вижда нещо необичайно. Сякаш за миг зърна в тях Маура, Кала и Персефона.

Уелк каза:

— Хубаво. Тогава хвърли пистолета нататък! Но изобщо не ме приближавай! — а после, към Нийви: — Какво искаш да кажеш с това, че ще го проваля? Да не би да блъфираш?

— Можеш да хвърлиш пистолета — обърна се Нийви към Адам. — Нямам нищо против.

Адам захвърли пистолета в близкия храсталак. Почувства се ужасно, докато го правеше, но после осъзна, че се чувства по-добре, когато не го държи.

Нийви продължи:

— А на въпроса ти, Барингтън, причината, поради която ритуалът няма да се получи, е, защото той има нужда от саможертва!

— Нали възнамеряваше да убиеш мен, а? — сопна й се Уелк. — Очакваш да ти повярвам, че обратното няма да подейства, така ли?

— Точно така — отговори Нийви, но нито за миг не свали очи от Адам. И на него отново му се стори, че когато я погледна, видя в нея нещо друго — някаква черна маска, две огледала, лицето на Персефона. — Саможертвата е доброволно жертвоприношение на нещо много лично. Трябва да жертваш нещо от самия себе си. Затова, дори да ме убиеш, няма да постигнеш абсолютно нищо. Аз не мога да ти бъда от никаква полза.

— Както и аз на теб в такъв случай — изтъкна Уелк.

— О, не! За мен е важен самият акт на убийството! — поясни тя. — Досега не съм убивала никого. Затова, ако те убия, ще жертвам невинността си! А това е невероятна саможертва, повярвай ми!

Когато заговори, Адам бе крайно изненадан от лекотата, с която презрението започна да се лее от думите му:

— А ти вече си убил един човек, затова нямаш какво да пожертваш!

Барингтън Уелк започна да псува, но много тихо, като че ли наоколо нямаше никого. Около тях заваляха леко листа с цвета и формата на дребни монети. Нийви продължаваше да се взира в Адам. Усецането, че през очите й вижда съвсем друго място, вече беше неоспоримо. Беше някакво черно, отразяващо се в огледало езеро, глас, идващ сякаш от дълбините на земята, две очи от обсидиан. Беше някакъв друг, неземан свят.

— Господин Уелк!

Ганзи!

Гласът на Ганзи достигна до тях точно иззад кухото дърво на виденията, а после беше последван и от самото му тяло. Зад него се показаха Ронан и Блу. Сърцето на Адам се превърна едновременно в птичка и камък — облекчението му беше осезаемо, но също така и срамът.

— Господин Уелк! — повтори Ганзи. Дори с очила и с разрошена от спане коса, той продължаваше да излъчва цялото великолепие на Ричард Ганзи III, бляскаво и могъщо. Изобщо не погледна към Адам, когато добави: — Полицията е на път! Съвсем искрено ви

препоръчвам да отстъпите от тази жена и да не усложнявате повече нещата!

Първоначално Уелк сякаш се канеше да отговори, но после се отказа. Вместо това всички вкупом погледнаха към ножа в ръката му и мястото точно под него.

Нийви беше изчезнала.

А после, отново едновременно, всички насочиха погледи към периметъра извън пентаграма, после към кухото дърво, след това към поточето — но не, абсолютно нищо. Ситуацията беше абсурдна. Нийви нямаше как да се бе измъкнала, без никой да я забележи, не и за десетина секунди. Та тя изобщо не бе помръднала от мястото си! Просто беше... *изчезнала*.

За един дълъг, много дълъг миг не се случи нищо. Всички бяха застинали в диорама^[1] на несигурността.

А после Уелк се спусна напред, излизайки от пентаграма. На Адам му бе необходима само секунда, за да си даде сметка, че убиецът се насочва към пистолета.

Ронан се хвърли върху него в същия миг, в който Уелк се изправи с пистолета в ръка. Учителят заби дръжката на пистолета в слепоочието на Ронан. Момчето падна назад.

Уелк насочи пистолета към Ганзи.

Блу изкрещя:

— *Спри!*

И изведнъж вече нямаше никакво време.

Адам се хвърли в центъра на пентаграма.

Колкото и да не беше за вярване, тук се бе настанила абсолютна тишина. Не се чуваше почти нищо. Краят на вика на Блу бе приглушен, сякаш някой го бе набутал под вода. Въздухът наоколо бе неподвижен. Като че ли самото време бе започнало да се влачи, едва съществуващо. Единственото реално усещане бе от въздействието на електричество — едва доловимото щипене на приближаваща буря.

Нийви беше казала, че важното е не убийството, а саможертвата. А това очевидно бе осуетило моментално плановете на Уелк.

Ала Адам знаеше много добре какво означава саможертва, много по-добре, отколкото не само Уелк, но дори и Нийви не можеха да си представят. Той знаеше, че саможертвата не се изчерпва с това да убиеш някого или да начертаеш фигура, съставена от птичи кости.

След като толкова дълго време бе принасял в жертва какво ли не от себе си, Адам бе напълно наясно коя би била най-голямата саможертва за него.

По неговите правила и по ничии други.

Той не се страхуваше.

Да бъдеш Адам Париш не беше никак лесно. Той беше сложна същност, истинска плетеница от мускули и органи, синапси и нерви. Той беше същинско чудо от движещи се части, олицетворение на оцеляването. Ала най-важното на този свят за Адам Париш открай време бе неговата свободна воля, способността да си бъде сам господар.

Ето това беше най-важното!

Винаги е било най-важното.

Свободната воля бе самата същност на Адам.

Адам коленичи в центъра на пентаграма, заби пръсти в меката, мъхеста торф и изрече ясно и звънко:

— Принасям в жертва своята същност!

Викът на Ганзи бе агонизиращ.

— Адам, не! *HEEEEE!*

По неговите правила и по ничии други.

„*Ще бъда твоите ръце!* — помисли си без всякакво колебание Адам. — *Ще бъда твоите очи!*“

Чу се звук сякаш от разцепване. После някакъв грохот.

Под тях земята започна да се тресе.

[1] Диорама — умален макет на реално съществуваща местност, историческата сцена или несъстоял се момент. — Б.пр. ↑

ЧЕТИРИЙСЕТ И ШЕСТА ГЛАВА

Надигащата се земя отхвърли Блу към Ронан, който тъкмо се изправяше, след като Уелк го беше съборил с удара си. Големите каменни плочи между дърветата пред нея се задвижиха вълнообразно, сякаш бяха море, а потокът се наклони и изля от бреговете си. Грохотът наоколо се усилваше, като че ли към тях се носеше голям влак. А единственото, което се въртеше в главата на Блу, беше: „Досега никога не ми се е случвало нищо кой знае колко лошо“.

Дърветата се надигнаха и се наклониха едно към друго, като че ли искаха да се отскубнат от пръстта. Навсякъде заваляха листа и клони, дебели и безмилостни.

— Това е земетресение! — изкрещя Ганзи. Беше закрил глава с едната си ръка, а с другата бе прегърнал едно дърво. Косата му беше посипана с листа и прах.

— Виж какво направи, лудо копеле такова! — изрева Ронан ни Адам, който ги наблюдаваше изпитателно и тревожно от центъра на пентаграма.

„Дали изобщо ще спре?“ — помисли си Блу.

Едно земетресение беше толкова шокиращо явление, толкова *неправилно* явление, че вече не изглеждаше никак безумно да повярваш, че светът е бил счупен някъде отвътре и че никога повече няма да бъде същият.

Докато земята под краката им се движеше и стенеше, Уелк се изправи несигурно на крака с пистолет в ръка. Оръжието беше още по-черно и по-грозно, и отпреди, идващо от свят, където смъртта беше несправедлива и моментална.

Уелк успя да се задържи на крака. Клатенето на скалите наоколо започваше да се забавя, въпреки че всичко останало продължаваше да се люлее като къщичка от карти.

— И как сега един пикльо като теб ще управлява подобна сила? — изкрещя той на Адам. — Каква загуба! Каква непростима загуба!

А после насочи пистолета към Адам и без капчица колебание дръпна спусъка.

Светът около тях изведнъж замря. Листата продължаваха да потрепват лекичко и водата в потока да се плиска бавно край бреговете си, но иначе земята застина на място.

Блу изпищя.

Всички очи се насочиха към Адам, който си стоеше все така в центъра на пентаграма. Изражението му беше объркано. Сведе очи към гърдите си, после към ръцете си. Куршумът изобщо не го беше засегнал.

Уелк не бе пропуснал целта си, но и Адам не беше застрелян. И сега и двамата бяха някак си едно и също нещо.

По лицето на Ганзи бе изписана смазваща болка, докато наблюдаваше Адам. Това беше първото, което подсказа на Блу, че нещо бе станало напълно различно, нещо бе необратимо променено. Ако не в целия свят, то поне в Кабесуотър. И ако не в Кабесуотър, то поне в Адам.

— Защо? — промълви Ганзи към Адам. — Толкова ли лош приятел ти бях?

Адам отговори:

— Проблемът никога не е бил в теб.

— Но, Адам — изкрещя Блу, — какво *стори*, за бога?

— Каквото трябваше да бъде сторено — отговори Адам.

На няколко крачки от тях Уелк издаде сподавен вик. Когато куршумът му не бе успял дори да одраска Адам, той бе хвърлил пистолета встрани, съкрушен като дете в игра на преструвки.

— Мисля, че трябва да ми върнеш пистолета — обърна се Адам към Уелк. Леко потреперваше, докато говореше. — Не мисля, че на Кабесуотър й харесва да имаш пистолет. Мисля, че ако не ми го върнеш, тя може да си го вземе сама.

Внезапно дърветата зашепнаха, като че ли през листата им минаваше лек ветрец. Но Блу не усещаше никакъв ветрец по кожата си. По лицата на Адам и Ронан се изписа идентичен шок, а миг по-късно Блу осъзна, че това не е шепот — това са гласове. Дърветата говореха и сега тя също ги чуваше.

— Скрийте се някъде! — изкрещя изведнъж Ронан.

Последва нов звук, подобен на шумолене, но малко след това звукът стана доста по-недвусмислен. Беше звук от нещо масивно, което се движеше сред дърветата, което чупеше клони и тъпчеше тревата и храсталака.

— Нещо идва! — изкрещя Блу.

Протегна едновременно и двете си ръце и сграбчи Ронан и Ганзи за ръкавите. Направи крачка назад, влезе в зейналата зад тях паст на кухото дърво на виденията и ги придърпа към себе си. За един кратък миг, преди магията на дървото да ги обгърне, тримата разполагаха с достатъчно време да видят онова, което се бе спуснало към тях — грамадно стадо зверове с бели рога, с бяла козина, проблясваща като заледен сняг, зверове, които цепеха въздуха с пръхтене и рев. Те се носеха рамо до рамо, неподвластни на ред и на цел. Когато отметнаха главите си, Блу забеляза, че приличат донякъде на гарвана, издълбан в склона на хълма, или на онази скулптура на кученце, която бе видяла в Монмът — странни и могъщи. Грохотът от колективните им тела тресеше земята подобно на ново земетресение. Достигнало пентаграма, стадото се раздели и се подреди по външния му периметър.

Притиснат до нея, Ронан прошепна тихичка ругатня. А Ганзи, отпуснал гръб на меката стена на дървото, извърна глава, като че ли нямаше сили да гледа.

Дървото ги придърпа във виденията си.

В това ново видение нощта бе обагрила с диамантените си отражения мокрия, вдигащ пара тротоар и точно в този момент светофарът се смени от зелено в червено. Камарото спря до тротоара. Зад волана седеше Блу. Навсякъде около тях миришеше на бензин. На пътническата седалка до себе си тя зърна риза с яка — беше Ганзи. Той се приведе над скоростния лост към нея и плъзна пръсти по оголената ѝ ключица. А после дъхът му затопли врата ѝ.

„Ганзи!“ — предупреди го тя, но се чувстваше нестабилна и опасна.

„Просто искам да се престоря — прошепна Ганзи и думите му овлажниха кожата ѝ. — Искам да се престоря, че мога да го направя.“

Онази Блу от видението затвори очи.

„Може би няма да стане нищо, ако аз целуна теб! — промълви той. — Може би пророчеството важи само ако ти ме целунеш...“

Някой в дървото сръга отзад истинската Блу и я изтръгна от видението. Тя разполагаше само с толкова време, колкото да види потресена как Ганзи — истинският Ганзи — я избутва и излиза от дървото.

ЧЕТИРИЙСЕТ И СЕДМА ГЛАВА

Ганзи си позволи само един объркан миг от видението — как пръстите му незнайно защо докосват лицето на Блу — след което се изтръгна от дървото, избутвайки от пътя си истинската Блу. Трябваше да види какво се е случило с Адам, въпреки че сърцето му бе изпълнено с грозно предчувствие — като че ли вече знаеше какво ще завари.

И наистина, Адам продължаваше да си стои преспокойно в центъра на пентаграма, здрав и читав, отпуснал ръце край тялото си. В една от тях се виждаше пистолета. Само на няколко крачки от него, извън кръга, на земята лежеше Уелк, начупен. В буквалния смисъл на думата. Тялото му беше покрито с листа и клонки, като че ли бе стояло там години наред, а не минути. Кръвта не беше чак толкова много, както би се очаквало при прегазване, но въпреки това видът му беше ужасяващ. Намачкан.

Адам просто стоеше и го съзерцаваше втренчено. Неравната му коса беше смачкана на тила и това беше единственият знак, че изобщо бе помръднал, откакто Ганзи го бе видял за последен път.

— Адам! — ахна Ганзи. — Как успя да докопаш пистолета?

— Дърветата — отговори Адам. В гласа му се долавяше смразяваща дистанцираност, вгълбеност, което означаваше, че момчето, което Ганзи бе познавал до този момент, бе потиснато някъде много дълбоко в него.

— Дърветата ли? Божичко! Да не би да си го застрелял?

— Разбира се, че не — отговори Адам и много внимателно постави пистолета на земята. — Използвах оръжието само за да му попреча да влезе вътре при мен.

В гърдите на Ганзи се надигна неизказан ужас.

— Оставил си го да го прегазят?

— Той уби Ноа — отговори безстрастно Адам. — Заслужаваше си го.

— О, не! — извика Ганзи и покри лицето си с ръце. Тук имаше едно тяло, *тяло*, и то доскоро бе живо! А те все още нямаха право да пият алкохол! Не би трябвало да имат и правото да решават кой да живее и кой да умре!

— Да не би да искаш да ми кажеш, че е трябвало да пусна тук един убиец? — извиси глас Адам.

Ганзи не бе в състояние да намери думите, с които да му обясни мащабите на онова, което беше сторил. Единственото, което знаеше, бе, че ужасът изригваше някъде дълбоко в него, отново и отново, и всеки път с нова сила.

— Но той беше само един жив човек — промълви накрая безпомощно. — Миналата седмица ни преподаде четири неправилни глагола. А ти го уби!

— Престани да го повтаряш! Аз просто *не го спасих*. И престани да ме учиш кое е правилно и кое грешно! — изкрещя Адам, но по лицето му се изписа същата болка, която Ганзи усещаше в себе си. — Важното е, че лей линията вече е събудена и ние можем да намерим по-лесно Глендоуър и всичко ще стане така, както трябва да стане.

— Трябва да извикаме полицията. Трябва да...

— Не трябва да правим нищо! Просто оставяме Уелк да си чезне в гората така, както той е оставил Ноа!

Ганзи извърна отвратено глава и промърмори:

— Ами справедливостта?

— Точно *това* е справедливостта, Ганзи! Това е истинската справедливост! В тази гора всичко е такова, каквото трябва да бъде — истинско. Тук човек не може да бъде никакъв друг, освен напълно честен!

Но на Ганзи тези доводи му се струваха изначално погрешни — на пръв поглед звучаха като истина, но обърната с главата надолу. Колкото и да се опитваше да ги приеме, пак продължаваше да вижда пред себе си един мъртъв млад мъж, който приличаше кошмарно много на обезобразения скелет на Ноа. А от другата му страна беше Адам — на пръв поглед все същият, но не съвсем. В очите му имаше нещо ново. И в линията на устните му.

Ганзи усети как пред него се изправя призракът на непоносимата загуба.

В този момент Блу и Ронан също излязоха от дървото и Блу веднага покри уста при гледката на Уелк. Върху слепоочието на Ронан бе избила грозна подутина.

— Той е мъртъв — изрече простичко Ганзи.

— Мисля, че трябва да се махаме оттук — каза Блу. — Земересения, животни и... Нямам представа какъв ефект оказвам върху всичко това, но нещата като че ли...

— Да — кимна Ганзи. — Трябва да тръгваме. Ще помислим какво да правим с Уелк, когато напуснем гората.

Почакай!

Този път всички чуха гласа. Беше на английски. Никой от тях не помръдна, несъзнателно изпълнявайки безпрекословно молба на гласа.

Момче. Scimus quid quaeritis.

(Знаем какво търсиш.)

И въпреки че дърветата може и да имаха предвид всички момчета, Ганзи усещаше, че тези думи са насочени конкретно към него. И изрече високо:

— Какво е онова, което търся?

В отговор последва истинско словоизлияние на латински. Думите буквално се затъркаляха една след друга. Ганзи скръсти ръце пред гърди и сви юмруци. Всички обърнаха очи към Ронан в очакване на превода.

— Казват, че тук от незапомнени времена се носели слухове за крал, заровен някъде по този път на духовете — преведе Ронан. Без да сваля очи от Ганзи, довърши: — Смятат, че това може би е твоят крал.

ЧЕТИРИЙСЕТ И ОСМА ГЛАВА

Беше прекрасен, слънчев ден в началото на юни, когато се събраха, за да погребат костите на Ноа. На полицията ѝ беше отнело няколко седмици, докато приключи работата си по доказателствата, затова, докато разрешат погребението, дойде и краят на учебната година. Но между смъртта на Уелк и погребението на Ноа се бяха случили много неща. Ганзи бе успял да си вземе обратно дневника, който полицията бе прибрала като доказателство, и бе напуснал окончателно отбора по гребане. Ронан бе избутал успешно годишните изпити (за огромно задоволство на ръководството на „Алионби“) и бе поправил неуспешно бравата на вратата на апартамента им. Адам, вероятно с помощта на Ронан, се бе изнесъл от Манифактура Монмът и се бе нанесъл в стая на църквата „Света Агнес“ — на не особено голямо разстояние от тях, което обаче се отрази по съвсем различен начин на двете момчета. Блу триумфално бе посрещнала края на учебната година и началото на ваканцията, която щеше да ѝ предостави повече свободно време за проучване на лей линията. Хенриета бе спохождана от токови удари общо девет пъти и от загуба на телефонен сигнал приблизително два пъти повече. Маура, Персефона и Кала прегледаха обстойно тавана и унищожиха всички предмети на Нийви. Бяха казали на Блу, че все още не са напълно наясно какво точно са сторили, когато са пренаредили огледалата ѝ през онази съдбовна нощ.

— Искахме да я обезсилим — бе признала Персефона, — но накрая очевидно сме я накарали да изчезне. Много е възможно обаче на някакъв етап да се появи някъде.

И така, бавно, но сигурно животът им се върна към обичайния си ход, макар че самите те надали щяха да се върнат вече към нормалното. Лей линията беше събудена, а Ноа беше почти изчезнал. Магията се бе оказала напълно реална, Глендоуър също си беше съвсем реален и нещо започваше.

— Джейн, не искам да бъда груб, но това все пак е погребение!
— обърна се Ганзи към Блу, докато тя крачеше през полето към тях. Дватамата с Ронан приличаха на кумове в безупречните си черни костюми.

Поради плачевна липса на каквото и да било черно в гардероба си Блу бе пришила набързо няколко метра евтина черна дантела върху една своя зелена тениска, която преди няколко месеца беше преправила на рокля. И сега тя изсъска гневно:

— Това беше най-доброто, което успях да постигна!

— Като че ли на Ноа му пука — обади се Ронан.

— Донесе ли нещо друго за после? — попита Ганзи.

— Да не съм идиот? Къде е Адам?

— На работа е — отговори Ганзи. — Ще дойде по-късно.

Костите на Ноа щяха да бъдат погребани в семейния парцел на фамилията Черни в едно отдалечено гробище в долината. Наскоро изкопаният му гроб се намираше в края на дългото, наклонено гробище по склона на каменист хълм. Плътна мушама покриваше прясната купчина пръст, скривайки я от очите на опечалените. Край дупката се бе подредило семейството на Ноа. Мъжът и двете момичета ридаеха тихичко, но жената гледаше невиждащо към дърветата със сухи очи. На Блу не ѝ трябваше да бъде екстрасенс, за да усети огромната мъка на тази жена, изумително горда в скръбта си.

Гласът на Ноа, студен и едва доловим, прошепна в ухото ѝ:

— Моля те, кажи им нещо!

Блу не отговори, но обърна глава по посока на гласа му. Едва го усещаше, застанал до рамото ѝ, едва долавяше дъха му във врата си, но усещаше ръката му, стиснала трескаво нейната.

— Знаеш, че не мога — отговори му тихичко.

— *Трябва!*

— Говориш като лунатик! С какво ще им помогне това? А и какво да им кажа?

Макар и слаб като бриз, гласът на Ноа беше отчаян. Злочестината му я разтърси.

— *Моля те!*

Блу затвори очи.

— Кажи ѝ, че съжалявам, задето изпих шнапса за рождения ден! — прошепна Ноа.

За бога, Ноа!

— Какво правиш? — прошепна уплашено Ганзи, протегна ръка и я хвана в мига, в който тя направи крачка към гроба.

— Подлагам се на върховно унижение! — срязва го тя и измъкна ръката си от неговата.

Докато приближаваше към семейството на Ноа, пробва мислено няколко подхода, с които нямаше да изглежда чак толкова луда, но не хареса нито един от тях. Бе прекарала достатъчно време с майка си, за да бъде пределно наясно как ще се развият нещата. *Ноа, правя го само заради теб!* Погледна в очите тъжната, горда жена. Отблизо гримът ѝ си беше все така безупречен, косата ѝ — прецизно завита в краищата. Всичко беше завързано, боядисано и напръскано с лак, за да бъде под пълен контрол. Скръбта ѝ бе набутана толкова дълбоко в душата ѝ, че очите ѝ дори не бяха зачервени. Ала Блу не можеше да бъде заблудена толкова лесно.

— Госпожо Черни?

Майката и бащата на Ноа извърнаха едновременно глави към нея. Блу смутено прокара ръка по едно от парчетата дантела върху тениско-роклята си.

— Аз съм Блу Сарджънт. И... ммм... исках да ви кажа, че много съжалявам за загубата ви. Освен това майка ми е ясновидка. И имам... — тук вече израженията им започнаха очакваната неприятна трансформация. — ... съобщение от вашия син.

Изражението на госпожа Черни моментално се помрачи. Но тя просто поклати глава и изрече спокойно:

— Не, това е невъзможно.

— Моля ви, не го правете! — намеси се господин Черни. Очевидно му бе необходимо да впрегне всичките си сили, за да остане любезен, но това все пак беше много по-добре, отколкото тя бе очаквала. Блу се почувства зле, че прекъсва този толкова интимен за тях момент. — Моля ви, вървете си!

— *Кажу ѝ!* — прошепна Ноа.

Блу си пое дълбоко дъх и изрече:

— Госпожо Черни, той просто иска да ви предам, че много съжалява, задето е изпил шнапса за вашия рожден ден!

За момент настъпи гробна тишина. Господин Черни и сестрите на Ноа преместиха погледи от Блу към майката. Бащата на Ноа зяпна.

А майка му се разрида.

Никой от тях не забеляза оттеглянето на Блу.

* * *

Когато се стъмни, го изкопаха. В началото на пътя към гробищата се виждаше беемвето на Ронан. Той бе вдигнал капака и се мотаеше, правейки се на закъсал, с което едновременно блокираше пътя и стоеше на пост. Адам управляваше багера, който Ганзи бе наел за вечерта. Самият Ганзи прехвърляше костите на Ноа в голяма платнена торба, докато Блу ги осветяваше с фенерче и следеше да не пропуснат нито една кост. Накрая Адам върна обратно в земята празния ковчег и гробът си стана абсолютно същият, какъвто беше, преди те да го разкопаят.

Когато се върнаха тичешком до беемвето, замаяни и останали без дъх от престъплението си, Ронан рече на Ганзи:

— Да знаеш, че тази работа ще излезе и ще те ухапе за задника, когато тръгнеш да се кандидатираш за Конгреса!

— Млъквай и карай, Линч!

Погребаха костите му отново в старата разрушена църква, което беше идея на Блу.

— Никой няма да го притеснява тук — каза тя. — Освен това сме сигурни, че църквата е върху лей линията, а като църква е свещена земя!

— Да се надяваме, че ще му хареса — отбеляза Ронан. — Заради него си разтегнах един мускул!

— И как по-точно? — подметна насмешливо Ганзи. — Докато стоеше на пост ли?

— Докато отварях капака на колата си.

След като приключиха с покриването на костите с достатъчно пръст, всички застанаха в почтително мълчание. Блу се загледа в Ганзи — бе пъхнал ръце в джобовете си, свел очи към мястото, където току-що бяха поставили завинаги тленните останки на своя приятел. И сякаш не бе изминало никакво време и същевременно бе минало всичкото време на света от мига, когато тя бе видяла духа му да върви по същата тази пътека.

Ганзи. Това е всичко, което е.

Блу се закле, че не тя ще бъде тази, която ще го убие.

— Не може ли вече да се прибираме у дома? От това място ме побиват тръпки!

Всички се извъртяха моментално, изпълнени с еуфория. Под арката на входа на църквата стоеше Ноа, неугледен и до болка познат, много по-плътен от всякога. Или поне като дух. Той оглеждаше плахо и боязливо рушащите се наоколо стени.

— Ноа! — извика щастливо Ганзи.

А Блу се хвърли на врата му. В началото той я погледна стреснато, но после по лицето му се изписа радост и накрая потупа лекичко пухкавата ѝ стърчаща коса.

— Черни? — обади се Ронан, пробвайки думата.

— А, не! — извика недоволно Ноа над ръцете на Блу. — Не ме наричайте така, момчета, сериозно ви казвам! И пак повтарям, че от това място ме побиват тръпки! Не може ли да тръгваме вече?

Лицето на Ганзи се отпусна облекчено. Ухилен до уши, той отговори:

— Разбира се. Тръгваме!

— Но все така няма да ме накарате да хапна пица! — предупреди ги Ноа, отдалечавайки се от църквата под ръка с Блу.

Ронан, който все още стоеше сред руините, ги погледна през рамо. Под сумрачната светлина на фенерчетата татуировката, която стърчеше изпод яката му, приличаше на нокът на птица или на пръст, а може би на елемент от хералдична лилия. Беше почти толкова остра и смъртоносна, колкото и усмивката му.

— Мисля, че сега е много подходящ момент да ви призная нещо — изрече той. — Извадих Резачка от сънищата си.

БЛАГОДАРНОСТИ

На този етап имам чувството, че винаги благодаря на обичайните заподозрени, но въпреки това не може да не им се благодари. На всички от издателство „Scholastic“ и най-вече на моя редактор Дейвид Левитан за търпението му през доста дългия период на съзряване на тази книга. На Дик и Ели за непресъхващата им вяра в мен. На Рейчъл К., Треиси и Стейси за безграничния им ентузиазъм, независимо колко странна е идеята, която избира да им подхвърля. На Беки за пиячката, която аз отказах, но Ганзи пиеше с радост — топлото какао.

Специален кръсък на благодарност към моите хора от британския клон на „Scholastic“ — Аликс, Алекс, Хана и Катрин, които дадоха всичко от себе си, за да ме запознаят със същността на лей линиите.

Благодаря на агентката си Лора Ренърт, която ми позволява да се развихрям с ножиците, и на моите неуморни приятелки и критици Теса Гратън („Мъртъв в канавка ли?“) и Брена Йованоф („Това е много интересно“).

Благодаря също така на всички, които отделиха от времето си, за да четат ръкописа и да ми дават идеи. На Джаксън Пиърс, който е толкова слънчев, на Кари, която наистина прави страхотно гуакамоле, на Кейт — моята първа и последна читателка, на татко — за опасните пистолети, и на мама — за камъните. Благодаря и на Натали, която не е чела написаното от мен, но ми подари страхотна музика, която ми помогна невероятно при писането.

И както винаги, дълбоки благодарности за съпруга ми Ед, с когото магията винаги изглежда напълно реална.

Издание:

Автор: Маги Стийвотър

Заглавие: Пророчеството на гарвана

Преводач: Антоанета Антонова Дончева-Стаматова

Година на превод: 2014 (не е указана)

Език, от който е преведено: английски (не е указано)

Издание: първо

Издател: ИК „Кръгозор“

Град на издателя: София

Година на издаване: 2014

Тип: роман

Националност: американска

Печатница: Експреспринт ЕООД — София

Излязла от печат: 24.06.2014 г.

Технически редактор: Ангел Йорданов

Коректор: Мария Тодорова

ISBN: 978-954-771-325-3

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/14854>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА



<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.